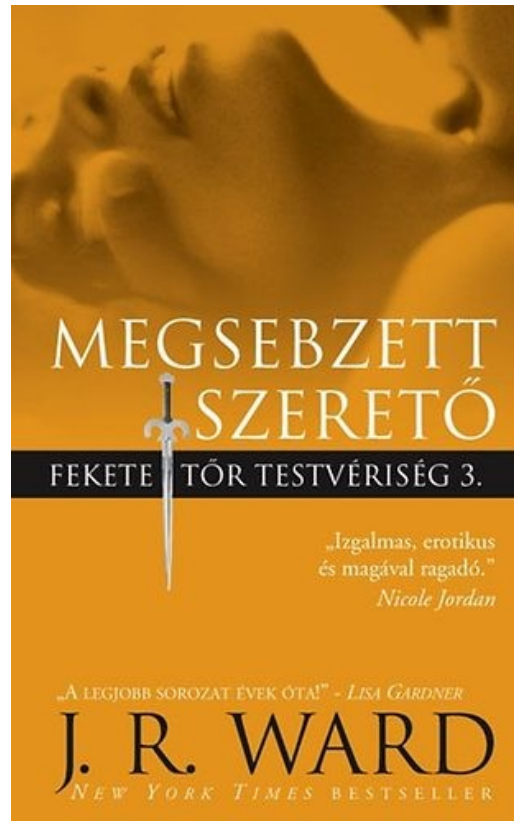

J. R. Ward

Megsebzett szerető

Fekete Tőr Testvériség
3.

Ajánlás

Ajánlom e könyvet: *Neked*.
Soha nem lesz senki hozzád hasonló.
Számomra... te vagy az egyetlen.
Nincs rá szó, hogy kifejezzem, mit érzek...

Köszönetnyilvánítás

Végtelen hálával a *Fekete Tőr Testvériség*-sorozat olvasóinak.

Teljes szívemből köszönöm nektek:

Karen Solem, Kara Cesare, Claire Zion, Kara Welsh és Rose Hilliard.

Köszönöm a világ legjobb fogorvoscsapatának: dr. Robert N. Mann, dr. Ann Blair, dr. Scott A. Norton és Kelly Eichler, valamint páratlan munkatársai.

Mindig hálával tartozom a végrehajtó bizottságom tagjainak: Sue Graftonnak, dr. Jessica Andersennek és Betsy Vaughannak.

Köszönöm a családomnak.

Kifejezések és tulajdonnevek magyarázata

alantas:

Az Alantasok Társaságának tagja, lélek nélküli ember, akinek az a célja, hogy a vámpírokat megölje. Csak akkor hal meg, ha szíven szúrják. Ha nem, korlátlan ideig élhet. Nincs szüksége evésre vagy ivásra, és képtelen a szexre. Idővel a haja, a bőre és szivárványhártyája elveszíti pigmenttartalmát, és kifakul. Haja szőke, arca fakószürke, szeme világos lesz. Babahintőpor-illata van. Beavatása után, amelyet az Omega végez el, mindig magánál tart egy kerámiaurnát, amelybe a szívét helyezik, miután eltávolították a testéből.

Alantasok Társasága:

Gyilkosok rendje, akiket az Omega hívott életre, azzal a céllal, hogy a vámpírokat kiirtsák.

átváltozás:

A vámpír életének kritikus időszaka, ekkor válik felnőtté. Vért kell innia az ellenkező nem egyik tagjából, hogy életben maradjon. A folyamat után már nem tud kimenni a napfényre. Ez általában húszas éveinek közepén következik be. Van olyan vámpír – elsősorban a férfiak közül -, aki nem éli túl az átváltozást. Az átváltozás előtt a vámpírok fizikailag gyengék, szexuálisan éretlenek, és nem fogékonyak a testi vágysakra, valamint nem tudnak láthatatlanná válni.

az Árnyék:

Időtlen birodalom, ahol a halottak újra találkoznak a szeretteikkel, és továbblépnek az örökkévalóságba.

Bosszúállás: Halálos megtorlás, amit általában a szeretett nő férfi társa követ el.

az elit:

Az arisztokrácia társadalmának legfelsőbb köre, hasonló a György régensherceg uralkodása idején hatalmon lévő angol arisztokráciához.

elkülönítés:

Állapot, amelyet a király szab ki egy arisztokrata nőre, ha a nő családja ezt írásban kérelmezi. A nőt ezzel a *védelmező* kizárólagos gyámsága alá helyezi, aki általában a család legidősebb férfi tagja. A *védelmezőnek* törvényes joga meghatározni a nő életének minden pillanatát, valamint belátásától függően korlátozhatja a külvilággal fenntartott bármilyen kapcsolatát is.

az első család:

A vámpírok királya és királynéja, valamint gyermekeik, ha vannak.

Fekete Tör Testvériség:

Magasan képzett vámpírharcosok szövetsége, akik a fajukat védik az Alantasok Társasága ellen. A fajon belüli fajnemesítésnek köszönhetően a testvérek rendkívüli fizikai és mentális

képességekkel rendelkeznek, valamint képesek a gyors öngyógyításra. Többnyire nem vér szerinti testvérek. A testvériségbe csak az kerülhet be, akit az egyik tag javasol. Természetüknél fogva agresszívak, akik szeretnek titkolózni, és saját magukban bíznak. A civil lakosságtól elszigetelve élnek, és minimális a kapcsolatuk a többi társadalmi osztállyal, kivéve, ha táplálkozniuk kell. Legendás alakok, a vámpírtársadalom tisztelettel övezett tagjai. Csak nagyon súlyos sérülés okozhatja a halálukat, mint például lövés vagy késszúrás a szívbe.

fél:

Női vámpír, aki egy férfihez tartozik. A nők általában csak egy férfit fogadnak el párjukként, mivel a férfi vámpíroknál nagyon erős a territórium védelme.

gyám:

A keresztapa vagy keresztanya megfelelője.

herceg:

A vámpírarisztokrácia legfelső szintje, közvetlenül az első család és az Őrző kiválasztottjai után következik a ranglétrán. Ebbe a rétegbe születni kell, nem átruházható.

hűségeselek:

A szolgák osztálya a vámpírtársadalomban. Régi, konzervatív szokás szerint szolgálják uraikat, amihez hagyományos ruházat és viselkedés társul. Képesek kimenni a napfényre, és viszonylag hamar öregszenek. Átlagéletkoruk körülbelül ötszáz év.

kiválasztottak:

Női vámpírok, akiket arra választottak ki, hogy az Őrzőt szolgálják. Az arisztokrácia tagjainak tekintik őket, bár inkább szellemileg, mint időbeli síkon vannak együtt. Kevés vagy semmilyen kapcsolatot nem tartanak fent férfiakkal, bár az Őrző kívánságára házasságot köthetnek a harcosokkal, hogy a faj fennmaradjon. Jövőbe látó képességgel rendelkeznek. A múltban a testvériség egyedülálló tagjainak táplálkozási igényeit elégítették ki, ezt a gyakorlatot azonban a testvérek eltörölték.

a Kripta:

A Fekete Tör Testvériség szent sírja. Szertartási terület is egyben, valamint az *alantasok* urnáinak őrzőhelye. Az itt megtartott szertartások közé tartozik a beavatás, a temetés és a testvérek ellen folytatott fegyelmi eljárások. A testvérség tagjain, az Őrzőn és a beavatandó jelölteken kívül senki más nem léphet be ide.

leelan:

Becéző kifejezés, amely szabad fordításban annyit tesz: 'legdrágább kincsem'.

mama:

Anya. Egyszerre lehet a fogalom megjelölésére és kedveskedő szóként is használni.

manipulátor.

A vámpírok faján belüli alfaj, akiket az jellemez, hogy többek között képesek befolyásolni mások érzelmeit (azzal a céllal, hogy energiát cseréljenek). A történelem során hátrányosan megkülönböztették őket, és volt olyan korszak is, amikor a vámpírok vadásztak rájuk. Kihalófélben vannak.

nalla:

A szeretet kifejezésének szava. Jelentése 'drága'.

az Omega:

Gonosz, misztikus alak, akinek legfőbb célja a vámpírtársadalom megsemmisítése, mert megharagudott az Őrzőre. Időtlen birodalomban létezik, hatalmas ereje van, ám életet nem tud teremteni.

az Őrző:

Misztikus lény, a király legfőbb tanácsadója, a vámpír archívum őrzője, valamint az előjogok szétosztója. Időtlen birodalomban létezik, és rendkívüli erővel rendelkezik. Képes életet teremteni. Így hozta létre a vámpírok társadalmát is.

parancsoló:

Férfi vámpír, aki feleségül vett egy nőt. Megengedett, hogy egy férfi több nőt is feleségül válasszon magának.

perzselő:

Az egyén kritikus gyengeségre utal. A gyengeség lehet belső – például szenvedélybetegség – vagy külső -, mondjuk, egy szerető.

rítus:

A becsület visszaállításának rituális módja, amelyet a sértő fél ajánl fel. A sértett, ha elfogadja, megválaszthatja a fegyvernemet, amellyel lesújt a sértőre, aki védekezés nélkül kénytelen elszenvedni a támadást.

tahly:

A gyengéd szeretet kedveskedő kifejezése. Jelentése szabad fordításban 'drága', 'kedves'.

termékeny időszak:

A női vámpírok termékeny időszaka, általában két napig tart, és erős szexuális vágy kíséri. Körülbelül öt évvel az után következik be először, hogy a nő átváltozott, azt követően pedig csak tízévente egyszer. Bizonyos mértékben minden férfire hatást gyakorol, ha egy termékeny időszakában lévő nő közelében van. Veszélyes időszak ez, mivel könnyen kitörhetnek harcok, vagy konfliktusok a versengő férfiak között, főleg, ha a nő nem férjezett.

vámpír:

A Homo sapienstől elkülönült faj tagja. A vámpíroknak vért kell inniuk, hogy élni tudjanak, ám az ebből nyert erő nem sokáig tart. Az átváltozást követően, amely általában húszas éveik közepén következik be, nem tudnak kimenni a napfényre, és rendszeresen kell vért inniuk valaki vénájából. Nem képesek egy harapással átváltoztatni az embereket vámpírrá, vagy azzal, hogy a vérüket isszák, ritka esetben azonban házasodhatnak velük. Képesek láthatatlanná válni, amikor akarnak. Ehhez azonban meg kell nyugodniuk, koncentrálniuk kell, és nem vihetnek magukkal nehéz tárgyat. Ki tudják törölni az emberek emlékeit, feltéve, hogy rövid távú emlékek. Egyesek tudnak olvasni mások gondolataiban. Átlagéletkoruk néhány ezer év, egyes esetekben még ennél is több.

védelmező:

Egy személy gondviselője. A *védelmezők*nek különböző fokozatai vannak, amelyek közül a legnagyobb befolyása annak van, aki egy *elkülönített* nő gondviselője.

vérrabszolga:

Férfi vagy női vámpír, akit egy másik vámpír uralma alatt tart, hogy táplálkozási igényét kielégítse. A vérrabszolga-tartás egyre ritkább, bár a törvény még nem tiltja.

verseny.

Két férfi konfliktusa, akik azért harcolnak, hogy egyikük a nő párja lehessen.

visszatérő:

Az a személy, aki élve visszatért az Árnyékból. Nagy tisztelettel veszik körül, és becsülik szenvedéseikért.

1. fejezet

- A francba, Zsadist! Ki ne ugorj...

Phury hangja alig hallatszott az előttük zajló baleset csattanása miatt. És az ütközés az ikertestvérét sem tartotta vissza attól, hogy kivesse magát az Escalade-ből miközben a terepjáró nyolcvan kilométeres sebességgel száguldott.

- V, mégis kiugrott! Fordulj vissza!

Vishous a fékre lépve óvatosan kifarolt, amitől Phury a vállával nekivágódott az ablaknak. A fényszóró körbefordult, Zsadistot világította meg. A vámpír a havas úttesten feküdt összegömbölyödve. Egy pillanattal később talpra ugrott, és teljes erejéből az összeroncsolódott autó felé futott, amelynek a tetejét egy fenyőfa törzse díszítette.

Phury le nem vette a tekintetét az ikertestvéréről, miközben kikapcsolta a biztonsági övet. Meglehet, hogy a fizika törvényei tönkretették a Caldwelltől idáig üldözött *alantasok* autózását, ez azonban még egyáltalán nem jelentette azt, hogy az utasokat is sikerült kivonniuk a forgalomból. A gazemberek nagyon jól bírták a gyűrődést.

Amint az Escalade megállt, Phury kinyitotta az ajtót, és magához vette a fegyverét. Nem lehetett tudni, hány *alantas* ül az autóban és mivel vannak felfegyverkezve. A vámpírok ősi ellenségei mindig csoportokban jártak, és sosem voltak fegyvertelenek... *Szentséges ég!* A kocsiból három fakó hajú gyilkos szállt ki, és csak a sofőr tűnt kissé bizonytalannak.

Z-t azonban az egyenlőtlen esélyek sem tartották vissza. Amilyen öngyilkos elmebeteg volt, egyetlen fekete törrel a kezében rontott neki a három élőhalottnak.

Phury utánarohant, és hallotta, hogy Vishous is ott szalad mögötte. De nem volt szükség a segítségükre.

Miközben a hópelyhez némán hullottak az égből és a friss fenyő illata összekeveredett a szétroncsolódott autóból szivárgó benzín szagával, Zsadist egyetlen tör segítségével elbánt mindhárom gyilkossal. Elvágta a térdük hátsó részén lévő ínakat, hogy ne tudjanak elmenekülni, majd eltörte a karjukat, hogy ne tudjanak visszaütni, végül egymás mellé ültette őket az út szélére, ahol úgy néztek ki, mint egy hátborzongató rongybaba-gyűjtemény.

Az egész nem tartott tovább négy és fél percnél, amelyben az is benne volt, hogy mindegyiktől elvette az iratait. Csak ekkor állt meg pihenni. Miközben lenézett a földre, ahol az *alantasok* fekete vére beszennyezte a fehér havat, finom pára gőzölgött a vállából, ám hamar elfújta a hideg szél.

Phury visszacsúsztatta fegyverét a fegyvertartóba, és hirtelen olyan hányinger tört rá, mintha egy ültő helyében megevett volna egy oldal szalonnát. Megdörzsölte a mellkasát, és körülnézett. Először jobbra, aztán balra. Ebben az éjszakai órában kihalt volt a 22-es út, tekintve, hogy milyen mesze eljöttek a várostól. Nem volt tehát valószínű, hogy bárki emberfia is szemtanúja volt az esetnek. Az őzek természetesen nem számítottak.

Tudta, mi következik, és jobbnak látta nem közbelépni.

Zsadist letérdelt az egyik *alantas* mellé. Sebhelyes arcát eltorzította a gyűlölet, szája dühös vicsorba fordult, szemfoga olyan hosszúra nyúlt mint egy tigrisé. Borotvált fejével és beesett arcával úgy nézett ki, mint a Kaszás: és mint a halálnak, neki se okozott problémát, hogy hidegben dolgozzon.

Öltözetét mindössze egy fekete garbó és egy bő fekete nadrág alkotta, fegyverből azonban jóval több volt rajta. A Fekete Tör Testvériség jelképe, a fekete tör fegyvertartója keresztelte a mellkasát, két másik tört pedig a combjára erősített. Övébe egy kézfegyver volt bedugva.

Nem mintha valaha is használta volna a kilenc milliméteres pisztolyt. Harc közben szerette a személyes kontaktust. Valójában ez volt az egyetlen alkalom, amikor valakivel közelebbi kapcsolatba került.

A gallérjánál foga megragadta az *alantas* bőrdzsekijét, és felrántotta a gyilkos testét a földről. Olyan közel tartotta magához, hogy szinte egymáshoz értek.

- Hol van a nő? – Amikor a fickó nem felelt, csak gonoszul vigyorgott, Zsadist teljes erejéből állon vágta. A hang élesen visszhangzott a hideg éjszakában, mint egy faág reccsenése. – *Hol van a nő?*

Az *alantas* gúnyos vigyora láttán a vámpír agyát végleg elborította a düh. Teste körül még az éjszakánál is hidegebb lett a levegő, és annyira megtelt feszültséggel, hogy szinte szikrákat szórt. A hópelyhek már nem estek rá, mivel még a feje felett elolvadtak a haragjától. Phury halk sercenést hallott. Hátranézett, és látta, hogy Vishous meggyújt egy kézzel sodort cigarettát. A gyufa narancssárga felvillanó fénye megvilágította bal homlokán a tetoválást, valamint az állán a kecskeszakállát.

Az újabb ökölcsapás hangjára Vishous nagyot szívott a cigarettából, és gyémántsínű szemét Phuryre emelte.

- Jól vagy, testvér?

Nem, nem volt jól. Zsadist barbár kegyetlensége mindig is megviselte, de az utóbbi időben annyira eldurvult, hogy még nézni is rossz volt akció közben. Amióta Bellát elrabolták az *alantasok*, érzéketlen, sötét dühe vadul tombolt.

És még mindig nem találták meg. A testvéreknek nem volt semmijük, amibe belekapaszkodhattak volna. Se információ, se nyom, semmi. Még Zsadist kíméletlen vallatásának eredményeként sem.

Phury is nagyon aggódott Belláért. Igaz, hogy nem régóta ismerte, a lány azonban értékes nő volt, a vámpírtársadalom arisztokráciájának legfelsőbb köréből. Phury számára azonban több volt, mint egy előkelő származású hölgy. Sokkal több. Mélyen beférkőzött a lelkébe, áttörte a cölibátusi fogadalom vastag pajzsát, és felkavart benne valamit, amit csak egy férfi tud érezni egy nő iránt. Legalább olyan kétségbeesetten próbálta megtalálni, mint Zsadist, hat hét elteltével azonban már feladta a reményt, hogy a lány még életben van. Az *alantasok* mindig megkínózták a vámpírokat, hogy a testvériségről információt csikarjanak ki belőlük, a civilek azonban nagyon keveset tudtak róluk. Mostanra már biztosan rájöttek, hogy nem veszik hasznát, és megölték.

Csak abban reménykedett, hogy nem szenvedett hosszú ideig, mielőtt megtért volna az Árnyékba.

- Mit műveltetek a nővel? – morogta Zsadist a másik *alantasnak*. Amikor a válasz csak egy "Menj a francba!" volt, Z akkorát behúzott a férfinak, hogy még egy profi bokszoló is megirigyelte volna tőle.

A testvérek közül senki nem értette, miért fontos neki ennyire egy eltűnt civil. Köztudott volt, hogy gyűlöli a nőket... sokan ezért is félték tőle. Senki nem sejtette, miért számít neki olyan sokat Bella. Persze az is igaz volt, hogy senki, még az ikertestvére, Phury sem tudta előre megjósolni a reakcióit.

Zsadist brutális vallatási módszerének hangjai visszahangzottak a csendes éjszakai erdőben, amitől Phury egyre rosszabbul érezte magát, annak ellenére, hogy az *alantas* jól állta a sarat és nem árult el semmit.

- Nem tudom, meddig bírom még ezt elviselni – dörmögte Phury halkan maga elé.

Zsadist volt az egyetlen dolog az életében azonkívül, hogy a testvérekkel együtt küldetésének tekintette a faj védelmezését az *alantasokkal* szemben. Phury minden éjjel egyedül aludt, ha egyáltalán aludt. Az ételben nem sok örömet talált, a nők a cölibátusi fogadalom miatt szóba sem jöhettek, ezért a nap minden percében azért aggódott, mit tesz legközelebb az ikertestvére, és ki fog megsérülni közben. Úgy érezte, mintha ezer sebből vérezne, amibe lassan bele fog halni. Mintha ő lenne a céltáblája a Zsadist gyilkos hajlamai következményeinek.

Vishous kinyújtotta kesztyűs kezét, és megérintette a vállát.

- Nézz rám, haver!

Phury odafordult, és amikor rápillantott, megrándult. Testvére bal szeme, az, amelyik körül a tetoválás volt, kitágult, és kis idő múlva, csak egy hatalmas fekete ürességet lehetett benne látni.

- Vishous... ne! Nem akarom... - *A francba!* Nem akarta most hallani a jövőt. Nem hitte, hogy el tudná viselni a gondolatot, hogy a dolgok ezután még ennél is rosszabbra fordulnak.

- A hó ma este lassan esik – mondta Vishous, miközben hüvelykujjával testvére vastag nyaki artériáját dörzsölgette.

Phury néhányat pislogott, aztán megmagyarázhatatlan nyugalom szállta meg. A szívverése a dörzsölő mozdulat ritmusára igazodva lelassult.

- Tessék?

- A hó... lassan esik.

- Igen... Igen, lassan.

- És az idén sok hó esett, ugye?

- Aha... igen.

- Igen... sok hó. És még nincs vége. Ma este is fog esni. És holnap is. Még a jövő hónapban. És jövőre is. A hó esik, amikor esik, és oda hull, ahová akar.

- Így van – felelte lágy hangon Phury. – Nem lehet megállítani.

- Csak akkor, ha te vagy a föld. – Vishous hüvelykujja megállt. – Testvérem, nekem úgy tűnik, te nem a föld vagy. Ezért nem is állíthatod meg a hóesést. Soha.

Néhány pattogó hang és villanás kíséretében az *alantasok* teste semmivé lett, amikor Zsadist szíven szúrta őket. Ezután az éjszakában már csak az összetört autó hűtőjének sziszegése, valamint Z ziháló lélegzése hallatszott.

Zsadist úgy állt fel a földről, mint egy kísértet. Arca és alkarja fekete volt az *alantasok* véréből. A testét körülölelő aurából csak úgy sugárzott a gyűlölet és az erőszak. Az alakja körül ködös pára remegett, amitől a mögötte lévő erdő képe csak homályosan volt kivehető.

- Bemegyek a belvárosba – mondta, és letörölte a tör pengéjét a combján. – Keresek még néhány gazembert.

Mielőtt Mr. O kiment volna vámpírokra vadászni, kinyitotta a kilenc milliméteres Smith&Wesson tárat, és belenézett a csőbe. Nagyon ráfért volna már egy tisztítás, csakúgy, mint a másik pisztolyra, a Glockra is. Más dolga lett volna, de csak egy idióta hagyja, hogy eltérítsék a céljától. A francba, az *alantasok* fegyverének mindig kifogástalannak kellett lennie, hiszen a Fekete Tör Testvériség nem az az ellenfél, amellyel szemben bárki is megengedhetné magának, hogy felületessé váljon.

Keresztülért a vállat a vállatalközpontra, és megkerülte a boncasztalt, amelyet a munkájukhoz használtak. Az egyterű helyiségben nem volt szigetelés, a padlója föld volt, ám mivel nem volt ablaka, a szelet sikeresen kívül tartották. Volt az épületben egy ágy, amin aludt, meg egy zuhanyzó, vécé és konyha azonban nem, mivel az *alantasok* nem ettek. Még érezni lehetett benne a deszkákból áradó friss fenyőillatot, hiszen csupán másfél hónappal azelőtt épült. A fenyőillat mellett a kerozin szaga is jelen volt, amivel a vízmelegítőt működtették.

Az egyetlen befejezett berendezési tárgy egy polcrendszer volt a fal mentén, amely a földtől a mennyezetig ért, közel másfél méter szélességben. Ezekre a polcokra sorakoztatták fel egymás mellé a szerszámokat: késeket, vésőket, harapófogókat, kalapácsokat, és beszúrófűrészeket. Ha valami képes volt fájdalmat okozni valakinek, az nekik megvolt.

A helyiséget azonban nem kizárólag vallatásra és kínzásra tervezték, hanem tárolásra is. Nagy kihívást jelentett számukra a vámpírok hosszabb időn át való fogva tartása, mivel megvolt az a képességük, hogy egy szempillantás alatt láthatatlanná tudtak válni, ha sikerült megnyugodniuk és megfelelően koncentráltak. Az acél képes volt ezt megakadályozni, ám a rácsos börtöncella nem tartotta őket távol a napfénytől, acélfalú börtönt építeni viszont nem

lett volna kifizetődő. Erre a célra azonban tökéletesen alkalmas volt egy bordázott oldalú, fém szennyvízcső, amelyet függőlegesen ástak le a földbe. Vagyis inkább három, ahogy itt is.

Nagy volt a kísértés, hogy O odamenjen a tárolóhelyiségekhez, azonban tudta, ha megteszi, nem lesz képes elszakadni onnan, és nem tud kimenni az utcára, hogy teljesítse a meghatározott kvótát. A *főalantas* jobbkezeként megillette némi extra kiváltság, amelyek közül az egyik az volt, hogy ezt a helyet ő vezette. De ha meg akarta védeni a magánszféráját, nem nyújthatott gyenge teljesítményt.

Ami azt is jelentette, hogy rendesen karban kellett tartania a fegyvereit. Még akkor is, ha jelenleg más dolga lett volna. Félretolt az útból egy elsősegélydobozt, elővette a fegyvertisztításhoz szükséges eszközöket, és odahúzott egy széket a boncasztal mellé.

A helyiség egyetlen ajtaja hirtelen, kopogás nélkül kivágódott. O hátrapillantott, és amikor meglátta, ki érkezett, megpróbálta elrejteni erős nemtetszését. Mr. X nemkívánatos személy volt a számára, ám az Alantasok Társaságának vezetőjét aligha dobhatta ki a vattatöközpontból. Ha másért nem, már csak a saját testi épségének megóvása érdekében sem. Ahogy a *főalantas* ott állt a csupasz villanykörte alatt, nem tűnt bizalomgerjesztő ellenfélnek, különösen, ha az ember egy darabban akart maradni. A százkilencven centis férfi olyan testfelépítésű volt, mint egy autó: szögletes és masszív. Ő is kifakult, mint a többi *alantas*, akik régóta a társaság tagjai voltak. Fehér bőre nem pirult le soha, és a szél sem fújta ki. A haja olyan színű volt, mint a pókháló, a szeme olyan szürke, mint a felhős ég, és legalább annyira fénytelen és sivár.

Látszólag céltalanul járkált a helyiségben, de úgy nézegetett körbe-körbe, mint aki keres valamit, nem pedig úgy, mintha csak ráérősen nézelődne.

- Úgy hallottam, van egy új szerzeménye.

O letette a tisztítópalcát a kezéből, és gondolatban összeszámolta, hány fegyver van nála. Egy dobókés a jobb combjára erősítve, egy pisztoly az övébe dugva hátul. Azt kívánta, bárcsak több lenne.

- A belvárosban fogtam el a Zéró előtt úgy negyvenöt perccel ezelőtt. Odalent van az egyik lyukban, hamarosan magához tér.

- Szép munka.

- Úgy tervezem, hogy megint kimegyek. Most.

- Igazán? – Mr. X megállt a polcok előtt, és levett róla egy fűrészkes pengéjű vadászkést. – Tudja, hallottam valamit, ami számomra átkozottul nyugtalanító.

O nem szólt egy szót sem, de a keze a combjához vándorolt, és megállt a dobókés közelében.

- Nem is kérdezi meg, mi az? – mondta a *főalantas*, és odasétált a három föld alatti tárolócsőhöz. – Esetleg azért, mert már tudja is a titkot?

O ujjai ráfonódtak a kés markolatára. Mr. X a hálós fedelek közelében járkált, amelyek a szennyvízcsövek tetejét zárták le. O-t nem érdekelte, ha felettese meglátja az első két foglyot, a harmadikhoz azonban rajta kívül senkinek nem volt köze.

- Nocsak! Teltház van, Mr. O? – Mr. X bakancsával megpöckölte az egyik kötetet, amelynek másik vége eltűnt a földbe vájt lyukban a fedél alatt. – Azt hittem, megölte azt a kettőt, miután rájött, hogy nem tudnak semmit.

- Megöltem.

- Akkor viszont lennie kellene egy üres helynek, még azután is, hogy elfogta azt a civilt ma este. Itt viszont tele van mind a három.

- Szereztem még egyet.

- Mikor?

- Tegnap este.

- Hazudik! – Mr. X lerúgta a fedelet a harmadik lyukról.

O első gondolata az volt, hogy felugrik, két nagy lépéssel a férfi mellett terem, és a torkába szúrja a kést. Ilyen messze azonban nem akart elmenni. A *főalantas* egy ügyes trükkel cselekvésképtelenné tudta tenni a beosztottait, ha akarta. Mindössze csak rájuk kellett néznie. O ezért jobbnak látta, ha a helyén marad, bár egész teste remegett az erőfeszítéstől, hogy ne ugorjon fel a székről.

Mr. X elővett a zsebéből egy golyóstollszerű elemlámpát, és belevilágított a lyukba. Amikor a mélyből elfojtott nyögést hallott, szeme tágra nyílt.

- *Jézus isten*, hiszen ez egy nő! Mi a francért nem jelentette?

O lassan felállt, és a kést a gyakorlónadrág mögé rejtve lazán a teste mellett tartotta. Erős és biztos kézzel szorította a nyelét.

- Még új szerzemény – mondta.

- Én nem így hallottam.

Mr. X gyors lépésekkel bement a zuhanyozóba, és határozott mozdulattal félrerántotta a műanyag zuhanyfüggönyt. Nagyot káromkodott, amikor belerúgott a női samponos és tusfürdős flakonokba, amelyek a zuhanytálca sarkában sorakoztak. Ezután odalépett a löszertartó szekrényhez, és kihúzott egy hűtőtáskát, amely a szerkény mögé volt elrejtve. Felfordította a dobozt, amelyből így kihullott minden étel. Mivel az *alantasok* nem ettek, ez önmagában felért egy beismerő vallomással.

Mr. X kifakult arca remegett a dühtől.

- Csak nem egy *kis kedvencet* tartogat itt magának, Mr. O?

O a kézenfekvő tagadást fontolgatta, miközben felmérte a távolságot kettőjük közt.

- A nő hasznunkra válik. A kihallgatásoknál használom.

- Hogyan?

- A fájának férfi tagjai nem szeretik, ha egy nőt szenvedni látnak. Ez veszi rá őket, hogy beszéljenek.

Mr. X szeme elkeskenyedett.

- De miért nem szólt róla nekem?

- Ez itt az én központom. Ön bízott meg azzal, hogy vezessem. – És ha megtalálja azt a nyomorultat, aki beárulta, csíkokban fogja lehasogatni a bőrt a testéről! – Én felek itt a dolgokért, és ezt maga is tudja. Az pedig, hogy hogyan végzem a munkámat, nem tartozik önre.

- Akkor is el kellett volna mondania. – Mr. X hirtelen mozdulatlanra dermedt. – Tervez valamit azzal a késsel, amit a kezében tart, fiam?

Igen, apuci, ami azt illeti, igen.

- Én vagyok itt a főnök, vagy sem?

Amikor Mr. X kissé előredőlt, O felkészült az összecsapásra.

Ekkor azonban megszólalt a mobiltelefonja. Az első csörgés élesen hasított a csendbe, mint egy sikoltás. A második már kevésbé volt bántó, a harmadik pedig egyáltalán nem.

Most, hogy az összeütközésük meghiúsult, O rájött, nem gondolkozott tiszta fejjel. Igaz, hogy nagy testű volt, és átkozottul jó harcos, Mr. X azonban a trükkjeivel könnyedén el tudott volna vele bánni. Ha pedig O megsérül, vagy meghal, ki viseli gondját a feleségének?

- Vegye fel – utasította Mr. X -, és hangosítsa ki!

Egy első számú *alantas* hívta O-t azzal a hírrel, hogy néhány társukat megtámadták és megölték az úton, négy kilométernyire. A kocsijukat egy fára csavarodva találták meg, a havas út pedig megperzselődött azon a helyen, ahol a testük megsemmisült.

A francba! A Fekete Tör Testvériség. *Már megint.*

Amikor O befejezte a hívást, Mr. X azt mondta.

- Nézze, most harcolni akar velem, vagy végezni a munkáját? Az egyiket egész biztosan nem élne túl. Ezt elhiheti nekem. De a döntés a magáé.

- Én vagyok itt a főnök?

- Igen, amíg megadja nekem, amire szükségem van.

- Sok civilt hozatok ide.

- De nem sokat tud kiszedni belőle.

O odament a harmadik lyukhoz, és visszatolta rá a fedelet, de közben elővigyázatos módon nem vette le a szemét Mr. X-ről. Aztán bakancsos lábával rálépett a tetőre, és a *főalantas* szemébe nézett.

- Nem tehetek róla, ha a testvériség a saját fajtársai előtt is titkolózik.

- Vagy talán csak jobban kellene koncentrálnia a munkára.

Ne mondd neki, hogy tűnjön a fenébe! – figyelmeztette magát O. – *Ha nem tudsz uralkodni magadon, a feleséged hamarosan alulról szagolja az ibolyát.*

O igyekezett kordában tartani indulatait, Mr. X pedig elmosolyodott.

- Az önuralmát jobban csodálnám, ha jelen esetben nem ez lenne az egyetlen helyes reakció. Visszatérve a ma estére. A testvérek el fognak menni azoknak az *alantasoknak* az urnájáért, akiket ma megöltek. A lehető leghamarabb menjen el H lakására, és hozza el maga az urnát! Majd megkérek valakit, hogy menjen el A-hoz is, D-t pedig én magam fogom elintézni.

Kifelé menet Mr. X megállt az ajtóban.

- A nőről pedig... Ha eszközként használja, rendben van. Ha viszont valami más oka van arra, hogy itt tartsa, nagy bajba kerül. Egy apró jel, hogy elpuhult, és ezüsttálcán fogom feltálcálni magát az Omegának.

O még csak meg sem rezzent. Egyszer már túlélte az Omega kínzásait, és úgy gondolta, legközelebb is képes lesz rá. Ezért a nőért bármit hajlandó lett volna elviselni.

- Most pedig mit mond nekem? – kérdezte a *főalantas*.

- Igenis, szenszei.

O várt, amíg Mr. X távolodó kocsijának hangja elhalkult, s közben érezte, hogy szíve majd kiugrik a helyéből. Szerette volna kivenni a nőt a lyukból, hogy magához ölelje, érezze a testét az övéhez simulni, de tudta, hogy akkor nem tudná otthagyni. Hogy megnyugodjon, gyorsan kitisztította a Smith&Wessont, és felfegyverkezett. Nem sok sikerrel járt, de legalább már nem remegett a keze, amikor befejezte.

Kifelé menet magához vette a kocsikulcsot, és bekapcsolta a mozgásérzékelőt a harmadik lyuk felett. Ez a kis műszaki szerkezet egy áldás volt. Ha az infravörös lézersugarat valami megszakította, a három oldalon felszerelt fegyver mindegyike elsült, és a kíváncsiskodót alaposan kilyukasztotta.

O habozott, mielőtt kilépett volna az ajtón. Istenem, mennyire szerette volna magához ölelni a nőt! A gondolat, hogy elveszítheti, még ha csak a feltételezés szintjén is, teljesen kiborította. Ez a vámpír nő... jelentette számára az életet. Nem a társaság és nem is a gyilkolás.

- Elmegyek, feleség, légy jó! – Várt. – Hamarosan visszajövök és megmosdatlak. – Amikor továbbra sem érkezett válasz, újra megszólalt. – Feleség?

O kényszeredetten nyelt egyet. Hiába mondogatta magának, hogy legyen végre férfi, képtelen volt úgy elindulni, hogy ne hallja a hangját.

- Ne hagyj, hogy búcsú nélkül menjek el!

Csend.

Fájdalom költözött a szívébe, miközben érezte, mennyire szereti. Mély levegőt vett, és hagyta, hogy az édes elkeseredés betöltse a lelkét. Azt hitte, hogy már ismerte a szerelmet, mielőtt belépett volna a társaságba. Azt gondolta, hogy Jennifer, az a nő, akivel évekig szeretkezett és harcolt, különleges volt. Milyen naiv bolond volt! Csak most érezte meg igazán, mi is az igazi szenvedély. Ez iránt a foglyul ejtett nő iránt érzett égető sóvárgása újra férfivá tette. Ő helyettesítette a lelkét, amit az Omegának adott. Általa élt, bár élőhalott volt.

- Jövök, amint tudok, feleség.

Bella megmozdult a lyukban, amikor hallotta, hogy becsukódik az ajtó. Elégedettséggel töltötte el a gondolat, hogy megbántotta az *alantast*, amikor nem válaszolt neki. Így már teljes volt az örület.

Furcsa, hogy ez az állapot jelentette számára a halált. Attól a pillanattól kezdve, hogy sok-sok héttel ezelőtt felébredt a csőben, azt feltételezte, hogy ő is úgy hal meg, mint a többi fogoly. Összetört testtel, megkínózva. De nem. Az ő halálát nem a teste szenvedte el, hanem a lelke. Látszólag viszonylag jó egészségi állapotban volt továbbra is, belül azonban meghalt.

A trauma rajta is kifejtette a hatását, és mint minden testi megbetegedésnek, ennek is különböző szakaszai voltak. Kezdetben túlságosan rémült volt ahhoz, hogy bármi másra tudjon gondolni, mint arra, milyen lesz a kínzás. Aztán teltek-múltak a napok, és semmi hasonló nem történt. Igaz, hogy az *alantas* megütötte, és visszataszító volt a tekintete, amikor a testére nézett, de semmi olyat nem tett vele, amit a többi fajtársával.

Nem is erőszakolta meg.

Erre válaszul, Bella gondolatai lassan megváltoztak, lelke új életre kelt, és felébredt benne a remény, hogy egyszer talán megmenekül. Ez a szakasz tovább tartott, mint az első. Egy teljes hétig, körülbelül, bár az itteni körülmények között meglehetősen nehéz volt az idő múlását pontosan megítélni.

Ezután kezdődött el a visszafordíthatatlan hanyatlás, amit nem más, mint maga az *alantas* idézett elő. Eltartott egy ideig, amíg Bella rájött, hogy valami bizarr hatalma van a férfi felett, és ahogy telt az idő, megtanulta felhasználni ellene. Kezdetben csak azért tette, hogy kipuholja a határokat. Később azonban már szándékosan kínoztá, de csak azért, mert gyűlölte, és azt akarta, hogy szenvedjen.

Valami különös oknál fogva az *alantas*, aki elrabolta... szerelmes volt belé. Teljes szívéből szerette. Néha rákiabált ugyan, és amikor rossz hangulatban volt, meg is ijesztette, de minél keményebb volt vele Bella, a férfi annál jobban bánt vele. Amikor a lány nem volt hajlandó ránézni, a férfit szörnyű aggodalom kerítette hatalmába. Amikor visszautasította az ajándékot, amit tőle kapott, sírva fakadt. Egyre növekvő buzgalommal vette körül és próbálta felkelteni Bella figyelmét. Sokszor hozzásimult, és amikor a lány elhúzódott tőle, összeomlott.

Ez a folytonos játék az *alantas* érzéseivel jelentette Bella számára a világot, amely tele volt gyűlölettel és kegyetlenséggel. Régen egy élettel teli lény volt, valakinek a lánya, a testvére... *volt valaki*... Ebben a szörnyű rémálomban azonban megkeményedett és megedződött, mint az acél.

Tudta, hogy a férfi soha nem fogja szabadon engedni. És bár a testét nem ölte meg, a jövőt elvette tőle, pont úgy, mintha halott lenne. Már csak ez a borzalmas jelen létezett számára. Vele.

Pánik tört rá, amit már régóta nem érzett.

Kétségeesetten szeretett volna visszasülyedni a zsibbadt érzéketlenségbe, ezért próbált arra koncentrálni, milyen hideg van lent a lyukban. Az *alantas* jó meleg ruhákba öltöztette, a saját ruháiba, amelyeket a házából hozott el. Vastag nadrágot, pulóvert, zoknit és csizmát viselt, mégis irgalmatlanul hideg volt, amely behatolt a ruhák alá, egészen a csontjáig, míg végül úgy érezte, egész teste jéggé dermed.

Gondolatai a házhoz kalandoztak, ahol olyan rövid ideig lakott. Eszébe jutott, milyen vidám tűz pattogott a kandallóban, amikor begyújtott, és mennyire élvezte, hogy egyedül lehet... Nem volt jó ötlet ez a gondolat, mert erről eszébe jutott a régi élete, az anyja... a bátyja.

Istenem, Rehvenge! Hányszor ment az agyára az uralkodásával, de igaza volt. Ha együtt marad a családjával, és nem költözik el, soha nem találkozott volna Maryvel, azzal az ember nővel, aki a szomszédjában lakott. Nem ment volna át a füves mezőn a házához aznap éjjel, hogy megnézzé, minden rendben van-e nála. Nem futott volna össze az *alantassal*... és nem lenne most halott egy élő testben.

Kíváncsi volt, mennyi ideig kereste a testvére. Vajon feladta már a reményt, hogy valaha is megtalálja? Valószínűleg. Még Rehv sem tudott ilyen hosszú ideig kutatni remény nélkül.

Bella biztos volt benne, hogy kereste, és bizonyos fokig még örült is, hogy nem talált rá. Bár nagyon agresszív típus volt, mégiscsak civil, és ha ki akarta volna szabadítani, egészen biztos, hogy megsérül. Ezek az *alantasok* nagyon erősek. Kegyetlenek és nagyhatalmúak. Ha valaki meg akarná menteni, annak legalább ilyen erősnek és kegyetlennek kellene lennie.

Hirtelen Zsadist villant fel előtte. Olyan élesen, mintha fényképen nézné. Vad, fekete szeme és a sebhely, amely végigkígyózott az arcán és eltorzította a felső ajkát. Emlékezett a vérrabszolgajelekre, amelyek a csuklójára és a nyakára voltak tetoválva. A korbácsütések nyomaira a hátán és a kis fémkarikára a mellbimbójában. Szinte maga előtt látta izmos, de túlságosan vékony testét.

Bella gondolatban visszaidézte gonosz, kompromisszumot nem ismerő jellemét és végtelen gyűlöletét. Zsadist rémisztő volt, a faj legfélelmetesebb tagja. Tönkretett, nem összetört, ahogy ikertestvére jellemezte. De éppen ettől lett volna ő a tökéletes megmentő. Csak ő vehette volna el a versenyt az *alantassal*, aki elrabolta. Csak a Zsadistra jellemző elszánt kegyetlenség és brutalitás tudná kiszabadítani innen, de Bella nem ringatta magát illúzióban, és nem ábrándozott arról, hogy a férfi egyáltalán megpróbálja megtalálni. Végül is csak mindössze kétszer találkozott vele.

A második alkalommal pedig megeskette, hogy soha többé nem próbál a közelébe menni.

A félelem kezdett elhatalmasodni rajta, ezért megpróbálta féken tartani azzal, hogy arra gondolt, Rehvenge még nem adta fel a keresését. Ha rábukkan valami nyomra, felhívja a testvériséget, és akkor talán Zsadist eljön érte, de csak azért, mert megkérték rá, és ez a feladata.

- Hahó? Hahó? Van itt valaki? – A reszketeg férfihang fémesen kongott, aztán elnémult.

Az új fogoly, gondolta Bella. Az elején mindig megpróbáltak kapcsolatba kerülni a többiekkel.

Bella megköszöri a torkát.

- Én... itt vagyok.

- Egy ideig csend volt.

- Istenem... te vagy az a nő, akit elraboltak? Te vagy... Bella?

A lány döbbenten hallotta meg a nevét. Istenem, az *alantas* már olyan régóta *feleségnek* szólította, hogy el is felejtette, hogy igazi neve is van.

- Igen... igen, én vagyok.

- Még élsz!

Nos, a szíve mindenesetre még vert.

- Ismerjük egymást?

- Én... elmentem a temetésedre. A szüleimmel, Ralstammal és Jillinggel.

Bella remegni kezdett. Az anyja és a bátyja... eltemette! Mégis, miért csodálkozik rajta? Az anyja mélyen vallásos nő volt, aki hitt az ősi hagyományokban. Miután bizonyosra vette, hogy a lánya meghalt, ragaszkodott hozzá, hogy a szokásos szertartás keretében nyugalomra helyezték, hogy beléphessen az Árnyékba.

Ó... *istenem!* Sejteni, hogy felhagytak a keresésével, és biztosra tudni, nem volt ugyanaz. Ám ez azt jelentette, hogy ezek után már senki nem fog utána jönni. Soha.

Valami furcsa hangra lett figyelmes. Rájött, hogy zokog.

- Meg fogok szökni – jelentette ki a férfi eltökélt hangon. – És téged is magammal viszlek.

Bella hagyta, hogy összerogyjon a térdre. Lassan lecsúszott a bordázott cső falán az aljára. Már valóban meghalt. Meghalt, és el is temették.

Milyen elkeserítően ironikus, hogy most is földben van!

2. fejezet

Zsadist a Trade utca melletti sikátorokban járkált. Acélbetétes csizmájának súlyos talpa beletoccsant a félig befagyott pocsolyákba, és szétnyomta a gumiabroncsok lenyomatát a jeges hóban. Koromsötét volt, mivel a sikátort szegélyező téglalapúletek egyetlen ablaka sem arra nézett, a holdat pedig eltakarták a felhők. Mégis, ahogy ott gyalogolt egyedül, éjszakai látása tökéletes volt. Mindenén áthatolt. Mint a haragja.

Fekete vér. Még több fekete vért akart. A kezére, az arcába fröccsenve, a ruhájára kenődve. Azt akarta, hogy úgy folyjon, mint egy megáradt folyó végig a földön, és beleszivároгjon a földbe. Bella emléke előtt úgy fog tisztelegni, hogy megöli a gyilkosait, és minden egyes halállal rá fog emlékezni.

Tudta, hogy a lány már halott. Szíve mélyén sejtette, hogy szörnyű kínok közt halt meg. Akkor miért kérdegeti folyton a gazemberektől, hogy hol van? Nem tudta. Egyszerűen ez volt az első gondolata, amikor meglátott egyet. Mindegy volt, hányszor mondogatta magának, hogy már biztosan nem él.

És nem fog felhagyni a kérdegetéssel ezután sem. Tudni akarta, *hol, hogyan és mivel* ölték meg. A válasz gyötörni fogja, de akkor is tudni akarta. Tudnia *kellett*. Egyszer pedig majd csak beszél valamelyik.

Megállt. Beleszagolt a levegőbe. Imádkozott, hogy babahintőpor-illatot sodorjon felé a szél. A pokolba! Nem tudta elviselni, hogy... nem tud róla semmit.

Gúnyosan felnevetett. Még hogy nem tudja elviselni! Dehogynem! Az úrnővel eltöltött száz év alapos kiképzése után nem létezett olyan szenvedés, amit ne lett volna képes túlélni. Fizikai fájdalmat, lelki gyöttrődést, a legmélyebb megaláztatást és lealacsonyítást, reménytelenséget és tehetetlenséget. *Ott volt. Szenvedett eleget.*

Ezt is túl fogja élni.

Felnézett az égre. Amikor újra lehajtotta a fejét, megszedült. Megkapaszkodott egy szemetes konténerben, hogy el ne essen, aztán mély levegőt vett, és várta, hogy a részeg érzés elmúljon. Nem múlt.

Vérre van szüksége. Már megint.

Nagyot káromkodott. Pedig remélte, hogy még egy-két napig ki tudja húzni. Igaz, hogy az utóbbi hetekben már csak az akaraterije segített, hogy kibírja, de persze ez nála nem volt szokatlan dolog. Ma este egyszerűen nem akart foglalkozni a vérszomjjal.

Gyerünk már, koncentrálj... seggfej!

Erővel kényszerítette magát, hogy továbbmenjen. Bejárta a belvárosi sikátorokat, aztán Caldwell klubjainak és kábítószeres helyeinek veszélyes, városi labirintusát is.

Hajnali háromra olyan erővel tört rá az éhség, hogy majdnem összeesett, ezért végül megadta magát. Nem tudta elviselni ezt a zsibbadt állapotot, mert túlságosan is arra az ópiumos kábulatra emlékeztette, amelybe vérrabszolgá korában kényszerítették.

Olyan gyorsan ment, ahogy csak bírt. A Zéró felé igyekezett. Ez a bár volt a testvériség legújabb törzshelye a belvárosban. A kidobóember azonnal beengedte a várakozó sor előtt. Könnyen bejutott, hiszen az a készpénzmennyiség, amit a testvérek a klubban hagytak, nem volt elhanyagolható. Phury vörös füstű szivarja, amit itt vásárolt, önmagában kitett néhány ezer dollárt minden hónapban, Vishous és Butch pedig csak a legjobb minőségű italokat szerették. Aztán ott volt még Z rendszeres üzlete is.

A meleg és sötét klub egyfajta párás, trópusi barlang volt, ahol állandóan technozene szólt. A táncparkett zsúfolásig tele volt emberekkel, akik nyalókát szopogattak, vagy vizet nyakaltak és izzadtak, miközben a cikázó lézerfények között táncoltak. A fal mellett párok vagy hármas csoportok álltak, és egymást tapogatva vonaglottak.

Zsadist a VIP-terem felé igyekezett. Az emberek hordája úgy vált szét és nyitott utat előtte, mintha kettéhasította volna őket. A tömeg ecstasy- és kokainmámorban úszott, mégis maradt

bennük annyi túlélési ösztön, hogy felismerjék a vámpírban a veszélyt, és félreálljanak az útjából.

A klub hátsó részén egy kopaszra nyírt fejű kidobóember beengedte a legjobb helyre. Itt a zene sokkal halkabban szólt, a hús asztal pedig boksztokba rendezve, meglehetősen távol állt egymástól, és csak a mennyezetről érkező spotlámpa világította meg fekete márványlapjukat. A testvérek boksza a vészkijárat mellett volt. Zsadist nem lepődött meg, hogy Vishoust és Butchot is ott találja. Az asztalon kis kupicák álltak előttük, Phury martinispohara viszont egyedül árválkodott.

A két jóbarát nem örült, hogy látja. Nem is... inkább csak beletörődtek, hogy megjelent, mintha abban reménykedtek volna, hogy kicsit lazítanak, ő viszont megghiúsította ezt a megjelenésével.

- Hol van Phury? – kérdezte, és a martinis pohárra bökött a fejével.

- Hátul. Vesz néhány vörös füstű szivart – mondta Butch. – Kifogyott belőle.

Zsadist leült bal oldalra, és hátradőlt, hogy a fényes asztalt megvilágító lámpa fényéből kikerüljön. Amikor körülnézett, felismert néhány jelentéktelen arcot. A VIP-teremnek megvolt a maga törzsvendégköre, a nagymenők azonban a saját társaságukon kívül ritkán kerültek kapcsolatba másokkal. Valójában az egész klubot áthatotta a "ne kérdezz, ne beszélj" politika, többek között ezért jártak ide a testvérek. A tulajdonos vámpír volt ugyan, mégsem akarták nagydobra verni, kik is ők.

Az elmúlt száz évben a Fekete Tör Testvériség még a fajon belül is titkolózott saját kilétéről. Pletykák persze természetesen terjengtek, akadt olyan civil is, ki néhányuk nevét is tudta, ezenkívül azonban igyekeztek mindent titokban tartani. Ez a folyamat igazából akkor kezdődött, amikor úgy száz évvel ezelőtt a faj csoportokra bomlott, és a bizalom megkérdőjelezhető lett még a vámpírok között is. Most azonban más okuk is volt rá. Az *alantasok* civileket kínoztak, hogy információt szedjenek a belőlük a testvérekről, ezért most még nagyobb szükség volt a titoktartásra, mint bármikor.

Így az a néhány vámpír, aki a klubban dolgozott, nem is sejtette, hogy a bőrruhás, nagydarab férfiak, akik sokat isznak és csak úgy szórják a pénzt, valójában a Fekete Tör Testvériség tagjai. Ha a testvérek kinézete önmagában nem lett volna elég, a régóta fennálló íratlan szabály amúgy is elejét vette a kérdéseknek.

Zsadist türelmetlenül fészkelődött a fölkében. Gyűlölte a klubot. Utálta, hogy olyan sok test van közel hozzá, és persze ki nem állhatta a zenét és a szagokat.

Vidáman cseverészve három ember-nő lépett oda a testvérek asztalához. Mindhárman dolgoztak aznap este, bár amit kínáltak, nem fért bele egy pohárba. Tipikus elkelő kurvák voltak: póthaj, szilikonmell, pasztikázott arc, divatos ruha. Több hozzájuk hasonló "mozgó áru" is dolgozott a klubban, különösen a VIP-teremben. A Tiszteletes, a Zéró tulajdonosa és egyben a vezetője, a szolgáltatásbővítés híve volt. Üzleti fogásként úgy szélesítette a kínálatot, hogy az alkohol és a drogok mellett nők testét is áruba bocsátotta. Emellett kölcsönt is lehetett tőle felvenni, voltak bukmékerei, és még k tudja, milyen üzleteket kötött a hátsó irodában a főleg emberi vendégkör tagjaival.

Miközben a három prosti nevetgélt és beszélgetett, feltűnően keltette magát. Zsadistnak azonban egyik sem felelt meg, de V és Butch sem vette igénybe a szolgáltatásaikat. Két perccel később a nők odébbálltak a szomszédos boksztokhoz.

Z átkozottul éhes volt már, de ha a táplálkozásról volt szó, nem ismert kompromisszumot.

- Hé, fiúk – jött oda hozzájuk egy másik nő -, nincs szüksége valamelyikőtöknek társaságra?

Zsadist felnézett. Ennek a nőnek kemény arcvonásai voltak, amelyek jól illettek kemény testéhez. Fekete bőrruhát viselt, szeme fényes volt, haja rövid.

Tökéletes, gondolta Z.

Kinyújtotta a kezét, hogy az asztalra eső fény megvilágítsa. Felmutatta két ujját, majd kettőt kopogott a márványasztalon. Amikor látta, hogy Butch és Vishous mocorogni kezdenek a széken, ingerült lett.

A nő elmosolyodott.

- Rendben.

Z előre hajolt és felállt. Az arcát megvilágította a lámpa, mire a kurva hátralépett, és arcára néma döbbenet ült ki.

Ekkor Phury jelent meg a bal oldali ajtóban. Elképesztő haján tükröződött a fények változása a teremben. Mögötte egy punktarajos, keménykötésű férfi vámpír haladt: a Tiszteletes.

Amikor odaértek a testvérek asztalához, a tulajdonos feszülten elmosolyodott. Ametiszt színű szeme észrevette a prostituált pillanatnyi habozását.

- Jó estét, uraim. Mész valahová, Lisa?

Lisa bátorsága hirtelen visszatért.

- Ahová csak akarja, főnök.

- Helyes válasz.

Elég a fecsegésből! – gondolta Z.

- Kifelé! Most!

Kinyitotta a vészkijárat ajtaját, majd a nő után kilépett a klub mögötti sikátorba. A hideg decemberi szél keresztülfújta a vékony dzsekin, amit azért vett magára, hogy eltakarja a fegyvereket, a hideg azonban nem zavarta, ahogy Lisát sem. Bár a nő rövidre nyírt haját erősen fújta a jeges szél, és nem sok ruha takarta a testét, borzongás nélkül, felszegett állal nézett a vámpír szemébe.

Most, hogy elhatározta magát, nem látszott rajta több tétozás. Igazi profi volt.

- Itt fogjuk csinálni – jelentette ki Zsadist, és az árnyékba lépett. Kivett a zsebéből két százdolláros, és előrenyújtotta. A nő összegyűrte kissé az ujjai között, mielőtt bórszoknyája zsebébe rejtette volna.

- Hogy akarsz? – kérdezte a férfitől, miközben odalépett hozzá, és meg akarta fogni a vállát.

Zsadist azonban megragadta, és arccal a falhoz fordította.

- Te nem érhetsz hozzám. Csak én hozzád.

A nő teste megmerevedett, félelmének kénes szaga csavarta Z orrát, a hangja azonban továbbra is magabiztos volt.

- Vigyázz, seggfej! Ha kék folt lesz a testemen, a Tiszteletes elkapja a tőködet!

- Ne aggódj! Nem lesz semmi bajod.

A nő nem nyugodott meg, Zsadist pedig szerencsére érzéketlen volt az érzelmek terén.

Általában a nők félelme hozta izgalomba. Ez volt az egyetlen mód arra, hogy a férfiassága megkeményedjen. Az utóbbi időben azonban nem működött ez a kiváltó ok, amit persze nem is nagyon bánt. Gyűlölte és megvetette a slicce mögötti testrészt reakcióját. A nők ugyanis állandóan megrémültek, ha meglátták, ezért a szerszáma sokkal többször jött izgalomba, mint kellett volna. Az lett volna a legjobb, ha soha nem reagál semmire. A francba, valószínűleg ő volt az egyetlen férfi ezen a bolygón, aki impotens akart lenni.

- Fordítsd el a fejed oldalra! – mondta a nőnek. – A füled érjen a válladhoz.

A kurva lassan engedelmeskedett, és feltárta neki a nyakát. Ezért választotta őt. A rövid haj azt jelentette, hogy nem kell hozzáérnie semmihez, hogy szabad legyen az út a vénájához. Gyűlölte, ha meg kellett fognia rajtuk valamit.

Ahogy nézte a nyakát, éhsége fokozódott, szemfoga megnyúlt. Istenem, annyira ki van éhezve, ahogy könnyen ki tudná szívni minden csepp véré!

- Mire készülsz? – csattant fel a nő. – Meg akarsz harapni?

- Igen.

Z hirtelen vetette rá magát a nyakára, és erősen tartotta, miközben a nő hadonászott a kezével. Hogy megkönnyítse a dolgát, gondolatának erejével megnyugtatta, olyan állapotba hozta,

mintha lebegne. Egész biztosan nem volt ismeretlen érzés számára. Miután lecsillapodott, Z annyit ivott, amennyit csak bírt, anélkül hogy megundorodott volna tőle. Érezte vérében a kokaint, az alkoholt és az antibiotikumot, amit szedett.

Amikor végzett, megnyalta a szúrás nyomát, hogy a gyógyulási folyamatot elindítsa, és a nő ne vérezzen el. Felhajtotta a ruháján a gallért, hogy elrejtse a harapás nyomát, kitörölte magát a nő emlékeiből, és visszaküldte a klubba.

Amikor újra egyedül volt, nekidőlt a falnak. Az emberi vér nagyon gyenge volt, alig kapta meg belőle a szükséges életerőt, de akkor sem volt hajlandó saját fájának női tagjaiból inni. Többé nem. Soha többé.

Felnézett az égre. A korábbi felhők, amelyek a hóesést előidézték, már eltűntek, az épületek között pedig egy kis részen megpillantotta az eget. A csillagok állásából látta: alig két órája maradt, hogy kint legyen.

Amikor sikerült végre elég erőt gyűjtenie, láthatatlanná vált, és azon az egyetlen helyen bukkant elő, ahol szívesen tartózkodott.

Hál' istennek még volt elég ideje, hogy odamenjen. Hogy ott legyen.

3. fejezet

John Matthew felnyögött, és hanyatt fordult az ágyon.

A nő is gurult vele együtt, meztelen melle széles, izmos mellkasához préselődött. Egy kéjes mosoly kíséretében a nő John lába közé nyúlt, és kezébe fogta lüktető, merev férfiasságát. Felállította és ráült, mire John fejét hátravetve nagyot nyögött. Megragadta a nő térdét, ő pedig lassú, érzéki ritmusban mozogni kezdett rajta.

Ó, igen...

A nő egyik kezével magát izgatta, a másikkal a testét simogatta, ami John vágyát még jobban feltüzeltelte. Tenyerével végigsimította nagy mellén, majd felkúszott a nyakára, és beletúrt hosszú, platinaszőke hajába. Keze ezután az arcára siklott, és a feje fölé emelte a karját. Rendkívül vonzó látványt nyújtott. Ezután egy kecses mozdulattal hátrahajolt, mellét előretolta, keménymellbimbója csak úgy meredezett a rózsaszín bimbóudvar közepén. A bőre olyan fehér volt, mint a frissen hullott hó.

- Harcos – mondta fogát összeszorítva -, képes vagy rá?

Hogy képes-e? Az ördögbe, már hogyan lenne rá képes! És csakhogy tisztán lássák, ki mire képes, megfogta a nő combját, és olyan erőset lökött a csípőjével, hogy az felkiáltott.

Amikor visszaengedte az ágyékát, a nő rámosolygott, és egyre gyorsabb ritmusban mozgott rajta. Szűk volt és nedves, John pedig a mennyekben érezte magát.

- Harcos, képes vagy rá? – A hangja mélyebb volt az erőfeszítéstől.

- De még mennyire! – dörögte John. Rögtön azután, hogy elélvez, megfordítja, és újra beléhatol.

- Képes vagy rá? – A nő még gyorsabban lovagolt rajta, mintha egy vad bikát próbálna keményen megülni. Karját még mindig a feje fölött tartotta, és a szenvedély hevében úszott.

Nagyon jó volt... elképesztően, hihetetlenül jó volt a szex.

A nő hangja kezdett megváltozni, eltorzulni... és már nem női hang volt.

- Képes vagy rá?

John megborzongott. Valami nem stimmelt. Valami nagyon nem stimmelt...

- Képes vagy rá? Képes vagy rá? – Hirtelen, férfihangon szólaltak meg a szavak a nő szájából, mintha egy férfi gúnyolódna rajta. – *Képes vagy rá?*

John megpróbálta letolni magáról, a nő azonban görcsösen szorította magát hozzá, s a lovagló mozgást sem hagyta abba.

- Gondolod, hogy képes vagy rá? Gondolod-hogy-képes-vagy-rá? *Gondolodhogyképesvagyra?* – A férfihang már kiabált, vadul ordított a nő torkából.

Egy kés lendült John felé partnere feje mögül, aki ezúttal már férfi volt, egy kifakult bőrű és fehér hajú férfi. A szeme olyan halvány, mint a köd. Amikor a penge felé szúrt, John felemelte a kezét, hogy kivédje a támadást, a karja azonban már nem volt izmos. Újra vézna és gyenge lett

- *Képes vagy rá, harcos?*

A penge egy elegáns mozdulattal belevágott a mellkasa közepébe. Hatalmas fájdalom hasított belé azon a helyen, ahol belefürödött, aztán az égető érzés lassan kisugárzott minden porcikájába, amíg végül egész teste szörnyű kínok közt vonaglott. Lélegezni próbált, de közben majdnem megfulladt a saját véréből. Öklendezett, fulladozott, és sehogy sem tudott levegőt préselni a tüdejébe. Kétségbeesetten kapálózva küzdött a halál ellen, ami eljött érte...

- John! John! Ébredj fel!

Szeme hirtelen tágra nyílt. Első gondolata az volt, hogy fáj az arca, bár nem értette, miért, hiszen a mellkasát szúrták meg. Aztán rájött, hogy hatalmasra nyitotta a száját, és hangosan ordított volna, ha működő gégevel született volna. Így csupán egy néma kiáltás hagyta el a torkát.

Aztán megérezte a kezet... a kezet, amely lefogta a karját. A félelem újra visszatért, és egy olyan erőteljes mozdulattal, amellyel csak bírt, apró teste legurult az ágyról. Fejjel lefelé érkezett a földre, az arca hozzáért a szőnyeghez.

- John! Én vagyok az, Wellsie.

A név hallatán hirtelen visszatért a valóságba, kilépett végre a szörnyű rémálomból.

Ó, istenem... Csak álom volt. Nem történt semmi. Életben volt.

Wellsie karjába vetette magát, arcát hosszú vörös hajába temette.

- Nincs semmi baj! – A nő az ölébe húzta, és a hátát simogatta. – Itthon vagy, biztonságban.

Itthon. Biztonságban. Igen, hat hét elteltével ez már az otthona volt... életében az első.

Amióta tizenhat éves korában kikerült az Irgalmas Nővérek Árvaházából, nyomorúságos odúban húzta meg magát, Wellsie és Tohrment házat azonban végre az otthonának tekinthette.

Nemcsak a biztonságot találta meg náluk, itt meg is értették. És végre megtudta, ki is ő valójában. Amíg Tohrment rá nem talált, nem értette, miért különbözik a többi embertől, vagy hogy miért olyan sovány és vézna.

A férfi vámpírok ugyanis mind így néztek ki, amíg át nem változtak. Még Tohr is, aki most a Fekete Tör Testvériség egyik leghatalmasabb tagja.

Wellsie felemelte a fiú állát.

- Elmondod, mit álmodtál?

John megrázta a fejét, és még jobban belefúrta arcát a nő hajába. Olyan erősen kapaszkodott belé hogy alig kapott levegőt.

Zsadist Bella otthona bukkant elő a semmiből, és nagyot káromkodott. Valaki már megint járt a házban. A kocsifelhajtón a frissen hullott hóban autókerék nyomait látta, valamint lábnyomokat a bejárati ajtóhoz vezető néhány méteres szakaszon. *A francba...* Nemcsak egy lábnyom volt, hanem több, és többször fordult oda meg vissza, vagyis bármilyen autó parkolt is a ház mellett, a látogatók láthatóan sok dolgot hurcoltak ki onnan.

Ettől ideges lett, mert úgy érezte, mintha Bellát vinnék el apró darabokban.

Szentséges isten! Ha a családja kipakolja a házat, hová máshová mehetne, hogy vele legyen?

Dühös tekintettel a bejárati ajtó előtt teraszt és a nappali hosszú ablakait figyelte. Talán neki is el kellene hoznia valamit a házból. Nem lenne tisztességes dolog, bár ő maga sem volt sokkal jobb, mint egy tolvaj.

Újra Bella családjára gondolt. Nem sokat tudott róluk, csak azt, hogy a legfelsőbb körökhöz tartozó arisztokrácia tagjai. Nem állt szándékában személyesen is találkozni velük, hogy többet is megtudjon róluk. Ha a legjobb formáját hozta, társaságban akkor is szörnyen viselkedett, Bella elrablása óta pedig már nemcsak undok volt, hanem veszélyes is. Tohrmentnek jól ment a kapcsolatteremtés az ilyen magas rangú arisztokratákkal, ő azonban mindig vigyázott rá, nehogy véletlenül is összefusson velük.

Megkerülte a házat, és a konyha felől ment be. Amikor belépett, kikapcsolta a riasztót. Mint minden este, most is az akváriumot ellenőrizte először. A víz tetején etetőanyag úszkált, arról tanúskodva, hogy már adtak enni a halaknak. Nagyon dühös lett, hogy valaki megfosztotta ettől a feladattól.

Igazság szerint úgy tekintett erre a házra, mintha a sajátja lett volna. Ő takarította ki, miután Bellát elrabolták, ő locsolta a növényeket, és etette a halakat. Többször bejárta az összes szobát és az emeletet, ült minden széken, kanapén és ágyon. Az ördögbe is, elhatározta, hogy megveszi ezt az átkozott helyet, ha a család úgy dönt, hogy eladja. Még sosem volt háza azelőtt, tulajdona se nagyon, ezt az épületet azonban, a lány összes holmijával együtt... nagyon szerette volna a sajátjának tudni. Így állítana neki emléket.

Megint gyorsan körbejárta a házat, és sorra vette, mit vittek el. Nem sokat. A nappaliból egy festményt és egy ezüsttálat, az előszobából pedig egy tükröt. Kíváncsi volt, miért kellett nekik pont ez a néhány tárgy, és legszívesebben visszatette volna mindet a helyére.

Amikor bement a konyhába, újra maga előtt látta azt az állapotot, amikor Bellát elrabolták. A vért, a felborogatott székeket, az összetört üvegszilánkokat és a porcelándarabokat. Észrevett a földön egy fekete guminyomot. Tudta, hogy került oda. Amikor az *alantas* megragadta a lányt, és vonszolta a testét, a cipője talpa húzta azt a nyomot a földön.

Újra előtört a szívét a tehetetlen düh. Hamarosan zihálni kezdett, ahogy a sötét, ismerős érzés szétáradt a lelkében. Kivéve, hogy... Krisztusom, az egésznek nem volt semmi értelme! Folyton utána kutat, megrögzötten ragaszkodik a holmijához, állandóan a házában van, pedig nem is voltak barátok. A fenébe is, még csak ismerősnek sem lehetett nevezni őket. Kétszer találkoztak csupán, és akkor sem volt kedves vele.

Mennyire megbánta! Azt kívánta, az alatt a néhány perc alatt, amit vele töltött, bárcsak ne lett volna olyan... Vagy legalábbis jobb kezdet lett volna, ha nem hány, miután felfedezi, hogy a lány valóban kívánja. Persze ezt a reakciót semmiképp nem tudta volna megakadályozni. Egész életében csak egyetlen nő lett nedves tőle: a gonosz és kegyetlen úrnő. Nem csoda hát, ha egy vágyakozó nőt nem tudott semmi jóval azonosítani.

Amikor eszébe jutott, ahogy Bella a testéhez simult, még mindig nem értette, miért akart lefeküdni vele. Az arca rémisztő. A teste sem sokkal jobb, legalábbis a hátán. A híre pedig, nos, hozzá képest Hasfelmetsző Jack is csak kiscserkész. A pokolba, állandóan haragudott mindenre és mindenkire. Bella viszont gyönyörű volt, elegáns és kedves, egy királyi arisztokrata előkelő háttérrel.

Ó, ezek szerint éppen az ellentétük volt a lényeg. Jelentette volna számára az elszakadást a megszokottól. Egy kis sétát az árnyékos oldalon. Egy barbár vadember, aki néhány órára kizökkenti kényelmes kis életéből. És bár kegyetlenül fájt neki, hogy a lány idáig lealacsonyította, mégis... elragadónak találta.

Háta mögött megszólalt az öreg óra. Öt órát ütött.

A ház bejáratí ajtaja nyikorogva kinyílt.

Zsadist hang nélkül a falhoz lapult, és elhúzott egy fekete tört a mellkasán lévő fegyvertartóból. Óvatosan kinyújtotta a nyakát, hogy kipillantson az előszobába és a folyosóra.

Butch feltartott kézzel besétált a helyiségbe.

- Csak én vagyok az, Z.

Zsadist leengedte a tört, majd visszacsúsztatta a tartóba.

Az egykori gyilkossági nyomozó kilógott közülük ebben a világban, mivel ő volt az egyetlen ember, aki bebocsátást nyert a testvériség legbelsőbb köreibe. Butch Vishous szobatársa volt, Rhage edzőpartnere a konditeremben, és legalább annyira megszállottan ruhamániás, mint Phury. Megvolt rá az oka, miért viselte a szívén annyira Bella elrablását, így pedig Z-vel is összekötötte valami.

- Mi a helyzet, zsaru?

- Készülsz visszamenni a központba? – A kérdés tűnhetett volna igazi érdeklődésnek is, valójában azonban burkolt felszólítás volt.

- Nem, még nem.

- Mindjárt haldoklik.

Na és?

- Phury küldött értem?

- Nem. A saját akaratomból jöttem. Gondoltam, hogy itt találalak, amikor nem jöttél vissza a klubba, azután, amit kifizettél.

Zsadist keresztbe fonta karját a mellkasán.

- Aggódtál, hogy esetleg megöltem azt a nőt, akivel kimentem a sikátorba?

- Nem. Mielőtt eljöttem a klubból, láttam, hogy újra dolgozik.

- Akkor meg mit keresel itt?

Butch lesütötte a szemét, mint aki azon gondolkozik, hogyan fogalmazza meg a mondanivalóját. Előre-hátra hintázott drága cipőjében, amit annyira szeretett. Aztán kigombolta elegáns, fekete kasmírkabátját.

Aha... szóval Butch a hírnök.

- Nyögd már ki, zsaru!

A férfi megdörzsölte az állát.

- Tudod, ugye, hogy Tohr beszélt Bella családjával? És hogy a bátyja, egy igazi forrófejű alak? Nos, tud róla, hogy valaki állandóan idejárkál. Tudja, mivel mindig kap egy jelet, akárhányszor ki-vagy bekapcsolják a riasztót. Azt akarja, hogy fejezd be a látogatásaidat, Z!

Zsadist vicsorgott.

- Szar ügy.

- Öröket fog állítani ide.

- Mi a francot törődik vele?

- Ugyan már, haver! Ez mégiscsak a húga otthona.

A gazember!

- Meg akarom venni a házat.

- Nem eladó, Z. Tohr szerint a család belátható időn belül nem fog megválni tőle. Meg akarják tartani.

Zsadist egy percig összeszorította a száját.

- Zsaru, tégy meg nekem egy szívességet, jó? Húzz el innen a francba!

- Inkább hazaviszlek kocsival. Nagyon közel már a hajnal.

- Ja persze, majd pont egy embernek kell engem erre figyelmeztetni.

Butch magában káromkodott.

- Rendben, akkor sülj ropogósra, ha akarsz, csak ne gyere ide vissza többet! A családja így is sok mindenben ment már keresztül.

Amikor becsukódott a bejárati ajtó, Zsadist úgy érezte, forróság önti el a testé, mintha valaki egy elektromos melegítő takarót csavart volna köré, és a maximumra állította volna a hőfokot. Arcát és mellkasát verejték lepte el, gyomra felkavarodott. Felemelte a kezét. A tenyere izzadt volt, ujjja remegett.

A stressz élettani tünetei, gondolta.

A jelenség nyilvánvalóan érzelmi reakció volt, bár ha megfeszült sem tudta, hogy miért. Csak a látható tüneteket észlelte magán, mélyen a lelkében nem talált semmit. Semmi olyan érzelmet, amit azonosítani tudott volna.

Ahogy körülnézett, legszívesebben felgyújtotta volna az egész helyet, hogy porig égjen, és senki ne szerezhesse meg. Még az is jobb lett volna, mint az a tudat, hogy soha többé nem jöhet a közelébe.

A gond csak az volt, ha lángokba borítja, azzal mintha Bellának okozna fájdalmat.

Ha nem pusztíthatja el, akkor arra gondolt, elvisz valamit. Miközben azt fontolgatta, mi olyat vehetne magához, amivel még láthatatlanná tud válni, keze megakadt a vékony láncon a nyakában.

A pici gyémántokkal díszített nyaklánc a Belláé volt. A felfordulás közepén találta, azon az éjszakán, amikor elrabolták. A terrakottapadlón hevert a konyhában az asztal alatt. Zsadist megtisztította, lemosta róla a vért, megjavította az eltört csatját, és azóta is magán viselte.

A gyémánt örök, nem igaz? Örökké él. Mint az emlékei a lányról.

Mielőtt elhagyta volna a házat, még egy utolsó pillantást vetett az akváriumra. Az ennivaló már majdnem elfogyott. Apró tátogó szájak csipegették alulról a felszínen lebegő morzsákat.

John nem tudta, mennyi ideig volt Wellsie karjában, de eltartott egy ideig, amíg sikerült visszazökkennie a valóságba. Amikor elhúzódott tőle, a nő rámosolygott.

- Biztos, hogy nem akarsz elmondani, mit álmoltál?

John mutogatni kezdett, Wellsie pedig feszülten figyelte, mert még csak most kezdte tanulni a jelbeszédet. John tudta, hogy túl gyorsan hadar, ezért felvette az éjjeli szekrényéről az egyik jegyzetkönyvét, meg egy tollat, és leírt valamit.

Nem fontos. Már jól vagyok. Azért köszönöm, hogy felébresztettél.

- Szeretnél visszafeküdni?

A fiú bólintott. Az elmúlt másfél hónapban úgy tűnt, másra nem is képes, csak enni és aludni. Egyszerűen nem volt határa az éhségének és a kimerültségének. Igaz, hogy huszonhárom évnyi éhezést és kialvatlanságot kellett bepótolnia.

Visszabújt a takaró alá, Wellsie pedig leült mellé az ágy szélére. Ha állt, nem lehetett észrevenni rajta, hogy terhes, amikor azonban leült, egy apró kidudorodás tanúskodott róla a bő blúz alatt.

- Akarsz, hogy égve hagyjam a fürdőszobai villanyt?

John megrázta a fejét. Attól még puhányabbnak érezné magát, az önbecsülése pedig így is a lehető legkisebbre zsugorodott össze.

- A dolgozószobámban leszek, az íróasztalomnál, jó?

Amikor kiment, a fiú büntudatot érzett, amiért megkönnyebbült, de miután elmúlt a pánik, elszégyellte magát. Egy férfi sohasem viselkedett volna így. Egy férfi harcra kelt volna az álombeli kifakult hajú démonnal, és legyőzte volna. És egy férfi, miután felébredt, minden félelme ellenére sem kucorodott volna úgy össze, mint egy ötéves kisgyerek.

Igaz, hogy John nem volt férfi. Legalábbis még nem. Tohr azt mondta, az átváltozás huszonöt éves kora előtt nem valószínű, viszont alig bírta kívánni azt a két évet. Nehéz volt elviselnie, hogy csak 165 centi magas és 53 kiló, még annak ellenére is, hogy tudta, miért van így. Utált a tükörbe nézni, és mindennap csontos, vékony testét látni. Gyűlölte, hogy gyerekméretű ruhákat kell hordania, miközben már annyi idős, hogy autót is vezethetne, ihatna alkoholt és szavazhatna is. Szégyellte, hogy még sohasem volt erekcója, még akkor sem, amikor erotikus álmából felébredt. És még sosem csókolt meg nőt.

Úgy érezte, fényévekre áll a férfiak világától. Különösen azok után, ami alig egy éve történt. Istenem, hamarosan pontosan egy éve lesz! Összerándult, és próbált nem gondolni arra a piszkos lépcsőházra, vagy a férfira, aki kést szegezett a torkához, és azokra a szörnyű pillanatokra, amikor valamit visszafordíthatatlanul elvett tőle. A szüzességét. Örökre meggyalázta az ártatlanságát. Többé már nem tudta visszaszerezni. Soha.

Kényszerítette magát, hogy kiszakadjon ebből a rossz emlékből, és azzal nyugtatta a lelkét, hogy még van számára remény. Egyszer igazi férfi válik majd belőle.

Türelmetlen lett, ahogy a jövőre gondolt. Felkelt, és odament a gardróbhoz. Amikor kinyitotta a szárnyas ajtót, megint meglepődött az elé táruló látványtól. Soha életében nem volt annyi nadrágja, inge és pulóvere, ám most mind itt sorakozott előtte... újak voltak és tiszták... mindegyiken jó volt a cipzár, egyikről sem hiányzott a gomb, nem rojtosodott ki az alja, nem szakadt el és nem nyílt szét a varrás mentén. Még egy márkás légbetétes edzőcipője is volt.

Levett a polcra egy pulóvert felvette, aztán felhúzott egy vászonnadrágot cingár lábára. A fürdőszobában megmosta az arcát és a kezét, majd megfésülte sötét haját. Azután lement a konyhába. Végigment a szép tiszta, modern stílusú szobákon, amelyeket olasz reneszánsz bútorok, textíliák és művészi tárgyak díszítettek. Amikor Wellsie hangját hallotta kiszűrődni a dolgozószobából, megállt.

- ...valami rémálom. Komolyan, Tohr, halálra volt rémülve... Mondott valami kifogást, amikor rákérdeztem, de nem firtattam tovább a dolgot. Szerintem ideje lenne, hogy Havers megnézzé. Igen... Értem. Akkor először Wrathsal találkozom. Rendben. Szeretlek, drága

parancsolóm. Tessék? Istenem, Tohr, én is ezt érzem! Nem tudom, hogyan tudtunk eddig nélküle élni. Egy áldás nekünk ez a fiú!
John nekidőlt a falnak, és behunyta a szemét. Furcsa, ő is ugyanezt érezte, ha rájuk gondolt.

4. fejezet

Órákkal később, vagy legalábbis úgy tűnt, mintha órák teltek volna el, Bella arra ébredt, hogy valaki elmozdítja a fedelet. Az *alantas* édes babahintőpor-illata beszivárgott a lyukba, és elfedte még a nedves föld átható szagát is.

- Szia, feleség! – Bella felsőtestén megfeszült a hám, amikor a férfi elkezdte kiemelni.

A lány egyetlen pillantást vetett csak halványbarna szemébe, és tudta, most nincs itt az ideje, hogy a határokat feszegetse. A férfi izgatott volt, mosolya pedig túl széles. Nem szerencsés állapot, ha kiegyensúlyozatlan.

Amikor Bella lába földet ért, az *alantas* megrántotta a hámot, és a lány a mellkasához dőlt.

- Köszöntem, feleség!

- Szia, David.

A férfi lehunyta a szemét. Imádta a nevét hallani a szájából.

- Hoztam neked valamit.

Nem vette le róla a hámot, úgy vezette oda a terem közepén álló rozsdamentes acél boncasztalhoz. Odabilincselte a széléhez, amiből Bella rögtön tudta, hogy odakint sötét van. Az utóbbi időben nappal egyre ritkában tartotta leláncolva, mert tudta, hogy úgysem tudna elmenekülni.

Az *alantas* odament az ajtóhoz, kinyitotta, és úgy hagyta. Hamarosan csoszogás és nyöszörgés hallatszott kintről, majd visszatért egy tántorgó, civil vámpír férfival, akit maga mellett húzott. A vámpír feje a vállára hajolva lógott, mintha nem lenne magánál, lábát nem mozdította, csak a földet súrolta, miközben az *alantas* vonszolta. Öltözetét elegánsnak lehetett volna nevezni – fekete nadrág, kasmírpulóver -, ha nem lett volna szakadt, piszkos és véres.

Bella elfojtott egy kiáltást, és amennyire a lánc engedte, elhátrált az asztaltól. Képtelen lett volna végignézni a kínzást. Egyszerűen képtelen!

Az *alantas* megemelte a vámpír testét, és hanyatt fektette az asztalon. Csuklójára és bokájára ügyes mozdulatokkal láncot csavart, majd a lánc végét egy fémkapoccsal az asztalhoz csatolta. Amikor a fogoly ködös tekintete a szerszámokkal telepakolt polcra tévedt, pánikba esett. Rémülten mozogni kezdett az asztalon, amitől a lánc hangosan csörgött.

Bella a vámpír kék szemébe nézett. A férfi félt, ezért meg akarta nyugtatni, de nem volt bölcs gondolat, mivel az *alantas* figyelte minden mozdulatát. És várt.

Aztán megfogott egy kést.

Az asztalon fekvő vámpír felkiáltott, amikor a gyilkos felé hajolt. David azonban csak a pulóverét vágta szét elől, és félrehúzva a ruhadarabot, feltárta a férfi meztelen mellkasát és nyakát.

Bella próbál küzdeni az éhsége ellen, de érezte, hogy a vér utáni vágya nagyon erős. Régóta nem ivott már, talán több hónapja is, és a sok megpróbáltatás után, amit a testének az utóbbi időben el kellett viselni, kétségbeesetten szüksége volt vére. Ezt pedig csak egy ellenkező nemű fajtársa adhatta meg neki.

Az *alantas* megfogta Bella karját, és közelebb húzta a vámpírhoz. A csuklójára erősített bilincs lánc fémesen csörögve húzódott vele együtt az ágy oldalsó rácsán.

- Gondoltam, ennyi idő elteltével biztosan éhes vagy már. – A férfi a lány szájához nyúlt, és hüvelykujjával megsimogatta az ajkát. – Hoztam hát neked valakit, akiből ihatsz.

Bella szeme tágra nyílt.

- Igen, igen. Ő itt csak a tiéd. Ajándék. Friss és fiatal. Jobb, mint az a másik kettő a lyukban. És ha akarod, megtarthatjuk, amíg csak kiszolgál téged. – Az *alantas* feltolta Bella felső ajkát a fogáról. – Azt a mindenit! Nézd csak... milyen hosszú lett a szemfogad! Éhes vagy, ugye, feleség?

Megfogta a lány tarkóját, magához húzta, és megcsókolta. Nyelvével végignyalta az ajkát. Bellának sikerült elfojtani a hányingerét addig, amíg a férfi fel nem emelte róla a fejét.

- Mindig is kíváncsi voltam, milyen látvány lehet – mondta, és tekintete a lány arcát fürkészte.
– Vajon fel fog izgatni? Nem is tudom, hogy akarom-e, vagy sem. Azt hiszem, jobban szeretem, ha tisztának látlak, de neked szükséged van erre, ugye? Különben meghalnál.

Lenyomta Bella fejét a vámpír nyakához, és amikor a lány ellenállt, halkan felnevetett.

- Ez az én feleségem! Ha önként hajlandó lettél volna inni belőle, azt hiszem, féltékenységből megvertelek volna – suttogta a fülébe, majd szabad kezével megsimogatta a haját. – Most pedig igyál!

Bella a vámpír szemébe nézett. *Ó, istenem...*

A fiatal fickó abbahagyta a kapálózást, és némán, kidülledt szemmel meredt rá. Bella bármilyen éhes volt is nem tudta elviselni a gondolatot, hogy beleharapjon.

Az *alantas* keményen megragadta a nyakát, és dühösen azt mondta.

- Jobban tennéd, ha innál! Átkozottul nagy kockázatot vállaltam azzal, hogy idehoztam neked.

Bella kinyitotta a száját, amely olyan száraz volt, mint a homok.

- Nem...

Az *alantas* a férfi szeméhez tette a kést.

- A következő néhány percben így vagy úgy de vérezni fog. Ha most iszol belőle, nem fog sokáig szenvedni. Lennél szíves végre elkezdni, *feleség*?

Könnyek szűrták Bella szemét amiatt, amilyen erőszakra készült.

- Nagyon sajnálom! – súgta a lekötözött férfinak.

Erre az *alantas* a hajánál fogva megragadta, felrántotta a fejét, és balról megütötte. A pofon erejétől Bella felsőteste megbillent, a férfi azonban továbbra is a haját markolva megtartotta, hogy el ne essen. Aztán durván meghúzta, és magához rántotta. Bella nem tudta, hova lett a kés a kezéből.

- Ne merj bocsánatot kérni tőle! – Megragadta a lány állát, ujja mélyen belevájt az arccsontja alatti mélyedésbe. – Csak miattam aggódhatsz! Megértetted? Azt kérdeztem, *megértetted*?

- Igen – lehelte a lány.

- Igen, mi?

- Igen, David.

Megfogta szabad karját, és a háta mögé csavarta. Fájdalom hasított Bella vállába.

- Mondd, hogy szeretsz!

A lányt hirtelen hatalmas düh öntötte el. *Soha* nem fogja mondani ezt a szót neki. *Soha!*

- Mondd, hogy szeretsz! – ordította az arcába.

Bella tekintete szikrákat szórt, és kivillantotta szemfogát. Abban a pillanatban, ahogy a férfi ezt meglátta, a haragja elszabadult. Teste remegni kezdett, légzése szaggatottá vált. Felkészült arra, hogy rátámad a lányra, miközben olyan izgalom töltötte el, mintha szeretkezés előtti erekciója lett volna. Ezért élt. Ezt a részét szerette a kapcsolatuknak. *Imádott* harcolni a lánnyal. Korábban már említette Bellának, hogy az előző barátnője nem volt olyan erős, mint ő, és nem tudott olyan sokáig küzdeni, mielőtt elájult volna.

- Mondd, hogy szeretsz!

- Gyű... löl... lek!

Az *alantas* felemelte a kezét, lassan öklöbe szorította, Bella viszont magabiztosan állt vele szemben, és nézte. Nem mozdult, nyugodt maradt, várta az ütést. Sokáig álltak így egymással szemben, testük megfeszült, közöttük az erőszak hajszálvékony fonala, amely összekötötte őket. Mellettük a vámpír nyöszörögni kezdett az asztalon.

Az *alantas* leengedte az öklét, átölelte a lányt, és fejét a nyakába temette.

- Szeretlek! – mondta. – Annyira szeretlek... Nem tudok nélküled élni...

- Atyaúristen! – kiáltott fel valaki.

Az *alantas* és Bella egyszerre fordultak a hang irányába. A vallatóközpont nyitott ajtajában egy kifakult hajú gyilkos állt döbbenetben.

A fickó felnevetett, és kimondta azt a három szót, amely elindította az ezt követő események láncolatát.

- El fogom mondani.

David odarohant az ajtóhoz, és odakint üldözőbe vette a másikat.

Bella nem habozott, amikor a harc elkezdődött. Kikapcsolta a vámpír jobb csuklóját fogva tartó kapcsot, és lefejtette róla a láncot. Egyikük sem szólt egy szót sem, miközben kiszabadította a kezét, aztán folytatta a jobb bokájával. A férfi olyan sietve, mint a lány, kiszabadította a bal kezét, aztán a bal bokáját is. Amikor kész volt, leugrott az asztalról, és Bella bilincsére pillantott.

- Nem tudsz kioldozni – mondta a lány. – Nála van az egyetlen kulcs.

- El sem hiszem, hogy még élsz! Hallottam rólad...

- Menj, menekülj...

- Meg fog ölni.

- Nem fog. – Csak olyat tesz vele, amitől végül azt kívánja, bárcsak halott lenne. – *Menj már!*

Ez a harc nem tart örökké.

- Visszajövök érted!

- Csak juss haza előbb! – A férfi válaszra nyitotta volna a száját, Bella azonban megelőzte. – Hallgass, és próbálj megnyugodni! Ha tudod, mondd el a családomnak, hogy nem haltam meg. *Most pedig menj!*

A férfi behunyta a szemeibe könnyek gyűltek. Két nagy levegőt vett... és láthatatlanná vált.

Bella olyan erősen kezdett remegni, hogy a földre rogyott. Karja a feje fölé emelkedett, mivel még mindig az asztalhoz volt bilincselve.

A kinti harc hangjai hirtelenelnémultak. Néhány másodpercnyi csend után egy villanás történt, és egy pattogó hang hallatszott. Bella biztosra vette, hogy az ő *alantasa* nyert.

Ó, istenem... Ennek nem lesz jó vége. Ennek nagyon-nagyon nem lesz jó vége.

Zsadist a legutolsó pillanatig állt Bella háza előtt a havas fűvön, aztán láthatatlanná vált. A testvériség központjának hatalmas és félelmetes épületkomplexuma előtt bukkant elő. A ház a vízköpőivel, árnyékos falaival és ólomüveg ablakaival úgy nézett ki, mint egy horrorfilm díszlete. A köszörnyeteg előtt az udvar tele volt autókkal, szemben pedig egy kisebb ház állt, ahol Butch és Vishous lakott. A központot hat méter magas kőfal zárta körül, bejárataként pedig két szárnyas kapu szolgált. Számátalan kellemetlen meglepetés volt körös-körül felszerelve, amely elriasztott minden nemkívánatos látogatót.

Zsadist felsétált a főépület acélkapujához, és kinyitotta az egyik szárnyat. Belépett az előtérbe, és miután beütötte a kódot, azonnal bebocsátást nyert. Elfintorodott, amikor belépett az előcsarnokba. A hatalmas helyiség szikrázó színeivel, arany díszítésével és vad mozaik padlójával az volt számára, mint a zsúfolt klub: túl sok inger.

Jobb kéz felől, a nagy ebédlőből hangok szűrődtek ki az előcsarnokba. Halk csörömpölés, ahogy az ezüst evőeszközök a porcelánhoz koccantak, Beth nem kivehető szavai, Wrath kacagása... aztán Rhage mély hangja, amikor közbeszólt. Ezután pillanatnyi csend támadt, valószínűleg, mert Hollywood valami grimaszt vágott, amire mindenki felnevetett. A hangok úgy áradtak ki a helyiségből, mint üveggolyók egy fényes padlóra.

Zsadistnak nem volt kedve csatlakozni testvéreihez, még kevésbé együtt enni velük. Mostanra már biztos mindannyian értesültek róla, hogy mint egy gonosztevőt, elzavarták Bella házából, csak mert túl sok időt töltött ott. A testvérek között nem sokáig maradt titokban semmi.

Kettesével szedve a lépcsőket felszaladt az emeletre. Minél gyorsabban ment, annál halkabban szűrődtek fel hozzá a lenti étkezés hangjai, és a csend megnyugtatta. A lépcső tetejére érve balra fordult, és egy görög-római szobrokkal díszített, hosszú folyosóra jutott. Az atlétákat és sportolókat ábrázoló műalkotásokat rejtett lámpák világították meg, amitől fehér márványkarjuk, - lábuk és – törzsük érdekes jeleket rajzolt a vérvörös falra. Ha az ember elég

gyorsan haladt el mellettük, olyan volt, mintha egy mozgó autóból megfigyelt gyalogosok lennének. A szobrok teste mintha mozgott volna, holott mindegyik egy helyben állt.

Zsadist szobája a folyosó végén volt. Amikor benyitott, hideg levegő áramlott ki belőle. Sosem kapcsolta be a fűtést vagy a légkondit, mint ahogy az ágyat, a telefont és az antik szekrényeket sem használta soha. Az egyetlen dolog, aminek hasznát vette, az a gardróbzsoba volt. Most is oda ment be, hogy levegye magáról a fegyvereit. Egy tűzbiztos szekrényben tartotta őket a löszerrel együtt, ruhatárát pedig csupán négy ing és három öltözet bőrruha alkotta, amelyek szorosan egymás mellett lógtak felakasztva. Ettől eltekintve a gardrób szinte üres volt, ezért mindig, amikor bement és ránézett a sok üres vállfára és sárgaréz rúdra, az jutott eszébe, hogy a helyiség olyan, mint egy csontváz.

Levetkőzött és lezuhanyozott. Éhes volt, de szerette ezt az állapotot. Az éhezés gyötrelme és a szomjúság száraz érzése... az a két szükséglet volt, ami felett volt hatalma, és ez mindig megnyugtatta. A pokolba, ha alvás nélkül is képes lenne élni, azt is megvonná magától. Nem beszélve arról az átkozott vérről...

Szeretett volna tiszta lenni. Belül.

Miután befejezte a zuhanyozást, egy elektromos borotvával végigszántott a fején, hogy a haja ne nőjön túlságosan meg, majd megborotválkozott. Meztelenül, dideregve és elnehezülve az ivás után, odament a két összehajtott takaróból készített alvóhelyhez. Megállt a kemény fekvőhely mellett, amely nem nyújtott nagyobb kényelmet, mint egy kettéhajtott újságpapír, és Bella ágyára gondolt. Az övé hatalmas volt, és csupa fehér. A párnahuzatok, a lepedő, a paplan és egy pudlira emlékeztető takaró a végében mind-mind hófehér volt.

Lefeküdt a lány ágyára. Többször is. Szerette, hogy érzi az illatát. Néha meg is fordult rajta, és érezte a puhaságot kemény teste alatt. Olyan volt, mintha Bella érintette volna meg, és valószínűleg jobb érzés is volt, mintha igazából megtette volna. Nem bírta elviselni, hogy valaki hozzáérjen... bár néha arra gondolt, mi lett volna, ha hagyja, hogy a lány rátegye a tenyerét a mellkasára. Lehet, hogy azt el tudta volna viselni.

Tekintete a koponyára tévedt, amely kemény fekhelye mellett pihent a földön. A szemürege csupán egy fekete lyuk volt, de Zsadist elképzelte, amikor még valódi szem nézett vissza rá belőle. A két fogsor között öt centi széles bőrszalag feküdt. A hagyomány szerint a halott iránti szeretet szavait írták rá, ez a szalag azonban, amit a koponya állkapcsa szorított, üres volt.

Amikor Zsadist lefeküdt, kezét letette mellé, és visszatért a múltba. Az év 1802 volt...

A rabszolga lassan felébredt. Hanyatt feküdt, és fáj mindene, bár nem értette, miért... aztán eszébe jutott, hogy előző este esett át az átváltozáson. Órákon keresztül bénultan feküdt a fájdalomtól, miközben az izmai megduzzadtak, csontjai megvastagodtak, a teste pedig hatalmasa nőtt.

Különös... a nyaka és a csuklója másképp fáj.

Kinyitotta a szemét. A mennyezet magasán a feje fölött volt, és vékony fekete rudak voltak a kőbe illeszve. Felemelte a fejét, és megpillantott egy vastag tölgyfa ajtót, amelyen még több fekete rudat látott függőlegesen a deszkák között. A falon szintén, az acéllemezek mellett....

Börtön. Börtönben van. De miért? Legjobb lesz, ha visszamegy dolgozni, mielőtt...

Megpróbált felülni, de a karja és a lába le volt kötözve. Szeme tágra nyílt, teste összerándult...

- Óvatosan! – A kovács hangja volt. Fekete sávokat tetovált a rabszolga ivási pontjaira.

Isten az égben, ne! Csak ezt ne!

Küzdött a leszorítás ellen, mire a kovács bosszúsán felnézett.

- Maradj már nyugton! Nem akarom, hogy azért korbácsoljanak meg, ami nem az én hibám.

- Könyörgöm neked... - A rabszolga hangja valahogy nem stimmelt. Túl mély volt. – Engedj el...

Halk női kacagásra lett figyelmes. A ház úrnője lépett a cellájába. Hosszú, fehér selyemruhája libegett mögötte a kőpadlón, szőke haja a vállára lógott.

A rabszolga lesütötte a szemét, mivel eszébe jutott, hogy nem illendő ránéznie, és észrevette, hogy teljesen meztelen. Zavarában elpirult, és azt kívánta, bárcsak lenne valami, ami eltakarja.

- Látom, felébredtél – mondta a nő, és odalépett mellé.

A rabszolga nem értette, miért jött az úrnő egy olyan alacsonyrendű szolgálóhoz, mint ő. Hiszen csak egy egyszerű konyhai kisegítő volt, akinél még a vécépucolók is magasabban álltak.

- Nézz rám! – parancsolta az úrnő.

A rabszolga engedelmeskedett, bár ez minden általa ismert szabálynak ellentmondott. Azelőtt sohasem volt szabad a szemébe néznie.

Amit azonban a tekintetében látott, megrémítette. Az úrnő olyan szemmel bámulta, ahogy addig még egyetlen nő sem. Mohóság tükröződött előkelő arcvonásain, sötét tekintete olyan eltökéltséggel ragyogott, amit a rabszolga nem tudott megfejteni.

- Sárga szem – dörmögte a nő. – Milyen ritka és milyen szép!

Keze meztelen combjához ért. A férfi megrándult, és kényelmetlenül érezte magát. Ez nem helyes, gondolta. Nem lenne szabad ott hozzáérnie.

- Micsoda elképesztő meglepetés vagy! Ne aggódj, jól megjutalmaztam azt, aki felhívta rád a figyelmemet.

- Úrnő... Könyörgöm, engedje, hogy végezzem a munkámat!

- Ó, igen, majd fogod. – Keze feljebb siklott a lába tövéhez, ahol a csípője kezdődött. A rabszolga megugrott, mire a kovács halkán káromkodott egyet. – Micsoda ajándék ez nekem! A vérrabszolgám ma reggel szerencsétlen baleset áldozata lett. Mihelyt kitakarítják a helyét, azonnal beköltözől oda.

A rabszolgának elállt a lélegzete. Ismerte azt a férfit, akit a nő bezárva tartott, mert ő vitte neki az ennivalót a cellájába. Néha, amikor az őrnőnél kellett hagynia a tálcát, furcsa hangokat hallott a súlyos ajtó mögül kiszűrődni...

A félelme valószínűleg az őrnőnek is feltűnt, mert odahajolt hozzá, olyan közel, hogy megérezhesse parfümjének illatát. Halkan felnevetett, mintha kószolót kapott volna a rémületéből, és ízlett volna neki.

- Őszintén szólva, alig várom már, hogy megkaphassalak. – Megfordult, hogy távozzon, de előtte még visszafordult a kovácshoz. – Ne felejtsd el, amit mondtam, vagy a másvilágra küldelek! Ne legyen egyetlen rossz szúrás sem azzal a tüvel. Túl tökéletes a bőre ahhoz, hogy elcsúfítsd.

A tetoválás hamar befejeződött, a kovács pedig elvitte magával az egyetlengyertyát a cellából, a rabszolgát koromsötétben hagyva, lekötözve az asztalon.

A férfi a félelemtől és a kétségbeeséstől remegni kezdett, amikor új helyzete valósággá vált. Mostantól ő lett a szolgák legalja, akit csak azért tartanak életben, hogy valaki más ihasson belőle... És csak isten tudta, mi minden vár még rá.

Nagyon sok idő telt el, mire újra nyílt az ajtó, és a gyertyafényben meglátta, hogy megérkezett a jövő: az úrnő fekete köntösben, két férfi kíséretében, akikről köztudott volt, hogy saját nemükhöz vonzódnak.

- Tisztítsátok meg nekem! – parancsolta.

Figyelte, ahogy a két férfi megmosdatja és beolajozza neki a rabszolgát, miközben folyamatosan járkált, s a ruhája úgy hullámozott mögötte, mint a gyertya lángja, amely soha nem marad egy helyben. A rabszolga remegett, gyűlölte a férfiak kezét az arcán, a mellkasán, a férfiasságán. Félt, hogy egyikük vagy mindkettőjük megpróbálja szentségtelen módon használni.

Amikor befejezték, a magasabbik így szólt.

- Ne próbáljuk ki először mi, Úrnő?

- Nem. Ma este csak magamnak akarom.

A nő ledobta magáról a köntöst, majd könnyed mozdulattal felmászott az asztalra, és lovagló ülésben ráült a rabszolga lábára. Az ágyékához ért, és miközben simogatta, a rabszolga látta, hogy a két férfi a kezébe fogja saját szerszámát. Amikor a férfiassága továbbra is petyhüdt maradt, az Úrnő a szájába vette. Szörnyűek voltak a hangok a cellában. A két férfi nyögése, az Úrnő szájának cuppogása...

A megaláztatás teljes volt, a rabszolga sírva fakadt. Könnye a szeme sarkából a halántékára, majd a fülebe csorgott. Még soha nem érintették meg a lába között azelőtt. Mint minden átváltozás előtt álló férfi, az ő teste sem állt még készen az egyesülésre, bár sokszor álmodozott róla, hogy egyszer majd egy nővel is megteszi. Mindig úgy képzelte, hogy csodálatos lesz, mert a rabszolgák szálláshelyén időnként tanúja volt.

Most azonban... amikor ez az intim dolog ilyen körülmények közt történt meg, szégyellte, hogy valaha is ilyesmire vágyott.

Az úrnő hirtelen felemelte a fejét, és pofon ütötte. Tenyerének nyoma égette az arcát, miközben a nő lemászott az asztalról.

- Hozzatok ide a balzsamot! – csattant fel. – Ez a nyomorult testrész, azt sem tudja, mi a dolga.

Az egyik férfi, kezében egy kis tégellyel, odalépett az asztalhoz. A rabszolga érezte, hogy egy csúszós kéz valamit ráken, de nem volt benne biztos, hogy kié, aztán égető érzés ébredt az ágyékában. Furcsán nehéznek érezte, majd látta, hogy valami felemelkedik a combjáról, és lassan a hasára fordul.

- Ó, isten... az égen! – nyögte az egyik férfi.

- Micsoda méret! – lehelte a másik. – Nagyobb, mint egy gerenda.

Az úrnő is hasonlóan döbrent hangon szólalt meg.

- Valóban lenyűgöző.

A rabszolga felemelte a fejét. Egy hatalmasra duzzadt valami feküdt a hasán, amit még sohasem látott azelőtt.

Visszafeküdt, az úrnő pedig szétterpesztett lábbal ráült. Ezúttal érezte, hogy valami körbezárja, valami nedves. Megint felemelte a fejét. A nő raja ült, ő pedig... benne volt. Felemelkedett rajta, majd visszasüllyedt, s közben lihegett. A rabszolga halványan érzékelte, hogy a két férfi megint nyög, a mély torokhangok egyre erősödtek, ahogy a ritmus egyre gyorsult. Aztán kiáltást lehetett hallani, előbb az úrnőjét, aztán a két férfiét.

A nő a rabszolga mellkasára dőlt, és még mindig zihálva azt mondta.

- Fogd le a fejét!

Az egyik férfi a rabszolga homlokára tette a tenyerét, majd a másikkal megsimogatta a haját.

- Olyan puha és selymes! És ezek a színek benne!

Az úrnő a nyakához hajolt, és beleharapott. A rabszolga felkiáltott a szúró fájdalomtól, s tiltakozott a szívás ellen. Látott már korábban is férfiakat és nőket egymásból inni, de az mindig... helyesnek tűnt. Ez viszont fáj, és elszédült tőle. Minél erősebben szívta a nő a vénáját, annál rosszabbul lett.

Valószínűleg el is vesztette az eszméletét, mert amikor felébredt, a nő felemelte a fejét, és megnyalta az ajkát. Lemászott róla, belebújt a köntösébe, és mindhárman magára hagyták a sötétben. Pár pillanat múlva belépett hozzá néhány őr, akiket már ismert.

Ők azonban nem néztek rá, pedig azelőtt baráti viszonyban voltak egymással, mivel mindig ő szerzett nekik sört. Most szándékosan elfordították róla a tekintetüket, és nem szóltak hozzá. A rabszolga lenézett a testére, és szégyenkezve látta, hogy bármilyen balzsamot használtak is rajta, még mindig nem múlt el a hatása. Férfiassága keményen és vastagon meredezett a hasán.

A rajta csillogó nedvességtől hányingere lett.

Kétségbeesetten próbálta volna elmondani az öröknek, hogy nem tehet róla, próbálta lelőhasztani, de túlságosan rémült volt ahhoz, hogy beszélni tudjon. Az örök kioldották a karját és a bokáját leszorító kötést. Amikor felállt, majdnem összecsuklott, hiszen előtte órákig feküdt kiterítve az asztalon, és csupán egy nappal volt az átváltozása után. Egyik férfi sem segített neki megállni egyenesen. Biztosra vette, hogy azért, mert nem akarnak hozzáérni, sem a közelében lenni. Indult volna, hogy maga elé tegyen valamit, ami eltakarja a csípőjét, az örök azonban gyakorlott mozdulatokkal megbilincseltek, így nem maradt szabad keze, amit használhatott volna.

Még nagyobb szégyen volt, hogy így kellett végigvonulnia a folyosón. Érezte minden lépésnél, ahogy a súlyos hímtag szégyentelenül himbálózik előtte. Könnyek csorogtak végig az arcán, mire az egyik őr undorodva felmordult.

A vár másik végébe kísérték, egy kőfalú helyiségbe, ahol acélrudak voltak a falba építve. Itt már volt rendes ágy, éjjeliedény, szőnyeg és magasan a falon fáklya világított. Miután bevitték az új szállására, egy ismerős konyhai kisegítő fiú hozott neki ételt és vizet. Az átváltozása előtt álló gyerek szintén nem nézett rá.

A rabszolga kezéről levették a bilincset, és kifelé menet rázárták a szobaajtót.

Szégyennel telve és vacogva leült a sarokban a földre. Átölelte magát, mivel senki más nem tette meg helyette, és próbált hozzászokni új, átváltozott külsejéhez... amit úgy használtak, ahogy nem lett volna szabad.

Ahogy ott ült, előre-hátra ringatózva, aggodalmasan a jövőre gondolt. Soha nem voltak jogai, sem igazi személyisége és nem volt lehetősége tanulni. De legalább szabad volt. És ő rendelkezett a teste és a vére felett.

Visszaemlékezett, milyen érzés volt, amikor megérintették, és hányingere lett. Lenézett az ágyékára, és még mindig magán érezte az úrnő illatát. Kíváncsi volt, meddig fog tartani a duzzanat.

És mi történik, ha a nő visszajön.

Zsadist megdörzsölte az arcát, és a másik oldalára fordult. Igen, visszajött hozzá. De soha nem volt egyedül.

Behunyta a szemét a rossz emlékek hatására, és kényszerítette magát, hogy elaludjon. Az utolsó kép, ami felvillant előtte, Bella háza volt, a havas mező közepén.

Istenem, milyen elhagyatott és üres lett, bár megtöltötték a tárgyak. A lány eltűnésével elvesztette legfontosabb funkcióját. Még mindig masszív építmény volt, amely távol tartotta a szelet, a rossz időt és az idegeneket, de már nem volt otthon.

Lélektelenné vált.

Mint ő.

5. fejezet

Hajnalodott, amikor Butch O'Neal befordult az Escalade-del a testvériség központjának udvarára. Amikor kiszállt, hallotta, hogy a Gödörben hangos rapzene szól. Rögtön tudta, hogy szobatársa otthon van. Ez a fajta zene olyan volt számára, mint a levegő. Azt mondta, csak ezek a mély basszushangok tudják elviselhető szintre halkítani a fejében zümögő gondolatait.

Butch odasétált a bejáratához, és beütötte a kódot. Kattant a zár, és az ajtón át egy előtérbe lépett be, ahol megint szükség volt egy kódra. A vámpírok nagyon fontosnak tartották a dupla ajtós megoldást, mivel így sohasem kellett attól félniük, hogy valaki beengedi rájuk a napfényt, hiszen az egyik ajtó mindig zárva volt.

A kapuőr lakása, vagy más néven a Gödör, nem volt luxuslakás. Csupán egy nappali, egy hosszú, keskeny konyha, valamint két fürdőszobás hálósoba volt benne. Butch azonban szerette, csakúgy, mint vámpír szobatársát, akivel közösen osztottak rajta. Ők ketten olyan közel álltak egymáshoz, mint... nos igen, mint a testvérek.

Amikor belépett a nappaliba, látta, hogy a fekete bőrkánpé üres, a plazmatévé hatalmas képernyőjén azonban sportműsor megy. A levegőben a vörös szivar csokoládéra emlékeztető illatát lehetett érezni. Vagyis Phury is ott volt, vagy nem sokkal azelőtt ment el.

- Sziasztok, lányok! – kiáltott Butch.

A két testvér a hátsó szobából jött elő. Mindketten még harchoz voltak öltözve. Fekete bőrruhájukban és acélbetétes csizmájukban pontosan olyan halálosnak tunk, amilyenek valójában voltak.

- Fáradtnak látszol, zsarú – mondta Vishous.

- Ami azt illeti, teljesen kivagyok.

Butch a Phury szájából kilógó szivarra pillantott. Kábítószeres napjait már rég maga mögött hagyta, most mégis majdnem elgyengült, és nem sok hiányzott hozzá, hogy kérjen egy slukkot a vörös füstből. Persze, mivel jelenleg két másik dolognak is a rabja volt, nem nagyon fért volna bele még a drog is.

Minden idejét lefoglalta a whisky vedelése, és az, hogy egy olyan női vámpír után koslatott, aki nem volt kíváncsi rá. Amellett, mi értelme lett volna felborítani egy rendszert, amely addig jól működött? Reménytelen szerelme csak fokozta ital utáni vágyát, amikor pedig részeg volt, még jobban hiányzott neki Marissa, vagyis mindig le kellett gurítania még egy kupicával... És ezzel ott volt, ahonnan elindult. Ördögi kör. Még belegondolni is szédítő.

- Beszéltél Z-vel? – kérdezte Phury.

Butch levette kasmír kabátját, és felakasztotta a gardróbszobában.

- Igen. Nem volt túl boldog.

- De távol tartja magát a háztól?

- Szerintem igen. Nos, feltéve, hogy nem gyújtotta fel, miután kirúgott onnan. Volt valami furcsa remegés a bal szemében, amikor elmentem. Tudod, olyan, amitől görcsbe rándul az ember gyomra, ha a közelében van.

Phury beletúrt elképesztő színű hajába, amely vörös, szőke és barna tincsekben hullott mélyen a válla mögé. Enélkül is jóképű fickó volt, ezzel a hajjal viszont... nos, hát mi tagadás, elképesztően gyönyörű. Nem mintha Butch szexuális beállítottsága ilyen irányú lett volna, de a férfi szebb volt, mint a legtöbb nő. És amikor nem a gyilkos szerelésében volt, sokkal igényesebben is öltözködött, mint a nők.

Még szerencse, hogy úgy harcolt, mint egy kemény férfi, különben könnyen homokosnak lehetett volna nézni.

Phury mély lélegzetet vett.

- Köszí, hogy elintézted...

A számítógépes eszközökkel telezsúfolt asztalon megszólalt egy telefon.

- Külső hívás – mondta Vishous, és odament az informatikai parancsnoki központhoz. V volt a testvériség tagjai között a műszaki zseni, aki értett a számítógépekhez, bár igazság szerint szinte minden egyébhez is, és ő volt a felelőse a központ biztonsági és kommunikációs rendszerének is. Mindent innen irányított a Négy Játékkal, ahogy a négy számítógépét nevezte.

Játék... na persze. Butch nem értett a számítástechnikához, de ha az a négy francos berendezés játék volt, akkor ők most a játszótér védelmi központjában ültek.

Amíg Vishous megvárta, hogy az üzenetrögzítő átvegye a hívást, Butch Phuryre pillantott.

- Mutattam már az új Marc Jacobs-öltönyömet?

- Már megérkezett?

- Igen. Fritz nem sokkal ezelőtt áthozta, és kicsit rám igazította.

- Klassz.

Miközben hátramentek a hálósobákhoz, Butch majdnem elnevette magát. Ő is legalább akkora piperkőc volt az öltözködés terén, mint Phury. Furcsa, zsaru korában egyáltalán nem érdekelte, mi van rajta. Amióta azonban a testvérekkel élt, nagyon fontos lett számára, hogy a legutolsó divat szerint öltözködjön, és mindeközben imádta is. Még szerencse, hogy ő is durván férfias volt harc közben, mint Phury.

A vámpír éppen az öltöny finom fekete anyagát tapogatta, és kellőképpen elaléltan sóhajtozott, amikor V belépett, és azt mondta.

- Bella életben van.

Butch és Phury egyszerre kapták fel a fejüket, az öltöny pedig a kezükből a földre esett.

- Ma este raboltak el egy civil férfit a Zéró mögül, és elvitték az erdőben egy helyre azzal a céllal, hogy Bella igyon belőle. A férfi látta, és beszélt is vele. A lány valamiért kiszabadította, és hagyta elszökni.

- Mondd, hogy visszatál arra a helyre! – lehelte Butch, mert tudta, hogy sürgősen cselekedniük kell. De nem csak ő volt ugrásra készen. Phury olyan izgatott lett, hogy úgy tűnt, képtelen megszólalni.

- Igen, visszatál. Megjelölte az utat, és kétszáz méterenként vált láthatatlanná, amíg ki nem ért a 22-es útra. Most küldi át nekem az útvonalat e-mailben. Nagyon okos egy civiltől.

Butch kirohant a nappaliba, hogy felvegye a kabátját, és magához vegye az Escalade kulcsait. Még nem vette le magáról a fegyvertartót, ezért a pisztolya még mindig a hónalja alatt volt.

Vishous eléállt az ajtóban.

- Hová mész, ember?

- Átjött már az a térkép?

- Állj le!

Butch a szobatársára nézett.

- Te nem tudsz kimenni nappal, én viszont igen. Mi a francra várjak még?

- Zsaru! – Vishous hangja ellágyult. – Ez a testvériség dolga. Maradj ki belőle!

Butch döbbenten meredt rá. *Na igen. Megint félreállítják.*

Arra bezzeg jó, hogy a háttérben dolgozzon, elemezze a büntett helyszínét, megmozgassa a szürkeállományát és megoldja a problémákat. Amikor azonban harcra kerül a sor, a testvériség mindig félresöpri az útból.

- A francba, V...

- Nem. Ez nem neked való. Felejtsd el!

Phury csak két órával később rendelkezett elég információval ahhoz, hogy felkeresse ikertestvérét a hírrel. Úgy gondolta, nem szerencsés, ha Zsadistot idejekorán felizgatják, ahhoz pedig, hogy kidolgozzák a tervet, időre volt szükségük.

Bekopogott a szobája ajtaján, de nem kapott választ. Amikor belépett, megborzongott. Olyan hideg volt bent, mint egy hűtőkamrában.

- Zsadist?

Z a távolabbi sarokban feküdt néhány összehajtott pléden. Meztelen teste szorosan összegömbölyödött a hidegben. Három méterre tőle egy pompás ágy állt a szobában, amit soha nem használt. Mindig a földön aludt, bárhol lakott is.

Phury odament hozzá, és letérdelt mellé. Nem állt szándékában megérinteni, főleg úgy nem, hogy a másik nem számít rá. Nem volt elképzelhetetlen, hogy Z rátámad.

Istenem! – gondolta Phury. – Ahogy így alszik, és a dühe nem látszik, szinte tökéletes.

Az ördögbe, nem is csak *"szinte"*. Zsadist mindig is sovány volt, és átkozottul vékony. Most viszont majdnem csont és bőr. Mikor történhetett ez? *Krisztusom*, amikor el kellett végezniük Rhage-en a *ritust*, és mindannyian meztelenek voltak a Kriptában, Z még egész biztosan nem nézett ki úgy, mint egy csontváz. Pedig csupán hat héttel azelőtt történt.

Pont mielőtt Bellát elrabolták...

- Zsadist? Ébredj, testvér!

Z megmozdult, és lassan kinyitotta fekete szemét. Általában egy pillanat alatt felébredt, és gyakran a legapróbb zajra is, most azonban még lomha volt, mivel nemrég ivott.

- Megvan a lány – mondta Phury. – Tudjuk, hol van Bella. Ma reggel még életben volt.

Z néhányszor pislogott, mintha nem lenne benne biztos, vajon álmodja-e mindazt, amit hall. Aztán felül a földön. A folyosóról érkező fényben megcsillan a mellbimbójában a fémkarika. Megdörzsölte az arcát.

- Mit mondtál? – kérdezte rekedt hangon.

- Információnk van arról, hol van Bella. És megerősítették, hogy ma reggel még élt.

Zsadist azonnal magához tért. A tudata olyan gyorsan kitisztult, mint ahogy egy vonat pillanatok alatt szédítő sebességre kapcsol. Pillanatról pillanatra egyre erősebb lett, és amikor az éltető düh is visszatért belé, már egyáltalán nem tűnt gyengének.

- Hol van most? – kérdezte.

- Az erdőben, egy kis épületben, ahol csak egy helyiség van. Egy civil férfinak sikerült megszöknie, miután Bella kioldozta a láncait.

Zsadist talpra ugrott, és közben alig észrevehetően rúgott egyet a földre.

- Hogy jutok el oda?

- A kiszabadult vámpír e-mailben elküldte V-nek az útvonalat, de...

Zsadist a gardróbszoba felé indult.

- Szerezz nekem egy térképet!

- Dél van, testvér.

Z megtorpant. Hirtelen olyan jéghideg légáramlat érkezett a teste felől, amelyhez képest a szoba levegője kellemesnek volt mondható. Fekete szeme halálos fenyegetést sugárzott, amikor a válla fölött hátranézett.

- Akkor küldd a zsarut! Mondd meg Butchnak, hogy induljon azonnal!

- Tohr nem engedi, hogy...

- *Teszek rá!* Az ember megy, és kész.

- Zsadist, állj meg és gondolkodj! Butchnak nem lenne segítsége, azon a helyen pedig több *alantas* is lehet. Képes lenni kockáztatni Bella életét egy elfuserált mentőakció miatt?

- A zsaru elbánik velük egyedül is.

- Igaz, hogy ügyes, de mégiscsak ember. Nem küldhetjük oda.

Zsadist kivillantotta a szemfogát.

- Szerintem Tohr inkább attól fél, ha a fickót elkapják és megkínózzák, köpni fog nekik rólunk.

- Ugyan már, Z! Butch régóta velünk van, sokat tud rólunk, természetes, hogy ez is benne van.

- De ha Bella segített megszökni egy fogolynak, szerinted, mi a francot csinálnak vele most azok az átkozott *alantasok*?

- Napnyugta után mindannyian odamegyünk. Úgy több esélyünk lesz, hogy élve kiszabadítsuk. Te is tudod. Várnunk kell.

Zsadist csak állt meztelenül, zihált, és szeme résnyire szűkült a forrongó dühtől. Amikor újra megszólalt, a szavak mély morgásnak hangzottak.

- Jobb lesz, ha Tohr imádkozik, hogy Bella még életben legyen, mire odaérünk hozzá, különben letépek az átkozott fejét. Akár testvér, akár nem.

Phury a földön lévő koponyára pillantott, és arra gondolt, ikertestvére már egyszer bebizonyította, milyen jól ért a lefejezéshez.

- Hallottad, amit mondtam, testvér? – csattant fel.

Phury bólintott. Istenem, nagyon félt attól, hogy fog ez az egész végződni. Rossz előérzete volt.

6. fejezet

Miközben O F-150-es furgonjával a 22-es úton haladt, a délután négyórai, lemenő nap fénye elvakította, és úgy érezte, mintha másnapos lenne. Igen... a fejfájás mellett pont ugyanazt érezte, mint régebben egy egész éjszakai ivás után. Finom remegést, mintha kukacok nyüzsgőnének a bőre alatt.

A sok utólag megbánt cselekedet is, amit magával cipelt, mind a régi ivászáttal töltött időre emlékeztette. Amikor egy ronda nő mellett ébredt fel, akit megvetett, de azért mégiscsak megkefélt. Az egész pontosan olyan volt... csak sokkal-sokkal rosszabb.

Fogást váltott a kormányon. A kézfején felhasadt a bőr, és tudta, hogy a nyakán is horzsolások vannak. Amikor visszagondolt az elmúlt órákra, felfordult a gyomra. Undorodott attól, amit a nővel tett.

Nos, *most már* undorodott. Amikor viszont megtette... helyesnek tűnt.

Istenem! Óvatosabbnak kellett volna lennie. Végül is, ő is csak egy élőlény... A francba, mi van, ha túl messzire ment? Jaj ne!... Nem lett volna szabad megtennie azt, amit tett. Csak hát abban a pillanatban, amikor észrevette, hogy a nő szabadon engedte a férfit, akit neki hozott, elborította az agyát a harag. A türelme apró szilánkokra tört, amelyek végül felhasogatták a feleségét.

Levette a lábát a gázzól legszívesebben visszament volna, hogy kiemelve a lyukból, és megbizonyosodjon róla, hogy még mindig él, de nem volt rá elég idő. Az első számú *alantasok* értekezlete mindjárt kezdődött.

Gáz adott, mert tisztában volt vele, hogy ha egyszer meglátja a nőt, nem lesz képes magára hagyni, és a *főalantas* a keresésére fog indulni. Az pedig nagy baj lenne. A vállatalközpontban szörnyű felfordulás uralkodott. *Az isten verje meg!*

O lelassított, és jobbra fordította a kormányt, mire a kocsí letért a 22-es útról egy kis egysávos földútra.

Mr. X háza – egyben az Alantasok Társaságának is a székhelye – egy harminchektáros földterület kellős közepén állt, teljesen elszigetelve mindentől. Maga a ház kis faépítmény volt, sötét zsindelyes tetővel, mögötte pedig egy fele akkora méretű melléképülettel. Amikor O lefékezett előtte, hét másik autót pillantott meg, amelyek összevissza állva parkoltak körülötte. Mindegyik amerikai gyártmányú volt, és a legtöbbjük legalább négyéves.

O bement a házba. Ő érkezett utolsóként. Tíz másik első számú *alantas* már ott zsúfolódott a kis szobában. Arcuk komor volt, testük nagydarab és izmos. Ők voltak az Alantasok Társaságának legerősebb tagjai, azok, akik a legrégebben csatlakoztak a szervezethez. O volt az egyetlen kivétel abban a tekintetben, hogy mennyi ideje volt tag. Mindössze három éve került sor a beavatási szertartására, és senki nem kedvelte, mert még új volt.

Nem mintha lett volna bármi beleszólásuk a dologba. Ő is legalább olyan kemény volt, mint egy első számú, és ezt már be is bizonyította. *Féltékeny gazemberek...*

Ő soha nem lesz olyan, mint a többiek, akik az Omega vak szolgálói lettek. Képtelen volt felfogni, hogy lehetnek büszkéek arra, hogy az évek során kifakultak és elvesztették a személyiségüket. Ő küzdött a kifakulás ellen. Sötétbarnára festette a haját, amilyen mindig is volt, és rettegett attól, hogy egyszer a szívérványhártyája is elhalványul. Nem akart ugyanolyan lenni, mint a többiek.

- Elkésett – mondta Mr. X. A *főalantas* nekidőlt egy hűtőszekrénynek, amely nem volt bedugva, és tekintete az O nyakán lévő horzsolásokra szegeződött. – Csak nem harcolt?

- Tudja, milyen a testvériség. – O talált egy helyet, és megállt. Fejbiccentéssel üdvözölte U-t, a partnerét, a többiekről azonban tudomást sem vett.

A *főalantas* továbbra sem vette le róla a szemét.

- Látta valaki Mr. M-et?

A francba! – gondolta O. Ő volt az a gyilkos, akit megölt, miután meglátta őt együtt a feleségével. Na ezt hogy fogja megmagyarázni?

- O? Szeretne mondani valamit?

Bal oldalról U hangja hallatszott.

- Én láttam M-et. Hajnal előtt. A testvérekkel harcolt a belvárosban.

Mr. X odafordította tekintetét U-ra, O pedig ledöbbsent a hazugság hallatán.

- A saját szemével látta?

A másik *alantas* magabiztos hangon válaszolt.

- Igen. A saját szememmel.

- Esetleg nem O-t akarja ezzel fedezni?

Miért kellett ezt a kérdést egyáltalán feltenni? Az *alantasok* gyilkosok voltak, akik folyton becsapták a többieket, hogy jobb pozíciót szerezhessenek maguknak. Még a közvetlen partnerek sem bízhattak meg egymásban.

- U?

A fickó megrázta halvány fejét.

- O egyedül van. Miért vinném vásárra érte a bőrömet?

Meg kell hagyni, ez valóan ésszerűen hangzott, és Mr. X is úgy vélte, elhiheti. Tovább folytatta az értekezletet. Miután kijelölték a napi gyilkolás és fogolygyűjtés kvótáját, a csoport feloszlott.

O odalépett a partneréhez.

- Egy kis időre vissza kell mennem a központba, mielőtt kimegyünk az utcára. Azt szeretném, ha velem jönne.

Meg kellett tudnia, miért mentette ki U, de nem aggódott amiatt, hogy a másik meglátja, milyen állapotban van a vállatóközpont. U nem okozna bajt. Nem volt az a kifejezetten agresszív vagy önálló gondolkodásra képes típus. Inkább végrehajtónak, mint kezdeményezőnek volt alkalmas.

És ettől még furcsább volt az, amit tett.

Zsadist ránézett az öreg órára a testvérek házának előcsarnokában. A mutatók állása szerint még nyolc perce volt napnyugtáig. Hála istennek tél volt, ezért a nappalok rövidebbek voltak. Rápillantott a szárnyas ajtóra. Pontosan tudta, hová fog menni, mihelyt kiléphet rajta. Emlékezetébe véste a helyet, amit a civil vámpír megadott. Láthatatlanná fog válni, és egy szempillantás alatt ott terem.

Hét perc.

Okosabb lenne megvárni, hogy az ég teljesen besötétedjen, de a francba vele! Abban a minutumban, hogy az a nyavalyás tűzgolyó eltűnik a látóhatár mögött, ő már kint is lesz. Mit számít, ha egy kicsit leég a bőre?

Hat perc.

Megfogta a mellkasára erősített töröket a fegyvertartóban. Kivette a fegyvert a jobb csípőjén lévő tokból, megint megvizsgálta, majd ugyanezt megtette a bal oldalon lévő pisztollyal is. Hátranyúlt az övébe dugott dobókéshez, aztán a tizenöt centi hosszú pengéjű rugóskéshez, amit a combjára erősítve hordott.

Öt perc.

Oldalra biccentette a fejét, és megropogtatta a nyakát, hogy egy kicsit ellazuljon.

Négy perc.

A pokolba már! Nem vár tovább...

- Meg fogsz pörkölődni – mondta Phury mögötte állva.

Zsadist behunyta a szemét. Küzdött a késztetés ellen, hogy kirohanjon, ám az egyre csak nőtt benne, miközben Phury beszélt.

- Z, testvér, akarsz segíteni Bellának? Mert ha most kilépsz, fejjel előrebuksz, és felgyullad a tested.

- Szándékosan veszed el a kedvem, vagy ez csak úgy jön belőled, magától? – Amikor Zsadist hátranézett a válla fölött az ikertestvérére, hirtelen eszébe jutott az az este, amikor Bella eljött a házba. Úgy tűnt, a lány nagy hatást tett Phuryre, és emlékezett, hogy pont ott álltak és beszélgettek, ahol most a csizmája taposta a földet. Ő az árnyékból figyelte őket, és vágyott a lányra, miközben Bella az ikertestvérével csevegett és nevetgélt.

Z hangja élesebben csengett, amikor megszólalt.

- Szerintem azért akarod annyira kiszabadítani, mert olyan jól elvoltatok együtt, és azt gondolta rólad, hogy jóképű vagy. Vagy esetleg... éppen emiatt szeretnéd, ha nem tudnánk megmenteni? Csak nem megingott a cölibátusi fogadalmad, testvér?

Phury megrándult, Zsadist pedig mint egy sas, azonnal lecsapott testvére gyenge pontjára.

- Mindenki látta, hogy bámulod azon az estén, amikor idejött a házba a partira. Mert nézted, ugye? Naná, hogy nézted, és nem csak az arcát. Elképzelted, milyen érzés lenne, ha alattad feküdne? Nem lettél ideges, hogy talán megszeged a szexmentes fogadalmadat?

Phury szája elvékonyodott, Z pedig remélte, hogy testvére keményen visszavág a szavaira. Valami durvaságra volt szüksége, amivel kitöltheti a maradék három percet.

Phury azonban nem szólt egy szót sem.

- Nincs mit mondanod? – Z az órára nézett. – Így is jó. Na, itt az idő...

- Vérzik érte a szívem. Csakúgy, mint neked.

Zsadist visszanézett ikertestvérére, és olyan távolról látta az arcán a fájdalmat, mintha távcsövön keresztül nézné. Futólag eszébe jutott, talán éreznie kellene valamit, szomorúságot, vagy esetleg szégyent, hogy ilyen intim vallomást kényszerített ki belőle.

De egyetlen szó nélkül láthatatlanná vált.

Száz méterre bukkant elő az erdőben attól a helytől, amit a civil vámpír a fogva tartásának helyeként megjelölt. Amikor megjelent, elvakította a lemenő nap, és úgy égette a bőrét, mintha önként vállalkozott volna egy sósavas arcpakolásra. Nem vett róla tudomást, inkább elindult északkeleti irányba. Könnyű léptekkel szaladt végig a havas földön.

Hamarosan megpillantotta az épületet. Az erdő közepén állt, körülbelül harminc méterre a folyótól. Egyszerű, házszerű építmény volt, amelynek egyik oldalán egy fekete Ford F-150-es platós furgon és egy teljesen hétköznapi, ezüstszerű Taurus állt. Zsadist odaosont az épület közelébe, de még mindig egyre közelebb lopózott hozzá. Nem látott rajta ablakot, és csak egy ajtaja volt. A vékony falak mögül mozgást és beszélgetést hallott kiszűrődni.

Elővette az egyik fegyverét, kibiztosította, és számba vette a lehetőségeket. Az első ostobaság lenne: láthatatlanná válni, és bent előbukkanni, mivel nem ismeri a helyiség belső elrendezését. A másik pedig, bár kielégítené a lelkét, szintén nem volt célravezető: berúgni az ajtót, és lövöldözve berontani. Nagyon csábítónak tűnt, pláne egy olyan öngyilkos típusú fickónak, mint ő, de nem akarta kockáztatni Bella életét azzal, hogy felgyújtja az egész házat. Ekkor, csodák csodájára, egy *alantas* kijött az épülethöz, és az ajtó egy csattanással bezáródott mögötte. Hamarosan kilépett a másik is, és hallották a riasztó csipogását, amikor a második gyilkos aktiválta.

Zsadist első gondolata az volt, hogy fejbe lövi mindkettőt, de inkább levette ujját a ravaszcól, de inkább levette ujját a ravaszcól. Ha bekapcsolták a riasztót, az azt jelenti, hogy valószínűleg nincs más az épületben, vagyis a lány kiszabadításának esélyei jelentősen megsokszorozódtak. De mi van, ha náluk ez a szokás távozáskor, akár van bent még valaki, akár nincs? Akkor a megjelenésével kisebbfajta vihart robbantana ki.

Figyelte, ahogy a két *alantas* beül a platós furgonba. Az egyiknek barna haja volt, ami általában azt jelentette, hogy a tag még új a társaságban, ez a fickó azonban egyáltalán nem tűnt kezdőnek. Magabiztosan viselkedett, és ő beszélt. Kifakult hajú társa pedig úgy bólogatott, mintha valami rosszat követett volna el.

A motor felbőgött, és az autó farolni kezdett, kereke mögött felgyűlt a hó. Az F-150-es fényszóró nélkül hajtott végig az útnak aligha nevezhető ösvényen az erdőben.

Zsadistnak nem kevés önuralomra volt szüksége ahhoz, hogy hagyja elmenni a két gyilkost. Izmai úgy megfeszültek vékony testében, mintha vasból lennének. Muszáj volt uralkodnia magán, különben felugrott volna az autó motorháztetejére, ököllel bezúgta volna a szélvédőt, és a két gazembert a hajánál fogva húzta volna ki onnan, hogy beléjük harapjon.

Miután a motorzúgás megszűnt, Z feszülten figyelt a csendben. Amikor nem hallott semmit, megint eluralkodott rajta a késztetés, hogy betöri az ajtót, de eszébe jutott a riasztó, és inkább megnézte az óráját. Vishous másfél perc múlva megérkezik a helyszínre.

Bele fog halni, de várnia kell.

Várakozás közben idegesen toporgott, és felfigyelt valami furcsa szagra a levegőben... Mély levegőt vett. Propángáz volt valahol a közelben. Valószínűleg az biztosította a generátor számára az energiát az épület hátsó részénél. A kerozin pedig a vízmelegítőt fűtötte fel. De volt még valami más is, valami füstös, égett szag... Zsadist lenézett a kezére, nem az éget-e meg, de nem.

Mi a franc ez?

Megfagyott az ereiben a vér, amikor rájött. Csizmája egy nagyobb méretű felperzselt folt közepén állt. Körülbelül akkora területen, amekkora egy test. Valami pont azon a helyen égett meg. A szaga alapján pedig nem régebben, mint az elmúlt tizenkét órában.

Ó... istenem! Csak nem kint hagyták Bellát a napfényben?

Zsadist leguggolt, és szabad kezével megsimította a megperzselődött földet. Elképzelte, hogy amikor feljött a nap, Bella ott feküdt, és ezerszer nagyobb fájdalmat érzett, mint ő, amikor a lemenő nap fényében láthatatlanná vált.

A fekete folt elhomályosodott előtte.

Megdörzsölte a szemét, és lenézett a kezére. Valami nedvességet érzett rajta. Csak nem egy könnyecsepp?

Mélyen magába nézett, milyen érzéseket talál belül, de csak a testi tüneteket fedezte fel magán. Kicsit megbillent, mert izmai gyengék voltak, szédült és enyhe hányingere volt. Ennyi. Érzelmeket nem talált.

Megdörzsölte a mellkasát, és amikor újra végig akarta simítani a földet, egy csizmás láb került a látóterébe.

Felnézve Phuryt pillantotta meg. Az arca úgy nézett ki, mintha álarcot viselt volna. Fagyott volt, és halálsápadt.

- Ő volt az? – nyögte, és letérdelt.

Zsadist előredőlt, és csak az utolsó pillanatban tudta megakadályozni, hogy a fegyvere a hóba érjen. Képtelen volt elviselni bárki közelségét, különösen ikertestvérét nem.

Botladozva felállt.

- Megjött már Vishous?

- Itt vagyok, testvér, mögöttes – szólalt meg V suttogva.

- Az épületben... - Megköszöri a torkát és alkarjával megtörölte az arcát. – Az épületben riasztó van. Két gyilkos épp most ment el, vagyis szerintem tiszta a levegő, bár nem vagyok benne teljesen biztos.

- Mindjárt megnézem a szerkezetet.

Zsadist hirtelen sokféle szagot érzett, és hátrafordult. A testvériség minden tagja ott állt mögötte, még Wrath is pedig a királynak nem kellett kimennie a harctérre. Mindannyian fel voltak fegyverezve, és azért jöttek, hogy segítsenek kiszabadítani Bellát.

Miközben V a zárat bütykölte az ajtón, a csapat egymás mögé sorakozott. Vishous először a fegyverét dugta be a nyíláson. Amikor nem érkezett rá semmi reakció, óvatosan belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Egy pillanattal később hangos sípolás hangzott fel, és az ajtó kinyílt.

- Tiszta a terep.

Z ment be először, és a lendületével majdnem felborította V-t.

Figyelmesen körülnézett az egyetlen helyiségben. Hatalmas felfordulást látott. A földön szerteszét dobálva heverték a ruhák... kések... bilincsek... és samponos flakonok? Az meg ott mi a franc? Istenem, egy felbontott elsősegélydoboz! Szétroncsolt fedele alól géz és kötszerek lógtak ki. Úgy tűnt, mintha addig taposták volna, amíg ki nem nyílt.

Z szíve a torkában dobogott, testét verejték lepte el. Körülnézett, merre van Bella, de csak élettelen tárgyakat látott: egy földtől plafonig tartó polcrendszert, amelyen rémálomba illő szerszámok és eszközök sorakoztak egymás mellett, egy heverőt, egy autó nagyságú tűzbiztos fémszekrényt s végül egy boncasztalt, amelynek sarkairól acélláncok lógtak le... Sima felülete véres volt.

Összefüggéstelen gondolatok cikáztak Z fejében. Bella meghalt. Az égett folt volt rá a bizonyíték. De mi van, ha nem ő, hanem egy másik fogoly égett el azon a helyen? Mi van, ha a lányt máshová szállították át?

A testvérek a háttérben maradtak, érezték, hogy békén kell hagyniuk Z-t. Zsadist odament a tűzbiztos szekrényhez, de a fegyverét továbbra is a kezében tartotta. Belekapaszkodott az ajtajába, és addig húzta, amíg a zsanérok meg nem adták magukat. Azután letépte róla a súlyos fémlemezt és elhajította. Hallotta, ahogy nagyot csattan a földön, aztán elhalkul.

Fegyverek, lőszer, plastik robbanóanyagok.

Az ellenség arzenálja hevert előtte.

Bement a fürdőhelyiségbe, ahol csupán egy zuhanyzó és egy vödör állt, amire egy vécéülőkét tettek.

- Bella nincs itt, testvér – mondta Phury.

Zsadist dühében odament a boncasztalhoz, megragadta, a magasba emelte, és a falhoz vágta. Dobás közben az egyik lelógó lánc visszalendült, és eltalálta a vállát. Mélyen belevágott a húsába.

Aztán valami halk nyöszörgő hangra lett figyelmes.

Fejét balra kapta, a hang irányába.

A sarkokban, a földön, három kör alakú fémgyűrűt pillantott meg, amelyek kissé kiálltak a földből, rajtuk a föld barna színével megegyező színű, rácsos fedél. Ez megmagyarázta, miért nem vette észre hamarabb.

Odament, és lerúgta az egyikről a tetejét. A nyöszörgés felhangosodott.

Zsadist megszédült, és térdre esett.

- Bella?

Érthetetlen szavak hangzottak fel válaszként, mire Z eldobta a kezéből a fegyvert. Hogy emelje ki...? Kötél! Kötél lógott lefelé a lyukba, amely úgy nézett ki, mint egy szennyvízcső. Megragadta, és finoman húzni kezdte.

A lyukból egy piszkos, véres vámpír férfi bukkant elő, aki körülbelül tíz évvel azelőtt változott át. Meztelen volt és vacogott, szája elkékült, és riadtan nézett körbe.

Zsadist kihúzta a férfit, Rhage pedig ráterítette a viharkabátját.

- Vigyétek ki innen! – mondta valaki, miközben Hollywood lefejtette róla a hámat.

- Képes vagy láthatatlanná válni? – kérdezte a fogolytól egy másik testvér.

Zsadist nem figyelt rájuk, hanem odament a második lyukhoz. Ebbe nem lógott kötél, és nem is érződött a mélyéről semmilyen szag. Üres volt.

Odalépett a harmadikhoz, amikor a fogoly felkiáltott.

- Ne! A-Azon cs-csapda van!

Zsadist megdermedt.

- Milyen csapda?

A civil vámpír vacogó foggal válaszolt.

- A-Azt nem tudom, csak halottam, hogy az *a-alantas* az egyik társának *b*-beszért róla.

Mielőtt Zsadist tovább faggathatta volna, Rhage járkálni kezdett a helyiségben.

- Itt van a fegyver. A csöve pont abba az irányba van állítva.

Némi kattanás és mozdítás után így szólt.

- Nincs megtöltve. Most már.

Zsadist óvatosan a lyuk elé hajolt. Körülbelül négy és fél méter magasban a mennyezet szabadon álló szarufájára valami szerkezet volt felszerelve.

- V, mi ez itt?

- Lézerszem. Ha megszakad a lézerfény, valószínűleg kibiztosítja a...

- Várjatok! – mondta Rhage. – Van itt még egy, amit hatástalanítanom kell.

Vishous megsimogatta kecskeszakállát.

- Biztos van egy távirányító is, ami aktiválja, bár szerintem azt a fickó magával vitte. Én legalábbis azt tenném. – Hunyorogva felnézett a mennyezetre. – Az a fajta szerkentyű lítiumakkumulátorral működik. Nem sok esély van rá, hogy kiiktassuk a generátort, ami kikapcsolná. Hatástalanítani pedig nagyon nehéz.

Zsadist körülnézett, mivel tudná elmozdítani a lesúlyozott fedelet, aztán eszébe jutott a fürdőszoba. Bement, letépte a zuhanyfüggönyt, és kihozta a rudat, amire a függöny fel volt akasztva.

- Mindenki menjen távolabb!

Rhage élesen rászólt.

- Z, testvér, nem biztos, hogy megtaláltam minden...

- Vigyétek ki a civilt! – amikor senki nem mozdult, nagyot káromkodott. – A francba, nincs időnk szarakodni! Ha valakinek fel kell fognia a golyót, akkor az n leszek. Az isten szerelmére, *kihúznátok* már végre innen?

Amikor egyedül maradt a helyiségben, odament a lyukhoz. Úgy állt meg, hogy háttal legyen az egyik hatástalanított fegyvernek, ha esetleg elsül, ő legyen a golyó útjában, majd lassan elmozdította a fedelet. Valahonnan lövés dördült.

A golyó a bal lábszárába fűrődött. A hirtelen fájdalomtól összecsuklott a bal térde, de nem törődött vele, odahúzta magát a cső nyílásához. Megfogta a kötelet, amely lelógott a mélybe, és húzni kezdte.

Az első, amit megpillantott, Bella haja volt. Gyönyörű hosszú, mahagóniszínű haja, amely mint egy fátyol, betakarta a vállát és az arcát.

Zsadist megszédült, és hirtelen minden elsötétült előtte, egy pillanatra az eszméletét is elvesztette, de gyengeségét legyőzve tovább húzta felfelé. Hirtelen sokkal könnyebb lett a súly... mögötte többen is segítettek neki... a sok kéz egyszerre húzta fel a lányt a föld mélyéről, majd óvatosan lefektették a földre.

Bellán egy szál vékony, véres hálóing volt. Nem mozdult, de lélegzett. Zsadist gyengéden kisimította a haját az arcából...

Vérnyomása hirtelen lezuhant.

- Ó, Jézus... Ó, Jézus... Ó, Jézus...

- Mit műveltek... - Bárki is kérdezte, nem talált szavakat, hogy befejezze.

Többen is a torkukat köszörülték, és elfojtott köhögést lehetett hallani. Vagy talán öklendezést?

Zsadist a karjába emelte a lány testé, és... magához ölelte. Ki akarta onnan vinni, de a látványtól és a tudattól, hogy mit tettek vele, képtelen volt megmozdulni. Sűrűn pislogott, szédült, belül némán sikoltozott, s közben gyengéden ringatta a testét előre-hátra. Öntudatlanul szavakat kezdett mormolni az ősi nyelven. Sirató verseket. Érte.

Phury letérdelt mellé.

- Zsadist? El kell vinnünk innen!

Z egy pillanat alatt magához tért, és már csak arra tudott gondolni, hogy minél gyorsabban elvigye a lányt a központba. Lefejtette a mellkasáról a hámat, aztán nagy nehezen felállt, úgy

hogy még mindig a karjában tartotta. Amikor megindult, a bal lába megroggyant, és majdnem elesett. Egy rövid pillanatig nem értette, hogy miért.

- Hadd vigyem én! – mondta Phury, és kinyújtotta felé a karját. – Te golyót kaptál a lábadba.

Zsadist megrázta a fejét, és sántikálva otthagya ikertestvérét.

Kivitte Bellát, és odament a Taurushoz, amely még mindig ott parkolt az épület előtt. Szorosan magához ölelte, amíg egyik öklével betörte a vezető oldali ablakot, aztán benyúlt a belsejébe, hogy kinyissa a zárat. A riasztó vadul szirénázott. Z kinyitotta a hátsó ajtót, és nagyon óvatosan befektette a lányt a hátsó ülésre. Kicsit behajlította a lábát, hogy beférjen, amitől a hálóing felcsúszott. Megrándult, amikor meglátta a horzsolásokat és a kék foltokat a combján. Tele volt velük.

Amikor a riasztó abbahagyta a vijjogást, azt mondta.

- Valaki adjon egy dzsekit!

Kinyújtotta hátrafelé a kezét, és azonnal benne volt egy bőrdzseki. Phuryé. Gondosan betakarta vele Bellát, majd becsukta a hátsó ajtót, és beült a volán mögé.

Az utolsó hang, amit hallott, Wrathé volt.

- V, gyere ki onnan, fel kell gyújtani ezt a helyet!

Zsadist sebességbe tette a kocsit, rálépett a gázra, és olyan gyorsan hajtott el a helyszínről, mintha üldöznék.

O a Tizedik utca egyik sötét részén leparkolt a járdaszegély mellett.

- Még mindig nem értem, miért hazudott.

- Ha Mr. X visszaküldte volna magát az Omegához, mi lett volna velünk? Maga az egyik legerősebb *alantas*.

O utálkozva nézett a társára.

- Micsoda kincs maga a társaságnál, U!

- Büszke vagyok arra, amit csinálok.

- Milyen szánalmas!

- Ja, de ez a szarság mentette meg a bőrét, úgyhogy legyen hálás nekem!

Na persze. Jobb dolga is volt, mint U lelkes ömlengését hallgatni a munkáról.

Kiszálltak a kocsiból. A Zéró, a Sikoly és a Füstölő néhány saroknyira volt attól a helytől, a hideg idő ellenére azonban a szórakozni vágyók hosszú sora kígyózott a klubok előtt, arra várva, hogy bejussanak. A didergő tömegben kétségtelenül akadtak vámpírok, de még ha nem is, az éjszaka akkor is zsúfolt lesz. A testvérekkel mindig össze lehetett akadni valahol.

O bezárta a kocsit, amivel bekapcsolta a riasztót, és zsebre tette a kulcsot. Hirtelen megállt az utca közepén. Szó szerint megfagyott, mozdulni sem bírt.

A felesége... Jézus isten, nagyon rossz állapotban volt, amikor U-val elhagyták a vallaszóközpontot.

Megfogta a fekete garbót, amit viselt, és elhúzta a nyakáról, mert nem kapott levegőt. Nem érdekelte, hogy a nő szenved, elvégre magának kereste a bajt, de azt nem tudta volna elviselni, ha meghal és elhagyja őt... Mi van, ha épp most haldoklik?

- Mi a baj? – kérdezte U.

O a zsebébe nyúlt a slusszkulcsért, miközben az aggodalomtól szinte megbénult.

- Mennem kell.

- Itthagyl? Tegnap sem teljesítettük a kvótát...

- Egy percre vissza kell mennem a központba. L az Ötödik utcán van, vadászik. Csatlakozzon hozzá! Fél óra múlva itt vagyok.

Nem várta meg U válaszát, bepattant a furgonba, és elhajtott. Kiment a városból a 22-es úton Caldwell külterületére. Már csak tizenöt percnyire volt a vallaszóközponttól, amikor több összegyűlt rendőrautó villogó fényét pillantotta meg elől. Magában káromkodva rálépett a fékre, és remélte, hogy csak baleset történt.

De nem. Az idő alatt, amíg távol volt, a nyavalyás rendőrség éppen ide állította fel az ittest vezetés ellenőrző állomáshelyét. Két járóautó parkolt az út két oldalán, az útestre pedig narancssárga bójákat helyeztek el, és jelzőfény villogott az út közepén. Jobb oldalon egy fényvisszaverő tábla hirdette nagy betűkkel, hogy ez a caldwelli rendőrség közlekedésbiztonsági programjának egyik intézkedése.

Szentséges isten! Muszáj volt ezt nekik pont itt felállítani? A semmi közepén? Miért nem a belvárosi klubok körül razziáznak? Bár az igaz, hogy a Caldwell környékén lakóknak valahogy haza kellett autózniuk a nagyvárosi éjszakázás után...

Egy kisbusz állt előtte. O idegesen dobolt a kormányon az ujjával. Kedve lett volna előkapni a fegyverét, és beleereszteni a rendőrökbe egy jól megérdemelt golyót. Csak azért, mert feltartották.

Egy kocsi ért mellé, az ellenkező irányból. O odanézett. A teljesen átlagos kinézetű Ford Taurus csikorogva lefékezett és megállt. Fényszórója halványan világított előre.

Istenem, ezek a béna autók mind olyan egyformák! Tizenkettő egy tucat belőlük. Persze U pont ezért választotta magának ezt a márkát. Ha beleolvadnak az emberi lakosság közé, továbbra is titokban tudják tartani a háborújukat a vámpírokkal.

A rendőr odament a Taurushoz, O pedig furcsának találta, hogy ebben a hideg időben a sofőr ablaka teljesen le van húzva. Aztán megpillantotta a vezetőt a volán mögött. *Szentséges ég!* A fickónak ujjnyi széles sebhely szelte át az arcát, fülcimpájában pedig egy dugó volt. Biztos lopta az autót.

Nyilvánvalóan a rendőrnek is ez járhatott a fejében, mert egyik kezét a pisztoly markolatán tartotta, miközben lehajolt, hogy a sofőrrel beszéljen. Aztán elemlámpájával bevilágított az utastérbe, és megnézte a hátsó ülést. Hirtelen megrándult, mintha szeme közé kapott volna egy golyót, és a vállához nyúlt, valószínűleg az adóvevőjét akarta használni. A sofőr ekkor kinyújtotta felé a karját, és mereven a rendőr szemébe nézett. Egy pillanatig dermedten meredtek egymásra.

Ezt követően a zsaru leengedte a kezét a válláról, és lazán intett a Taurusnak, hogy menjen tovább. Még csak meg sem nézte a vezető iratait!

O rápillantott az ő oldalán szolgálatot teljesítő rendőrré. A fickó még mindig a kisbuszt vezető, mintapolgárnak tűnő nő iratait nézegette mint a csapat kábítószer-kereskedővel lenne dolga. Eközben a társa a szembejövő oldalon egy "jó utat kívánok"-kal átenged egy sorozatgyilkost. O úgy érezte magát, mintha a rossz sávba állt volna be a vámnál.

Nagysokára végre ő is sorra került. Olyan civilizáltan viselkedett, ahogy csak tudott, így néhány perc múlva már újra a gázra léphetett. Nem haladt alig nyolc kilométert, amikor egy vakító villanást látott az erdőben jobb kéz felől. Körülbelül ott, ahol a vallatóközpont volt.

Beletaposott a gázba. A felesége a földben van... Ha tűz ütött ki...

Befordult az erdőbe, és gyors sebességgel haladt a fenyőfák között, erősen döcögve az egyenetlen úton. Néha be-beütötte a fejét a kocsi tetejébe, miközben erősen kapaszkodott a kormányba. Megnyugtatta magát, hogy nem látott narancssárga ragyogást és lángokat, vagyis ha robbanás történt volna, tűz lenne és füst...

A fényszórója megpördült, amikor befordult az épülethez. A vallatóközpont azonban nem volt sehol. Megsemmisült. Hamuvá lett.

O rátaposott a fékre, hogy a kocsi ne ütközzön neki egy fának, aztán körülnézett, hogy biztosan jó helyen jár-e. Amikor rájött, hogy igen, kiugrott, és a földre vetette magát.

Felvett egy maroknyi hamut, és addig gázolt benne négykézláb, amíg az orrát, a száját és az egész ruháját, mint egy köpeny, be nem lepte a finom szürke por. Apró megolvadt fémdarabokat talált a hamu között, de egyik sem volt nagyobb a tenyerénél.

Miközben az agya vadul zakatolt, eszébe jutott, hol látta már ezt a kísérteties port azelőtt.

Hátrahajtott a fejét, felnézett az égre, és kieresztette a hangját. Nem tudta, mi hagyta el a tokát, csak abban volt biztos, hogy a testvériség művelte ezt. Hat hónappal azelőtt is ugyanez a látvány fogadta, amikor a testvérek porig égették a harcművészeti akadémiát.

Por... hamu... és az épület eltűnt a föld színéről. Elvitték a feleségét is.

Ó, istenem... Vajon életben volt, amikor rátaláltak? Vagy csak magukkal vitték a testét? Halott volt?

Minden az ő hibája. Csak ő tehet róla. Annyira el volt foglalva azzal, hogy megbüntesse, hogy meg is feledkezett róla, hogy egy civil vámpír megszökött. A férfi biztosan elment a testvériséghez, és elmondta nekik, hol van a nő. Ők pedig napnyugta után egyenesen idejöttek érte és elvitték.

O letörölte elkeseredett könnyeit. Aztán kővé dermedt. Megfordult és körülnézett. U Ford Taurusa eltűnt.

Az ellenőrzési pont! Az a nyavalyás ellenőrzési pont! A sebhelyes bűnöző valójában nem is ember volt, hanem a Fekete Tör Testvériség tagja. Ez holtbiztos. O felesége pedig ott volt a kocsiban a hátsó ülésen. Félig öntudatlanul vagy holtan. Ezért rémült meg annyira az a zsaru, amikor benézett a kocsiba. Meglátta hátul a nőt, a sofőr azonban kitörölte az emlékeit, ezért engedte őket el olyan simán.

O gyorsan visszaült a Fordba, rálépett a gázra, és kelet felé indult U házához.

A Taurusban volt műholdas GPS nyomkövető.

Vagyis a megfelelő számítástechnikai eszközzel bárhol meg lehetett találni.

7. fejezet

Bella halványan úgy érezte, mintha autóban lenne. De hogy lehetséges ez? Biztos csak képzelődik.

Nem... valóban úgy hangzott, mintha autóban lenne, a motor jellegzetes zúgása. És az érzés is olyan volt, az az apró, folyamatos rázkódás, amely időnként döccenésekké erősödött, amikor a kerekek valami kiálló dolgon mentek át.

Bella megpróbálta kinyitni a szemét, de nem tudta. Újra megpróbálkozott vele, végül többszöri hiábavaló kísérlet után feladta a küzdelmet. Istenem, annyira fáradt volt... mintha beteg lenne. Mindene fájt, különösen a feje és a hasa. Meg hányingere is volt. Erőltette az emlékezetét, hogy visszaidézzé, mi történt, vagy hogy hogyan sikerült kiszabadulnia, *ha* valóban sikerült megszöknie. Az egyetlen kép, amire emlékezett, az őt rajongva szerető *alantas* volt, amikor fekete vérrel szennyezett ruhában belépett az ajtón. Ezután minden emléke ködbe veszett.

A kezével maga körül tapogatózott, és megtalált valamit, ami betakarta a vállát. Közelebb húzta az arcához, és megszagolta. Bőrdzseki. Egyáltalán nem hasonlított az *alantas* émelyítően édes szagához, sokkal inkább egy férfi vámpíréhoz. Még többször beleszagolt a levegőbe. Amikor megérezte az *alantasokra* jellemző babahintőpor-illatot, teljesen összezavarodott. Odahajolt az autó üléséhez, és közlőrl is megszagolta a huzatot. Egy *alantas* kocijában volt! De akkor mit keres egy vámpír verejtékének illata azon a ruhadarabon, ami betakarja? Érzett azonban még valamit... egy sötét, örököld, fűszeres illatot.

Bellát remegés fogta el. Jól emlékezett rá, még abból az időből, amikor először járt a testvériség központjának edzőtermében. Aztán későbből, amikor a házban volt.

Zsadist! Zsadist ott volt vele a kocsiban!

Szíve vadul kezdett dobogni. Kűszködött, hogy ki tudja nyitni a szemét, de akárhogy próbálta is, nem sikerűlt. Vagy az is lehet, hogy már nyitva volt, csak abban a sötétben, nem látott semmit?

Megmenekűltem? – kérdezte. – *Eljöttél értem, Zsadist?*

A szája mozgott, de egyetlen hang sem jött ki a torkán. Újra megformálta a szavakat, és kényszerítette, hogy a levegő átszűrődjön a hangszálai között. Ám így is csak valami rekedt nyögést tudott kipréselnie magából. Egyebet nem.

Miért nem tudja kinyitni a szemét?

Elkezdett kétségbeesetten kapálózni, aztán meghallotta a leggyönyörűbb hangot, amit valaha hallott.

- Megtaláltunk téged, Bella. – Zsadist hangja volt. Mély. Tele erővel. – Biztonságban vagy. Kiszabadítottunk, és soha többé nem mész vissza oda.

Eljött érte! Zsadist rátalált és kiszabadította!

Zokogni kezdett. Az autó mintha lassulni kezdett volna, aztán kétszeres sebességre kapcsol.

Hatalmas megkönnyebbűlés lett úrrá rajta, és így már boldogan adta át magát a sötétségnek.

Zsadist berűgta a lábával a szobája ajtaját, mire a zárszerkezet megadta magát, és kinyílt. A kattanás hangos volt, erre Bella megmozdult a karjaiban, és felnyögött. Zsadist megdermedt, miközben figyelte, ahogy a lány jobbra-balra forgatja a fejét a könyökhajlatában.

Jó érzés volt, gondolta. Nagyon jó.

- Gyerűnk, Bella, térj magadhoz! Ébredj fel! – A lány azonban nem nyerte vissza az eszméletét.

Zsadist odament a fekvőhelyéhez a földön, amin aludni szokott, és lefektette rá. Amikor felnézett, Wrath és Phury álltak az ajtóban. A két hatalmas test elzárta a fényt, ami a folyosóról szűrődött be a szobába.

- El kell vinni Havershez – mondta Wrath. – A dokinak meg kell néznie.

- Amit kell, itt is meg tudja csinálni. Bella nem megy innen sehová.

Zsadist nem is vette észre, milyen döbbszent csend lett. Teljesen lefoglalta az, hogy a lány légzését figyelje. Mellkasa ritmikusan emelkedett és süllyedt, de aggasztóan apró levegőket vett.

Phury sóhaját Z bárhol felismerte volna.

- Zsadist...

- Felejsd el! A lány itt marad. És az engedélye nélkül senki nem érhet hozzá. Azt is csak akkor, ha én is itt vagyok. – Amikor felnézett a testvéreire, Phury és Wrath szólni sem tudtak a döbbsenttől. – Az isten szerelmére, elfelejtettetek angolul? Esetleg elmondjam az ősi nyelven is? Bella nem megy innen *sehová*.

Wrath dühösen felcsapta a telefonját, majd gyorsan hadarni kezdett.

Amikor becsukta, így szólt.

- Fritz már a városban van, majd ő felveszi a doktort és idehozza. Húsz perc múlva itt lesznek. Z bólintott, és Bella szemhéjára pillantott. Szerette volna a gondját viselni, és kigyógyítani abból, amit vele tettek. Szerette volna enyhíteni a fájdalmát. *Ó, istenem...* Mennyit szenvedhetett!

Látta, hogy Phury odamegy a lányhoz, és nem tetszett neki, amikor letérdelt mellé. Ösztönei azt súgták, hogy védje meg, testével zárja el előle az ikertestvérét, Wratht, az orvost és *minden* férfit, hogy senki ne láthassa. Nem értette, miért érzi ezt, nem tudta, mi lehet az oka, de olyan erősen tört rá, hogy majdnem Phury torkának ugrott.

Amikor a vámpír kinyújtotta a kezét a lány felé, mintha meg akarná érinteni, Zsadist kivillantotta a szemfogát, és halkan morogni kezdett.

Phury felkapta a fejét.

- Mi az, mi ütött beléd? Miért viselkedsz így?

Mert ő az enyém, gondolta Z.

Amikor ez a felfedezés tudatosult benne, azon nyomban félresöpörte. Mi a *francot* művel?

- Fájdalmai vannak – mormolta. – Ne bánts, oké?

Havers tizenöt perc múlva megérkezett. A magas, vékony orvos fekete bőrtáskát tartott a kezében, és úgy tűnt, készen áll rá, hogy azonnal nekilásson a dolognak. Amikor azonban odalépett Bellához, Z talpra ugrott, és a falhoz szorította. Havers halvány szeme kimeredt a félelemtől a teknőckeretes szemüveg mögött, és a földre ejtette az orvosi táskát.

Wrath hangosan káromkodott egyet.

- Jézusmária, Z!

Zsadist tudomást sem vett a kézről, amely megpróbálta lehámozni az orvostól, továbbra is sötét tekintettel meredt a szemébe.

- Azt ajánlom, jobban bánj vele, mint a saját vérrokonoddal! Ha egyetlen felesleges fájdalmat is okozol neki, a százszorosát kapod vissza tőlem!

Havers törekeny teste remegett, szája néma szavakat formált.

Phury megpróbálta határozottan visszahúzni ikertestvérét, de nem ment vele semmire.

- Z, nyugodj meg!

- Te maradj ki ebből! – csattant fel. – Megértetted, doktor?

- Igen... igen, uram. – Amikor Z elengedte, köhögött egyet, és megigazította csokornyakkendőjét, majd összevonta a szemöldökét. – Uram...? Vérzik a lába.

- Ne foglalkozz velem! Csak a lánnyal törődj! *Most!*

A férfi bólintott, belenyúlt a táskájába, és odament a földön kialakított fekhelyhez. Amikor letérdelt Bella mellé, Z gondolatával felkapcsolta a villanyt.

Havers hangosan beszívta a levegőt, ami nála felért egy káromkodással. Halkan azt mormolta az ősi nyelven.

- Ezt tenni egy nővel... Jószágos isten!

- Vedd ki a varratokat! – parancsolta Z az orvosnak, és odahajolt felé.

- Először meg kell vizsgálnom, és megnéznem, nincs-e valami komolyabb sérülése.

Havers kinyitotta a táskáját, és kivett belőle egy fonendoszkópot, egy vérnyomásmérőt és egy toll alakú elemlámpát. Megvizsgálta Bella pulzusát, légzését, belenézett a fülébe és az orrába, aztán megmérte a vérnyomását. Egy kicsit kinyitotta a száját, mire Bella megrándult, és amikor az orvos felemelte a fejét, erősen harcolni kezdett ellene.

Zsadist a doktor felé lendült, Phury izmos kaja azonban hátulról átkarolta a mellkasát, és visszahúzta.

- Nem okoz neki fájdalmat, és ezt te is tudod.

Z küzdött a szorítás ellen, miközben gyűlölte Phury testét, amely hátulról hozzá nyomódott. Amikor Phury sokáig nem engedte el, tudta, hogy így a jobb. Minden idegszála pattanásig feszült, és nem lett volna bölcs lépés, ha kivonja az orvost a forgalomból. A francha, lehet, hogy jobb lenne, ha nem lenne nála fegyver.

Valószínűleg Phury is ugyanerre a következtetésre jutott, mert kihúzta Zsadist fegyvertartójából a töröket, és átnyújtotta őket Wrathnak. Ezután a pisztolyoktól is megszabadította.

Havers felnézett, és láthatóan megkönnyebbült, hogy a fegyverek kikerültek Z keze ügyéből.

- Adni fogok neki... valami enyhe fájdalomcsillapítót. A pulzusa és a légzése elég erős, ezért nem lesz gond, és így könnyebben el tudja majd viselni a további vizsgálatokat, és azt, ami még rá vár. Rendben?

Havers addig nem kezdett hozzá a fájdalomcsillapító injekció beadásához, amíg Zsadist beleegyezőleg nem bólintott. Amikor Bella testében megszűnt a feszültség, a doktor elővett egy ollót, és a véres hálóing aljához közelítette.

Felemelte a ruha alját, mire Zsadist agyát elborította a düh.

- Állj meg!

Az orvos felkészült arra, hogy hatalmas ütest kap a fejére, ám Z ehelyett csupán komoran farkasszemmel nézett Phuryvel és Wrathsal.

- Senki nem láthatja őt meztelenül. Hunyjátok be a szemeteket, vagy forduljatok el!

Mindketten értetlenül néztek rá, majd Wrath hátat fordított, Phury pedig becsukta a szemét, de továbbra is szorosan fogta az ikertestvérét.

Zsadist kemény pillantást vetett a doktorra.

- Ha le akarod venni a ruháját, takard be valamivel!

- Mivel?

- Egy törülközővel a fürdőszobából.

- Majd én hozok egyet – ajánlotta Wrath. Miután átadta, elfoglalta korábbi helyét, háttal Bellának.

Havers ráterítette a törülközőt a lány testére, majd az egyik oldalon végigvágta a hálóinget az ollóval. Felpillantott, mielőtt felemelte volna róla a ruhadarabot.

- Látnom kell a testét mindenhol. És meg fogom érinteni a hasát.

- Minek?

- Ki kell tapogatnom a belső szerveit, hogy megnézzem, nem nagyobbodtak-e meg valami sérülés vagy fertőzés következtében.

- Jó, csak csináld gyorsan!

Havers levette róla a törülközőt...

Amikor Zsadist Bella testére pillantott, Phury kemény mellkasához dőlt a döbbenettől.

- Ó... *nalla!* – nyögte rekedt hangon. – Édes istenem... *nalla!*

Valami a lány hasába volt karcolva. Hét és fél centis, nyomtatott nagybetűkkel, angolul. Mivel nem tudott olvasni, nem tudta, mi van ráírva, de szörnyű érzése támadt...

- Mi ez? – sziszegte.

Havers megköszörülte a torkát.

- Egy név. David. Az van rákarcolva, hogy David.

Wrath felmordult.

- *A bőrére?* Az az állat...

Zsadist belevágott a király szavába.

- Meg fogom ölni azt az *alantast*! Isten a tanúm, hogy a kezem között morzsolom szét a csontjait!

Havers óvatosan és alig hozzáérve, megvizsgálta a vágásokat.

- Vigyázni kell, hogy só semmiképpen ne kerüljön a seb közelébe, különben a hegek nem fognak begyógyulni.

- Naná hogy nem, a francba! – Mintha nem tudná, hogy lehet maradandó hegeket szerezni.

Ezt követően Havers betakarta a lány testét, és a lábához hajolt, hogy azt is megvizsgálja. Megnézte a vádliját. Amikor a térdéhez ért, félretolta a hálóinget az útból, aztán megfogta az egyik lábát, és oldalra akarta húzni, hogy szétnyissa a combjait.

Zsadist előrevetette magát, de akkora lendülettel, hogy Phuryt is maga után húzta.

- Mi a francot csinálsz?

Havers visszarántotta a kezét, és megadóan a feje fölé emelte.

- Ott is meg kell vizsgálnom, hogy meggyőződjek róla, nem... gyalázták-e meg.

Wrath egy gyors mozdulattal Zsadist előtt termett, és mindkét kezével megmarkolta a derekát.

A napszemüvegen keresztül is égetett a pillantása.

- Engedd, hogy azt tegye, amit kell! Jobb lesz a lánynak, ha rendesen meg tudja vizsgálni.

Z képtelen volt odanézni. Wrath nyakába hajtotta a fejét, és beleveszett a király hosszú fekete hajába. Testvérei izmos testei közrefogták, mint egy szendvics, ő azonban túlságosan rémült volt ahhoz, hogy az érintés miatt pánikba essen. Szorosan behunyta a szemét, zihálva vette a levegőt, miközben Phury és Wrath szaga támadást intézett az orra ellen.

Valami susogó hangot hallott, mintha a doktor a táskájában kutatott volna. Aztán két csattanás hallatszott, amikor felhúzott a kezére egy gumikesztyűt. Fém csikordult fémhez, majd suttogások. Azután... csend. Nem, mégsem. Apró neszek hallatszottak. És néhány kattanás.

Z emlékeztette magát, hogy minden *alantas* impotens, bár el tudta képzelni, mi mindenre képesek, hogy ellensúlyozzák a hiányosságukat.

A gondolattól annyira elkezdett remegni, hogy még a foga is összekoccant.

8. fejezet

John Matthew oldalra fordította a fejét, és rápillantott a Range Rover sofőrijére. Tohr elgondolkozva vezetett, miközben kiérték Caldwellből, és az országúton haladtak. John félt a találkozástól Wrathszal, a királlyal, ez a mostani csend azonban még annál is jobban aggasztotta. Nem tudta, mi a baj. Bellát megmentették, már biztonságban van. Akkor miért nem örül mindenki? Amikor Tohr hazament, hogy felvegye őt, szorosan magához ölelte Wellsie-t a konyhában, és sokáig álltak ott összekapaszkodva. Amikor az ősi nyelven megszólalt, úgy hangzott, mintha elszorult volna közben a torka.

John szerette volna pontosan tudni, hogy mi történt, de elég nehéz lett volna a sötét autóban, mivel ő csak mutogatni vagy írni tudott. Tohr pedig nem tűnt beszédesnek.

- Mindjárt megérkezünk – mondta.

Egy hirtelen mozdulattal lekanyarodott jobbra a főútról egy keskeny földútra, és John meglepetten tapasztalta, hogy hirtelen nem lát semmit az ablakon keresztül. Valami különös párás köd vette őket körül a téli erődben, amitől enyhén hányingere lett.

A semmiből váratlanul egy hatalmas kapu jelent meg a homályban. Megálltak előtte. E mögött újabb kapu látszott, és amikor az elsőn átmentek, úgy érezték magukat, mint egy szarvasmarha a fémkarámba zárva.

Tohr letekerte az ablakot, és beütötte a kódot egy kaputelefonba, ami után behajthattak egy...

Jézusom! Mi ez?

Egy föld alatti alagút! Ahogy fokozatosan ereszkedve egyre lejjebb jutottak a föld mélyére, számos kapun kellett átmenniük, amelyek mindegyike mindig egy kicsit masszívabb volt, mint az előző, és végül elértek a legutolsóhoz. Ez volt mind közül a legnagyobb, egy fényes acélmonstrum, amelynek közepén egy tábla azt hirdette: MAGASFESZÜLTség. Tohr felnézett a biztonsági kamerába, aztán egy kattanást követően a kapu kinyílt.

Mielőtt behajtottak volna rajta, John megérintette Tohr karját, hogy magára vonja a figyelmét. *Itt laknak a testvérek?* – mutogatta lassú mozdulatokkal.

- Mondjuk. Először a kiképzőközpontba vislek, majd aztán megyünk fel a házba. – Rálépett a gázra. – Amikor elkezdődik az edzésed, hétfőtől péntekig mindennap eljössz ide. A busz a házunk előtt vesz fel délután négy órakor. A testvérem, Phury, itt lakik ebben a komplexumban, ő fogja tartani a kezdők edzését. – John kérdő tekintetére Tohr megmagyarázta. – Az egész épületegyüttes összeköttetésben van egymással a föld alatti folyosókon keresztül. Majd megmutatom, hogy lépj be az alagúrendszerbe, amely minden épülethez elvezet, de ezt nem mondhatod el senkinek. Bárki, aki hivatlanul beteszi ide a lábát, komoly bajba kerül. Az osztálytársaidat sem látjuk itt szívesen. Értesz engem?

John bólintott, és látta, hogy befordulnak egy parkolóba, amelyre még régről emlékezett. Istenem, mintha legalább száz év telt volna el azóta, hogy először itt járt Maryvel és Bellával! Kiszálltak a Range Roverből.

Kikkel fogok edzeni?

- Egy tucat fiúval, akik olyan idősök, mint te. Mindegyikükben van harcos vér, ezért választottuk ki őket. Az edzés az átváltozásodig fog tartani, és még utána is egy kicsit, amíg úgy nem ítéljük, hogy kész vagy kimenni az utcára harcolni.

Odaértek egy fémajtóhoz, amelyet Tohr szélesre tárt. Mögötte folyosó kezdődött, és olyan hosszú volt, hogy nem látszott a vége. Miközben sétáltak, Tohr megmutatta a fiúnak az osztálytermét, az edzőtermet, a konditermet, aztán az öltözőt. Amikor egy tejüveg ablakos ajtóhoz értek, megállt.

- Ez az én irodám. Itt szoktam tartózkodni, amikor nem otthon vagyok, vagy nem kint harcolok.

John belépett. A helyiség meglehetősen üres volt, és jelentéktelen. A fémasztalon egy számítógép, néhány telefon és papírok heverték. A hátsó fal mellett végig iratszekrények

sorakoztak. Ha az ember a felfordított szemetesekukát nem tekintette ülőhelynek, akkor mindössze két ülőalkalmatosság volt az irodában. Az egyik egy hétköznapi irodai szék a sarokban, a másik viszont, amely az íróasztal mögött állt, egy kimondottan ronda, kopott, libazöld színű, bőr szörnyeteg volt. Az ülőfelület fel volt szakadozva és jócskán besüppedt, a lába pedig olyan vastag volt, amelynek láttán az ember újraértékelte magában a "robustus" fogalmát.

Tohr büszkén rátette a kezét a magas támlára.

- El tudod képzelni, hogy Wellsie kidobatta velem ezt a szépséget a házból?

John bólintott, és mutogatott valamit.

Igen, el.

Tohr elmosolyodott, majd odasétált egy iratszekrényhez, amely a földtől a mennyezetig ért. Kinyitotta az ajtaját, beütött egy számkódot a billentyűzeten, mire a szekrény hátsó fala kinyílt, és egy szinte teljesen sötét folyosó tárult fel mögötte.

- Gyere utánam!

John belépett, bár nem sok mindent látott.

A fémfolyosó olyan széles volt, hogy három ember is elfért benne egymás mellett, és olyan magas, hogy még Tohr feje fölött is volt egy kis hely. Körülbelül háromméterenként lámpa volt a mennyezetbe építve, de nem terjedt túl messzire a fényük a sötétben.

Ez a legklasszabb hely, amit valaha láttam, gondolta, amikor elindultak rajta.

Tohr csizmája fémesen kongott a földön, a hang visszaverődött a falakról, amikor megszólalt, a hangja visszhangzott a helyiségben.

- Nézd, ami a Wrathszal való találkozást illeti, nem akarom, hogy fél. Wrath tekintélyes jelenség, de nem kell tartanod tőle. És ne ijedj meg a napszemüvegétől sem! Majdnem teljesen vak, és a szeme rendkívül érzékeny a fényre, ezért állandóan hordania kell. Annak ellenére azonban, hogy nem lát, úgy fog olvasni belőled, mintha nyitott könyv lennél előtte. Minden érzelmedet érezni fogja.

Nem sokkal később egy alacsony lépcső tűnt fel balra, és egy ajtóhoz vezetett el, amely mellett egy újabb billentyűzet volt látható. Tohr megállt, és a folyosóra mutatott, amely tovább folytatódott arra, ahol eddig jöttek, és olyan hosszan kígyózott, ameddig a szem ellátott.

- Ha még úgy százötven méternyiit mész tovább arra, a kapuőr házánaál jutsz ki.

Tohr felsétált a lépcsőn, beütötte a kódot, és kinyitotta az ajtót. A fény úgy áradt be a sötét folyosóra, mint a víz, amikor átszakad a gát.

John feltekintett, és valami furcsa érzés uralkodott el rajta. Az a különös érzése támadt, hogy álmodik.

- Nincs semmi baj, fiam! – mosolygott rá Tohr, és szigorú arca egy kissé ellágyult. – Senki nem fog itt bántani téged. Bízz bennem!

- Jól vagyok, kész vagyok – mondta Havers.

Zsadist kinyitotta a szemét, de csak Wrath fekete haját látta maga előtt.

- Megtették vele...?

- Nem. Itt minden rendben. Nincs nyoma erőszakos behatolásnak, vagy bármilyen más sérülésnek. – Egy csattanó hang azt jelezte, hogy az orvos levette a gumikesztyűt.

Z megkönnyebbülten elengedte magát, testvére pedig megtartotta testének súlyát. Amikor felnézett, látta, hogy Havers, miután levágta Belláról a véres hálóinget, visszaterítette a testére a törülközőt, és felhúzott a kezére egy újabb gumikesztyűt. Ezután a táskája fölé hajolt, és kivett belőle egy varratszedő ollót meg egy csipeszt, majd felnézett.

- Most kiszedem a varratokat a szeméből, rendben? – Amikor Z bólintott, a doktor felemelte a két eszközt. – Vigyázzon, uram! Ha megijeszt, ezekkel könnyen meg is vakíthatom. Megértett?

- Igen, csak ne okozzon fáj...

- Nem fog érezni semmit. Ígérem!

Ezután a doktor hozzálátott a varratok kiszedésének, Zsadist pedig nézte. Úgy érezte, örökké tart. A felénél az a halvány gondolata támadt, hogy nem ír tovább megállni a lábán, de Phury és Wrath segítettek neki talpon maradni, miközben fejét a király széles vállára hajtotta, úgy nézett lefelé a földre.

- Ez az utolsó – dörmögte Havers. – Rendben. A varratokat eltávolítottam.

A szobában minden férfi fellélegzett, még az orvos is, aztán visszament a táskájához, és kivett belőle egy tubust. Rákent egy kis kenőcsöt a lány szemhéjára, aztán felemelte a földről a táskáját.

Amikor felállt, Zsadist kiszabadította magát testvérei fogásából, és odalépett hozzá. Wrath és Phury egyszerre nyújtották utána a karjukat.

- A sérülései fájdalmasak, de jelenleg nem életveszélyesek – mondta Havers. – Holnapra vagy holnaputánra begyógyulnak, feltéve, ha békén hagyják, és tud pihenni. Alultáplált, szüksége lenne vérre. Ha ebben a szobában akarják tartani, kapcsolják be a fűtést, és tegyék fel az ágyra! Ha magához tér, kapjon ennivalót és igyon valami folyadékot! És még valami. Amikor megvizsgáltam, találtam valamit... - Tekintete Wrath és Phury közt repkedett, majd megállapodott Zsadiston. – Valami személyeset.

Z odament a doktorhoz.

- Mi az?

Havers egy sarokba húzta, és halkán suttogott neki valamit.

Zsadist megdöbbsent, és egy szót sem bírt kinyögni, amikor a doktor befejezte.

- Biztos vagy benne?

- Igen.

- Mikor?

- Nem tudom. Hamarosan.

Zsadist lenézett Bellára. *Ó, Krisztusom...*

- Gondolom, van aszpirin vagy Motrin itthon?

Z-nek fogalma sem volt, soha nem szedett fájdalomcsillapítót. Phuryre nézett.

- Igen, van – mondta a férfi.

- Akkor adjanak neki! És majd beadok neki valami erősebbet, ha az esetleg nem használna.

Havers kivett egy piros gumidugós kis üvegsét, valamint két becsomagolt steril fecskendőt a táskájából. Egy kis papírra felírt valamit, és átadta Zsadistnak.

- Ha nappal nagy fájdalmai lennének, az itt leírt utasításainak megfelelően adja be ezt neki! Ez ugyanaz a morfium, amit most kapott, de nagyon vigyáznia kell a dózissal! Hívjon fel, ha valami kérdése lenne, vagy ha szüksége van arra, hogy lépésről lépésre irányítsam az injekció beadásánál! Egyébként, miután lemegy a nap, eljövök, és én magam adom be neki. – Havers lenézett Z lábára. – Nem szeretné, ha megvizsgálnám a sebet a lábán?

- Megfürdethetem?

- Igen, persze.

- Most is?

- Igen. – Havers elkomorult. – De uram, a lába...

Zsadist bement a fürdőszobába, megnyitotta a csapokat a jacuzzin, majd a víz alá tette a kezét. Megvárta, amíg elég meleg lesz, aztán visszament a lányért.

A doktor ekkorra már elment, az ajtóban azonban megjelent Mary, Rhage szerelme, mert látni szeretne volna barátnőjét. Phury és Wrath néhány szót váltottak vele, és megrázták a fejüket. Mary elszomorodva elment.

Amikor becsukódott az ajtó, Z letérdelt a földre, hogy karjaiba vegye Bellát.

- Várj, Zsadist! – szólalt meg Wrath kemény hangon. – A családjának kellene gondját viselnie.

Zsadist megállt, és arra a személyre gondolt, aki a halat megetette a házában. Istenem... talán tényleg nem helyes így. Itt tartja magánál, és ezzel elszakítja azoktól, akiknek minden joguk megvan ahhoz, hogy ápolják. A gondolat azonban, hogy elengedi magától, elviselhetetlennek tűnt. Még csak most talált rá...

- Majd holnap elmehet hozzájuk – mondta végül. – Ma este és holnap napnyugtáig itt marad. Wrath megrázta a fejét.

- Ez nem...

- Gondolod, hogy okos dolog lenne, ilyen állapotban szállítani? – csattant fel Z. – Hagyd békén a lányt! Mondd meg Tohrnak, hogy hívja fel a családját, és mondja meg nekik, hogy holnap napnyugtakor elvihetik! Most viszont fürdésre és egy kiadó alvásra van szüksége.

Wrath szája egy vonallá keskenyedett. Sokáig ne felelt.

- Akkor viszont átvisszük egy másik szobába. Nem maradhat veled.

Zsadist talpra ugrott, és odament a király elé. Közvetlenül előtte állt meg.

- Csak próbáld meg elvinni!

- Az ég szerelmére, Z – szólt közbe Phury -, térj már észre!

Wrath előrehajolt, és olyan közel állt meg előtte, hogy majdnem összeért az orruk.

- Vigyázz magadra, Zsadist! Nagyon jól tudod, ha engem fenyegetsz, nem úszod meg egy jobbegyenessel.

Igen, ez az ügy már egyszer előkerült a múlt nyáron. Az ősi törvények szerint Z-t ki lehetne végezni, ha túl messzire megy ebben a dologban. A király életének védelme mindenekfelett állt.

Nem mintha jelen pillanatban Zsadistot érdekelte volna ez a tény.

- Gondolod, hogy érdekel a halálos ítélet? *Ugyan már!* – Összehúzta a szemét. – Mondok én neked valamit. Akár úgy döntesz, hogy beveted királyi hatalmadat, akár nem, legalább egy napba telik, hogy az Örző meghozza az ítéletét velem kapcsolatban, vagyis Bella ma éjjel mindenképpen itt alszik.

Ezzel odament a lányhoz, és olyan óvatosan emelte a karjába, ahogy csak tudta, miközben gondosan vigyázott rá, hogy a törülköző a helyén maradjon. Egy pillantást sem vetett Wrathra vagy Phuryre, ölében a lánnyal átsétált a szobán, és lábával berúgta maga mögött a fürdőszobaajtót.

A kád már félig megtelt, de Zsadist még mindig nem tette le Bellát. Először lehajolt, hogy ellenőrizze a víz hőmérsékletét. Tökéletes volt. Lassan beleengedte a lány testét a vízbe, és amikor beleültette, két karját a kád szélére helyezte, hogy ülőhelyzetben tartsa magát.

A törülköző azonnal átnedvesedett, és szorosan rásimult a testére. Z látta mellének domborulatát, karcsú derekát és lapos hasát. Ahogy a víz egyre jobban emelkedett, a széle feljött a felszínre, és a combja felett lebegett.

Zsadist szíve vadul dobogni kezdett. Úgy érezte magát, mint egy kéjenc, aki csak Bella testét látja, miközben fájdalmai vannak, és nincs eszméletén. Odament a szekrényhez, hogy levegyen róla egy habfürdőt. Remélte, hogy így el tudja takarni a szeme elől, és olyan tisztességesen tud bánni vele, ahogy megérdemli. Habfürdőt nem talált csak fürdősót, de azt biztos, hogy nem fogja a vizébe szórni.

Már majdnem visszafordult hozz, amikor észrevette, milyen hatalmas a tükör a mosdókagyló felett. Nem akarta, hogy a lány meglássa benne magát, mert minél kevesebbet tud arról, mit művelt vele az *alantas*, annál jobb. Két nagy frottírtörülközővel letakarta a tükröt, és gondosan benyomkodta a széleit a keret mögé.

Mire visszament hozzá, már lecsúszott egy kissé a kádban, de szerencsére a törülköző teteje még mindig a vállához ragadt, és így gyakorlatilag alig mozdult el róla. Z a hóna alá nyúlt, és egy kicsit feljebb húzta ülésbe, majd megfogott egy mosdókesztyűt. Abban a pillanatban, amikor a lány nyakához ért, hogy lemossa, Bella vadul csapkodni kezdett, és ráfröcskölte a

vizet. A pánik teljesen eluralkodott rajta, és még akkor sem nyugodott meg, amikor Z abbahagyta a mosdatást.

Beszélg hozzá... idióta!

- Bella... Bella, nincs semmi baj! Minden rendben lesz!

A lány megállt és megdermedt. Aztán lassan kinyitotta a szemét, és sokszor pislogott. Amikor le akarta törölni a szemhéjáról a kenőcsöt, Z megfogta a csuklóját, hogy távol tartsa az arcától.

- Ne! Az orvosság. Hagyd rajta!

Bella megmerevedett. Addig köszörülte a torkát, amíg végre meg tudott szólalni.

- Hol... Hol vagyok?

Rekedt, erőtlen hangja a világ a legszebb zenéje volt Z füleinek.

- Itt vagy... - *velem* -, a testvériséggel. Nincs mitől félned többé.

Amikor a lány üveges, összpontosítani képtelen szeme körbenézett a helyiségben, Z felnyúlt a villanykapcsolóhoz, és kisebbre állította a fényt. Nem akarta, hogy meglássa őt, bár Bella valósággal vak volt a kenőcs miatt, és nem is volt igazán magánál. Nem akarta, hogy amiatt aggódjon, mi lesz, ha a sebek nem gyógyulnak be tökéletesen.

Amikor a lány beletette a vízbe a karját, és nekidőlt a kád falának, Z elzárta a vízcsapot, és leült a sarkára. Nem nagyon értett hozzá, hogy kell valakit megérinteni, ezért nem is csodálkozott, hogy a lány nem tűri az érintését. De a francba, akkor mit tehetne, hogy csökkentse a szenvedését? Szörnyen nézett ki. A síráson már rég túl volt, most a zsibbadt haláltusa állapotába érkezett.

- Biztonságban vagy – mormolta Z, bár nem igazán hitt benne, hogy a lány elhiszi. Ha az ő helyében lett volna, ő sem hitte volna el.

- Itt van Zsadist?

Z a homlokát ráncolta, és nem tudta, mire vélni a kérdést.

- Igen, itt vagyok melletted.

- Te vagy az?

- Igen, itt melletted. – Félszegen kinyújtotta felé a karját, és megszorította a lány kezét. Bella vizionozta a szorítást.

Aztán úgy látszott, mintha öntudatlanságba zuhant volna. Halk hangokat mormolt, amelyek talán szavak voltak, és meg-megrándult. Zsadist megfogott még egy törülközőt, felcsavarta, és a feje alá tette, hogy ne üsse be a jacuzzi kemény szélébe. Törte a fejét, mit tehetne még érte, hogy segítsen, és mivel más nem jutott eszébe, dúdolni kezdett. Amikor úgy látta, hogy ez megnyugtatja, halkan énekelni kezdett. Egy zsoltárt választotta az ősi nyelven, amely az Örzhöz íródott, s a kék égről, fehér baglyokról és zöld mezőkről szólt.

Bella fokozatosan ellazult, és mélyen, kiegyensúlyozottan kezdett lélegezni. Behunyta a szemét, fejét hátrahajtotta az összezsavart törülközőre, amit a férfi tett alá.

Mivel ez volt az egyetlen dolog, amivel meg tudta nyugtatni, Zsadist énekelt neki.

Phury lenézett a földre, ahol Bella az előbb feküdt, és arra gondolt, milyen rosszul lett a szétszakadt hálóing láttán, amit a lány viselt korábban. Aztán tekintete a koponyára tévedt, amely a takarók mellett hevert a bal oldalon a földön. Egy nő koponyája volt.

- Ezt nem engedhetem meg – mondta Wrath, amikor a fürdőszobában elzáródott a víz.

- Z nem fogja bántani – dörmögte Phury. – Nézd, hogy bánik vele! Krisztusom, úgy viselkedik, mintha a lány a szerelme lenne!

- De mi lesz, ha megváltozik a hangulata? Azt akarod, hogy Bella is egyike legyen azoknak a nőknek, akiket megölt?

- Nagyon dühös lesz, ha elvisszük.

- A fenébe, de nehéz...

Mindketten elhallgattak, és mozdulatlanra dermedve fordultak a fürdőszoba zárt ajtaja felé. Halk, ritmikus hang szűrődött ki, mintha valaki...

- *Mi a franc...* - mormolta Wrath.

Phury nem hitt a fülének.

- Énekel neki!

Még ilyen halkan is lenyűgöző volt Z szép, tiszta hangja. Mindig is ilyen volt a tenorja. Azon ritka alkalmakkor, amikor énekelt, a torkát elhagyó, szívbemarkolóan gyönyörű dallamok hallatán az idő is megállt, és úgy tűnt, a pillanat örökké tart.

- Istenem... a fenébe – Wrath feltolta a homlokára a napszemüvegét, és megdörzsölte a szemét. – Figyelj rá, Phury! Nagyon figyelj oda rá!

- Mintha nem ezt tenném állandóan. Nézd, ma este nekem is el kell mennem Havershöz, hogy megigazítsa a múltbamat. Amíg távol leszek, megkérem Rhage-et, hogy tartsa rajta a szemét.

- Rendben van. Nem engedhetjük meg. Hogy elveszítsük ezt a nőt, amíg ránk van bízva, érted? Jézus isten... ez a te ikertestvéred kész lenni bárkit a másvilágra küldeni – mondta Wrath, és kísértelt a szobából.

Phury lenézett a földre, a takarókra, és elképzelte, ahogy Bella ott fekszik Z mellett. Olyan helytelennek tűnt. Z képtelen volt melegséget tanúsítani valaki iránt, az a szegény lány pedig az elmúlt hat hetet egy földbe vájt lyukban töltötte.

Nekem kellene mellette lennem. Megfürdetnem. Megnyugtatom. Gondoskodnom róla.

Az enyém, gondolta, és az ajtóra pillantott, ahonnan az éneklés hallatszott.

Hirtelen minden képzeletet felülmúlóan dühös lett, és megindul a fürdőszoba felé. A tulajdon védelmezésének ösztöne úgy tombolt benne, mintha tűz égetné, felkavarta egész bensőjét, és szinte ordított a lelke. Görcsösen megragadta az ajtógombot... és ekkor meghallotta, hogy a gyönyörű tenor hangnemet vált.

Reszkette megállt. A dühe sóvárgássá alakult át, amely olyan erős volt, hogy maga is meglepődött rajta. A fejét csüggedten az ajtófélfára hajtotta. *Ó, istenem... ne!*

Szorosan behunyta a szemét, és próbált más magyarázatot találni a viselkedésére. Nem tudott. Végül is ő és Zsadi ikertestvérek voltak.

Ez lehetett a magyarázat arra, hogy ugyanazt a nőt akarták. Hogy végül... mindketten ugyanabba szerettek bele.

Nagyot káromkodott magában.

Szentséges ég, ez nagy bajt jelent. A lehető legnagyobbat. Két szerelmes férfi, akik ugyanazt a nőt akarják, enyhén szólva is halálos párosítás. Ha a két szóban forgó illető ráadásul még harcos is, nagy volt az esélye annak, hogy valaki komolyan megsérül. Végül is a vámpírok olyanok, mint az állatok. Képesek járni, beszélni és magas szinten gondolkodni, alapjában véve azonban olyanok, mint az állatok. Még megvan bennük az az ösztön, amit a legfejlettebb agy sem tud kikapcsolni.

Micsoda szerencse, hogy még nincs túl mélyen benne! Vonzódott Bellához, és kívánta a testét, de még nem alakult ki benne az az erős birtoklási vágy, amely a szerelmes férfiakra jellemző. És mivel még Z-n sem érezte a kötődés illatát, talán még ő sem érez olyan mélyen iránta. Talán még van remény.

Mindketten jobban tennék, ha távol tartanák magukat tőle. A harcosok érzelmi kötődése könnyen és gyorsan kialakult, valószínűleg agresszív természetük miatt. Remélhetőleg Bella hamar elhagyja a házat, és visszamegy a családjához, ahová tartozik.

Phury lefejtette ujjait az ajtógombról, és kihátrált a szobából. Lement a földszintre, és mint egy zombi, kísértelt az udvarra. Azt akarta, hogy a hideg kiszellőztesse a fejét, és képes legyen megint reálisan gondolkodni. Nem sikerült. Csak annyit ért el, hogy majdnem megfázott.

Már éppen rágyújtott volna egy vörös füstű cigarettára, amikor észrevette, hogy a Ford Taurus, amit Z az *alantas* házában elköött, hogy hazahozza benne Bellát, még mindig ott áll. A nagy felfordulás közepette mindenki elfelejtkezett róla.

Pont ez hiányzik még nekik! Ki tudja, milyen szerkezet vagy nyomkövető lehet beszerelve benne.

Beült a volán mögé, beindította, sebességbe tette, és kihajtott vele az udvarról.

9. fejezet

Amikor John kilépett a föld alatti folyosóból, egy pillanatra elvakította a fény. Miután hozzászokott a ragyogó világossághoz, eltátotta a száját.

Ó, istenem, ez gyönyörű!

Az előcsarnok olyan színes volt, mint a szivárvány, és úgy érezte, hogy a szeme képtelen befogadni a látványt. A zöld és vörös mahagónioszlopoktól kezdve a többszínű mozaikpadlón és az aranyszínű díszítésen keresztül a...

Szentséges isten, a mennyezet!

Három emelet magasságban, egy akkora területen, mint egy futballpálya, festmények borították a plafont. Angyalok, felhők, pompás lovon ülő harcosok. És ez még nem volt minden... Az emeleten körben aranydíszítésekkel szegélyezett korlát futott végig, amelynek rácsai között, belehelyezett táblákon, hasonló festmények voltak láthatók. És mindenekelőtt ott volt az a hatalmas lépcső a lenyűgözően díszes korláttal.

A helyiség elrendezése tökéletes volt. A színek túlradók, a festmények remekművek. Nemcsak úgy tűnt, mintha előkelő lenne. Valóban az is volt. Még Johnnak is, akinek nem sok fogalma volt az ízlésről, az volt az érzése, hogy amit maga előtt lát az igazi. Bárki építette és díszítette is ezt a házat, megvolt hozzá a pénze, hogy mindenképp a lehető legjobbat vegye meg. Igazi arisztokrata lehetett.

- Szép, ugye? A testvérem, D építette 1914-ben. – Tohr csípőre tett kézzel körülnézett, aztán halkán megköszönte a torkát. – Igen. Bámulatosan jó ízlése volt. Mindig mindenképp a legjobbat akarta.

John Tohr arcát tanulmányozta. Még soha nem hallotta őt ilyen hangon beszélni. Ilyen szomorúsággal a hangjában...

Tohr elmosolyodott, és a fiú vállára tette a kezét, hogy induljanak.

- Ne nézz így rám! Úgy érzem magam ilyenkor, mintha a vesémben látnál.

Elindultak fel az emeletre. A vörös szőnyeg olyan puha volt a lábuk alatt, mintha matracon lépkedtek volna. Amikor felértek, John a korláton áthajolva lenézett az előcsarnok padlójára. A mozaikok összeolvadva csodálatos képet rajzoltak ki: egy virágzó gyümölcsfát.

- Az alma fontos szerepet játszik a szertartásainkban – mondta Tohr. – Vagy legalábbis játszott, amikor még ápoltuk a hagyományokat. Az utóbbi időben nem jellemző ránk, most azonban Wrath meg akarja tartani a téli napforduló ünnepét. Több mint száz év óta ez lesz az első alkalom.

Ezen dolgozik Wellsie is, ugye? – mutogatta John.

- Igen. Nagyon sok mindent kell megszerveznie. A fajnak nagy szüksége van arra, hogy felelevenítsük a régi hagyományokat, szóval már nagyon itt az ideje.

Amikor Tohr látta, hogy John nem tud elszakadni a látványtól, azt mondta.

- Fiam? Wrath már vár bennünket.

John bólintott és elindult. Egy perc múlva odaértek egy szárnyas ajtó elé, amely egy pecséttel volt megjelölve. Tohr felemelte a kezét, hogy megfogja a sárgaréz kilincse, az ajtó azonban még előtte kinyílt, és feltárult mögötte egy szoba. Furcsa, senki nem állt az ajtó mellett. Hogy nyílhatott ki magától?

John benézett. A helyiség fala búzavirágkék színben pompázott, és a történelemkönyvek képeire emlékeztette. Amennyire meg tudta állapítani, francia stílusú volt. A sok cirkalmas díszítéssel és pompás bútortárával...

Hirtelen elakadt a lélegzete.

- Uram – mondta Tohr, majd meghajolt, és előrelépett. John az ajtóban maradt. Egy hatalmas termetű férfi ült a lenyűgöző francia íróasztal mögött, amely túlságosan szép és túlságosan kicsi volt a mögötte lévő alakhoz képest. A férfi válla szélesebb volt még Tohr vállánál is. Középen elválasztott, hosszú fekete haja a hátára hullott, az arca pedig... félelmetesen komor

volt, és azt sugározta, "ne húzz ujjat velem!". Istenem, a fejére simuló napszemüvegtől egyenesen kegyetlennek tűnt.

- John? – fordult hozzá Tohr.

A fiú odament hozzá, és egy kicsit elbújt mögötte. Igen, elég gyáva mozdulat volt, de még soha életében nem érezte magát ennyire kicsinek és jelentéktelennek. A fenébe, ahogy ránézett az előttük tornyosuló hihetetlen erőt sugárzó alakra, majdnem meggyőzte magát, hogy egyáltalán nem is létezik.

A király megmozdult, és előrehajolt az asztalra.

- Gyere ide, fiam! – Hangja mély volt. Erős akcentussal beszélt, az "r" betűt hosszan elnyújtotta, mielőtt befejezte a szót.

- Menj már! – noszogatta Tohr, és amikor John nem mozdult, hozzátette. – Nem lesz semmi baj!

John botladozva odalépett hozzá. Járása nélkülözött minden finomságot. Úgy állt meg az íróasztal előtt, mintha egy guruló kő lenne, amely épp akkorra fēkeződött le.

A király felemelkedett. Amikor teljesen felállt, olyan magas volt, mint egy felhőkarcoló. Legalább két méter, ha nem több, és a fekete ruha, különösen, hogy bőrből készült, még nagyobbak mutatta.

- Gyere ide az asztal mögé!

John hátrapillantott, hogy megbizonyosodjon róla, Tohr még mindig a szobában van.

- Nincs semmi baj, fiam – mondta a király. – Nem foglak bántani.

John megindult felé. Szíve olyan hevesen dobogott, hogy majd kiugrott a helyéből. Amikor hátrabillentette a fejét, hogy felnézzen rá, a király kinyújtotta felé a karját. Belső oldalát, a csuklójától a könyökéig, fekete tetoválások borították. A mintája olyan volt, mint amelyet John az álmaiban látott, és aztán a karkötőjére rajzolt...

- A nevem Wrath – mondta a férfi, majd egy ideig nem szólt. – Nem akarsz kezet fogni velem, fiam?

Ja, de igen. John kinyújtotta felé a karját, miközben az a futó gondolat villant át az agyán, hogy minden csontja összeroppan, ha a férfi megszorítja a kezét. Ehelyett egy határozott tenyér meleg érintését érezte, amikor egymáshoz értek.

- A minta a karkötődön – mondta Wrath – egy név. Tehrrior. Akarod, hogy így szólítsalak, vagy maradsz inkább a Johnnál?

A fiú pánikba esett, és hátrapillantott Tohrra. Nem tudta, mit akar, és azt sem, hogyan kommunikáljon a királlyal.

- Nyugodj meg, fiam! – nevetett fel lágyan Wrath. – Ezt még ráérsz eldönteni.

Hirtelen oldalra kapta a fejét, mintha valamit hallana a folyosóról. A következő pillanatban mosolyra húzódott a szája, és az arcán végtelen rajongás tükröződött.

- *Leelan* – lehelte.

- Sajnálom, hogy késve érkeztem – szólalt meg egy mély és elragadó női hang. – Mary és én nagyon aggódunk Belláért. Megpróbáljuk kitalálni, hogyan segíthetnénk rajta.

- Biztos vagyok benne, hogy meg fogjátok találni a legjobb módját. Gyere, ismerkedj meg Johnnal!

A fiú az ajtó felé fordult, és ránézett a nőre...

Hirtelen vakító fehérség takarta el a környezetét, és semmit sem látott, csak a fehér fényt. Olyan volt, mintha egy halogénlámpával hirtelen a szemébe világítottak volna. Csak pislogott és pislogott... Aztán a fehérség közepén újra megpillantotta a nőt. Fekete haja volt, és a szeme valakire emlékeztette, akit nagyon szeretett... Nem. Nem emlékeztette... Az ő szeme volt! Az ő... Mije? Az ő *mije*?

John megszédült. Hangokat hallott, amelyek nagyon messziről szóltak hozzá.

Bent a mellkasában, vadul zakatoló szíve legmélyén úgy érezte, mintha kettészakadna. Elveszíti őt... a fekete hajú nőt... elveszíti...

Érezte, hogy kinyitja a száját, és beszélni próbál, ekkor azonban görcsök törtek rá, és végigvonultak az egész testén. Megrogyggyant a lába, összeesett, és elterült a földön.

Zsadist tudta, hogy ki kellene vennie Bellát a vízből, mert már legalább egy órája benne van, és a bőre már ráncosodott. Odapillantott a törülközőre a víz alatt, amit folyton visszahúzott a testére, hogy eltakarja.

A francba... nagyon nehéz lesz úgy kiemelni, hogy az a dolog rajta maradjon.

Egy erős elhatározással odanyúlt, és levette róla.

Gyorsan elfordította a tekintetét, és a földre ejtette a vizes ruhát, majd megfogott egy szárazat, és a kád szélére fektette. Összeszorított foggal a vízbe nyúlt hogy megfogja a lány testét. Szeme a mellére tévedt, és már nem tudta elfordítani róla.

Ó, istenem... Milyen tökéletes! Bőre halvány volt, mellbimbója rózsaszín. A víz neki-nekicsobbant a bimbónak, hullámozó csókokat adott rá, amitől fényesen csillogott.

Zsadist összeszorította a szemét, kihúzta a karját a kádból, és visszaült a sarkára. Amikor sikerült magát annyira összeszednie, hogy újra megpróbálja, mereven a szemközti falra nézve, előrehajolt... és valami furcsa fájdalmat érzett a csípőjében. Lenézett, mert nem értette a dolgot.

A nadrágja elején valami nagy kidudorodást látott. *Az* merev volt benne, és messzire kitolta az ágyéka előtt az anyagot. Biztos csak az váltotta ki ezt a reakciót, hogy a csípője nekinyomódott a kád széléhez, amikor a víz fölé hajolt.

Nagyot káromkodva a tenyere aljával félretolta *azt* az útból. Gyűlölte a súlyát, a vastag hosszát, ahogy megduzzadt a nadrágban, és úgy összességében azt, hogy egyáltalán létezett. Bárhogy próbálkozott, nem tudta eligazítani kívülről. Csak úgy sikerült volna, ha benyúl a nadrág alá, és a kezébe fogva a helyére teszi. Ezt viszont nem volt hajlandó megtenni, tehát hagyta, hogy előremeredezve álljon, mozogjon és fájdalmasan lüktessen.

Megérdemli a nyomorult.

Nagy levegőt vett, belecsúsztotta a karját a vízbe, és megfogta Bellát a hónalja alatt. Miközben kiemelte, megint elcsodálkozott rajta, milyen könnyű. Ezután a márványfal mellé állította, miközben átkarolta a vállát, és felvette a jacuzzi szélére kikészített száraz törülközőt. Mielőtt a lány teste köré csavarta volna, még egy pillantást vetett a hasára karcolt betűkre.

Valami furcsa érzés ébredt a szívében, valami súlyos...

Nem, ez egy süllyedő érzés volt, mintha zuhanna lefelé, bár a földön állt. Megdöbbsent. Olyan régen volt már, hogy valaminek sikerült áttörnie a düh és a zsibbadtság pajzsát. Csak nem... szomorúságot érez?

Mindegy. A lány egész teste libabőrös lett a hidegtől. Nem ez volt a megfelelő alkalom, hogy önmagát elemezgesse.

Becsavarta Bellát a törülközőbe, és az ágyhoz vitte. Félrehúzta a paplant, és lefektette a lepedőre, majd levette róla a nedves törülközőt. Mielőtt ráterítette volna a takarót, megint ránézett a hasára.

Az a különös, zavarba ejtő érzés megint visszatért, mintha a szíve lehajókázott volna a hasába. Vagy talán a combjába.

Betakarta Bellát, és odament a termosztáthoz. Csak nézte a számlapot, rajta a betűket és a számokat, amiket nem tudott elolvasni, és közben fogalma sem volt, hogy hova állítsa, hogy bekapcsolja a fűtést. A kis nyilat, ami teljesen bal oldalra volt állítva, feltekerte jobb felé középre, de egyáltalán nem volt benne biztos, hogy mit is csinált.

A komódra pillantott. A két fecskendő és a morfiumos üvegcsé ott hevert, ahová Havers letette. Zsadist odament, és felvette az egyik tűt, a fájdalomcsillapítót, és az adagolási utasítást, majd egy pillanatra megtorpant, mielőtt elhagyta volna a szobát. Bella nyugodtan feküdt az ágyban. Olyan tökélenynek tűnt a párnák közt.

Elképzelte őt a szennyvízcsőben, a földben. Miközben hallra van rémülve. Fájdalmak közt. Dideregve a hidegben. Aztán elképzelte, ahogy az *alantas* azt teszi vele, ami a hasán látszott. Ahogy lekötözi, miközben Bella harcol ellene és sikoltozik. Ezúttal Z tudta, mit érez. Bosszúvágyat. Kegyetlen bosszúvágyat. Olyan erősen, hogy egy örökkévalóságig sem tudta volna elfeledni.

10. fejezet

Amikor John visszanyerte az eszméletét, a földön fekvé találta magát. Tohr mellette térdelt, Wrath pedig fentről nézte.

Hol van a fekete hajú nő? Megpróbált felülni, de egy súlyos kéz visszanyomta.

- Maradj még egy kicsit fekvé, fiam! – mondta Tohr.

John a nyakát nyújtogatva nézett körül, és végül meglátta. Az ajtóban állt, és aggodalmasan nézte. Abban a pillanatban, ahogy megpillantotta, az agyában minden egyes neuron lángra lobbant, és a vakító fehér fény visszatért. Remegni kezdet, teste magatehetetlenül rázkódott a földön.

- A fenébe, megint kezdődik – dörmögte Tohr, miközben megpróbálta lefogni, hogy csökkentse a rohamot.

John érezte, hogy valami a földhöz szegezi, ezért a fekete hajú nőre mutatott, és megpróbált odajutni hozzá, harcolva a szorítás ellen.

- Mit szeretnél, fiam? –Tohr hangja a feje felett néha felerősödött, néha elhalkult, mint egy rádióadó, amelyen nem jó a vétel. – Megszerezzük...

A nőt...

- Menj oda hozzá, *leelan!* – mondta Wrath. – Fogd meg a kezét!

A fekete hajú nő előrébb lépett, és abban a pillanatban, ahogy összeért a kezük, John előtt minden elsötétedett.

Amikor újra magához tért, Tohr hangját hallotta.

- ... amúgy is el kell vinnem Havershöz. Szia, fiam! Visszajöttél?

John felült, a feje szédült. Az arca elé tette a kezét, mintha ez segítene abban, hogy az eszméletén maradjon, és az ajtó felé nézett. Hová lett a nő, meg kellett tennie... Azt nem tudta, mit, csak azt, hogy meg kell tennie. De biztos, hogy volt valami. Valami, amihez neki is köze volt...

Kétségbeesetten mutogatni kezdett.

- Elment, fiam – mondta Wrath. –Amíg nem tudjuk, mi folyik itt, addig ti ketten nem mehetek egymás közelébe.

John Tohrra nézett, és lassan mutogatni kezdett. Tohr lefordította.

- Azt mondja, gondját kell viselnie a nőnek.

Wrath halkán felnevetett.

- Azt hiszem, ez az én feladatom, fiam. Ő az én párom. *A felem*. Vagyis a királynéd.

Valami furcsa oknál fogva, Hon ettől a hírtől megnyugodott, és lassan visszatért a normális állapotba. Tizenöt perc múlva lábra is állt.

Wrath szigorú tekintetet vetett Tohrra.

- Itt lesz rád szükségem. Szeretnék veled stratégiai dolgokat megvitatni. Phury ma este elmegy a klinikára, elvihetné ő a fiút.

Tohr habozott, aztán Johnra pillantott.

- Jó lesz így, fiam? A testvérem jó ember. Minden szempontból.

John bólintott. Már így is elég problémát okozott azzal, hogy elájult, mintha valami baj lenne vele. Ez után a mutatvány után *nagyon is* hajlott arra, hogy alkalmazkodjon a többiekhez.

Istenem, mi lehetett az a különös dolog a nővel? Most, hogy már nem volt a szobában, nem is emlékezett rá, miért volt olyan nagy ügy ez az egész. Még az arcát sem tudta visszaidézni. Olyan érzés volt, mintha filmszakadás lett volna az agyában. Teljes amnézia.

- Elviszlek a testvérem szobájába.

John Tohr karjára tette a kezét. Amikor befejezte a jelbeszédet, Wrathra nézett.

Tohr elmosolyodott.

- John azt mondja, nagy megtiszteltetés számára, hogy találkozhatott veled.

- Én is örülök, hogy megismerhettelek, fiam. – A király visszament az íróasztal mögé, és leült.
- És Tohr? Amikor visszajössz, hozd magaddal Vishoust is!
- Rendben.

O akkorát rúgott U Taurusának oldalába, hogy csizmája orra nyomott hagyott a karosszériában.

Az átkozott ócskavas az út mellett parkolt, valahol kint az isten háta mögött. Csak úgy otthagyták valahol a 14-es úton, negyven kilométerre a belvárostól.

O legalább egy órát töltött U számítógépe előtt, hogy kinyomozza az autó tartózkodási helyét, mivel a kocsiba szerelt műholdas nyomkövető jelét valami sokáig blokkolta. Amikor az a nyavalyás jel végre megjelent a képernyőn, az autó gyorsan mozgott. Ha O-nak lett volna egy segítőtársa, meghagyta volna annak a másik fickónak, hogy ragadjon rá a számítógépre, míg ő beül a furgonba, s a kocsit után ered. U azonban a városban vadászott, és ha járőrözés közben bárki mást elmozdított volna a helyéről, azzal magára vonta volna a figyelmet.

És O már így is bajban volt... olyan bajban, amely megint itt volt a nyakán, mivel mobiltelefonja most csörgött nyolcszázadjára. A francos készülék húsz perccel azelőtt szólalt meg először, és azóta egymást érték a hívások. Kivette a Nokiát a dzseki zsebéből. A telefon kijelzőjén a "nincs hívóazonosító" felirat volt olvasható. Valószínűleg U, vagy rosszabb esetben Mr. X.

Már biztosan elterjedt a hír, hogy a központ porig égett.

Amikor a csöngés abbamaradt, O tárcsázta U számát. Mihelyt U felvette, azonnal azt kérdezte.

- Maga keresett?
- Jézusom, mi a fene történt odakint? Mr. X azt állítja, a központ megsemmisült.
- Nem tudom, mi jutott el hozzá.
- De maga ott volt, vagy nem? Azt mondta, odamegy.
- És ezt elmondja Mr. X-nek is?

- Igen. Figyeljen, jobb lesz, ha vigyáz magára! A *főalantas* nagyon dühös, és magára keresi.

O a Taurus hideg oldalának dőlt. *Szentséges ég!* Erre most nincs ideje. A felesége valahol odakint van. Lehet, hogy él, de az is lehet, hogy meghalt és eltemették. Nem számít, milyen állapotban van, vissza kell szereznie. Aztán megkeresi a sebhelyes testvért, és a földbe tiporja a mocskos gazembert. Keményen.

- O? Itt van még?

A *francba*... Úgy kellett volna rendeznie, mintha ő is meghalt volna a robbanásban. Ott hagyhatta volna a furgont, és gyalog kísértálhatott volna az erdőn keresztül. Na igen, és aztán mihez kezdene? Nem lenne pénze, autója és erősítése, amikor a sebhelyes testvér után indul. Ő is egy engedély nélkül távol levő *alantasnak* számítana, ami azt jelentené, hogy ha bárki tudomást szerezne a hollétéről, az egész társaság a nyomába eredne, és úgy üldöznék, mint egy kutyát.

- O?

- Őszintén mondom, hogy nem tudom, mi történt. Mire odaértem, az egész épület már csak egy rakás hamu volt.

- Mr. X azt hiszi, maga gyújtotta fel a helyet.

- Naná, hogy ezt hiszi. Nagyon kényelmes neki ez a feltételezés, annak ellenére, hogy semmi okom nem volt rá. Nézze, majd később visszahívom.

Összecsukta a telefont, és visszacsúsztatta a zsebébe. Aztán megint elővette, és kikapcsolta.

Megdörzsölte az arcát, de nem érzett semmit. Nem a hideg miatt.

Istenem, hatalmas szarban volt! Mr. X-nek bűnbakot kellett találnia azért a halom hamuért, ami a központból maradt, és nyilvánvalóan O volt az. Ha ott helyben nem öli meg, a büntetés,

ami rá vár, nagyon kemény lesz. Utoljára, amikor megdorgálták, majdnem meghalt az Omega alatt. *A francba...* Most mihez kezdjen?

Amikor rátalált a megoldásra, megborzongott. A személyiségének taktikus része azonban elégedett volt.

Az első lépés az lesz, hogy hozzáfér a társaság adatbázisához, mielőtt Mr. X megtalálja. Ehhez egy számítógépre lesz szüksége. Ami azt jelentette, hogy vissza kell mennie U házába.

John kilépett Wrath dolgozószobájából, és balra fordulva végigment a folyosón. Mindvégig szorosan Tohr mögött maradt. Tíz méterenként egy-egy ajtó volt a korláttal szemben, mintha a ház egy szálloda lenne. Hány ember lakik itt?

Tohr megállt az egyik előtt, és bekopogott. Amikor nem érkezett válasz, ismét kopogott, és azt mondta.

- Phury, haver, van egy perced?

- Engem keresel? – szólalt meg egy mély hang a hátuk mögül.

Egy elképesztően gyönyörű hajú férfi érkezett oda hozzájuk a folyosón. A hajában mindenféle szín megtalálható volt, és dús fürtökben hullott a vállára. A férfi rámosolygott Johnra, majd Tohrhoz fordult.

- Szia, testvér – üdvözölte Tohr, majd átváltotta az ősi nyelvre, miközben az érkező férfi kinyitotta az ajtót.

John benézett a hálószobába. Középen egy hatalmas, antik baldachinos ágy állt, faragott fejtámlájánál sok párna sorakozott. A szoba berendezése előkelő volt, a levegőben kávéillat érződött.

A szép hajú férfi átváltott angolra, és mosolyogva nézte a fiút.

- John, én Phury vagyok. Hallom, ma este együtt megyünk az orvoshoz.

Tohr a fiú vállára tette a kezét.

- Akkor majd később találkozunk, rendben? Tudod a mobilom számát, küldj egy SMS-t, ha valamire szükséged van.

John bólintott, és figyelte, ahogy Tohr elmegy. Minél jobban távolodott hatalmas alakja, annál magányosabbnak érezte magát.

Legalábbis addig, amíg Phury halkan meg nem jegyezte.

- Ne aggódj, nem megy messzire, és én majd vigyázok rád!

John felnézett melegséget sugárzó, sárga szemébe. Húha... olyan színű volt, mint egy sárgarigó tolla. Érezte, hogy lassan megnyugszik, és ekkor eszébe jutott, hol hallotta már ezt a nevet. Phury... Ő lesz az egyik, aki tanítani fogja.

Jó, gondolta.

- Gyere be! Épp most értem vissza. Volt egy kis dolgom.

Ahogy John szélesebbre nyitotta az ajtót, a füstös kávéillat egyre erősebben érződött.

- Voltál már Haversnél ezelőtt?

John megrázta a fejét, és megpillantott egy karosszéket az ablak mellett. Odament és leült.

- Nos, nem kell aggódnod miatta! Majd gondoskodom róla, hogy jól bánjon veled. Gondolom, megpróbálja megfejteni a származásodat.

John bólintott. Tohr elmondta neki, hogy a doktor vért vesz majd tőle, és elvégez néhány általános vizsgálatot. Valószínűleg nem is fog ártani egyik sem, tekintve, micsoda ájulási mutatót mutatott be Wrath irodájában.

Elővette a jegyzetfüzetét, és leírt valamit.

Te miért mész az orvoshoz?

Phury odament, és megnézte az írást. Egy laza mozdulattal feltette egyik csizmás lábát a karosszék szélére. John arrébb ült, miközben a férfi felhúzta a bőrnadrágot a lábán.

Ó, istenem... A lábszára rudak, csavarok és csapszegek alkotta szerkezet volt.

Odanyúlt, hogy megérintse a fényes fémet, majd felnézett. Észre sem vette, hogy a saját torkát fogja, amíg Phury meg nem szólalt.

- Igen, én is tudom, milyen érzés, ha valami hiányzik belőlem.

John a mű végtagra pillantott, és félrebiccentette a fejét.

- Kíváncsi vagy, hogy történt? – Amikor a fiú bólintott, Phury némi tétovázás után azt felelte.
– Belelöttem.

Az ajtó hirtelen kivágódott, és egy kemény férfihang töltötte be a szobát.

- Tudnom kell...

John az érkezőre pillantott, aki erre félbehagyta a mondatot. A fickó láttán úgy összehúzta magát a fotelban, ahogy csak tudta.

Az ajtóban álló férfi arcát csúnya sebhely torzította el, amely közepén végigszántott a homlokától az ajkáig. John azonban nem emiatt szeretett volna láthatatlanná válni. Fekete szeme olyan baljóslatú volt, mint egy elhagyatott ház félelmetes árnya, amely bármikor lecsaphat a sötétből.

És mindezek tetejébe a fickónak friss vér volt a nadrágja bal lábszárán és a bal csizmáján.

Gonosz tekintete összeszűkülte, amikor Johnra nézett. A pillantás jeges fuvallatként érte a fiút.

- Mit bámulsz?

Phury levette a lábát a fotelról.

- Z...

- Kérdeztem valamit, *fiú!*

John elővette a jegyzetfüzetét, sietve papírra vetett valamit, aztán megmutatta a férfinak, de ettől valahogy még rosszabb lett a helyzet.

Az eltorzult felső ajak felhúzódott, és hatalmas szemfog villant ki mögötte.

- Tökmindegy, kölyök.

- Hátrébb az agarakkal, Z! – vágott közbe Phury. – Nincs hangja, nem tud beszélni. – Odafordította maga felé a papírt. – Bocsánatot kért tőled.

John leküzdötte magában a késztetést, hogy a fotel mögé bújjon, miközben a sebhelyes arcú alaposan szemügyre vette. Ezután azonban a lényéből sugárzó agresszivitás elmúlt.

- Egyáltalán nem tudsz beszélni?

John megrázta a fejét.

- Nos, én meg nem tudok olvasni. Ezek szerint, mindkettőnkkel jól elbánt a sors.

John gyorsan leírt valamit. Megmutatta Phurynek, mire a fekete szem elkomorodott.

- Mit írt a kölyök?

- Azt mondja, nem vészes. Jól hall. Amit mondasz, azt megérti.

A lélek nélküli tekintet elfordult róla.

- Nincs mit mondanom. Phury, mire állítottam azt a francos termosztátot?

- Huszonnégy fokra – Phury átsétált a szobán. – A mutatónak itt kell állnia. Látod?

- Szóval nem csavartam fel eléggé.

- És ne felejtsd el, hogy az alsó mutatónak teljesen jobbra fordítva kell állnia, különben akármennyire tekered is fel, a fűtés nem fog bekapcsolni.

- Aha... jó. És megmondanád, mi van ideírva?

Phury ránézett a papírlapra.

- Az injekció adagolása.

- Nem mondom! De mit kell csinálnom?

- Miért? Bella rosszul van?

- Nem, most még nem, de szeretném, ha ezt a fecskendőt megtöltenéd nekem, és elmondanád, mit kell tennem. Szükségem van egy adagra előkészítve, ha Havers nem tud elég gyorsan ideérni.

Phury elvette tőle az üvegcsét, és kibontotta a fecskendőt.

- Rendben.

- Vigyázz, hogy jól csináld! – Amikor Phury végzett a feladattal, visszatette az üvegcsére a tetejét, és néhány szót váltottak az ősi nyelven. Ezután a sebhelyes azt kérdezte.

- Mennyi ideig leszel távol?

- Körülbelül egy óráig.

- Akkor tégy meg nekem egy szívességet! Szabadulj meg attól a kocsitól, amelyben Bellát idehoztam.

- Már megtettem.

A sebhelyes bólintott, és elment. Az ajtó egy csattanással bezáródott mögötte.

Phury csípőre tette a kezét, egy ideig a földet nézte, majd odament a komódhoz, és a tetején levő mahagónidobozból kivett valamit, ami cigarettára hasonlított. Hüvelykujja és mutatóujja közé fogta a kézzel csavart dohányárut, meggyújtotta és mélyen beszívta a füstöt. Bent tartotta, és lehunyta a szemét. Amikor kifújta, pirított kávéval kevert forró csokoládé illata volt. Nagyon finom.

John érezte, hogy izmai ellazulnak, és azon tűnődött, vajon mi lehet az. Biztos, hogy nem marihuána, de az is kétségtelen, hogy nem közönséges cigaretta.

Ki volt ez a férfi? – írta a papírra, és megmutatta a füzetet Phurynek.

- Zsadist, az ikertestvérem. – Amikor a fiú eltátotta a száját, felnevetett. – Igen, tudom, nem nagyon hasonlítunk. Legalábbis már nem. Nézd, egy kicsit érzékeny, ezért jobb lenne, ha elkerülnéd.

Naná, gondolta John.

Phury felvett a hátára egy fegyvertartó szíjat, és egyik oldalon egy pisztolyt, a másikon pedig egy törő dugott bele. Bement a gardróbszobába, és amikor kijött, rövid kétsoros bőrdzseki volt rajta.

A füves cigit, vagy bármi volt is az, az ágy mellett lévő ezüst hamutartóba tette, és azt mondta.

- Rendben, most már mehetünk.

11. fejezet

Zsadist halkan visszalopózott a szobájába. Beállította a termosztátot, letette a komódra a fecskendőt, és odament az ágy mellé. Neki támaszkodott a falnak, és onnan az árnyékból figyelte Bellát. Mintha megállt volna az idő, ahogy ott állt felette, és figyelte mellkasának szabályos emelkedését, és süllyedését, amely a lélegzetvételeket jelezte. Érezte, hogy a percek órákba fordulnak, de képtelen volt elmozdulni onnan, még akkor is, amikor a lába elzsibbadt.

A gyertya halvány fényénél figyelte, ahogy a lány sebei a szeme láttára gyógyulnak. Csodálatos volt, amikor az arcán elhalványodtak a horzsolások, a duzzanat lelohadt a szemhéján, és a vágások eltűntek a bőréről. A mély alvásnak köszönhetően a teste fokozatosan megszabadult a sérülések nyomaitól, és amikor újra a régi szépségében ragyogott, Z átkozottul hálás volt. Azokban az előkelő körökben, amelyekben a lány forgott, semmilyen hibát nem toleráltak. Az arisztokraták már csak ilyenek.

Elképzelte ikertestvére hibátlan arcát, és tudta, Phury lenne a tökéletes választás Bella számára. Neki kellene gondját viselnie. Phury kifogástalan lenne a megmentő szerepére, és az is nyilvánvaló volt, hogy vonzódott a lányhoz. Ráadásul Bella szívesebben ébredne egy olyan férfi mellett, mint ő. Nem csak Bella. Akármelyik nő.

Akkor miért nem fogja meg, és viszi át Phury ágyába? Most azonnal.

De képtelen volt megmozdulni. Ahogy ott állt, és nézte a lányt az ágyon, amelyben sohasem feküdt, a párnák közt, amelyeket soha nem használt, és a takaró alatt, amit soha nem terített magára, visszaemlékezett a múltra...

Hónapok teltek el azóta, hogy a rabszolga először felébredt a cellájában. Ez alatt az idő alatt nem volt olyan, amit ne tettek volna meg vele, benne, rajta. Az erőszaknak egy idő után kiszámítható lett a ritmusa.

Az úrnőt lenyűgözte a rabszolga férfiasságának mérete, és úgy érezte, meg kell mutatnia más férfiaknak is, akiket kedvelt. Bevitte őket a cellába, elővette a balzsamot, és úgy mutogatta a tulajdonát, mint egy díjnyertes lovat. A rabszolga tudta, azért teszi ezt, hogy a többi férfit elbizonytalanítsa. Láttá a szemében az örömet, amikor a férfiak félelemmel vegyes ámulattal a fejüket rázták a látványtól.

Amikor az elkerülhetetlen erőszak elkezdődött, a rabszolga megtett mindent, hogy lelkét elkülönítse a testétől. Annyival könnyebb volt elviselni mindent, amikor képes volt kiemelkedni magából, és felemelkedni a levegőbe, fel egészen a mennyezetig, és onnan lenézni magára kívülről, mint egy szellem. Ha szerencséje volt, teljesen át tudott alakulni, és csak lebegett a levegőben, felülről nézve őket, mintha valaki más meggyalázásának és fájdalomnak lenne szemtanúja. Persze ez nem mindig sikerült. Nem tudta mindig felszabadítani a lelkét, és néha rá volt kényszerítve, hogy elviselje azt, amit vele tesznek.

Az úrnőnek mindig használnia kellett rajta a balzsamot, az utóbbi időben pedig valami furcsát vett észre magán. Akkor, amikor a testébe volt zárva, és minden, amit vele műveltek, valóságos volt, amikor a hangok és a szagok beszivárogtak a bőre alá és az agyába, valami furcsa rendellenességet vett észre az ágyékánál. Bármit érzett is ott lent, olyan volt, mint egy visszhang, mintha valamit kitéptek volna belőle. Különös érzés volt, de hálás volt érte. Mindenfajta zsibbadtságnak örült.

Amikor egyedül maradt, próbálta megtanulni, hogyan uralja az átváltozás után megnagyobbodott izmait és csontjait. Miután sikerült, többször megtámadta az öröket, és egyáltalán nem érzett büntudatot az erőszakos tettekért. Valójában, már nem érezte úgy, hogy ismeri azokat, akik őrizték, és akik oly mély megvetéssel végezték a dolgukat. Az arcuk ismerősnek tűnt számára, de csak úgy, mint álomszerű, ködös maradványai egy szálnalmas életnek, amit jobban kellett volna élveznie.

Minden alkalommal, miután megtámadta az öröket, órákig verték, de csak a talpát és a tenyerét, mert az úrnő nem akarta, hogy elcsúfítsák a testét. Támadásainak eredményeként váltott őrség vigyázott rá, és mindannyian páncélinget viseltek, amikor bementek hozzá a cellába. Sőt az ágyára felszereltek egy lekötöző szerkezetet is, ezért, miután az úrnő használta, és elment, kívülről ki lehetett kapcsolni, így az öröknek nem kellett az életüket kockáztatni, amikor bementek hozzá, hogy kioldják a köteleiből. Amikor az úrnő fel akarta keresni, először mindig elkábították. Vagy az ételébe kevertek valamit, vagy kívülről az ajtó rései között kábító lövedéket lőttek bele.

A napok lassan teltek. A rabszolga minden figyelmét arra fordította, hogy megtalálja az örök gyenge pontját, és minél többször sikerüljön a lelkét szétválasztani a testétől... egy idő után azonban minden igyekezete ellenére meghalt belül. Annyira érzéketlen lett a lelke, hogy még akkor sem érezte, hogy él, amikor nem az úrnő alatt feküdt.

Egy nap éppen a cellájában evett, és próbálta megőrizni az erejét a következő összecsapásra az örökkel, amikor látta, hogy az ajtón lévő eltolható nyílás kinyílik, és egy üres cső csúszik be a lyukon. Azonnal felpattant, bár nem volt mi mögé elbújnia. Az első szúrást a nyakában érezte. Gyorsan kihúzta a nyilat, de ekkor eltalálta egy másik is, és a teste elnehezült.

Az ágyon ébredt fel, teste le volt kötözve.

Az úrnő mellette ült, fejét lehajtotta, a haja eltakarta az arcát. Mintha megérezte volna, hogy a férfi magához tért, felnézett.

- Férjhez kell mennem.

Ó, szentséges szűz... Oly régóta várta ezeket a szavakat! Mostantól szabad lesz, mert ha a nőnek lesz egy parancsolója, nem lesz többé szüksége rá. Visszatérhet a munkájához a konyhába...

A rabszolga kényszerítette magát, hogy tisztelettel szóljon hozzá, bár nem tartotta olyannak, aki ezt megérdemelte volna.

- Úrnő, szabadon enged?

A válasz néma csend volt.

- Kérem, engedjen el! – könyörgött kétségbeesetten. Figyelembe véve, mi mindenben ment már keresztül, nem tűnt nagy áldozatnak, hogy a szabadulás reményében félretegye a büszkeségét és esedezzen. – Könyörgöm önnek, Úrnő! Szabadítson fel a rabságból!

Amikor a nő ránézett, könnyes volt a szeme.

- Sajnálom, nem tudlak... Szükségem van rád. Meg kell tartsalak.

A rabszolga küzdeni kezdett, és minél elkeseredettebben harcolt a kezét, lábát fogva tartó béklyók ellen, annál nagyobb szerelem tükröződött a nő arcán.

- Olyan gyönyörű vagy! – mondta, és a rabszolga lába közé nyúlt. – Még soha nem volt ilyen férfi az életemben. Ha nem lennél olyan mélyen rangomon aluli, hitvesemként mutatnálak be az udvarban.

Látta, hogy a nő keze le-fel mozog, és sejtette, hogy azt a testrészét simogatja, amit annyira szeretett rajta. Szerencsére, nem érezte az érintést.

- Engedjen szabadon...

- Sosem lesz kemény a balzsam nélkül – mormolta szomorú hangon. – És soha nem jutsz el a beteljesülésig. Miért?

Erősebben simogatta, amíg a rabszolga égető érzést nem tapasztalt ott, ahol az úrnő keze volt. Csalódottság költözött a nő szemébe, tekintete elsötétült.

- Miért? Miért nem kívánsz engem? – Amikor a rabszolga nem felelt, megrántotta a szerszámát. – Pedig gyönyörű vagyok.

- Nekem nem – mondta a férfi, mielőtt visszafoghatta volna magát.

A nő lélegzete elakadt, mintha a rabszolga saját kezével fojtogatta volna a nyakát. Tekintete feljebb siklott a hasára, majd a mellkasára. Szeme még mindig könnyesen csillogott, de már harag tükröződött benne.

Felállt az ágyról, és lenézett rá, majd olyan erősen vágta pofon, hogy biztosan megfájdult tőle a tenyere. A rabszolga vért köpött, és azon gondolkozott, nem esett-e ki az egyik foga is.

A nő tekintete az övébe fúródott, miközben biztosra vette, hogy megöli. Végtelen nyugalom szállta meg. Végre minden szenvedésnek vége szakad. A halál... a halál csodálatos lesz!

Az úrnő hirtelen elmosolyodott, mintha kitalálta volna a gondolatát, mintha belenyúlt volna a lelkébe, és tönkretette volna a reményeit, mint ahogy tönkretette a testét is.

- Nem foglak az Árnyékba küldeni.

Lehajolt, és megcsókolta a férfi mellbimbóját, aztán megszívta. Keze a bordáira kúszott, majd a hasára.

A nyelve továbbra is a bimbójával játszott, aztán felemelte a fejét.

- Lesoványodtál. Enned kell!

Visszahajolt a mellkasára, és egyre lejjebb haladva csókolgatta, szívogetta a bőrét. Azután minden olyan gyorsan történt. A balzsam, a lovagló mozgás és testük förtelmes egyesülése.

Amikor a rabszolga behuntya a szemét, és oldalra fordította a fejét, a nő megütötte. Egyszer... kétszer... sokszor. De a rabszolga akkor sem volt hajlandó ránézni, az úrnő pedig nem volt elég erős, hogy visszafordítsa a fejét, bármilyen keményen próbálkozott is. Még úgy sem, hogy az egyik fülénél fogva húzta.

Miközben a férfi megtagadta tőle a tekintetét, az úrnő sirása olyan hangos lett, mint a testük összecsatánásának hangjai. Amikor vége lett, a nő dühösen kiment, selyemruhája vadul libegett mögötte. Nem sokkal később a rabszolga béklyóit kioldották.

Egyik karjára támaszkodva felült, és megtörölte a száját. Ránézett a kezén lévő vérré, és megtörölte a száját. Ránézett a kezén lévő vérré, és meglepődött, hogy még vörös. Annyira mocskosnak érezte magát, hogy azon sem csodálkozott volna, ha rozsdabarna lett volna.

Legurult az ágyról. Még mindig támolygott a kábító lövedéktől. Odament a sarokba, ahol mindig tartózkodott és leült. Nekidőlt a falnak, felhúzta a térdét a mellkasához, a sarka hozzáért a férfiasságához.

Valamivel később hangzavarra lett figyelmes a cellája előtt, és rögtön ezután az örök belöktek hozzá az ajtón egy fiatal nőt. A lány elesett, de rögtön talpra ugrott, és a bezáródott ajtóra vetette magát.

- Miért? – kiáltotta. – Miért büntettek meg?

A rabszolga felállt, és nem tudta, hogy mit tegyen. Amióta vérrabszolga lett, nem látott más nőt az úrnőn kívül. Ez a lány valami szolgáló lehetett. Emlékezett rá még azelőttől.

Szomjúsága felerősödött, amikor megérezte az illatát. Azok után, amit az úrnő művelt vele, nem volt képes inni belőle, ez az apró lány azonban más volt. Hirtelen olyan erővel tört rá a vágy a vér után, hogy a teste minden porcikája sikoltott érte. Bizonytalan léptekkel előrébb ment. Csak az ösztön vezérelte.

A lány az ajtón dörömbölt, és csak ekkor vette észre, hogy nincs egyedül. Amikor megfordult, és meglátta, kivel van együtt, felsikoltott.

A rabszolga majdnem képtelen volt visszafogni vér utáni vágyát, de valahogy sikerült legyőznie magát, és visszatántorgott a sarokban, ahol az előbb ült. Leguggolt, és átkarolta a remegő, meztelen testét, hogy képes legyen ott maradni. Arcát a fal felé fordította, próbált levegőt venni... és azon kapta magát, hogy mindjárt sírva fakad. Siratta volna sorsát, hogy ilyen állatot csináltak belőle.

Kis idő múlva a lány abbahagyta a sikoltozást, és valamivel később megszólalt.

- Tényleg te vagy az? A fiú a konyhából. Aki a sört hordta.

A rabszolga bólintott, de nem nézett rá.

- Hallottam, hogy azt beszélik, idehoztak téged, de... inkább azoknak hittem, akik azt mondták, meghaltál az átváltozásod közben. – Kis szünetet tartott. – Olyan hatalmas lettél! Mint egy harcos. Miért?

A rabszolgának fogalma sem volt róla. Még azt sem tudta, hogy néz ki, mivel nem volt tükör a cellájában.

A lány óvatosan odalépett az ágyhoz. Amikor a rabszolga felnézett rá, látta, hogy a vérrabszolgák tetovált jeleit nézi a testén.

- Mégis mit művelnek itt veled? – suttogta. – Azt mondják... szörnyű dolgok történnek azzal, akit ebben a cellában tartanak fogva.

Amikor a férfi nem válaszolt, a lány leült mellé, és gyengéden megérintette a karját. A rabszolga megrándult az érintéstől, aztán rájött, hogy megnyugtatta.

- Ugye azért vagyok itt, hogy igyál belőlem? Ezért hoztak ide, nem? – Lefejtette a férfi kezét a lábáról, és a tenyerébe tette a csuklóját. – Innod kell.

A férfi erre sírva fakadt. Sírt a lány nagylelkűségétől, gyengédségétől, és attól, ahogy a vállát simogatta... ez volt az első érintés, amely jólesett neki, amióta... megszületett.

A lány végül a szájához nyomta a csuklóját. A rabszolga majd elepedt érte, szemfoga megnyúlt, de nem tett semmit azonkívül, hogy megcsókolta finom bőrét. Hogy vehetné el tőle azt, amit tőle rendszeresen elvettek? Igaz, hogy önként ajánlotta fel neki, de belekényszerítették. Ő is csak az úrnő foglya volt, mint ő.

Később visszajöttek az örök. Amikor azt látták, hogy a lány az ölében ringatja, megdöbbenek, de nem viselkedtek vele durván. Amikor kiment, még egy utolsó, aggodalmas pillantást vetett rá az ajtóból.

Percekkel később kábitó lövedékkel lőttek a férfit a ajtó nyílásán keresztül, de olyan sokat, hogy úgy érezte, mintha kövel dobálnák meg. Miközben öntudatlanságba süllyedt, halványan az jutott eszébe, hogy ez a durva támadás nem jelent jót.

Amikor felébredt, az úrnő dühösen állt felette. Valami volt a kezében, de nem látta, mi.

- Azt hiszed, túl jó vagy ahhoz, hogy elfogadd az ajándékot, amit neked adtam?

Kinyílt az ajtó, és behozták a fiatal lány ernyedtestét. Amikor az ör elengedte, a lány, mint egy rongybaba, a padlóra zuhant. Halott volt.

A rabszolga dühében hatalmasat kiáltott. A hang visszaverődött a cella falairól, és fülsiketítő üvöltéssé erősödött. Nekifeszült az acélbilincseknek, amelyek lekötözték, amíg végül a húsába nem vágtak, és az egyik oszlop meg nem reccsent... de ő csak üvöltött magánkívül.

Az örök hátraléptek. Még az úrnő is elbizonytalanodott attól, mekkora haragot váltott ki a tette a rabszolgában. De mint mindig, most is hamar visszanyerte uralmát az érzései felett.

- Hagyjatok magunkra! – parancsolta az öröknek.

Várt, amíg a rabszolga belefáradt az ordításba. Amikor abbahagyta, felé hajolt, a látványtól azonban hátrahőkölt.

- A szemed! – suttogta, miközben bámult rá. – A szemed...

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha félne tőle, aztán hamar újra magára öltötte a királynői magatartást.

- A nőkből, akikkel megajándékozlak, inni fogsz! – A lány élettelen testére pillantott. – És jobb lesz, ha nem engeded még egyszer, hogy megvigasztaljanak, különben ez újra meg fog történni. Te az enyém vagy, senki másé.

- Nem fogok inni! – kiáltotta a férfi. – Soha többé!

Az úrnő hátralépett egyet.

- Ne légy nevetséges, rabszolga!

A férfi kivillantotta a szemfogát, és dühösen sziszegett.

- Csak figyeljen, Úrnő! És nézze, ahogy elsorvadok! – Az utolsó szót már szinte sikítva mondta. Hangja betöltötte az egész helyiséget. A nő megdermedt. Kinyílt az ajtó, és az örök kivont karddal berontottak a cellába.

- Kifelé! – ordított rájuk az úrnő. Arca vörös volt, teste remegett.

Felemelte a korbácsot, és megsuhintotta a korbácsot, amit a kezében tartott. Lesújtott vele a rabszolga mellkasára. A férfi bőre felhasadt és vérzett, ő azonban csak nevetett.

- Még egyszer! – kiáltotta. – Üssön meg újra! Nem éreztem. Maga annyira gyenge!

A rabszolga úgy érezte, mintha valami gát szakadt volna át benne. A szavak megállíthatatlanul ömlöttek belőle... Megpróbált nekirontani a nőnek, amikor újból lesújtott, de nem tudott, az pedig addig korbácsolta, amíg az ágyat el nem áztatta a vére. Amikor már nem tudta újra felemelni a karját, összevérzett ruhában, izzadtan, zihálva állt a férfi felett. A rabszolga tökéletesen magánál volt, tekintete a fájdalom ellenére merev és jéghideg volt. Bár őt korbácsolták meg, az úrnő tört meg hamarabb.

Megadóan lehajtotta a fejét, és összeszorított száján keresztül szaggatottan vette a levegőt.

- Őrség! – mondta rekedten. – Őrség!

Az ajtó kinyílt. Az egyenruhás katona, aki berohant, hátrahőkölt, amikor meglátta, mi történt a cellában. Elfehéredett és megbillent állás közben.

- Tartsa a fejét! – mondta az úrnő elhaló hangon, és kiejtette kezéből a korbácsot. – Azt mondtam, tartsa a fejét! Most!

Az őr odatámaszkodott, és majdnem elcsúszott a vér áztatta földön. A rabszolga érezte, hogy egy vaskos kéz leszorítja a homlokát.

Az úrnő még mindig nehezen kapott levegőt de a férfi teste felé hajolt.

- Nem... engedem... hogy... meghalj!

Keze megtalálta a férfiasságát, félretette, és megragadta alatta a két zacskót. Durván összeszorította és megcsavarta. A rabszolga egész teste görcsbe rándult. Amikor fájdalmasan felkiáltott, az úrnő megharapta saját csuklóját, és a férfi kitátott szája felé tartotta, hogy a vére belecsöpögjön.

Zsadist elhárított az ágytól. Nem akart az úrnőre gondolni, amikor Bellával volt... mintha attól félt volna, hogy mindaz a szörnyűség, ami vele történt, kiszabadul a gondolataiból, és bántja a lányt, miközben alszik és gyógyítja magát.

Odalépett a földön kialakított fekvőhelyhez, és rájött, furcsamód fáradt. Igazság szerint, halálosan kimerült volt.

Kinyújtózott, amikor lefeküdt, miközben a lába fájdalmasan lüktetett.

A francba, el is felejtette, hogy meglőtték. Levette a csizmáját meg a nadrágját, és gondolatának erejével meggyújtotta a gyertyát a fekhelye mellett. Oldalra hajlította a lábát, és megvizsgálta a sebet a vádliján. A golyónak volt bemeneti és kimeneti nyílása is, vagyis keresztül ment a lábán. Túl fogja élni.

Elfújta a gyertyát, csípőjére terítette a nadrágot, és lefeküdt. Kitárta a testét a fájdalom előtt, örömmel fogadta a gyötrelmet, érzett minden apró szúrást és égést...

Nem sokkal később furcsa zajra lett figyelmes. Úgy hangzott, mint egy elfojtott sírás. A hang megisméltódott, Bella pedig hánykolódni kezdett az ágyon. A lepedő úgy susogott, mintha a lány kétségbeesetten kapálózott volna.

Zsadist felpattant a földről, és felmászott mellé az ágyra, épp amikor Bella megemelte a fejét, és kinyitotta a szemét.

Pislogott egyet, ránézett a férfi arcára... és sikítani kezdett.

12. fejezet

- Kérsz valamit enni, kisöreg? – kérdezte Phury Johntól, amikor beléptek a házba. A kölyök elcsigázottnak tűnt, na de ki ne lett volna az az ő helyében? Kemény dolog, ha az embert folyamatosan piszkálják és tapogatják. Phury maga is egy kicsit elfáradt.

Amikor John megrázta a fejét, és az előcsarnokba vezető ajtó becsukódott a hátuk mögött, Tohrt pillantották meg futva lejönni a lépcsőn. Úgy festett, mint egy aggódó apa, annak ellenére, hogy Phury hazafelé már beszámolt neki arról, mi történt az orvosnál.

A Haversnél tett látogatás jól sikerült. Többnyire. A roham ellenére John egészséges volt, a származását kiderítendő vérvétel eredménye pedig hamarosan meglesz. Ha szerencsájuk van, azt is megtudják, kik voltak az ősei, amelynek segítségével fel tudja kutatni a rokonait. Vagyis nem volt semmi ok az aggodalomra.

Tohr mégis átolelte a fiú vállát, aki megkönnyebbülten nekidőlt. Valami néma, szavak nélküli kommunikáció játszódott le kettőjük között, amikor egymásra néztek, azután Tohr így szólt.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha most hazaviszlek.

John bólintott, és mutogatott valamit. Tohr felnézett.

- Azt mondja, el is felejtette megkérdezni, hogy van a lábad.

Phury felemelte a térdét, és megkocogtatta a lábszárát.

- Már jobban, kösz. Vigyázz magadra, kisöreg!

Phury figyelte, ahogy ők ketten eltűnnek a nagy lépcső alatti rejtett ajtó mögött.

Micsoda remek kölyök! – gondolta. Szerencsére még az átváltozása előtt rátaláltak...

Női sikoly hasított az előcsarnok csendjébe. A hang, mintha élne, zuhanórepülésben száguldott le az emeletről.

Meghűlt a vér az ereiben. *Bella.*

Felrohant az emeletre, végigfutott a szobrokkal szegélyezett folyosón, és feltépte Zsadist szobájának ajtaját. Az a jelenet, amit a folyosóról beszűrődő fényben pillantott meg, egész életére az emlékezetébe vésődött: Bella a fejtámlához lapulva az ágyon ült, a takarót görcsösen szorította a nyakához, Zsadist pedig előtte térdelt, felemelt kézzel, deréktól lefelé meztelenül.

Phury agyát előntötte a düh. Rávetette magát ikertestvére, megszorította a nyakát, és a falhoz vágta.

- Mi a franc ütött beléd? – ordította, miközben elhajította a lány mellől. – *Te érzékeltlen állat!*

Zsadist nem védekezett a támadás ellen, csak annyit mondott.

- Vigyétek el innen! Vigyétek valahova máshová!

Rhage és Wrath rontott be a szobába. Mindketten mondtak valamit, de Phury nem hallott egy szót sem, úgy üvöltött. Még soha nem gyűlölte Zsadistot azelőtt. Sőt mindig sokkal elnézőbb volt vele, mint bárki mással, azért, amin a múltban keresztül kellett mennie. Most azonban, hogy megpróbált rámaszni Bellára...

- Te beteg vagy! – sziszegte. Még egyszer a falhoz vágta testvére kemény testét. – Egy beteg állat! Istenem... *Undorodom* tőled!

Z csak nézte, nem szólt egy szót sem. Fekete szeme nem árult el semmit, kifejezéstelenül meredt előre.

Hirtelen Rhage vastag karja fonódott köréjük, és szeretetteljesen magához ölelte mindkettejüket. Halkan suttogva azt mondta.

- Bellának ez most nem használ, fiúk.

Phury lelökte magáról testvére karját, és kiszabadult az öleléséből. Visszarántotta magára a kabátját, és dühösen így szólt.

- Távolítsátok el innen, amíg elvisszük a lányt!

Istenem, annyira remegett, hogy majdnem rosszul lett. A haragja nem akart csillapodni, még akkor sem, amikor Zsadist önként kiment a szobából, Rhage-dzsel szorosan a nyomában.

Phury megköszöri a torkát, és Wrathra pillantott.

- Uram, magunkra hagynál minket, hogy négyszemközt beszélhessek vele?

- Természetesen. – Wrath hangja is mérges volt. Kifelé menet visszaszólt. – És gondoskodom róla, hogy Z egy jó ideig ne mehessen a közelébe.

Phury Bellára nézett. A lány remegett és sűrűn pislogott, majd megdörzsölte a szemét. Amikor Phury közelebb ment hozzá, hátrahúzódott a párnákhoz.

- Bella, én vagyok az, Phury.

A lány teste elernyedett egy kicsit.

- Phury?

- Igen, én vagyok az.

- Nem látok. – A hangja nagyon remegett. – Nem...

- Tudom, de csak azért, mert a szemed be van kenve kenőccsel. Hozok valamit, amivel letörölöm.

Bement a fürdőszobába, és egy nedves ruhával tért vissza. Úgy gondolta, Bellának nagyobb szüksége van arra, hogy körülnézzen, mint amennyire fontos a kenőcs gyógyhatása a gyógyuláshoz.

Megrándult, amikor Phury a kezébe fogta az állát.

- Nyugodj meg, Bella.... – Amikor a szeméhez vitte a ruhát, a lány először küzdeni akart ellene, aztán görcsösen belekapaszkodott a kezébe. – Ne! Ne!... Tedd le a kezed! Majd én letörölöm.

- Phury? – szólalt meg rekedten. – Tényleg te vagy az?

- Igen, én. – Leült mellé az ágy szélére. – A testvériség központjában vagy. Körülbelül hét órával ezelőtt hoztunk ide. A családodat értesítettük, hogy jól vagy, és mihelyt akarod, fel is hívhatod őket.

Amikor Bella megérintette a karját, megdermedt. A lány keze tapogatózva fesiklott a válláig, majd a nyakára, és végül megérintette az arcát és a haját. Elmosolyodott, amikor ujjai közé fogta a dús tincseket, aztán egyet az orrához vitt. Mély levegőt vett, és beszívta az illatát. Közben a másik kezét a férfi combjára tette.

- Igen, tényleg te vagy az. Emlékszem a samponod illatára.

Bella közelsége és érintése átsugárzott Phury ruháin, a bőrén, egészen a véréig. Gazembernek érezte magát, hogy kívánja, de a testének nem tudott parancsolni. Különösen akkor nem, amikor a keze hosszú haját simogatva a mellkasához ért.

Phury szája résnyire nyílt, légzése szaggatottá vált. Szerette volna magához ölelni a lányt, és szorosan tartani. Nem azért, hogy szeretkezzen vele, bár arra is vágyott. Nem. Most csak át akarta ölelni, hogy érezze a teste melegét, és megbizonyosodjon róla, hogy valóban életben van.

- Hadd segítsék a szemedet! – mondta. *Jézus*, milyen mély lett a hangja.

Amikor a lány bólintott, óvatosan letörölte a szemhéjáról a kenőcsöt.

- Na milyen?

Bella pislogott néhányat, aztán elmosolyodott. Megérintette kezével az arcát.

- Most már jobban látok – mondta, aztán a homlokát ráncolta. – Hogy szabadultam ki? Nem emlékszem semmire, csak arra, hogy... szabadon engedtem egy civil férfit, és David visszajött. Aztán autóban utaztam. Vagy azt csak álmodtam? Azt álmodtam, hogy Zsadist megmentett. Tényleg így volt?

Phury nem volt képes az ikertestvéréről beszélni, még érintőlegesen sem. Felállt, letette a nedves ruhát az éjjeli szekrényre, és így szólt.

- Gyere, átviszlek egy másik szobába!

- Most hol vagyok? – Körülnézett, aztán eltátotta a száját. – Ez Zsadist szobája!

Ezt meg honnan a fenéből tudja?

- Menjünk!

- Ő hol van? Hol van Zsadist? – kérdezte sűrgetően. – Látnom kell! Szükségem van...

- Elviszlek a te szobádba.

- Nem! Maradni akarok...

Bella már annyira zaklatott volt, hogy Phury elhatározta, felhagy a meggyőzésével. Lehúzta róla a takarót, hogy felsegítse...

A francba! Meztelen. Gyorsan visszaterítette rá.

- Ne haragudj... - Zavarában beletúrt a hajába. *Ó, istenem...* testének nőies vonalait soha nem fogja elfelejteni. – Mindjárt hozok... hm... hozok neked valamit, amit felvehetsz.

Bement Zsadist gardrób szobájába, és döbbenten látta, milyen üres. Még egy köntöst sem talált, amit áradhatna a lányra, csak a harci ruházatát, azt viszont nem fogja odaadni neki. Levette a saját bőrdzsekijét, és visszament hozzá.

- Elfordulok, amíg felveszed. Majd aztán keresünk neked egy köntöst...

- Ne vigyél el tőle! – kérte Bella szinte könyörögve. – Kérlek! Biztosan ő állt itt az ágy mellett. Nem tudom, mert nem látta, de biztosan ő volt.

Naná, hogy ő! És a gazember kész lett volna rávetni magát meztelenül. Azok után, amin a lány keresztülment, isteni szerencse, hogy az utolsó pillanatban sikerült megakadályoznia abban, amire készült. *Jesszusom...* Évekkel ezelőtt látta, ahogy Zsadist egy sötét sikátorban egy prostival kefél. Nem volt szép látvány. Ha arra gondolt, hogy Bellára is ez vár, rosszul lett.

- Vedd fel a kabátot! – mondta Phury, és elfordult. – Nem maradhatsz itt. – Fellélegzett, amikor végre meghallotta az ágynemű surrogását és a bőrdzseki recsegését. – Kész vagy?

- Igen, de nem akarok elmenni.

Hátranézett rá a válla fölött. Bella eltörpült a bőrkabátjában. Hosszú mahagónibarna haja a vállára hullott, a vége felgöndörödött, mintha bevizeződött volna, és fésülés nélkül száradt volna meg. Elképzelte a kádban ülve, ahogy a tiszta víz simogatja fehér bőrét.

Aztán azt, ahogy Zsadist felé hajol, és azzal a lélektelen, fekete szemével figyeli. Szeretné megkefélni, de csak azért, mert valószínűleg halálra van rémülve. Igen, Z-t a félelem gerjesztette be. Köztudott volt, hogy csak akkor érzett szexuális vágyat, ha egy nő rettegett tőle. Ez sokkal jobban hatott rá, mint bármiféle szépség vagy kedvesség.

Vidd el innen, emlékeztette magát Phury. *Most azonnal.*

Remegő hangon szólalt meg.

- Tudsz járni?

- Kicsit szédülök.

- Akkor majd viszlek az ölemben.

Odament hozzá, és alig hitte el, hogy mindjárt átöleli a testét. De valóban megtörtént... Az egyik karját a dereka köré fonta, a másikkal pedig lejjebb nyúlt, a térd alá. Pihekönnyű súlyát szinte ellenállás nélkül elfogadták az izmai.

Amikor az ajtó felé indult, érezte, hogy a lány ellazul a karjai közt. Fejét a vállára hajtja, és megfogja elől az ingét.

Ó... szűzmária! Annyira jó érzés volt!

Kivitte a folyosóra, és az emelet másik végéig meg sem állt. Közvetlenül az övé mellett lévő szobáig.

John robotpilóta üzemmódban volt, miközben Tohrral együtt elmentek az edzőterem előtt, majd átsétáltak a parkolón, oda, ahol a Range Róvert hagyták. Lépeik kopogtak az aszfalton és visszhangzottak az üres térben.

- Tudom, hogy vissza kell menned az eredményekért – mondta Tohr, amikor beszálltak a kocsiba. – Akkor már én is veled megyek, bármi történjék is.

Az igazat megvallva, John szeretne volna egyedül elintézni.

- Mi a baj, fiam? Neheztelsz rám amiatt, hogy ma este nem mentem veled?

John Tohr karjára tette a kezét, és nyomatékosan megrázta a fejét.

- Jól van, csak biztos akartam lenni benne.

Elfordította a tekintetét, és azt kívánta, bár sosem ment volna el az orvoshoz. Vagy legalábbis befogta volna a száját, amikor ott volt. *Szentséges isten!* Egy szót sem lett volna szabad szólnia arról, mi történt majdnem egy évvel azelőtt! A gond csak az volt, hogy az után a sok kérdés után az egészségéről, válaszoló üzemmódba került. Ezért amikor a doktor a szexuális életéről kérdezte, említést tett neki valamiről, ami januárban történt. Aztán az orvos tovább kérdezett, ő pedig válaszolt. Mint az elején... majdnem.

Egy pillanatig nagy megkönnyebbülést érzett. Az eset után nem ment el orvoshoz, és a szíve mélyén mindig is aggódott amiatt, hogy talán rosszul tette. Azzal, hogy most elmondta, és a doktor alaposan megvizsgálta, remélte, hogy végre le tudja zárni magában ezt az egész dolgot. Ehelyett azt javasolta neki, hogy járjon terápiára, és beszéljen az erőszakról.

Mintha olyan nagy kedve lett volna az egészszet újra átélni! Hónapokig tartott, mire képes volt valahogy elfelejteni, és egyáltalában nem állt szándékában kihantolni az emlékek rothadó hulláját. Olyan hatalmas erőfeszítésbe telt, hogy a föld alá temesse!

- Fiam? Mi a baj?

Egy francot fog ő terápiára járni! Még hogy poszttraumatikus sokk! *Menjen a fenébe!*

Elővette a jegyzetfüzetét, és azt írta.

Csak fáradt vagyok.

- Biztos, hogy csak erről van szó?

Bólintott, és ránézett Tohrra, hogy a férfi ne gondolja azt, hogy hazudik. Közben viszont nagyon rosszul érezte magát a bőrében. Mit gondolna róla Tohr, ha megtudná, mi történt? Egy igazi férfi soha nem hagyta volna, hogy ezt tegyék vele, akármilyen fegyvert szegeznek is a torkának.

Azt írta.

Legközelebb szeretnék egyedül visszamenni Havershöz, jó?

Tohr összevonta a szemöldökét.

- Hát... ez nem túl bölcs dolog, fiam. Szükséged lenne kísérőre.

Akkor legyen valaki más. Nem te.

Nem mert ránézni, amikor megmutatta a papírt. Hosszú csend volt a válasz.

Tohr hangja nagyon halkán szólt.

- Rendben. Hát... jó. Ahogy gondolod. Talán Butch el tud menni veled.

John behunyta a szemét, és kifújta a levegőt. Bárki volt is ez a Butch, neki tökéletesen megfelelt.

Tohr beindította a motort.

- Ha ezt akarod, legyen, John.

"John". Nem "fiam".

Miközben kihajtottak a föld alatti parkolóból, csak egy dolog járt a fejében.

Drága jóistenem, ne engedd, hogy Tohr valaha is megtudja!

13. fejezet

Bella letette a telefont, és arra gondolt, hogy a lelkében dúló érzelmek annyira hevesek, hogy bármelyik pillanatban felrobbanhat. Képtelenség, hogy jéghideg csontjai és törékeny teste magában tudja tartani azt, amit most érez!

Kétségbeesetten körülnézett a szobában, de csak elmosódott körvonalakat látott. Olajfestmények a falon, antik bútorokat, keleti vázából kialakított lámpákat, és... Phuryt, aki a kanapén ülve őt nézte.

Emlékeztette magát, hogy az anyjához hasonlóan ő is előkelő úrihölgy. Akkor legalább tegyen úgy, mintha uralkodna az érzésein. Megköszöri a torkát.

- Köszönöm, hogy itt maradtál, amíg felhívtam a családomat.

- Ez természetes.
- Az édesanyám... nagyon megkönnyebbült, hogy hallotta a hangomat.
- El tudom képzelni.

Nos, az anyja legalább szóban kifejezte megkönnyebbülését. Viselkedése azonban most is ugyanolyan nyugodt és higgadt volt, mint mindig. Istenem... ő volt maga a megtestesült nyugalom, egy örökké csendes állóvíz, akit az élet viharai sohasem hoztak ki a sodrából, bármennyire súlyosak voltak is. És mindez azért, mert rajongva istenítette az Őrzőt. *Mama* felfogása szerint, minden dolognak oka volt... mégis mindig úgy tűnt, semmi sem igazán fontos neki.

- Az édesanyám... nagyon megkönnyebbült. Tudod, ő... - Bella megállt. Ezt már mondta, nem? – *Mama*... valóban... megkönnyebbült.

Persze jólesett volna, ha legalább egyszer elszorul a torka. Vagy ha bármi más érzelmet fel lehet rajta fedezni a spirituális fény lény iránti feltétlen rajongáson kívül. Az isten szerelmére, hiszen eltemette a saját lányát, aztán tanúja volt a feltámadásának! Az ember azt gondolná, ez talán csak kivált benne valami érzelmi reakciót. Ehelyett azonban úgy társalogtak a telefonban, mintha előző nap beszéltek volna utoljára, és az elmúlt hat hét meg sem történt volna.

Bella rápillantott a telefonra, és próbálta összeszedni magát.

Aztán hirtelen, minden előjel nélkül összeomlott. A zokogás úgy tört ki belőle, mint egy tüsszentés. Gyorsan, erősen, megdöbbenően hevesen.

Az ágy besüppedt mellette, majd rögtön utána két erős kar fonódott köré. Tiltakozni próbált az ölelés ellen, mert azt gondolta, egy harcosnak nem lenne szabad ilyen túlradó gyengeséggel foglalkoznia.

- Ne haragudj...

- Nincs semmi baj, Bella. Dőlj ide hozzám!

Ó, a fenébe... Odasimult Phuryhez, és szorosan átfogta a derekát. A férfi gyönyörű, hosszú haja csiklandozta az orrát, de nagyon jó illatú volt, és csodálatos érzés az arca alatt. Mélyen beletemette a fejét.

Amikor végül lecsillapodott, könnyebbnek érezte magát, de nem jó értelemben. Düh töltötte ki a lelkét, és csak ettől érezte magát valóságosnak. A bőre azonban olyan volt, mint a szita, és a teste mintha fokozatosan áramlott volna kifelé a lyukakon. Elfogyott... semmivé vált.

Nem akart levegővé válni.

Mély lélegzetet vett, és kiszabadította magát Phury öleléséből. Sűrűn pislogva próbálta kiélesíteni a képet, amit a szeme közvetített, de a kenőcs miatt még mindig homályosan látott. *Istenem, mit tett vele az alantas?* Olyan érzés volt, mintha...

Megérintette a szemhéját.

- Mit csinált velem?

Phury megrázta a fejét.

- Annyira szörnyű volt?

- Most már vége. Biztonságban vagy. Csak ez számít.

Nekem egyáltalán nem tűnik úgy, hogy vége, gondolta.

Phury azonban elmosolyodott, és sárga szeme végtelen gyengédséget sugárzott, amely szinte balzsamként simogatta.

- Könnyebb lenne, ha otthon lennél? Mert, ha úgy gondolod, megtaláljuk a módját, hogy hazavigyünk, bár mindjárt hajnalodik.

Bella maga előtt látta az anyját, és egyszerűen nem tudta elképzelni, hogy egy házban legyen vele. Most még nem. Ráadásul ott volt még Rehvenge is. Ha meglátja, hogy valami apró sérülés is van rajta, elveszíti a fejét, és Bella nem bírta volna elviselni, hogy a bátyja az *alantas* után eredjen. Azt akarta, hogy vége legyen az erőszaknak. Felőle David elmehet a

pokolba, akár most azonnal, és nem szeretne volna, hogy bárki is kockáztassa az életét azzal, hogy odaküldi.

- Nem, nem akarok hazamenni. Addig nem, amíg teljesen meg nem gyógyulok. Olyan fáradt vagyok... - Hangja elhalt, amikor a párnákra nézett.

Phury egy perc múlva felállt.

- Itt leszek a szomszédos szobában, ha szükséged lenne rám.

- Ne adjam vissza a kabátodat?

- Ja, de... megnézem, van-e itt valami. – Bement a gardrób szobába, és egy fekete szaténköntőssel a karján jelent meg újra.

- Fritz férfiak számára rendezte be ezeket a vendégszobákat, ezért valószínűleg egy kicsit nagy lesz rád.

Bella elvette tőle, Phury pedig elfordult. Amikor levette a nehéz bőrdzsekit, a hűvös levegőtől megborzongott, ezért gyorsan belebújta a szaténköntőbe.

- Kész vagyok – mondta, és nagyon hálás volt a diszkrécióért.

Phury visszafordult, Bella pedig átnyújtotta neki a bőrkabátot.

- Mindig mindent csak megköszönök neked, nem? – jegyezte meg elgondolkodva.

Phury hosszú ideig nézete, aztán lassan az arcához emelte a dzsekit, és mély levegőt vett.

- Te... - Nem fejezte be a mondatot. Leengedte a kezét benne a kabáttal, és különös kifejezés ült ki az arcára.

Igazából nem is arckifejezés volt, hanem álarc. Mintha elrejtőzött volna mögé.

- Phury?

- Örülök, hogy itt vagy velünk. Most pedig próbálj meg aludni egy kicsit! És ha tudsz, egyél valamit abból, amit behoztam!

Az ajtó hang nélkül becsukódott mögötte.

Az út hazafelé Tohrral feszült csendben telt. John végig az ablakon bámult kifelé. Tohr mobilja kétszer is csörgött és mindkét beszélgetés az ősi nyelven folyt. Zsadist nevét többször is említették közben.

Amikor ráfordultak a ház előtti kocsifelhajtóra, egy ismeretlen autót pillantottak meg az épület előtt parkolni. Egy piros Volkswagen Jettát. Tohr nem tűnt meglepettnek. Elment az autó mellett, és beállt a garázsba.

Leállította a Range Rover motorját, majd kinyitotta az ajtót.

- Jut eszembe, az órák holnapután kezdődnek.

John éppen a biztonsági övet kapcsolta ki. Felnézett.

Ilyen hamar? – mutogatta.

- Ma este az utolsó jelentkező is beiratkozott, így már teljes a létszám.

Némán vonultak keresztül a garázson. Tohr ment elől, széles válla minden lépésnél ütemesen ringott. Fejét lehajtotta, mintha azt nézné, hol van repedés a betonföldön.

John megállt, és füttyentett egyet, mire Tohr lelassított és megállt.

- Igen? – kérdezte halkan.

A fiú elővette a jegyzetfüzetet, és leírt valamit, majd odafordította felé.

Tohr összevonta a szemöldökét, miközben elolvasta.

- Nincs miért bocsánatot kérned. Azt tedd, amit szeretnél!

John megfogta a karját, és megszorította, Tohr erre megrázta a fejét.

- Nincs semmi baj. Gyere, nem akarom, hogy megfázz itt kint! – Odanézett a fira, John azonban nem mozdult. – Ó, a fenébe... én csak... én csak szeretném a gondodat viselni, ez minden.

John írt valamit.

Ezt nem is vontam kétségbe. Soha.

- Akkor jó. Ne is tedd! Őszintén szólva, úgy érzem, mintha én lennék az... - Elhallgatott, miközben a hüvelykujjával a homlokát dörzsölgette. – Nézd, nem akarom, hogy úgy érezd, rád telepszem. Gyere, inkább menjünk be!

Johnnak nem maradt ideje, hogy megkérje, fejezze be a mondatot, mert a férfi már ki is nyitotta az ajtót. Wellsie hangja hallatszott bentről... és egy másik nő. John a homlokát ráncolva fordult be a konyhába, aztán a földbe gyökerezett lábbal állt meg, amikor meglátta a szőke lányt, aki a válla fölött hátrapillantva ránézett.

Hűha!

A haja az álla vonaláig ért, a szeme pedig olyan színű volt, mint a tavaszi falevelek. A farmer, amit viselt, alacsony derekú volt... Istenem, látta a köldökét, és alatta néhány centis sávban a meztelen bőrét! Pontosan látszott, milyen tökéletes a teste.

Wellsie elvigyorodott.

- Épp időben jöttetek, fiúk! John, ő itt Sarelle, az unokatestvérem. Sarelle, ő itt John.

- Szia, John! – A lány elmosolyodott.

Szemfoga volt! És micsoda szemfog... John úgy érezte, mintha forró szellő söpört volna végig rajta, egész teste belebizserget. Tetőtől talpig. Zavarában eltátotta a száját. *Na persze*, mintha bármilyen hangot is ki tudna préselni ebből a hasznavehetetlen nyílásból!

Üdvözlésre emelte a karját, miközben égővörös lett, úgy elpirult.

- Sarelle segít nekem megszervezni a téli napforduló ünnepségét – mondta Wellsie -, és itt marad velünk harapni valamit, mielőtt feljön a nap. Nem terítenétek meg az asztalt?

Sarelle elmosolyodott, amitől a furcsa bizsergés újra visszatért, és olyan erős lett, hogy John úgy érezte, szinte lebeg.

- John segítesz a terítésben? – kérdezte Wellsie.

Bólintott, és próbált visszaemlékezni, hol tartják a késeket és a villákat.

O autójának fényszórója befordult Mr. X háza elé és megvilágította a bejáratot. A *főalantas* hétköznapi kinézetű furgonja közvetlenül az ajtó előtt parkolt. O beállt mögé, elzárva ezzel az útját.

Amikor kiszállt, és beszívta tüdejébe a hideg téli levegőt, érezte, hogy csúcsformában van. Annak ellenére, hogy mire készült, olyan nyugodt volt, mint a tenger vize szélcsendes időben. Sehol egy hullám vagy taréj a felszínen. Higgadt volt, nyugodtan lépkedett, erejét tökéletesen uralta. Olyan volt, mint egy csőre töltött fegyver.

Eltartott egy ideig, amíg átvergődött a két autó mellett a bejáratig, de végül odaért. Pontosan tudta, mi fog történni.

Kopogás nélkül benyitott a házba.

Mr. X felnézett a konyhaasztal mögül. Arca közömbös volt, nem vonta össze a szemöldökét, nem vicsorgott, egyáltalán semmiféle agresszió nem látszott rajta. De meglepődés sem.

Ezek szerint ő is csúcsformában volt.

Szó nélkül felállt, és egyik kezével a háta mögé nyúlt. O tudta, mi van ott, és elmosolyodott, miközben elővette a kését.

- Szóval, Mr. O...

- Készen állok az előléptetésre.

- Hogy mondta?

O saját maga felé fordította a kését, és a szegycsontjához tette. Mindkét kezével megragadta a markolatát, és beleszúrta a mellkasába.

Az utolsó kép, amit látott, mielőtt a pokoli fájdalom elvette volna az eszét, Mr. X döbbsen arca volt. A döbbsen lassan rémületbe fordult át, amikor a *főalantas* rájött, mire készül O, és mit fog tenni, ha megérkezik oda, ahová el akart jutni.

14. fejezet

Az ágyban fekvő Bella figyelte maga körül az elmosódó zajokat: férfiak beszélgetését a folyosón, mély, ritmikus hangjukat... a szelet, ahogy váltakozó erősséggel a ház külső homlokzatát ostromolta... a padló magas hangú nyikorgását.

Kényszerítette magát, hogy behunyja a szemét.

Egy perccel később azonban már talpon volt, és mezítláb járkált fel s alá a puha keleti szőnyegen. Az előkelően berendezett szoba nem tűnt valóságosnak a számára. Úgy érezte, mintha nem is lenne igazi mindaz, amit lát. Mintha a biztonság, ami most körülvette, egy teljesen idegen világ lett volna, amelyben olyan régen járt utoljára, hogy már nem is találta benne a helyét. Vagy talán mindez csak egy álom?

A szoba sarkában megszólalt egy régi állóóra. Hajnali ötöt ütött. Pontosan mióta is szabad? Mennyi ideje annak, hogy a testvériség eljött érte, és a föld alól felhozta a felszínre? Talán nyolc órája? Elképzelhető, de most tűnt úgy, mintha csupán percek teltek volna el azóta. Vagy talán évek?

Bizonytalan időérzéke olyan volt, mint a látása. Elszigetelte a világtól, és nagyon megrémisztette.

Még szorosabbra húzta magán a selyemköntöst. Ez így nem jó. Örölnie kellene.

Azok után, hogy isten tudja, hány hetet töltött abban a földbe ásott csőben, úgy hogy az *alantas* ott állt felette, most zokognia kellene a megkönnyebbüléstől. A gond csak az volt, hogy mindent, ami körülvette, hamisnak és valószerűtlennek érzett. Mintha egy életnagyságú babaházban lenne, ahol csak papírmásé bútorok és emberek vannak.

Megállt az ablak előtt, és rájött, csak egyetlen dolog tűnik számára valóságosnak. Bárcsak vele lehetne!

Egész biztosan Zsadist volt az, aki az ágya mellett állt, amikor először felébredt. Azt álmodta, hogy megint ott van lent a lyukban az *alantassal*. Amikor kinyitotta a szemét, csak egy hatalmas fekete árnyat látott maga előtt, és egy pillanatig nem tudta szétválasztani a valóságot a rémálomtól.

Néha még most is így volt vele.

Istenem, látnia kell Zsadistot! Vissza akart menni a szobájába. Bár, ahogy visszaemlékezett, a felfordulás közepette, amikor sikoltozva ébredt fel, a férfi nem próbálta megakadályozni, hogy elvigyék tőle. Lehet, hogy örült is, hogy máshol van.

Bella megparancsolta a lábának, hogy mozduljon, és nagy nehezen egy rövid pályát alakított ki a szobában: megkerülte a hatalmas ágy lábát, egy gyors kört írt le az ablak előtt, aztán egy nagy lendülettel elhaladt a fiókos szekrény és a folyosóra nyíló ajtó mellett, és eljutott egy régimódi íróasztalig. A végén pedig egyenesen a kandallóhoz és a könyvespolchoz érkezett.

Még egy kör. Aztán még egy és megint egy.

Végül bement a fürdőszobába. Nem állt meg a tükör előtt, nem akarta látni, hogy néz ki az arca. Csak meleg vízre volt szüksége. Szeretett volna százszor és ezerszer lezuhanyozni. Legszívesebben lenyúzta volna magáról a bőre külső rétegét, leborotválta volna a haját, amit az *alantas* annyira szeretett, levágta volna a körmét, megmosta volna a fülét és a talpát.

Megnyitotta a zuhanyt. Amikor a víz felmelegedett, levette magáról a köntöst, és a zuhany alá állt. Abban a pillanatban, ahogy megérezte hátán a vizet, ösztönösen eltakarta magát. Egyik karjával a mellét, a másikkal a combjai találkozását... Aztán rájött, hogy itt nem kell elrejtőznie senki elől. Egyedül van. Nem nézi senki.

Kihúzta magát, és nagy nehezen leengedte a karját. Úgy érezte, egy örökkévalóság telt el azóta, hogy utoljára egyedül fürödhetett. Az *alantas* mindig ott volt és nézte, vagy rosszabb esetben segített.

Hála istennek sosem próbált meg vele szeretkezni. Bella az elején attól félt legjobban, hogy meg fogja erőszakolni. Rettegett tőle, és meg volt róla győződve, hogy egyszer rákényszeríti magát, később azonban rájött, hogy impotens. Bármennyire bámulta is a testét, a férfiassága mindig petyhüdt maradt.

Megborzongott, és a szappanért nyúlt. Beszappanozta a kezét, majd végigdörzsölte a karját, megmosta a nyakát, a vállát, és egyre lejjebb haladt...

Összevonta a szemöldökét, és lehajolt. Valami volt a hasán... halvány karcok nyomai. Mintha betűk lettek volna... *Ó, istenem!* Az első nem egy *D* betű? Aztán egy *A*, egy *V*, egy *I* és végül megint egy *D*.

Bella elejtette a szappant, kezével eltakarta a hasát, és döbbsen a zuhanyzó falának dőlt. Az *alantas* neve a hasára volt karcos! A bőrébe véste. Mintha a vámpírok házassági szertartásának hátborzongató paródiája lenne. Ezzel tényleg a felesége lett...

Kibotorkált a zuhany alól, és a vizes padlón csúszkálva megfogott egy törülközőt, és maga köré csavarta. Aztán fogott még egyet, és azt is körbetekerte magán. Legszívesebben felvett volna hármat, négyet, ötöt... amíg az összes el nem fogy.

Remegve, hányingerrel küszködve odalépett a tükörhöz, amely teljesen be volt párásodva. Mély levegőt vett, és a karjával letörölte egy foltot, aztán megnézte benne magát.

John megtörölte a száját, és közben valahogy kiejtette a kezéből a szalvétát. Magában káromkodva, lehajolt, hogy felvegye... Sarelle is ugyanezt tette, és ő érte el először. John egy néma *köszönömöt* formált a szájával, amikor a lány odaadta neki.

- Nincs mit – felelte.

Istenem, milyen gyönyörű a hangja! És az illata! Mintha levendula testápolót használna. Hosszú, vékony keze is nagyon tetszett.

A vacsorát viszont utálta. Egész idő alatt Wellsie és Tohr beszéltek, és elmesélték a lánynak fogadott fiuk életét, habár egy kissé megszépített verzióban. Amit ő leírt, ostoba megjegyzésnek hatott csak.

Amikor felemelte a fejét, látta, hogy Wellsie rámosolyog, aztán gyorsan megköszöri a torkát, mintha nem akarná kiadni.

- Szóval, ahogy már említettem, az óhazában az arisztokrácia néhány női tagja szervezte a téli napforduló ünnepségét. Ami azt illeti Bella anyja is közéjük tartozott. Majd fel kellennem vele a kapcsolatot, csak hogy biztos legyek benne, hogy nem felejtettünk ki semmit.

John hagyta, hogy a beszélgetés folytatódjon, és nem is figyelt oda rá különösebben, amíg Sarelle azt nem mondta.

- Azt hiszem, most már jobb lesz, ha megyek. Harmincöt perc múlva hajnalodik. A szüleim már biztosan várnak.

Hátrátolta a székét, mire John is felállt, ahogy a többiek. Miközben Tohr és Wellsie elköszönt a lánytól, ő a háttérbe húzódott. Azután Sarelle ránézett.

- Nem akarsz kikísérni? – kérdezte.

John szeme a bejárati ajtóra szegeződött. Kikísérni? Az autójához?

Hirtelen valami nyers, férfias ösztön támadt fel benne, olyan erővel, hogy meg is rázkódott. A tenyere viszketni kezdett. Lenézett, és úgy érezte, valamit fognia kellene benne, valamit, amivel... meg tudná a lányt védeni.

Sarelle megköszönte a torkát.

- Hát jó... hm.

John rájött, hogy rá vár, és ez magához térítette a transzból, amelybe esett. Előrelépett, és egy intéssel jelezte, hogy mehetnek.

Amikor kiértek, a lány így szólt.

- Várod már, hogy elkezdődjön az iskola?

John bólintott, és azon kapta magát, hogy a környéket pásztázza. Főleg az árnyékos helyeket. Érezte, hogy feszült, és a jobb tenyere megint bizseregni kezdett. Pontosan nem tudta, mit is keres, csak azt érezte, hogy mindenáron meg kell ővnia a lány biztonságát.

Sarelle kezében megcsörrent a kulcs, amikor kivette a zsebéből.

- Azt hiszem, az egyik barátom a te osztályodban lesz. Ma este kellett beiratkoznia. – Kinyitotta a kocsit. – Egyébként, ugye tudod, hogy miért vagyok itt?

John megrázta a fejét.

- Úgy gondolom, azt szeretnék, ha belőlem innál, amikor átesel az átváltozáson.

A fiú a döbbenettől félrenyelt, és köhögni kezdett. Úgy érezte, hogy a szeme kipattant a helyéből, és végiggurul a kocsifelhajtón.

- Ne haragudj! – mosolygott Sarelle. – Ezek szerint nem mondták el neked.

Nyilván nem. Erre e beszélgetésre egész biztosan emlékezett volna.

- Nekem nincs ellene kifogásom – jegyezte meg. – És neked?

Szent isten!

- John? – Megköszörülte a torkát. – Figyelj! Van nálad valami, amire írhatok?

A fiú kábultan megrázta a fejét. A jegyzetfüzetet a konyhában hagyta. *Idióta!*

- Akkor add ide a kezéd!

Amikor odanyújtotta felé a kezét, Sarelle elővett valahonnan egy tollat, és a tenyere fölé hajolt. A toll könnyedén siklott a bőrén.

- Ez itt az e-mail címem és az MSN adataim. Körülbelül egy óra múlva fent leszek az interneten, és ha akarod, beszélgethetünk. Rendben?

John elolvasta, amit a kezére írt. Aztán csak bambán bámulta.

Sarelle megvonta a vállát.

- Persze nem muszáj, vagy valami ilyesmi. Csak... tudod. Gondoltam így jobban megismerhetnénk egymást. – Szünetet tartott, mintha választ várna. – Jó, mindegy... Nem kötelező. Úgy értem...

John megfogta a lány kezét, kivette belőle a tollat, és szétnyitotta a tenyerét.

Szeretnék veled beszélgetni, írta.

Aztán belenézett a szemébe, és megtette a legelképesztőbb és legférfiasabb dolgot az életében.

Rámosolygott.

15. fejezet

Amikor felvirradt a hajnal, és a redőnyök lehúzódtak az ablakokon, Bella felvette a fekete köntöst, amit kapott, és kilépett a hálósobából. Gyorsan körülnézett a folyosón. Sehol senki. Helyes. Becsukta maga mögött az ajtót, és mezítláb, nesztelen léptekkel végigjött a keleti futószőnyegen. Amikor odaért a fölépcsőhöz, megállt egy pillanatra, és próbált visszaemlékezni, merre kell mennie.

Azon a folyosón, ahol a szobrok vannak, villant az eszébe hirtelen abból az időből, amikor sok-sok héttel ezelőtt egyszer már járt itt.

Először csak sétált, aztán már futott. Összefogta magán a köntöst fent a hajtókánál és lent a combján, hogy ne nyíljon szét. Sok szobor és ajtó előtt szaladt el, amíg oda nem ért az utolsóhoz. Egy pillanatra megállt előtte. Nem vesztegette azzal az időt, hogy összeszedje magát, mivel tudta, hogy úgysem menne. Bizonytalan volt, nem érzékelte helyesen a valóságot, már-már félő volt, hogy szétesik. Hangosan bekopogott.

Az ajtó mögül valaki azt morogta.

- Tűnj a francba! Lefeküdtem.

Bella elfordította az ajtógombot, és benyitott.

A folyosóról beszűrődő fényben látta, hogy Zsadist a sarokban, a földre leterített takarókból kialakított fekvőhelyen ül. Meztelen volt, izmai megfeszültek, a halvány fényben a karika ezüstösen csillogott a mellbimbójában. Félelmetes arca, azzal a mély sebhellyel, őszinte haragot sugárzott.

- Azt mondtam, *tűnj a francba*... Bella? – Sietve az ágyéka elé kapta a kezét. Jézus isten! Mit keresel te itt?

Jó kérdés, gondolta a lány, és érezte, hogy bátorsága kezd lassan elpárologni.

- Itt... itt maradhatok veled?

Zsadist a homlokát ráncolta, mintha azt gondolná, ennek a lánynak elment az esze.

- Mégis, hogy... Nem! Nem maradhatsz!

Felvett valamit, és a csípője elé fogta, amikor felállt. Bella tekintete szomjasan itta be a látványt: vérrabszolga tetoválásait a csuklóján és a nyakán, a dugót a fülcimpájában, fekete szemét és rövidre nyírt haját. Bella úgy emlékezett, hogy a teste inkább vékony, mint nagydarab, szálkás izmokkal és kidagadó erekkel hálózott. Egész lényéből sugárzott a nyers erő.

- Bella, menj innen, jó? Nem neked való ez a hely.

A lány azonban nem vett tudomást a parancsoló hangról. A bátorsága ugyan elpárolgott, a kétségbeesés azonban új erőt adott neki. A hangja magabiztosan csengett, amikor megszólalt.

- Amikor eszméletlenül a kocsiban feküdtem, te ültél a volán mögött. – Zsadist nem reagált, ezért folytatta. – Igen, emlékszem, te voltál az. Te vezettél. És beszéltél hozzám. Te voltál az, aki megmentett, ugye?

Zsadist elpirult.

- A testvériség ment el érted.

- De te vittél el onnan. És először idehoztál. A saját szobádba. – Amikor a férfi erre sem felelt, azt mondta. – Hadd maradjak itt! Kérlek!

- Nézd, biztonságban kell lenned...

- Én csak veled érzem magam biztonságban. Te mentettél meg. Nem engednéd, hogy újra megtegyék velem.

- Ide senki nem juthat be. Ez a hely olyan biztonságos, mint az a nyavalyás Pentagon.

- Kérlek...

- Nem! – csattant fel. – Most pedig tűnj el innen!

Bella remegni kezdett, és elhatalmasodott rajta a félelem.

- Nem bírok egyedül lenni. Kérlek, hadd maradjak veled! Szükségem van... - Csakis rá volt szüksége, de tartott tőle, hogy erre a válaszra nem reagálna túlságosan kedvezően. – Szükségem van arra, hogy valakivel legyek.

- Phury sokkal alkalmasabb rá mint én.

- Nem. – Ő Zsadistot akarta. Minden kegyetlensége ellenére ösztönösen bízott benne.

A férfi végigsimította a fején. Többször is. Aztán nagy levegőt vett.

- Kérlek! – suttogta Bella. – Ne küldj el!

Végül nagyot káromkodott, mire a lány megkönnyebbülten fellélegzett, és úgy gondolta, ennél közelebb nem fog jutni az "igen"-hez.

- Fel kell vennem egy nadrágot.

Bella belépett a szobába, becsukta maga mögött az ajtót, és egy kis ideig a földre szegezte a tekintetét. Amikor újra felnézett, Zsadist háttal állt neki, és éppen egy fekete, műszálas melegítőnadrágot húzott fel a combján.

Sebhelyekkel teli hátán az izmok megfeszültek az előrehajlástól. Amikor megpillantotta a múltbeli bántalmazások bizonyítékait, hirtelen heves vágy támadt benne, hogy megtudja, mi mindenben kellett keresztülmennie. Az egészet. Minden egyes korbácsütés történetét. Szerette volna tudni az igazságot.

Ha Zsadist túlélte, amit vele ettek, akkor talán ő is képes lesz rá.

A férfi megfordult.

- Ettél valamit? - kérdezte.

Bella közelebb lépett hozzá, szerette volna átölelni, a férfi azonban nem nézett rá. A földet figyelte mereven.

- Igen. Phury hozott nekem ennivalót.

Z arca alig észrevehetően megrándult, de az egész olyan gyorsan véget ért, hogy lehetetlen volt bármit is kiolvasni belőle.

- Vannak fájdalmaid? – kérdezte ezután.

- Nem vészesek.

Odasétált az ágyhoz, lehúzta róla a takarót, aztán félreállt az egyik oldalra, és megint a földre szegezte a tekintetét.

- Tessék, lefekhetsz! – mondta neki.

Bella odament az ágyhoz, és szerette volna átölelni a férfit, aki erre mozdulatlanul dermedt, mintha olvasott volna a gondolataiban. Istenem, emlékezett rá, mennyire nem szerette, ha hozzáérnek, ezt sajnos a saját bőrén is tapasztalta. Ennek ellenére szeretett volna közel lenni hozzá.

Kérlek, nézz rám! – szuggerálta.

Már majdnem hangosan is megkérte, amikor észrevette, hogy valami van a nyakában.

- A nyakláncom! Nálad van a nyakláncom.

Odanyúlt, hogy megérintse a nyakában, Zsadist azonban megrándult, és levette a törékeny ékszer, majd a lány kezébe helyezte.

- Itt van, tessék. Visszaveheted.

Bella rápillantott a vékony aranyláncra, amelyet néhány centiméterenként apró gyémántkövecskék díszítettek. Tiffany modell. Évekig viselte... mindig is a legkedvesebb ékszere volt, szinte már a részévé vált. Nélküle mindig meztelennek érezte magát. Most azonban idegennek tűnt.

Milyen meleg, gondolta, miközben ujjai közt morzsolgatta. Zsadist bőre melegítette fel.

- Szeretném, ha megtartanád – szaladt ki a száján.

- Nem.

- De...

- Elég a beszédből! Tedd el, vagy tűnj el innen!

Bella belecsúsztatta a láncot a köntöse zsebébe, és a férfire nézett. Zsadist megint a földet bámulta, mellbimbójában a fémkarikán megcsillant a fény.

Kérlek nézz rám! – gondolta magában a lány.

Z azonban nem tette, ezért bebújt az ágyba. Amikor a férfi felé hajolt, kicsit arrébb húzódott, hogy helyet csináljon neki maga mellett, ő azonban csak betakarta, azután visszament a sarokba, a takarókból készített fekhelyéhez a földön.

Bella egy percre behunyta a szemét, aztán megfogott egy párnát, és odament hozzá.

- Mit csinálsz? – kérdezte Zsadist a rémülettől magasabb hangon.

Bella letette mellé a párnát, lefeküdt, és elhelyezkedett hatalmas teste mellett a földön. Örökzöld, fenyő és tiszta férfias illata most erősebben volt érezhető. Vágyott a teste melegére, ezért centiméterenként húzódott egyre közelebb hozzá, míg végül a homloka hozzáért a felső karjához. Olyan szilárdnak tűnt ott előtte, mint egy kőfal, amelyet felmelegített a nap. Mellette újra érezte saját csontjainak súlyát, maga alatt a kemény földet és a levegőáramlást a szobában, amikor bekapcsolt a fűtés. Zsadist jelenléte valahogy segített neki életre kelteni körülötte a világot.

Még egy kicsit. Közelebb.

Egyre előrébb lopakodott, amíg végül hátulról egész testével hozzásimult.

Zsadist megrándult, elhúzódott, és végül olyan messzire távolodott tőle, hogy nekiütközött a falnak.

- Ne haragudj! – suttogta Bella -, de szükségem van erre. A testemnek szüksége van... - *Rád.*
– Valami melegre.

Zsadist hirtelen talpra ugrott.

Jaj ne! Megint el akarja zavarni.

- Gyere! – mondta mogorván. – Felmegyünk az ágyra. Nem tudom elviselni a gondolatot, hogy a földön fekszel.

Akárki mondta is, hogy egyvalamit nem lehet kétszer eladni, még nem találkozott az Omegával.

O hasra fordult, és feltámaszkodott a kezére. Így csökkent valamelyest a hányinger, amit érzett. A gravitáció segített.

Miközben küzdött a hányás ellen, visszaemlékezett az első üzletre, amit minden *alantas* legfőbb atyjával kötött. A beavatási szertartásán, amikor felvették az Alantasok Társaságának tagjai közé, eladta a lelkét, a vérért és a szívét, hogy halhatatlan, felsőbbrendű, legális gyilkos váljon belőle.

Most pedig újabb üzletet kötött. Mr. X nem létezett többé. O lépett a helyébe. Ő lett a *főalantas*.

Sajnos ezzel együtt az Omega pincsikutyája is.

Megpróbálta felemelni a fejét. Sikerült, ám a szoba elkezdett forogni körülötte, de már túl kimerült volt ahhoz, hogy megint hányjon. Vagy talán csak nem maradt semmi ott lent, amit még kiadhatott volna magából.

A ház! Mr. X házában volt, és a napsütésből ítélve már elmúlt hajnal. Ahogy a gyenge fénybe pislogott, végignézett magán. Meztelen volt, tele kék foltokkal, horzsolásokkal és zúzódásokkal. És az a szörnyű íz a szájában!

Zuhany. Zuhanyra van szüksége.

Egy szék lábába és az asztal sarkába kapaszkodva előrébb vonszolta magát a földön. Amikor nagy nehezen felállt, valami megmagyarázhatatlan okból egy lávalámpa jutott az eszébe, az a fajta, amelyben alakjukat változtató gömbök fel-le úszkálnak valami folyadékban. Talán azért, mert az is folyékony volt belül. Mint ő.

Érezte, hogy a térde összecsuklik, és úgy döntött, a fürdés még várhat.

Istenem... mintha az egész világ új lenne a számára. Az előléptetésével nagyon sok dolgot megtanult. Előző beosztásában nem tudta, ahogy a *főalantas* nem csupán a gyilkosok vezetője. Valójában az Omega ott ragadt a másik oldalon, és szüksége volt egy átjáróra, ha földi alakot akart ölteni. Az első számú *alantas* volt számára a jelzőtűz, amit arra használt, hogy át tudjon jutni ebbe a világba. A *főalantasnak* mindössze annyit kellett tennie, hogy megnyitja a kaput, és úgy viselkedik, mint egy világítótorony.

Emellett komoly előnyei is voltak annak, ha valaki a *főalantasi* posztot betöltötte. Olyan előnyök, amelyekhez képest Mr. X testbénító technikája csak gyerekjátéknak tűnt.

Mr. X... a jó öreg szenszei. O felnevetett. Bármennyire rosszul érezte is most magát. Mr. X még rosszabbul volt. Efelől szemernyi kétsége sem lehetett.

A dolgok meglepően simán mentek attól a pillanattól kezdve, hogy magába szúrta a kést. Amikor az Omega színe elé jutott, rögtön megtette javaslatát a rendszer megváltoztatására. Rámutatott, hogy a társaság tagjainak létszáma jelentősen lecsökkent, főleg az első számú *alantasoké*, a testvérek egyre erősödtek, és Mr. X nem elég hatékony vezető.

Amiből minden igaz volt. Mégsem ezek miatt áll rá az Omega az alkura.

Nem. A vezetőcsere azért történt, mert az Omega annyira oda volt O-ért.

A társaság történetében volt néha arra példa, hogy az Omega személyes érdeklődést tanúsított egy *alantas* iránt. Egy bizonyos *alantas* iránt, ha lehet így fogalmazni. A kinevezés mégsem ajándék volt, ahogy bárki gondolhatná. Az Omega érzései nagyon hevesek és rövid távúak voltak, és a pletykák szerint nagyon csúnyán értek véget, ha a favorizálás megszűnt. O viszont hajlandó volt könyörögni, színlelni és hazudni is azért, hogy megkapja, amire szüksége van. Az Omega csak elfogadta azt, amit felajánlott neki.

Micsoda szörnyű időtöltés volt az a pár óra! De mennyire megérte!

O szórakozottan arra gondolt, mi lehet most Mr. X-szel. Amikor az Omega O-t elengedte, éppen arra készült, hogy hazahívja a másik *alantast*, ami mostanra már biztosan meg is történ. Az előző *főalantas* fegyverei, mobiltelefonja és kézi számítógépe már az asztalon volt. Valamint egy megperzselődött folt a bejárati ajtó közelében.

O ránézett a szoba szemközti falán lévő digitális órára. Bár úgy érezte magát, mint akin átment az úthenger, tudta, ideje továbblépni. Felvette Mr. X telefonját, és tárcsázott egy számot, majd a füléhez tette a készüléket.

- Igen, szenszei? – szólt bele U.

- Csere történt a vezetésben. Azt akarom, hogy maga legyen a jobbkezem.

Csend. Aztán:

- Szentséges ég! Mi történt Mr. X-szel?

- Épp most olvassa a felmondólevelét. Szóval, számíthatok magára?

- Hát persze. Az ön embere vagyok.

- Ezentúl maga lesz a felelős a bejelentkezésekért. Nincs értelme személyesen eljönniük. Elég lesz e-mailben. És az osztagok is úgy maradnak, ahogy eddig. Az első számúak párokban, a béták négyes csoportokban. Küldjön szét egy körlevelet Mr. X-ről, aztán azonnal tolja ide a képét az erdei faházba!

O letette. Egy cseppet sem érdekelte a társaság. Magasról tett a vámpírokkal folytatott ostoba háborúra is. Két cél lebegett csak a szeme előtt: élve vagy halva visszaszerezni a feleségét és megölni a sebhelyes testvért, aki elrabolta tőle.

Felállt, és lenézett a testére, petyhüdt férfiasságára. Szörnyű gondolat fogalmazódott meg benne.

A vámpírok nem impotensek, mint az *alantasok*!

Elképzelte gyönyörű, tiszta feleségét... maga előtt látta meztelenül, ahogy a haja fehér vállára omlott, és karcsú testének csábító vonalain megcsillant a fény. Káprázatos. Tökéletes, tökéletes, tökéletes. Rendkívül nőies.

Olyan, amit isteníteni és imádni kell. Nem pedig megkefélni. Egy madonna.

Csakhogy bármelyik férfi, akinek farka van, azt akarná. Vámpír, ember, *alantas*. Bárki.
Iszonyú harag lett úrrá rajta, és hirtelen abban reménykedett, hogy már halott. Mert ha az a
mocskos gazember megpróbálná lefektetni... *nagy ég*, először kiherélni a szemetet egy
kanállal, csak aztán ölné meg.
És az isten segítsen rajta, ha a nő még élvezné is!

16. fejezet

Phury délután negyed négykor ébredt fel. Nagyon rosszul aludt, és még mindig rettentő dühös volt amiatt, ami előző este történt. Mellékveséje rendesen túlórázott. Az alvás már szóba sem jöhetett.

Egy cigarettáért nyúlt, és meggyújtotta. Miközben beszívta és a tüdejében tartotta a vörös füstöt, folyamatosan gyözködte magát, hogy ne rontson be Zsadist szobájába, és ne ébressze fel egy jobbegyenessel. A gondolat mindenesetre nagyon csábító volt.

A fenébe, még mindig nem tudta elhinni, hogy Z megpróbált rámászni Bellára! Őszintén szólva gyűlölte ikertestvérét emiatt. De magát is, amiért ennyire meglepődött rajta. Hosszú évekig meg volt róla győződve, hogy a rabszolgaság ellenére is valami emberi még megmaradt Z-ben... hogy lelkének legalább egy kis szikráját nem sikerült kiölniük belőle. A tegnap este után azonban, kétség sem férhet hozzá, mennyire kegyetlenné vált. Nem volt kérdés többé.

És az egészben az volt a legszörnyűbb: előre tudta, hogy ez lesz a vége. Nem lett volna szabad megengednie, hogy Bella az ő szobájában maradjon. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy feláldozta a lányt azért, mert hinni akart Z-ben.

Bella...

Arra gondolt, amikor a lány megengedte neki, hogy megölelje. Abban a pár röpké percben erősnek érezte magát, és képes lett volna egy hadseregnyi *alantassal* szemben is megvédelmezni őt. Egy pillanatra igazi férfivá alakult át, akire szükség volt, és akinek volt célja az életben.

Mennyivel felszabadítóbb érzés volt, mint féleszű idiótaként állandóan egy önpusztító, kegyetlen örült nyomában lenni.

Kétségbeesetten szeretne volna a lánnyal tölteni az éjszakát, és csak azért hagyta mégis magára, mert így érezte helyesnek. Látszott Bellán, hogy kimerült, a legfőbb ok azonban az volt, hogy – cölibátusi fogadalma ellenére – nem bízott magában. Segíteni akart neki a testével. Szerette volna isteníteni, imádni és teljessé tenni a saját lényével.

De nem gondolkodhat így!

Sziszegve mély levegőt vett, nagyot szívott a cigarettából, és benn tartotta a vörös füstöt. Lassan érezte, hogy teste ellazul, és a feszültség elmúlik a vállából. Amikor eluralkodott rajta a nyugalom, rápillantott a cigarettakészletére. Fogyóban volt. Gyűlölte, hogy újra találkoznia kell a Tiszteletessel, de szüksége volt egy újabb adagra.

Na igen, tekintve, hogy milyen érzések dúlnak benne jelenleg Zsadist iránt, határozottan szüksége lesz még többre. A vörös füst csupán enyhe izomlazító hatású volt, nem komoly kábítószer, mint a marihuána vagy a veszélyesebb szerek. Phurynek ugyanolyan szüksége volt rá, hogy nyugalomban tartsa, mint más embernek az itálra. Ha nem kellett volna a Tiszteleteshez mennie, amikor újabb adagot akart venni, azt mondta volna, hogy tökéletesen ártalmatlan időtöltés.

Tökéletesen ártalmatlan, és az egyetlen az életében.

Miután elszívta a cigit, a csikket elnyomta egy hamutartóban, s felkelt. Felcsatolta a muláját, aztán bement a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon és megborotválkozzon. Amikor kész volt, felvett egy nadrágot és az egyik selyemingét. Beledugta a jó lábát egy márkás bebújós cipőbe, aztán azt is, amelyiket nem érezte.

Végül megnézte magát a tükörben. Egy kicsit lesimította a haját, majd mély lélegzetet vett.

Odament a szomszédos hálószoba ajtaja elé, és halkán bekopogott. Nem kapott választ, ezért megint megpróbált kopogni, és végül benyitott. Az ágynemű össze volt gyűrve az ágyon, de senki nem feküdt benne. A fürdőszoba is üres volt.

Miközben kiment a folyosóra, félelem szorította össze a szívét. Észre sem vette, hogy már nem sétál, hanem sietve lépked, majd szalad. Elfutott a fölépcső teteje előtt, és a szobrokkal díszített folyosó felé vette az irányt. Nem kopogott Zsadist ajtaján. Rögtön benyitott.

Aztán kővé dermedve megállt.

Első gondolata az volt, hogy Z mindjárt leesik az ágyról. Testvére hanyatt feküdt a paplan tetején, a matrac legszélére húzódva, olyan távol Bellától, amennyire csak lehetséges volt.

Jézusom...

Pokolian kényelmetlen testhelyzetnek tűnt. A karja meztelen felsőteste köré fonódott, mintha annak segítségével tartaná magát egyben, lábát felhúzta és oldalra fordította, térde a levegőben lógott az ágy szélén.

Feje azonban a másik irányba fordult. Bella felé. Eltorzult ajka ahelyett, hogy dühösen vicsorgott volna, kissé szét volt nyílvá. Szemöldöke, amely általában összevonva állt a haragtól, most ellazultnak és nyugodtnak tűnt.

Tekintete álmos volt, de félreérthetetlen áhítat tükröződött benne.

Bella feje is felé volt fordítva. Arca békés volt, mint az éjszaka. Teste Z testéhez simult, és olyan közel volt hozzá, amennyire csak engedte a takaró, amely alatt feküdt. Nyilvánvaló volt, hogy ha képes lett volna teljesen ráfonódni, azt is megtette volna. Az is egyértelműen látszott, hogy Zsadist megpróbált a lehető legtávolabbra menekülni tőle, amíg már nem tudott hová.

Phury magában átkozódott. Bármilyen történet is tegnap éjszaka, most nem úgy tűnt, mintha Z gazember módára viselkedett volna a lánnyal. Semmiképpen em. abból, ahogy ott feküdtek, egyértelműen látszott.

Phury behunyta a szemét, és becsukta az ajtót.

Eljátszott azzal az örült gondolattal, hogy visszamegy, és összeverekszik Z-vel a jogért, hogy ő feküdhesen Bella mellett. Már látta is magát, ahogy ökökre mennek, és a két iker régimódi *versenyre* kel azért, kié legyen a lány.

Ez viszont már nem az óhaza, itt már a nők választották meg, ki legyen a párjuk, ki mellett alszanak és kivel házasodnak össze.

Bella pedig nagyon jól tudta, hol van Phury szobája, mivel előző este megmondta neki. Ha akart volna, odament volna.

Zsadist a legfurcsább érzésre ébredt, amit valaha magán tapasztalt. Melege volt. Nem nagyon, csak... épphogy egy kicsit. Talán elfelejtette kikapcsolni a fűtést, miután Bella elment? Csak erről lehetett szó.

Ekkor azonban észrevett még valamit. Nem a szokásos helyén feküdt a földön. És nadrág volt rajta. Megmozdította a lábát, és próbálta megfejteni az okát, hiszen mindig meztelenül aludt. Amikor a nadrág megmozdult, rájött, hogy az kemény alatta. Kemény és súlyos. *Mi a franc...*

Kinyitotta a szemét. *Bella*. Az ágyon feküdt Bella mellett.

Hirtelen elhúzódott mellőle...

És leesett a földre, egyenest a fenekére.

A lány azonnal odahúzódott az ágy széléhez.

- Zsadist?

Amikor kihajolt a matracról, és lenézett rá, köntöse szétnyílt az elején. Zsadist szeme kivillanó mellére szegeződött. Ugyanolyan tökéletes volt, mint a fürdőkádban. Bársonyos, fehér bőr, apró rózsaszín mellbimbóval a közepén... Istenem! Tudta, hogy a másik is ugyanolyan mégis valami különös ok miatt azt is látnia kellett.

- Zsadist? – Bella kijebb csúszott az ágyról, a haja előrehullt a válla mögül, mint egy csodálatos mahagóni vízesés.

Az még keményebb lett, és a combjához nyomódott. Úgy lüktetett, ahogy a szíve dobogott.

Gyorsan felhúzta a térdét, és összeszorította a combját. Nem akarta, hogy Bella észrevegye.

- A köntösöd – mondta fojtott hangon -, zárd össze, kérlek!

Bella lenézett, és elpirulva összefogta elől a hajtókánál. *Ó, a fenébe...* Olyan piros lett az arca, mint a mellbimbója, gondolta Z.

- Visszajössz az ágyra? – kérdezte a lány.

Gondosan eltakart nemesebbik testrésze azt súgta, nem jó ötlet.

- Kérlek! – suttogta Bella, és a füle mögé simította a haját.

Zsadist rápillantott ívben megfeszülő testére, a fekete szaténanyagra, amely eltakarta előle meztelen bőrét, tágra nyílt zafírkék szemére és a nyaka karcsú vonalára.

Nem... *Nagyon* nem volt jó ötlet most a közelében lenni!

- Menj arrébb! – mondta.

Miközben a lány hátrébb csúszott az ágyon, Zsadist lenézett a csípője elejére, amelyből egy tekintélyes méretű sátor emelkedett ki. Krisztusom, az az átkozott dolog olyan hatalmas volt, mintha egy harmadik kezét rejtegetett volna a nadrágjában. Egy ekkora valamit csak állványzat segítségével lehetett elrejteni.

Felpillantott az ágyra, majd egy gyors mozdulattal a takaró alá siklott.

Ami fájdalmasan rossz ötlet volt, mivel a lány teste azon nyomban hozzásimult, míg végül úgy érezte, mintha egy meleg, puha, lélegző takaró is betakarná...

Pánikba esett. Olyan sok volt Bellából maga mellett, hogy nem tudta, mit tegyen. El akarta taszítani, ugyanakkor még közelebb húzni. Szeretett volna... *Ó, istenem!* Szeretett volna ráfeküdni, és a magáévá tenni. Meg akarta kefélni.

Az érzés olyan erős volt, hogy már látta is magát, miközben megteszi. Hasra fordítja, felhúzza a fenekét az ágyról, és hátulról mögé helyezkedik. Elképzelte, ahogy bedugja *azt* a testébe, és pumpáló mozdulatokkal lökdösi előre a csípőjét...

Istenem, hogy lehet ennyire undorító? Képes lenne fogni azt a testrészt és beledöfni a testébe? Ilyen erővel akár egy vécékefét is dughatna a szájába.

- Te remegsz... - mondta Bella. – Fázol?

Még közelebb simult hozzá, Zsadist pedig érezte puha, meleg mellét a karjához nyomódni. *Az* hirtelen megrándult a nadrágjában, és nekifeszült az elejének.

A francba! Attól tartott ez a mozdulat azt bizonyította, hogy veszélyesen fel van izgulva.

Ki gondolta volna? A pokolba, az a gazember vadul lüktetett, alatta pedig a két zacskó szinte fáj, miközben a lelki szeme előtt felvillanó képekben úgy lovagolt a lányon, mint egy vad bikán. Kivéve, hogy eddig *azt* csak a nők félelme tudta megkeményíteni, Bella pedig nem félt. Akkor mégis mi válthatta ki ezt a reakciót?

- Zsadist? – szólalt meg halkán Bella.

- Mi az?

Az a néhány szó, amit ekkor mondott, mintha megfagyasztotta volna egész belsejét. De legalább az összes többi szarságot messzire űzte belőle.

Amikor Phury ajtaja figyelmeztetés nélkül kinyílt, a férfi keze megállt a levegőben, és félbehagyta a mozdulatot, amellyel épp egy pólót készült áthúzni a fején.

Zsadist állt az ajtóban, derékig meztelenül, fekete szeme villámokat szórt.

Phury halkán káromkodott.

- Örülök, hogy bejöttél. A tegnap estéről van szó... Tartozom neked egy bocsánatkéréssel.

- Nem akarom hallani. Gyere velem!

- Z, nem volt igazam, amikor...

- Gyere... azonnal... velem!

Phury áthúzta a fején a pólót, és ránézett az órájára.

- Fél óra múlva órát kell tartanom.

- Nem fog sokáig tartani.

- Jó... akkor rendben.

Miközben követte testvérét a folyosón, úgy gondolta, amíg odaérnek, akár túl is eshetnek a bocsánatkérésen.

- Nézd, Zsadist, nagyon sajnálom a tegnap estét. – Ikertestvére hallgatása nem érte meglepetésként. – Elhamarkodott következtetést vontam le rólad és Belláról. – Z még gyorsabban ment. – Tudnom kellett volna, hogy nem fogod bántani. *Rítust* ajánlok neked.

Z megállt, és hátranézett a válla fölött.

- Mi a francért?

- Megsértettelek. Tegnap este.

- Nem.

Phury megrázta a fejét.

- Zsadist...

- *Hányingerem* van magamtól. *Undorító* vagyok, érted? *Nem* lehet megbízni bennem. És csak azért, mert van egy kis eszed, és erre magadtól is rájöttél, még nem jelenti azt, hogy ilyen bocsánatkérő dumával kell jönnöd.

Phury eltátotta a száját a döbbenettől.

- Jézusom... Z. Ugye nem...?

- A francba már, nem haladnál végre?

Odaviharzott a szobájához, és kinyitotta az ajtót.

Bella felült az ágyban, és meglepettnek tűnt, miközben összefogta a nyakánál a szaténköntöst.

Olyan gyönyörű volt, hogy szavakkal ki sem lehetett fejezni.

Phury felváltva nézett rá és Z-re, mint aki nem érti, miről van szó.

- Mit akarsz tőlem?

Z tekintete ismét a földre szegeződött.

- Menj oda hozzá!

- Hogy mondtad?

- Innia kell.

Bella nagyot nyelt, és olyan hangot adott ki, mintha fulladozna.

- Ne, várj! Zsadist, én... téged akarlak.

- Engem nem kaphatsz meg.

- De én...

- Ennyi. Elmentem.

Phury érezte, hogy testvére a szoba közepére taszítja, aztán hangos csattanással bevágja maga mögött az ajtót. A hirtelen beállt csendben nem tudta, hogy megdicsőülten kiáltson-e fel... vagy egyszerűen csak sikoltson.

Mély levegőt vett, és az ágyra nézett. Bella összegömbölyödve ült, térdét szorosan felhúzta a mellkasához.

Istenem, még soha nem engedte, hogy egy nő igyon belőle! Cölibátusi fogadalma miatt nem merte megkockáztatni. Attól félt, hogy szexuális vágyai és harcos vére miatt, ha megengedi egy nőnek, hogy a véreből igyon, olyan nagy hatással lesz rá, hogy végül majd megpróbálja a magáévá tenni. Ha Belláról volt szó, még nehezebben tudott semleges maradni.

A lánynak azonban innia kellett. Azonkívül, milyen fogadalom az, amit könnyű betartani? Ez lehetne az ő próbája, az esély, hogy bebizonyítsa, képes fegyelmezett maradni még a legszokatlanabb körülmények között is.

Megköszörlötte a torkát.

- Felajánlom magam.

Bella tekintete találkozott az övével, amitől úgy érezte, hogy a bőre hirtelen túl szűk lett ahhoz, hogy beleférjen. Ezt teszi egy férfival a visszautasítás. Úgy érzi, mintha összezsugorodott volna rajta.

Elkapta a tekintetét, és Zsadistra gondolt. Érezte, hogy a szoba előtt áll a folyosón.

- Lehet, hogy ő nem tudja ezt megadni neked. Nem tudod, mi történt... vele a múltban, ugye?

- Kegyetlenség lenne, ha erre kérem? – Hangja feszült volt, és az aggodalomtól mélyebb. – Kegyetlenség?

Valószínűleg igen, gondolta Phury.

- Jobb lenne, ha valaki mást találnál. – *Istenem, miért nem fogadsz el engem? Miért nem lehetek én helyette?* – Nem hiszem, hogy illendő lenen Wratht vagy Rhage-et megkérni, mivel nekik már van feleségük. Talán megkérhetnéd Vishoust.

- Nem... Én Zsadistot akarom. – Remegett a keze, amikor a szájához emelte. – Nagyon sajnálom.

Phury is sajnálta.

- Várj egy kicsit!

Amikor kilépett a folyosóra, azonnal megpillantotta Z-t az ajtó előtt. Fejét a kezébe hajtotta, válla előregörnyedt.

- Már végeztetek is? – kérdezte, és leengedte a karját.

- Nem. El sem kezdtük.

A homlokát ráncolta, és elfordította a tekintetét.

- Miért nem? Meg kell tenned, testvér. Hallottad, mit mondott Havers...

- Téged akar.

- ... ezért lennél szíves, és odanyújtánád neki a vénádat...

- Csak téged akar.

- Innia kell, szóval...

Phury felemelte a hangját.

- Én nem adok neki!

Zsadist összeszorította a száját, fekete szeme elkeskenyedett.

- Egy francot nem! Meg fogod tenni értem!

- Nem, nem fogom. – *Mert Bella nem engedi meg.*

Z előrelendült, és úgy megszorította ikertestvére vállát, mintha satuba fogta volna.

- Akkor megteszed érte. Mert ez a legjobb neki, mert érzel valamit iránta, és mert erre vágysz. Tedd meg érte!

Krisztusom! Ölni is képes lenne, hogy megtehesse. Majd belehalt, hogy visszamehessen Zsadist szobájába, letépje magáról a ruhát, lefeküdjön az ágyra, és engedje, hogy Bella felmásszon mellé, a mellkasára feküdjön, és a fogát a nyakába mélyessze. Aztán ráüljön a csípőjére, és egyszerre fogadja magába a szájánál és a lába közt.

Zsadist orrlýuka kitágult.

- Istenem... érzem a szagát, mennyire vágysz rá! Hát menj! Légy vele! Adj neki a véredből!

Phury megtört hangon válaszolt.

- Nem fogad el engem, Z. Ő csak...

- Nem tudja, mit akar. Most szabadult a pokolból.

- Te kellesz neki. Számára csak te létezel. – Amikor Z szeme a csukott ajtóra siklott, Phury előretolta, bár a mozdulattól majd meghasadt a szíve. – Hallgass arra, amit mondok, testvér! Bella téged akar, és ezt meg kell tenned érte.

- Nem vagyok rá képes.

- Tedd meg, Z!

A borotvált fej jobbra-balra ingott.

- Nem! Az a folyadék a vénámban mérgezett. Ezt te is tudod.

- Nem igaz.

Zsadist egy morgással kinyújtotta a karját, és megmutatta a vérrabszolgák tetovált jelét a csuklóján.

- Azt akarod, hogy ezt harapja át? El bírod viselni a gondolatot, hogy ráteszi a száját? Mert én biztos, hogy nem.

- Zsadist? – Bella szólalt meg mellettük. Észre sem vették, hogy felkelt, és kinyitotta az ajtót.

Z behunyta a szemét, Phury pedig azt suttogta.

- Téged akar.

- Fertőzött vagyok. A vérem meg fogja ölni – lehelte alig hallhatóan.

- Nem igaz.

- Kérlek... Zsadist – mondta Bella.

Az alázatos, könyörgő hang hallatán Phury szíve jéggé dermedt, és megfagyva, mozdulatlanul figyelte, ahogy Zsadist lassan odafordul a lány felé.

Bella egy lépést hátrált, a szemét azonban nem vette le róla.

A percek napokká váltak... évtizedekké... évszázadokká. Aztán Z odalépett Bellához, és bement a szobába, majd az ajtó becsukódott mögöttük.

Phury előtt elsötétült a világ, amikor megfordult, és végigsétált a folyosón.

Mintha valahová mennie kellett volna. De hová?

Órára... Ja igen, órát kell tartania.

17. fejezet

Négy óra után tíz perccel John, kezében a sporttáskájával, felszállt a kisbuszra, amely a központba vitte.

- Üdvözlöm, uram – köszöntötte vidáman a *hűséges* a volán mögül. – Isten hozta!

John bólintott, és a tizenkét másik fiúra pillantott, akik párosával ültek hátul, és egy emberként néztek rá.

Hűha. Itt aztán nem nagyon érezni a szeretetet, srácok – gondolta.

Leült a sofőr mögötti üres helyre.

Amikor a busz elindult, a vezető mögött elhúzódott egy fal. A fiúk a helyiségbe záródtak, szeparálva mindentől, és előre sem láthattak semmit. John oldalra fordult az ülésen. Jó ötletnek tűnt, hogy azt figyelje, mi folyik hátul.

Az ablakok mind le voltak sötétítve, de a padlóba és a mennyezetbe épített lámpák elég fényt biztosítottak ahhoz, hogy alaposan szemügyre vehesse az osztálytársait.

Mindannyian úgy néztek ki, mint ő: vékonyak voltak, és alacsonyak, de a hajuk színe különbözött. Néhányan szőkék voltak, néhányan barnák. Egyikük pedig vörös. Johnhoz hasonlóan, mindenki a szokásos fehér, harcművészeti gyakorlóruhát, a git viselte, és mindegyiküknél ugyanazt rejtette az ülés alá becsúsztatott fekete Nike sporttáska, amely elég nagy volt ahhoz, hogy egy öltözet ruha és nagymennyiségű élelem beleférjen. Mindenkinek volt még egy hátizsákja is. John úgy gondolta, biztos abban is ugyanaz van mindenkinek: egy jegyzetfüzet, néhány toll, egy mobiltelefon és egy számológép. Tohr már korábban elküldte neki a listát arról, milyen felszerelésre lesz majd szüksége.

John szorosan a hasához fogta a hátizsákot, miközben érezte, hogy bámulják. Egy kicsit jobban érezte magát, amikor gondolatban felidézte az összes telefonszámot, ahová SMS-t küldhetne. Újra és újra elismételte a számokat a fejében. A lakás. Wellsie mobilja. Tohr mobilja. A testvériség telefonszáma. Sarelle-é...

Ha csak rágondolt, mosolyognia kellett. Órákig beszélgettek tegnap éjjel. Istenem, miután rákapott az ízére, a számítógépen keresztüli csevegés a kommunikáció tökéletes formája lett számára. Azzal, hogy mindketten szavakat gépeltek, olyan érzés volt, mintha egyenlőek lennének. És ha a lány szeretné elhívni vacsorázni, már nagyon is lenne kedve hozzá.

- Hogy hívnak?

John néhány hellyel hátrébb pillantott. Egy hosszú szőke hajú fiú szólt hozzá. Gyémánt fülbevaló volt a fülében.

Hál' istenek legalább angolul beszélnek – gondolta.

Kihúzta a táskája cipzárját, hogy elővegye a jegyzetfüzetet, amikor a másik fiú újra megszólalt.

- Helló! Süket vagy, vagy mi?

John leírta a nevét, majd odafordította felé az írást.

- John? Ez meg miféle név? És miért írsz?

Ó, atyám... Nem lesz egyszerű ez az iskola dolog.

- Mi a bajod? Nem tudsz beszélni?

John határozottan a fiú szemébe nézett. A valószínűség szabályai szerint minden csoportban volt egy alfa hím, egy domináns mitugrász. Itt nyilvánvalóan ez a szőke hajú srác volt az, a drágakővel a fülében.

John válaszképpen megrázta a fejét.

- Tényleg nem tudsz beszélni? Egy szót sem? – A fickó felemelte a hangját, hogy biztosan mindenki hallja a buszban. – Mi a francnak akarsz te katona lenni, ha még beszélni sem tudsz?

Tudtommal, nem szavakkal kell harcolni – írta válaszul.

- Ja, és ez az izomzat, ami rajtad van, szintén *nagyon* félelmetes.

A tied is, akarta visszaírni.

- Miért van emberi neved? – ezt a vörös hajú kérdezte, a szőke mögötti helyről.

John leírta a választ, és megfordította a jegyzetömböt.

Mert emberek neveltek fel.

- Aha. Nos, én Blaylock vagyok. John... hű, milyen furcsa név!

Hirtelen ötlettől vezérelve John felhúzta a ruhaujját, és megmutatta neki a karkötőt, amit készített, rajta a jelekkel, amelyeket megálmodott.

Blaylock odahajolt, aztán meglepetten felkapta a fejét.

- Az igazi neve Tehrrior.

A fiúk elkezdtek suttogni. Mindenki izgatott lett.

John visszahúzta a kezét, és elhelyezkedett az ablak mellett. Bárcsak ne mutatta volna meg azt a nyavalyás dolgot! Mi a francot gondolt?

Egy perccel később Blaylock felvette az udvarias viselkedést, és bemutatta neki a többieket. Mindegyiküknek furcsa neve volt. A szőkének Lash, vagyis 'korbács'. Milyen átkozottul találó!

- Tehrrior... - suttogta Blaylock. – Ez egy nagyon régi név. Igazi harcos név.

John a homlokát ráncolta. Szeretett volna kikerülni a fiúk élénk érdeklődésének középpontjából, mégis azt írta.

Miért? A tied és a többieké nem?

Blaylock megrázta a fejét.

- Mindegyikünkben van harcos vér, ezért választottak ki minket, hogy itt tanulhassunk, de egyikünknek sincs ilyen neve. Milyen ágról származol? Istenem... csak nem a testvériségből?

John meglepődött. Még soha nem gondolt arra, hogy rokoni szálak fűzhetik a testvérekhez.

- Azt hiszem, túl jó ahhoz, hogy leereszkedjen hozzánk, és válaszoljon – mondta Lash.

Nem reagált a megjegyzésre. Tudta, hogy folyton csak megütközést vált ki a többiekben, amellyel mind azt támasztja alá, hogy más, mint ők: hogy mi az igazi neve, hogy emberek nevelték fel és hogy nem tud beszélni. Kezdte úgy érezni, hogy az iskola igazi erőpróba lesz, ezért jobban teszi, ha későbbre tartalékolja az energiáját.

Az út körülbelül tizenöt percig tartott. Az utolsó öt percben a központ előtt voltak, megálltak, továbbmentek, megint megálltak, és lassan araszoltak a biztonsági kapukon keresztül.

Amikor a busz megállt, és a válaszfal elhúzódott, John vállára vette a sporttáskáját meg a hátizsákot, és elsőként szállt le. A föld alatti parkoló pont olyan volt, mint előző este. Sehol nem látott autót, csak egy ugyanolyan buszt, mint amilyennel jöttek. Félreállt, és figyelte, ahogy a többiek, egy csapat fehér gíbe öltözött fiú egymás után leszállt. Folytonos fecsegésük hangja a galambok szárnycsattogására emlékeztette.

A központ ajtaja kinyílt, és a csoport hirtelen elhallgatott és mozdulatlanná dermedt.

Phurynek nem okozott gondot, hogy ilyen hatással legyen a tömegre. Lenyűgöző haja és tiszta feketébe öltözött, hatalmas teremte láttán mindenkinek megfagyott a vér az ereiben.

- Szia, John! – üdvözölte a vámpír, és intett neki. – Mi a helyzet?

A többiek felé fordultak, és csak néztek.

John rámosolygott Phuryre, aztán buzgón megpróbált a háttérbe húzódni.

Bella figyelte, ahogy Zsadist fel-alá járkál a szobában, amiről eszébe jutott, hogy érezte magát a férfi előző este, amikor rátalált: sarokba szorítva, elkínzottan, túl nagy nyomás alatt.

Akkor miért kényszeríti rá mégis?

Már éppen szólásra nyitotta volna a száját, hogy lefújja az egészet, amikor a férfi a fürdőszoba ajtaja előtt állva így szólt.

- Szükségem van egy percre. – Ezzel bement, és becsukta maga mögött az ajtót.

Bella összezavarodva odament az ágyhoz, és leült. Úgy gondolta, Zsadist néhány perc múlva kijön, ám ekkor meghallotta, hogy elered a zuhany, és hosszan folyik a víz. Azon kapta magát, hogy a saját életét kezdi vizsgálgatni.

Elképzelte magát a szülői házban, ahogy végigsétál az ismerős szobákon, leül a székekre, kinyitja az ajtókat és a gyerekkori ágyában alszik. Nem tűnt helyesnek. Olyan volt, mintha szellemként kísértene egy házban, amit jól ismert.

Hogy fog megbirkózni az anyjával és a bátyjával? És az *elittel*?

Az arisztokraták már azelőtt kiközösítették maguk közül, mielőtt elrabolták. Ezek után pedig egyenesen levegőnek fogják nézni. Az, hogy egy *alantas* fogságában volt... egy csőbe zárva, a földben... Az arisztokrácia nem jól kezelte ezeket a visszataszító dolgokat, és egészen biztosan őt fogják hibáztatni érte. A fenébe, lehet, hogy az anyja is ezért volt olyan visszafogott.

Istenem, gondolta. Hogyan fog ezután élni?

Az elhatalmasodó félelem ellenére csak egy dolog tartotta benne a lelket: az, hogy néhány napig itt lehet ebben a szobában, és itt alhat Zsadist mellett. A belőle áradó hideg segített neki a szellemalakból újra hús-vér emberré válni, és a teste melegétől nem didergett.

Hiába volt gyilkos, csak mellette érezte magát biztonságban.

Még több idő... először még több időt kell vele töltenie, aztán talán képes lesz újra szembenézni a világgal.

Összevonta a szemöldökét, amikor rájött, hogy Zsadist túl hosszú ideje van már bent a fürdőszobában.

A földön a távolabbi sarokban kialakított fekvőhelyre tévedt a tekintete. Hogy volt képes nap nap után ott aludni? A föld nagyon kemény lehetett alatta, a feje alatt nem volt párna, és még egy takaró sem, ami a hideg ellen megvédte volna.

A koponyát nézte az összehajtott takarón. A fekete bőrszíj, amelyet a foga között tartott, arról tanúskodott, hogy a koponya olyan valakié volt, akit régen szeretett. Biztosan a felesége, bár nem hallott róla ilyen irányú pletykákat. Vajon a *fele* természetes ok miatt ment az Árnyékba, vagy erőszakkal szakították el tőle? Talán ezért volt mindig olyan dühös?

Bella a fürdőszoba felé nézett. Mi tart olyan sokáig?

Odament és bekopogott. Amikor nem kapott választ, lassan benyitott. A kiáramló hideg légáramlattól hátrahőkölt, de hamar összeszedte magát, és behajolt a fagyos levegőbe.

- Zsadist?

A zuhanyfülke üvegajtaján keresztül látta, hogy a férfi a jéghideg víz alatt ül. Előre-hátra ringatja magát, miközben egy mosdókesztyűvel a csuklóját sikálja.

- *Zsadist!* – Odaszaladt, és eltolta az ajtót. Tapogatva megkereste a csapot, és elzárta a vizet. – Mit csinálsz?

A férfi örült tekintettel nézett fel rá, miközben továbbra is hintázott és súrolta a csuklóját. A fekete tetovált sávon a bőre már vörös volt, szinte sebes.

- Zsadist? – Nagy nehezen megpróbált gyengéden szólni hozzá. – Mit csinálsz?

- Nem... nem tudom megtisztítani. Nem akarom, hogy te is mocskos légy. – Felemelte a karját, és vér csorgott le rajta. – Látod? Nézd ezt a mocskot! Itt van mindenhol. Rajtam. Bennem.

A hangja jobban megrémítette Bellát, mint az, amit magával művelt, mivel a szavak mögött érezhető volt az örület hátborzongató logikája.

Felvett egy törülközőt, belépett a zuhanyfülkébe, és leguggolt. Megfogta Zsadist kezét, és elvette tőle a mosdókesztyűt.

Ezután óvatosan felitatta a vizet kisebesedett bőréről, és azt mondta.

- Tiszta vagy.

- Nem, nem igaz, nem vagyok! – Hangja emelkedni kezdett, valami szörnyű erő hajtotta belülről. – Mocskos vagyok. Nagyon piszkos. Piszkos, piszkos... - Már gagyogott, a szavak

összefolytak, a hangja pedig hisztérikusan emelkedett, és végül olyan hangosan sikított, hogy az egész fürdőszoba zengett tőle. – Hát nem látod rajtam a mocskot? *Mindenhol* ott van. Rám ragadt, bőrtönbe zár. Érzem a bőrömon...

- Pszt! Engedd, hogy... én...

Bella nem vette le róla a szemét, mintha Zsadist arra készülne, hogy... Istenem, nem is tudta, mire... vakon kinyúlt egy újabb törülközőért, és behúzta a zuhanyfülkébe. A férfi válla köré tekerte, de amikor megpróbálta a karjaiba vonni, elhúzódott.

- *Ne érints meg!* – nyögte. – Te is bepizskolódsz.

Bella térdre ereszkedett előtte, köntöse beleért a vízbe, és magába szívta a nedvességet. De észre sem vette a hideget.

Jézusom... Zsadist úgy nézett ki, mint egy roncs: szeme tágra nyílt, tébolyult fény csillogott benne, elázott melegítőnadrágja a lábához tapadt, mellkasa csupa libabőr volt a hidegtől. Ajka kék, foga vacogott.

- Annyira sajnálom! – suttogta a lány. Nagyon szerette volna megnyugtatni, hogy nincs rajta semmiféle mocskok, de tudta, ezzel csak újra felzaklatná.

Ahogy a víz csöpögött a zuhany padlójára, a ritmikus hang olyan volt, mintha egy dobot ütöttek volna mellettük. Két csobbanás között Bella visszaemlékezett arra az éjszakára, amikor követte Zsadist a szobájába... amikor a férfi megérintette vágyban égő testét. Tíz perccel azután pedig a fürdőszobában talált rá, amint épp a vécé felé hajolva hány. Csak azért, mert hozzáért.

Mocskos vagyok. Nagyon piszkos. Piszkos, piszkos...

A megvilágosodás úgy tört rá, mint egy rémálom. Dermesztő bizonyossággal kúszott be a tudatába, és valami szörnyűsége világított rá. Nyilvánvaló volt, hogy vérrabszolga korában megverték, ezért nem tudta elviselni, hogy hozzáérjenek. A veréstől azonban, bármilyen fájdalmas és iszonyú volt, még nem érezné magát mocskosnak.

A szexuális zaklatástól viszont annál inkább.

Zsadist fekete szeme hirtelen megtalálta a lányt. Mintha megérezte volna, milyen következtetésre jutott.

Bella együttérzéssel és sajnálattal telve hozzá akart bújni, a férfiből áradó düh azonban megállította.

- A francba, te nő – csattant fel -, lennél szíves eltakarni magad?

Bella lenézett. A köntöse derékig szétnyílt, és látni engedte a mellét. Gyorsan összerántotta magán a ruha elejét.

A feszült csendben nem tudott Zsadist szemébe nézni, ezért inkább izmos vállára koncentrált... amelyen követett egy izmot fel a lapockán át a nyakához. Tekintete vastag nyakára siklott... arra a vénára, amely a bőr alatt lüktetett.

Vad éhség támadt fel benne, és megnyúlt a szemfoga. *Ó, a fenébe!* Miért kell épp most előjönnie a vér utáni váagnak?

- Miért engem akarsz? – dörmögte Zsadist, amikor egyértelműen megérezte a lány éhségét. – Jobbat is találhatsz nálam.

- Nem, te...

- *Nagyon jól tudom*, mi vagyok.

- Nem vagy mocskos.

- A fenébe, Bella...

- És nekem csak te kellesz. Nézd, nagyon sajnálom, nem kell megtenned, ha...

- Tudod mit? Fejezd be a beszédet! Halálosan fáraszt. – Kinyújtotta a karját az egyik térdén, csuklóval felfelé. Fekete szemében semmiféle érzelm nem látszott, még düh sem. – Ez lesz a halálad, te nő. De csináld, ha tényleg akarsz!

Az idő mintha megállt volna, miközben Bella a kinyújtott kart nézte, amelyet a férfi oly kelletlenül ajánlott fel neki. Isten látja lelkét, el fogja fogadni. Egy gyors mozdulattal

odahajolt, és óvatosan belemártotta a fogát a vénába. Biztos nagyon fájhatott neki, de még csak meg sem rezdült. Amikor megízlelte a vérét, felnyögött a gyönyörűségtől. Azelőtt csak arisztokratából tudott inni, a harcosok osztályának tagjaiból azonban még soha, nem is beszélve a testvériségről! Zsadist vérenek ízére legszívesebben felkiáltott volna az örömtől, olyan volt számára, mint egy költemény, mint egy gyönyörteli robbanás. Aztán lenyelte, és a férfi ereje végigszántott a testén. Úgy égette a csontjaiban, mint a tűz, és hihetetlen erőt szállítva a szívébe pumpálódott.

Bella annyira remegett, hogy majdnem elvesztette a kapcsolatot a csuklójával, de végül sikerült megkapaszkodnia a felkarjában, és kiegyenesedett. Hatalmas kortyokban nyelt, mohón szívta a vért, mert nemcsak az erejére volt nagy szüksége, hanem rá is. Erre a férfira. Számára csak Zsadist létezett.

18. fejezet

Zsadist keményen küzdött, hogy ne mozduljon meg, miközben Bella ivott belőle. Nem akarta megzavarni, de minden egyes szívásnál érezte, hogy nem sokáig bírja már. Az egyetlen, aki valaha a vérét itta, az úrnő volt, az erőszak emléke pedig olyan élesen hasított belé, mint a lány foga a csuklójába. Félelem lett úrrá rajta, ezt azonban már nem a múlt árnyéka táplálta, hanem a jelen. Ez már igazi rettegés volt.

Szentséges isten... Nagyon szédült, és nem állt messze attól, hogy elájuljon, mint valami puhány anyámasszony katonája.

Kétségbeesetten próbált úrrá lenni a gyengeségén, ezért inkább Bella sötét hajára koncentrált. Egy tincs szabad keze közelében volt, és csillogott a fürdőszoba lámpája alatt. Olyan szép volt, és annyira más, mint az úrnő szőke haja!

Istenem, Bella haja annyira selymes volt... Ha lett volna hozzá mersze, beletemette volna a kezét azokba a puha mahagónihullámokba... nem, nemcsak azt... az egész arcát... Vajon meg tudná tenni? Ennyire közel lenni egy nőhöz? Vagy még nagyobb félelem kerítene hatalmába, és úgy érezné, megfullad?

Úgy gondolta, ha Bella lenne az a nő, talán képes lenne rá.

Igen... nagyon szeretné az arcát a hajához érinteni.

Talán mélyebbre fűrná magát bele, és megtalálná a nyakát, aztán... megcsókolná a torkát. Igen, nagyon gyengéden. Igen... és aztán esetleg feljebb csúszna, és az ajkával megsimítaná az arcát. Lehet, hogy a lány megengedné neki. De nem menne a szája közelébe. Nem hitte, hogy Bella képes lenne olyan közel lenni a sebhelyéhez, a felső ajka amúgy is el van torzulva. Azonkívül nem is tudta, hogy kell csókolózni. Az úrnő és a kegyencei bölcsen távol tartották magukat a szemfogától. Azok után pedig soha nem akart ilyen intim közelségbe kerülni egy nővel sem.

Bella abbahagyta az ivást, felemelte a fejét, és zafírkék szemét Zsadistra emelte, csak hogy megbizonyosodjon róla, jól van.

Az aggodalma csapás volt a férfi büszkeségére. Milyen szörnyű gondolat, hogy nem bírja ki, amíg egy nő iszik belőle... és milyen megalázó látni, hogy Bella *tudja* ezt, miközben a vénájára tapad. Az arckifejezése azonban még ennél is rosszabb volt, amikor néhány pillanattal ezelőtt elborzadva rájött, mire használták még a múltban amellet, hogy vérrabszolga volt.

Nem tudta elviselni a sajnálatát, nem akarta, hogy olyan aggodalmas arcot vágjon, és nem volt szüksége rá, hogy vigasztalóan megsimogassa. Kinyitotta a száját, és kész volt arra, hogy felemelje a lány fejét a csuklójáról, a dühe azonban valahogy elpárolgott, és nem tett semmit.

- Nincs semmi baj – mondta rekedten. – Kőkemény vagyok itt fent. Szilárd, mint a kő.

A lány szemében látott megkönnyebbülés felért egy újabb arcul csapással.

Amikor Bella megint ráhajolt a karjára, és inni kezdett, Zsadist arra gondolt, mennyire *gyűlöli* ezt.

Vagyis... Volt benne olyan, amit gyűlölt. Jól van, valójában azt utálta, ami az ő fejében játszódtott le. Amikor újra megérezte a gyengéd szívást a vénáján, rájött, talán tetszik neki.

De csak addig, amíg eszébe nem jutott, mit nyel le. Piszkos vért... fertőzött... mocskos, szennyezett vért. Istenem, miért utasította vissza Phuryt, aki kívül és belül is tökéletes? Most pedig itt van vele, a hideg, kemény padlón térdel, és átharapja a fekete vérrabszolgatetoválást. Miért?

Zsadist behunyta a szemét. Persze azok után, amin keresztülment, biztosan úgy gondolta, nem érdemel jobbat, csak egy olyat, aki maga is fertőzött. Az *alantas* valószínűleg elvette minden önbizalmát.

Istenem, megesküdött magának, hogy addig nem nyugszik, amíg saját kezűleg ki nem szorítja az életet abból a mocskos gazemberből.

Bella egy sóhajjal felemelte a fejét a csuklójáról, és hátradőlt a zuhanyzó falához. Szemháját félig lehunyva tartotta, teste elernyedtt. A köntöse teljesen átnedvesedett, a lábához tapadt, és kirajzolta alatta a combját, a csípőjét és... lába közének ívét.

Zsadist nadrágjában az azonnal megkeményedett, ő viszont legszívesebben tőből levágta volna.

Bella lassan ráemelte a tekintetét. Z nem lepődött volna meg, ha rátör valami roham, vagy rosszul lesz, miközben próbált nem gondolni arra, milyen undorító dolgot nyelt le.

- Jól vagy? – kérdezte a lánytól.

- Köszönöm – felelt Bella fátyolos hangon. – Köszönöm, hogy megengedted...

- Ja, ezt akár abba is hagyhatod. – Istenem, bárcsak képes lett volna megmentenie magától! A úrnő lénye beleivódott minden porcikájába, kegyetlensége beszivárgott a vérébe, és azóta is az erei szövevényes hálózataiban keringett, most pedig ez a mérgezett vér átkerült a lányba is.

Keményebben kellett volna harcolnia ellene.

- Kiviszlek az ágyra – mondta neki.

Amikor látta, hogy a lány nem tiltakozik, ölbe vette, kivitte a zuhanyfülkéből, majd megállt a mosdókagyló mellett, hogy felvegyen egy száraz törülközőt.

- A tükör – mormolta Bella. – Letakartad a tükröt. Miért?

Zsadist nem válaszolt, csak bevitte a hálószobába. Képtelen lett volna beszélni neki azokról a borzalmakról, amelyeket át kellett élnie.

- Ennyire csúnya vagyok? – suttogta a férfi vállába.

Amikor odaértek az ágyhoz, Zsadist talpra állította.

- A köntösöd vizes lett, le kellene vened. Tessék, ezzel megtörölközhetsz, ha akarsz.

Bella elvette tőle, és kezdte meglazítani derekán a kötőt. Zsadist gyorsan elfordult, és hallotta, ahogy a ruha lehull róla, és a földre esik, majd suhog a paplan, amikor bebújik alá.

Miután a lány elhelyezkedett az ágyon, valami ősi, mélyről jövő ösztön azt súgta neki, hogy feküdjön mellé. És nemcsak azért, hogy átölelje. Benne akart lenni, mozogni... élvezni. Valamiért így tűnt helyesnek hogy ne csak a vérét adja neki, hanem a testét is.

Ami *tökéletesen* elképzelhetetlen volt.

Megsimította a fejét, és azon csodálkozott, honnan jöhetett ez a rossz ötlet. Atyaisten, távol kell tartania magát tőle...

Nos, ez amúgy is nemsokára bekövetkezik, mivel ma este elmegy. Elmegy és hazaköltözik.

Ösztönei kétségbeesetten tiltakoztak a gondolat ellen, és azt sugallták, vegye rá, hogy maradjon itt az ágyában. A francba ezzel az ostoba, ősi ösztönrel! Neki dolga van, amit el kell végeznie. Fel kellett kutatnia azt a bizonyos *alantast*, és lemészárolnia, amiért bántotta Bellát. Ezzel kellene inkább foglalkoznia.

Bement a gardrób szobába, felvett egy garbót, és felfegyverkezett. Amikor elővette a szekrényből a fegyvertartó szíját, arra gondolt, megkéri a lányt, hogy adjon neki személyleírást a gyilkosról, aki elrabolta. De nem akarta felzaklatni... Nem, majd megkéri Tohrt, hogy beszéljen vele, ő sokkal jobban tudja kezelni az ilyen helyzeteket. Ha Tohr ma este visszaviszi a családjához, majd megkérdezi tőle.

- Elmegyek – mondta Z, miközben felcsatolta a bőr fegyvertartót a mellkasára. – Akarod, hogy Fritzcel hozassak neked valami ennivalót?

Amikor Bella nem válaszolt, hátrafordult az ajtóból. A lány az oldalán feküdt, és őt nézte.

Az ősi ösztön egy újabb hulláma söpört végig a testén.

Látni akarta, ahogy eszik. Miután szeretkeztek, és a testébe élvezett, szeretett volna ételt hozni neki, és azt akarta, hogy a kezéből fogadja el az ennivalót. Istenem, legszívesebben kiment volna, hogy lelőjön valamit, visszahozza, megsüsse, és addig etesse a kezéből, amíg jól nem lakott! Aztán mellé feküdné, egy törrel a kezében, és védelmezné, miközben alszik.

Visszament a gardrób szobába. A francba, a végén még be fog csavarodni. Tisztára elmegy az esze.

- Hozatok neked valami ennivalót – mondta.

Ellenőrizte a két fekete tör pengéjét, úgy, hogy beleszúrta az alkarjába, és felsértette vele a bőrét. Amikor a fájdalomtól bizsergést érzett az agyában, ránézett a lány fogának nyomára, amit a csuklóján hagyott.

Visszaterelte gondolatait az öltözködésre, és a fegyvereket a csípőjére csatolta, majd végigsimított a két ismerős pisztolyon. Mindkét kilenc milliméteresnek tele volt a tára, de azért becsúsztatott még két teli tárat az öv üres tartójába. Aztán egy dobókést a hátához az övbe, és nem feledkezett meg a dobócsillagokról sem. Ezután felhúzta a csizmáját, és magára öltött egy vékony szélzsekit, hogy eltakarja magán ezt a hatalmas arzenált.

Amikor kijött, Bella még mindig őt nézte az ágyból. A szeme hihetetlenül kék volt. Kék, mint a zafír. Vagy az éjszaka. Kék, mint...

- Zsadist?

Elfojtotta a vágását, hogy pofon vágja magát.

- Igen?

- Csúnyának látsz engem?

Amikor a kérdés hallatán hátrahőkölt, Bella a kezébe temette az arcát, és így szólt.

- Nem számít, felejtsd el!

Látta, hogy a lány megpróbál elrejtőzni előle, és eszébe jutott az első alkalom, amikor sok-sok héttel azelőtt meglepte az edzőteremben. Teljesen ledöbbszent, amikor meglátta, csak állt előtte bambán, és még most is ugyanilyen hatással volt rá. Mintha lett volna benne egy kikapcsoló gomb, amelyhez csak a lánynak lett volna távirányítója.

Megköszöri a torkát.

- Olyannak látlak, amilyennek mindig.

Ezzel elfordult, ám egy halk csuklást hallott. Aztán még egyet.

Hátranézett a válla felett.

- Bella... szent ég...

- Sajnálom – mondta a lány, és még mindig az arca előtt tartotta a kezét. – N-Nagyon sajnálom. Menj, j-jól vagyok... sajnálom, tényleg. Nincs semmi baj.

Zsadist odament hozzá, leült az ágy szélére, és azt kívánta, bárcsak jobban tudna bánni a szavakkal!

- Nincs miért bocsánatot kérned.

- Elfoglaltam a szobádat, az á-ágyadat. Arra kényszerítettelek, hogy mellettem aludj. M-még arra is rávettelek, hogy adj nekem a véredből. Annyira... sajnálom! – Mély levegőt vett, és összeszedte magát. Kétségbeesésének ázott föld szaga azonban még mindig érezhető volt a levegőben. – Tudom, hogy el kellene mennem, tudom, hogy nem akarsz, hogy itt legyek veled, de szükségem van... Nem mehetek haza a házamba. Az *alantas* onnan rabolt el, ezért nem bírom elviselni a gondolatot, hogy visszamenjek oda. És a családommal sem akarok lenni. Nem értenék meg, mi tesz jót nekem most, és nincs erőm, hogy elmagyarázzam nekik. Egyszerűen csak szükségem van egy kis időre, hogy képes legyek kiütni a fejemből mindazt, ami benne van, de nem tudok egyedül lenni. Nem bírok elviselni senkit, csak...

Amikor kifogyott a szuszából, Zsadist azt mondta.

- Addig maradhatsz itt, ameddig csak akarsz.

Bella megint zokogni kezdett. *A fenébe.* Nem kellett volna ezt mondania.

- Bella... én... - Mit kellene most tennie?

Fogd meg a kezét, te seggfej! Öleld már át!

De nem tudta megtenni.

- Akarsz, hogy kiköltözzek a szobámból, hogy elég tered legyen?

A lány megint sírva fakadt, de közben azt mormolta.

- Szükségem van rád.

Istenem, ha jól értette a savait, akkor nagyon megsajnálta.

- Bella, ne sírj! Hagyd abba, és nézz rám! – A lány végül összeszedte magát, mély levegőt vett, és megtörölte az arcát. Amikor Zsadist biztos volt benne, hogy ráfigyel, azt mondta. – Ne aggódj semmi miatt! Addig maradsz itt, ameddig csak akarsz. Megértetted?

Bella nem felelt, csak nézte.

- Bölints, ha megértetted, csak hogy tudjam, hogy felfogtad. – Amikor bölintott, a férfi felállt. – Én vagyok az utolsó dolog, amire szükséged van, ezért jobb lesz, ha nem is emlited ezt a hülyeséget többé!

- De én...

Az ajtó felé indult.

- Hajnal előtt visszajövök. Fritz tudja, hogy találjon meg engem... vagyis minket.

Miután elhagyta a szobát, végigment a szobrokkal díszített folyosón, balra fordult, és elsietett Wrath dolgozószobája és a főlépcső előtt. Három ajtóval arrébb bekopogott. Nem nyitott ajtót senki. Megint kopogott.

Lement a földszintre, és a konyhában megtalálta azt, akit keresett.

Mary, Rhage párja burgonyát hámozott. Sok burgonyát. Mintha egy hadsereg főzne. Szürke szemét felemelte, és a krumplihámozó kés megállt a levegőben. Körülnézett a konyhában, mintha meg lenne győződve róla, hogy Zsadist valaki mást keres. Vagy csak remélte, hogy nincs egyedül vele.

- Félre tudnád ezt tenni egy kis időre? – kérdezte Zsadist, és a burgonyahalom felé bökött a fejével.

- Hát persze. Rhage majd eszik valami mást. Fritz amúgy is rosszul volt a gondolattól, hogy én akarok főzni. Mit... vagyis, mire van szükséged?

- Nem nekem. Bellának. Jól jönne neki most egy barát.

Mary letette a kést és a félig meghámozott krumplit az asztalra.

- Már alig várom, hogy láthassam.

- A szobámban van. – Ezzel sarkon fordult, és már azon járt az esze, melyik sikátorban bukkanjon elő a belvárosban.

- Zsadist?

Megállt, bár keze már az ajtón volt.

- Mi az?

- Nagyon rendesen bánssz vele.

Zsadist a vérre gondolt, amit belőle ivott, és arra, mennyire szeretett volna a testébe élvezni.

- Nem mondhatnám – vetette hátra a válla fölé.

Van úgy, hogy mindent előlről kell kezdeni, gondolta O, miközben átfutott az erdőn.

Körülbelül háromszáz méterre attól a helytől, ahol leparkolta a kocsiját, a fák mögött megpillantott egy tisztást. Megállt, mielőtt kiért volna a fenyőfák takarásából.

A fehér hótakaró közepén állt a ház, ahol először rátalált a feleségére. A lemenő nap fényében az épület és a környék úgy nézett ki, mint egy festmény, vagy mint egy képeslap. Tökéletes közép-amerikai tájkép. Csak a vékony füstcsík hiányzott, amely a vörös téglás kéményből kigyózott felfelé.

O elővette a távcsövet, körbenézett a helyszínen, aztán a házra koncentrált. Amikor meglátta a bejárathoz vezető kerék- és lábnyomokat, aggódni kezdett. Talán gazdát cserélt a ház, és új lakók költöztek be? De bent még mindig ott voltak a bútorok, azok a bútorok, amelyeket felismert abból az időből, amikor bent volt a nővel.

Leengedte a távcsövet, és lelógatta a nyakában. Leguggolt. Itt fogja megvárni. Ha életben van, vagy ő fog hazajönni, vagy eljön a holmijáért az, aki a gondját viseli. Ha meghalt, valaki biztosan idejön, hogy kipakolja a bútorokat és a többi cuccot.

Legalábbis remélte, hogy valami történni fog. Nem tudott máshova menni, mivel még a nevét sem tudta, sem azt, hogy milyen családból származik. Nem tudott jobb megoldást, mint itt

várni. Mivel az utóbbi időben nem raboltak el más nőt rajta kívül, a faj tagjai közt biztosan beszédtema lett. A baj csak az volt, hogy ez a módszer heteket vagy esetleg... hónapokat is igénybe vehetett. A vallatással kicsikart információ pedig nem volt mindig megbízható.

Nem, a legnagyobb esély arra, hogy valami előrehaladást érjen el az ügyben az, ha a házat figyeli. Itt fog ülni és várni, amíg nem jön valaki, aki nyomra vezet. Azt lenne a legideálisabb, ha maga a sebhelyes testvér lenne az, aki itt felbukkan.

Az aztán igazán tökéletes lenne.

O visszaült a sarkára, és nem vett tudomást a hideg szélről.

Istenem... nagyon bízott benne, hogy a felesége még életben van.

19. fejezet

John folyton a földet bámulta, és próbált észrevétlen maradni.

Az öltözöt gözpára lepte el, és a beszélgetések moraja, valamint a meztelen fenekeken csattanó törülközők hangja töltötte be. Az újoncok levették magukról az átizzadt git, és lezuhanyoztak, mielőtt ebédszünetet tartottak volna. Ezután kezdődött ugyanis az elméleti oktatás.

Teljesen hétköznapi, fiús dolog volt, csak hogy John *nagyon* nem akart meztelenre vetkőzni. Annak ellenére, hogy mindannyian egyforma testfelépítésűek voltak, számára ez a dolog maga volt a megtestesült középiskolás rémálom, amelyben tizenhat éves korági gyakran része volt. Akkor hagyta ott az iskolát. Most viszont túl fáradt volt ahhoz, hogy elviselje.

Úgy gondolta, körülbelül éjfél felé járhat az idő, bár úgy érezte, mintha legalább hajnali négy lett volna... vagy holnapután. Az edzés rendkívül kimerítő volt. Egyik fiú sem volt túl erős, mégis mindegyik meg tudta csinálni azt, amit Phury, majd Tohr tanítottak nekik. Néhánynak már szinte természetesen jöttek a mozdulatok. John azonban igazi katasztrófa volt. A lába lassan reagált, a karja mindig rosszkor volt rossz helyen, és a fizikai koordinációs képesség teljes hiánya látszott rajta. Istenem, bármilyen keményen is próbálkozott, képtelen volt megtartani az egyensúlyát. A teste olyan volt, mint egy vízzel töltött, dülöngélő zacskó: ha elmozdult az egyik iránya, biztos, hogy arra el is esett.

- Jobb lesz, ha igyekszel! – mondta neki Blaylock. – Már csak nyolc percünk maradt.

John a zuhanyzó irányába nézett. A víz még mindig folyt a fülkében, de már nem állt alattuk senki. Már amennyire onnan látta. Gyorsan levette magáról a git és a herevédőt, aztán bement a...

A fenébe! Lash még ott volt a sarokban. Mintha csak rá várt volna.

- Hé, nagyfiú – szólalt meg vontatottan a zuhany alól -, ma aztán igazán megmutattad, mit tudsz...

Hirtelen azonban elakadt a szava, amikor megpillantotta John mellkasát, és csak bámult rá.

- Te kis seggnyaló! – csattant fel, és kiviharzott a zuhanyzóból.

John lenézett a kör alakú hegre a bal melle felett, amivel született... amiről Tohr azt mondta, csak a testvériség tagjainak van, és a beavatási szertartáson kapják.

Remek. Most már a születési heget is hozzáadhatja ahhoz a listához, amiről nem szeretne az osztálytársaival beszélgetni.

Amikor a dereka köré csavart törülközővel kijött a zuhanyzóból, minden fiú, még Blaylock is, ott állt, és egy emberként bámult rá. John ara gondolt, vajon a vámpírokban megvan-e az a fajta falkaösztön, ami a farkasokban vagy a kutyákban.

Amikor továbbra is csak álltak és bámulták, azt gondolta, *naná. Mi ezt, ha nem egy hatalmas igen?*

Lesütött szemmel odament a szekrényéhez, és kétségbeesetten vágyott rá, hogy végre vége legyen a napnak.

Hajnali három tájban Phury gyorsan végigsétált a Tizedik utcán a Zéróhoz. Butch a klub króm és üveg bejárata előtt állt, és a hideg idő ellenére ráérősen ögylgett. Jól nézett ki hosszú kasmírkabátjában és mélyen a fejébe húzott Red Sox sapkájában. Felismerhetetlenül, de jól.

- Mi a helyzet? – kérdezte, amikor kezet fogtak.

- *Alantas* szempontból az éjszakát csódnak nevezném. Egyet sem találtam. Kösz, hogy eljöttél. Szükségem lesz rá.

- Szívesen. – Butch még jobban a fejébe húzta a sapkát. A testvérekhez hasonlóan, ő sem akarta nagydobra verni a kilétét. Gyilkossági nyomozóként elég sok drogkereskedőt rács mögé jutatott, ezért jobbnak látta, ha kerüli a feltűnést.

A klubban bosszantó volt a technozene. Csakúgy, mint a villódzó fények és az emberek. Phurynek azonban meg volt rá az oka, miért jött mégis ide. Butch pedig csak udvarias volt. Mondjuk.

- Ez a hely túl elvont – mondta a zsaru, miközben egy rózsaszín szabadidőruhás férfit figyelt, akinek a sminkje tökéletesen passzolt a ruhájához. – Bármikor inkább elviselek néhány barmot és házi csapolt sört, mint ezt a homokos szarságot.

Amikor odaértek a VIP-részleghez, a térelválasztó zsinórt azonnal kiakasztották, hogy beléphessenek.

Phury bólintott a kidobóembernek, aztán Butchra nézett.

- Nem fog sokáig tartani.

- Rendben. Tudod, hol találasz.

Amíg a zsaru a törzsasztalukhoz ment, Phury odasétált a hátsó, drága helyiséghez, és megállt a két mór ajtónálló előtt, akik a Tiszteletes magánirodáját őrizték.

- Megmondom neki, hogy itt van – mondta a bal oldali.

Egy perc múlva Phuryt beengedték. Az iroda alacsony mennyezetével és gyér megvilágításával úgy nézett ki, mint egy barlang, amelyet szinte teljesen betöltött az íróasztal mögött ülő vámpír, különösen akkor, amikor felállt.

A Tiszteletes százkilencvenöt centi magas volt, és a kakastaréj-frizura legalább annyira jól állt neki, mint a méregdrága olasz ruha, amit viselt. Arca kegyetlen volt és intelligens, pontosan illett ahhoz a fajta üzlethez, amivel foglalkozott. A szeme azonban... a szeme nem illett a képbe. Furcsa mód rendkívül szép volt, olyasmi árnyalatú, mint az ametiszt, sötétlila, és szinte izzott.

- Ilyen hamar visszajöttél? – mondta halkán mély hangján, amely most keményebb volt, mint máskor.

Szerezd meg a cuccot, és tűnj el! – gondolta magában Phury.

Elővett egy összecsavart pénzköteget, lehámozott róla három ezres bankjegyet, és a krómasztalra terítette.

- A szokásos mennyiség dupláját kérem, és legyen négyfelé osztva.

A Tiszteletes hidegen elmosolyodott, és balra fordította a fejét.

- Rally, hozd ide a vevőnek, amit kér, de jól tömd meg azokat a dobozokat!

Egy talpnyaló jött elő a sötétből, és kiviharzott az eltolható ajtón keresztül a helyiség távolabbi sarkába.

Amikor egyedül maradtak, a Tiszteletes előjött az íróasztal mögül. Lassan, kimért mozdulatokkal lépkedett, és olyan baljóslatú, kígyózó mozgással közeledett, hogy Phury a kabátja alá csúsztatva a kezét, és ráfonta ujjait az egyik fegyver markolatára.

- Nem érdekelne valami keményebb cucc? – kérdezte a Tiszteletes. – A vörös füst csak gyerekjáték.

- Ha mást akarnék, azt kértem volna.

A tulajdonos megállt előtte. Nagyon közel.

Phury felvonta a szemöldökét.

- Talán valami gond van?

- Gyönyörű a hajad, tudtad? Olyan, mint egy nőé. És micsoda színek vannak benne! – A Tiszteletes hangja furcsán hipnotikus volt, sötétlila szeme egyenesen szuggerálta. – Ha már a nőknél tartunk, hallom, nem használod ki a lehetőséget, amiket a lányaim kínálnak neked. Igaz ez?

- Mit érdekel ez téged?

- Csak szeretek biztos lenni benne, hogy minden igényedet kielégítik. A vendégeim elégedettsége számomra nagyon fontos. – Még közelebb lépett Phuryhez, és a kabát alatt lévő karja felé bökött a fejével. – A kezed a fegyveredet markolja, ugye? Csak nem félsz tőlem?

- Nem. De szeretek biztos lenni benne, hogy gondoskodni tudnék rólad.

- Ó, valóban?

- Igen. Arra az esetre, ha fegyverből szájba lélegeztetésre lenne szükséged.

A Tiszteletes elvigyorodott, amitől kivillant a szemfoga.

- Tudod, már régóta hallok olyan pletykákat, hogy... a testvériség egyik tagja cölibátust fogadott. Még ilyet! Ki gondolta volna? Egy harcos, aki szüzességi fogadalmat tett! De hallottam róla még mást is. Csak egy lába van, és van mellette egy sebhelyes, antiszociális fickó, aki az ikertestvére. Véletlenül nem te vagy az a testvér?

Phury megrázta a fejét.

- Nem.

- Aha. Különös, mivel láttalak már itt a bárban egy olyan fickóval, aki úgy néz ki, mintha Halloween-maszkot viselne. És olyan alakokkal is együtt voltál, akikre illik a többi személyleírás, amit szintén hallottam. Nem gondolod, hogy...

- Tégy meg nekem egy szívességet, és hozasd ide az árut! Kint megvárom. – Phury ezzel kifelé indult. Eddig sem volt jó kedvében: nem talált harcot az utcán, és vérzett a szíve, amiért Bella visszautasította. Nem ez volt a megfelelő alkalom, hogy konfliktusba kerüljön valakivel. Pattanásig feszültek az idegei.

- Azért fogadtál cölibátust, mert a férfiakat szereted?

Phury hátrapillantott a válla felett.

- Mi ütött eléd ma este? Mindig is sunyi voltál, de most egyenesen úgy viselkedsz, mint egy seggfej.

- Tudod, az a te bajod, hogy nem jutsz szexhez. Nem futtatok fiúkat, de biztos tudnék találni neked valakit, aki hajlandó lenne rá.

Phury feldühödött. Huszonnégy órán elül másodjára. Átviharzott a helyiségen, megragadta a Tiszteletest Gucci zakója gallérjánál fogva, és a falhoz szegezte, majd belehajolt az arcába.

- Miért akarsz kikezdeni velem?

- Megcsókolsz, mielőtt szexelünk? – mormolta a Tiszteletes incselkedve. – Azt hiszem, ez a minimum, mivel eddig csak üzleti kapcsolat volt közöttünk. Vagy nem szereted az előjátékot?

- Baszd meg!

- Ez aztán nem túl eredeti visszavágás! Valami érdekesebbet vártam volna tőled.

- Rendben. Akkor ehhez mit szólsz?

Phury durván rányomta a száját a Tiszteletes szájára, ami inkább beillett támadásnak, mint csóknak, és távolról sem volt benne semmi szexuális. Csak azért tette, hogy letörölje a vigyort a gazember képéről. Ami sikerült is. A Tiszteletes megmerevedett, dühösen morogni kezdett, Phury pedig tudta, hogy elérte a célját. Aztán, hogy biztos legyen benne, hogy a tulaj megtanulta a leckét, szemfogával beleharapott az alsó ajkába.

Amikor megérezte a vérének az ízét, riadtan hátrahőkölt. Eltátotta a száját a meglepetéstől, és döbbsen azt lehelte.

- Nocsak, nocsak, mik ki nem derülnek, bűnfaló?

A szó hallatán a Tiszteletes azonnal abbahagyta a játszadozást, és hirtelen halálosan komoly lett. A beállt csendben nyilvánvalóan azt fontolgatta, hogy mindent letagad.

Phury megrázta a fejét.

- Ne is próbáld tagadni! Érzem az ízét a véredben.

Az ametiszt szem összeszűkül.

- A hivatalos elnevezés *manipulátor*.

Phury keze reflexből erősebben szorította a férfit. *Szentséges ég! Egy manipulátor! Itt Caldwellben, a faj tagjai közt, aki megpróbál a civilek közt észrevétlen maradni.*

Ez aztán nagyon fontos információ volt. Wrathnak egyáltalán nincs szüksége rá, hogy újabb polgárháború törjön ki a fajon belül.

- Rávilágítanék néhány tényre, ha megengeded – szólalt meg halkán a Tiszteletes. – Ha feladsz, elveszíted a beszállítódát. Gondold csak meg! Ha én kikerülök a képből, honnan fogod beszerezni, amire szükséged van?

Phury belenézett sötétlila szemébe, miközben a szavait fontolgatta. Mihelyt hazaér, el fogja mondani a testvéreknek, és rajta tartja a szemét a Tiszteletesen, de hogy feladja... a történelem során mindig is diszkriminálták a *manipulátorokat*, amit igazságtalannak tartott. Feltéve persze, hogy nem vetették be számos trükkjük egyikét. A Tiszteletes viszont már öt éve vezette a klubot, és eddig még semmi *manipulátor*-viselkedésre utaló probléma nem adódott vele kapcsolatban.

- Üzletet ajánlok – mondta Phury, és keményen belenézett a vámpír ibolyaszerű szemébe. – Én hallgatok, de pedig titokban tartod a kilétedet, és nem próbálkozol velem többé. Nem tűrom el, hogy az érzelmeimmel játszadozz! Mert ezt csináltad az előbb, ugye? Azt akartad, hogy dühös legyek, mert ki voltál éhezve az érzésre.

A Tiszteletes eltátotta a száját, és ebben a pillanatban kinyílt az iroda ajtaja. Egy női vámpír jött befelé, de meglepetten megtorpant, amikor meglátta a kétségkívül félreérthetetlen képet: két férfitest szorosan egymáshoz simult, a Tiszteletes ajka vérzett, Phury szája pedig véres volt.

- Tűnj a francba! – kiáltott rá a tulajdonos.

A nő olyan gyorsan hátrált kifelé, hogy megbotlott, és beverte a könyökét az ajtófélfába.

- Szóval, akkor megegyeztünk? – kérdezte Phury, miután a nő elment.

- Csak ha beismered, hogy te vagy az egyik testvér.

- Nem vagyok az.

A Tiszteletes szeme megvillant.

- Csak hogy tudd, nem hiszek neked.

Phurynek hirtelen az az érzése támadt, hogy a testvériség témája nem véletlenül került szóba ma este. Odahajolt a férfihez. Nagyon közel.

- Kíváncsi vagyok, hogy magyaráznád ki magad, ha kiderülne, ki is vagy valójában.

- Rendben – nyögte elkínzottan a Tiszteletes -, megegyeztünk.

Butch felnézett, amikor visszajött a nő, akit azért küldött be, hogy megnézzze, mit csinál Phury. A tranzakció általában hamar lezajlott, most viszont már legalább húsz perce tartott.

- A barátom még mindig odabent van? – kérdezte, miközben észrevette, hogy a nő úgy dörzsölgeti a könyökét, mintha fájna.

- Aha, nagyon is. – Amikor csukott szájjal elmosolyodott, Butch azonnal tudta, hogy vámpír. Ezt a jellegzetes zárt mosolyt akkor alkalmazták, amikor emberek között voltak.

Nem is néz ki rosszul, gondolta. Hosszú szőke haja volt, és bőrszerkót viselt. Amikor helyet foglalt a szomszédos bokszbán, és Butch megérezte az illatát, futólag eszébe jutott a szex. Ez volt az első alkalom azóta, hogy... a múlt nyáron megismerkedett Marissával.

Felhajtotta a poharából a maradék Scotchot, aztán a nő mellére nézett. Igen, valóban a szexre gondolt, bár ez inkább fizikai reakció volt, mint bármi más. Nem is hasonlított arra, amit Marissánál érzett. Az a vágy... perzselő volt. Tiszteletteljes. Fontos.

A nő olyan pillantást vetett rá, mint aki tudja, mi jár a fejében.

- A barátod lehet, hogy még sokáig nem jön ki.

- Igen?

- Még csak most kezdtek hozzá.

- A szexhez.

Butch felkapta a fejét, és mereven a nő szemébe nézett.

- Hogy mondtad?

- Ó, bocsí... - Összevonta a szemöldökét. – Ti ketten együtt vagytok, vagy ilyesmi?

- Nem, dehogy vagyunk! – csattant fel. – Mi a fenéről beszélsz?

- Jól van na, én sem gondoltam, hogy olyan vagy. Jól öltözködsz, de valahogy nincs olyan kisugárzásod.

- És a barátom sem a férfiakat szereti.

- Biztos vagy benne?

Butch a cölibátusi fogadalomra gondolt, és elbizonytalanodott.

Mindegy. Szüksége volt még egy italra, és nem akart beleavatkozni Phury dolgaiba. Felemelte a kezét, és intett a pincérnőnek, aki odasietett hozzá.

- Még egy dupla Scotchot – mondta, és hogy udvarias legyen, odafordult a szomszédos asztalnál ülő nőhöz. – Kérsz valamit?

A nő már ott ült mellette, és a keze a combján volt.

- Ami azt illeti, igen. De ezt ő nem tudja megadni nekem.

Amikor a pincérnő elment, Butch hátradőlt a fülkében, és két karját kétfelé kinyújtotta, mintegy kitérve magát. A nő elfogadta a meghívást, és hozzáhajolt, miközben keze lefelé vándorolt. Butch testében megmozdult valami, az első életjel hónapok óta. Egy futó pillanatig úgy gondolta, ha most lefekszik ezzel a nővel, talán ki tudja verni Marissát a fejéből.

Miközben a nő a nadrágon keresztül simogatta a férfiasságát, szinte kívülállóként nézte. Tudta, merre tartanak, és hogy valószínűleg az egyik mosdóban kötnek ki. Nem tartana tovább tíz percnél. Kielégítené, aztán ő maga is elmenne, majd lerázná magáról, mintha soha nem is találkoztak volna.

Istenem, hány százszor játszotta el már ezt eddig élete során? Pedig az egész nem más, mint szexnek álcázott maszturbálás. Nem nagy ügy.

Marissára gondolt... és érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe.

A nő úgy helyezkedett el mellette, hogy a melle a karjához ért.

- Menjünk hátra, nagyfiú! – súgta.

Butch megfogta a kezét, ami éppen az ágyékát simogatta, mire a nő doromboló hangot hallatott. De csak addig, amíg el nem húzta onnan.

- Ne haragudj, nem lehet.

A nő elhúzódott, és úgy nézett rá, mintha a férfi csak játszadozott volna vele. Butch viszonzta a tekintetét.

Nem volt rá felkészülve, hogy kimondja: soha többé nem fog szexelni. És azt sem értette, miért hat rá ilyen mélyen Marissa. Csak azt tudta, hogy a régi jól bevált szokását, hogy véletlenszerűen kiválasztott nőkkel kefél, már nem volt képes folytatni. Ma este legalábbis nem.

Hirtelen Phury hangja hangzott fel a félhomályban.

- Hé, zsaru, jössz vagy maradsz még?

Butch feltekintett, és egy pillanatig vizsgálódva méregette barátját.

Phury sárga szeme összeszűkül.

- Mi a gond, zsaru?

- Semmi. Kész vagyok, mehetünk – felelte Butch, hogy megtörje a kínos csöndet.

Amikor felállt, a vámpír szigorú tekintetét vetett a szőkére. Egy olyan "tartsd-a-szád-ha-jót-akarsz-magadnak" típusút.

Hűha, gondolta Butch, miközben kifelé mentek. Szóval Phury tényleg meleg.

20. fejezet

Bella órákkal később halk, súrlódó hangra ébredt. Az ablakra pillantott, és látta, hogy az acélredőnyök leereszkednek. Biztosan hamarosan hajnalodik.

Nyugtalanság kerítette hatalmába, és az ajtó felé nézett. Szerette volna, ha Zsadist besétál rajta, és végre a saját szemével is megbizonyosodhat róla, hogy egy darabban van. Amikor elment, nem látszott rajta semmi, olyan volt, mint máskor, de Bella tudta, hogy sok mindenen keresztülment miatta.

Hanyatt fordult az ágyon, és arra gondolt, amikor Mary bejött hozzá. Honnan tudta Zsadist, hogy barátira van szüksége? Istenem, az a tény, hogy megkereste Maryt, és...

A hálószoba ajtaja figyelmeztetés nélkül kinyílt.

A lány riadtan felült, és a nyakához húzta a takarót. Zsadist láttán meglepően nagy megkönnyebbülést érzett.

- Csak én vagyok az – morogta. Amikor belépett, egy tálcát tartott a kezében, és volt valami a vállán. Egy sporttáska. – Nem baj, ha valami fényt csinállok?

- Szia... - *Annyira örülök, hogy hazajöttél!* – Nem, dehogy!

Zsadist a gondolatának erejével meggyújtott néhány gyertyát, Bella pedig hunyorgott a hirtelen támadt világosságban.

- Elhoztam neked néhány holmit a házadból. – Letette a tálcát az éjjeliszekrényre, és kinyitotta a táskát. – Néhány ruhát, a dzsekidet, a sampont, ami a fürdőszobában volt, egy hajkefét, cipőt, meg zoknit, hogy ne fázzon a lábad. És a naplódát. Ne aggódj, nem olvastam el!

- Meg lennék lepve, ha igen. Te ennél sokkal nemesebb vagy.

- Nem erről van szó. Nem tudok olvasni.

Bella szeme megvillant.

- Egyébként – mondta a férfi, és hangja olyan kemény volt, mint az állkapcsa -, gondoltam, örülnél néhány saját cuccnak.

Amikor letette a táskát a földre az ágy mellé, Bella csak nézte, majd érzelmektől meihatottan a kezéért nyúlt, hogy megfogja. Amikor a férfi megvonaglott, a lány elpirult, és inkább azokra a holmikra nézett, amiket Zsadist hozott neki.

Istenem... ideges lett, amikor meglátta a saját dolgait. Főleg a naplóját.

Aztán, amikor előhúzta a táskából a kedvenc piros pulóverét, és az orrához emelve megszagolta, rájött, hogy megnyugtatja az ismerős illat. A parfüm, amit mindig magán viselt. És... igen a hajkefe, az ő hajkeféje, az a nagy szögletes fejű, aminek fémtüskéi voltak. Amit annyira szeretett. Felemelte a sampont, felpattintotta a tetejét, és beleszagolt. Óóóó... egyáltalán nem olyan, mint amit az *alantas* rákényszerített.

- Köszönöm. – Remegett a hangja, amikor kivette a táskából a naplóját. – Nagyon köszönöm.

Megsimogatta a könyv bőrborítóját. Nem fogja kinyitni. Most még nem. De majd nemsokára...

Felpillantott a férfire.

- Visszavinnél a házamba?

- Igen, megoldható.

- Nagyon félek odamenni, de azt hiszem, jót tenne.

- Jó. Csak szólj, hogy mikor!

Bella összeszedte a bátorságát, és hirtelen nagyon vágyott rá, hogy végre megtegye az első nagy lépést.

- Ha lemegy a nap, ma este. Akkor szeretnék menni.

- Oké. Akkor ma este. – A tálcára mutatott. – Most pedig egyél!

Bella tudomást sem vett az ételről, inkább a férfit figyelte, ahogy bemegy a gardróbszobába, és leveszi magáról a fegyvereket. Mindegyiket alaposan ellenőrizte. Arra gondolt, hol volt... mit csinált. A keze tiszta volt, az alkarján azonban fekete vért látott.

Valakit megölt ma este.

Bella arra gondolt, örülnie kellene annak, hogy egy *alantassal* kevesebb van, de miközben Zsadist odasétált a fürdőszobához egy melegítőnadrággal a karján, jobban érdekelte az ő állapota.

És legfőképp a teste... A férfi, a szó legpozitívabb értelmében szólva, úgy mozgott, mint egy állat. Minden suhanó lépésében érezhető volt a szunnyad erő. A vágy, amit már az első alkalommal érzett, amikor találkoztak, megint feltámadt benne. Nagyon kívánta.

A fürdőszoba ajtaja becsukódott, felhangzott a vízcso bogás, Bella pedig megdörzsölte a szemét, és arra gondolt, elment az esze. Ha a férfi attól is elhúzódik, hogy hozzáér a kezéhez, miből gondolja, hogy le akar vele feküdni?

Rosszul lett a magától, ezért inkább az ételre nézett. Sült csirke, pirított burgonya, egy pohár narancslé, víz, egy pohár fehérbor, két mosolygós zöldalma és egy szelet répatorta volt a tálcán. Fogta a villát, és megfordította a csirkét. Meg akarta enni, ami a tányéron volt, de csak azért, mert a férfi vette a fáradságot, hogy felhozza neki.

Amikor Zsadist kijött a fürdőszobából, és Bella meglátta a testét, amelyet csak a műszálas melegítőnadrág takart, kövé dermedve csak bámulni tudta. Mellbimbójában a karikán megcsillant a gyertyafény, hasának és karjának kemény izmai pedig szépen kirajzolódtak a halvány megvilágításban. Mellkasán a testvériség csillag alakú jele mellett egy friss, kékszürke vágás és egy zúzódás nyoma látszott.

- Megsérültél?

Zsadist odament a tálcához, és megnézte, mennyi maradt a tányéron.

- Nem sokat ettél.

Bella nem válaszolt, mivel szeme megakadt a férfi csípőcsontján, amely nem sokkal emelkedett ki a nadrág alacsony dereka felett. Istenem... ha csak egy kicsit lejjebb csúszna, mindent láthatna!

Hirtelen eszébe jutott, amikor véresre sikálta magát a zuhany alatt, mert azt gondolta, mocskos. Nagyot nyelt, és arra gondolt, mit tehettek vele és a férfiasságával. Úgy érezte, nem helyes az, ahogy most kívánja... Nem illendő. Túlságosan rámenős. Nem mintha ettől megváltoztak volna az érzései.

- Nem vagyok túl éhes – dörmögte válaszképpen.

Zsadist közelebb tolta hozzá a tálcát.

- Nem baj, akkor is egyél még!

Amikor látta, hogy Bella megint hozzákezd a csirkéhez, fogta a két almát, és átsétált a szoba másik végébe. Beleharapott az egyikbe, és törökülésben leült a földre. Evés közben az egyik karját a hasa előtt tartotta, tekintetét a földre szegezte.

- Vacsoráztál lent? – kérdezte a lány.

Zsadist megrázta a fejét, és még egyet harapott. A hang visszhangzott a csendben.

- Csak ennyit eszel? – Amikor a férfi megvonta a vállát, halkan hozzátette. – És még te mondd nekem, hogy egyek.

- Igen, én. Szóval lennél szíves arra koncentrálni?

- Nem szereted a csirkét?

- Nem szeretem az ételt. – A tekintete továbbra is lesütve maradt, a hangja azonban nyomatékosabban csengett. – Egyél már!

- Miért nem szereted az ételt?

- Nem bízom benne – felelte a foga között. – Ha nem te magad készíted, vagy elejétől végig látod, ahogy elkészül, nem tudhatod, mi van benne.

- Miből gondolod, hogy valaki megpróbálna...

- Mondtam már, mennyire nem szeretek beszélgetni?

- Mellettem alszol ma éjjel? – bökte ki a lány hirtelen a kérést, mert úgy gondolta, jobb lesz, ha még azelőtt választ kap, mielőtt a férfi végleg elhallgat.

Zsadist arca megrándult.

- Tényleg ezt akarod?

- Igen.

- Akkor melletted alszom.

Miközben Zsadist megette a két almát, Bella pedig elfogyasztott mindent a tányérról, a csend nem volt valami fesztelen, de kínos sem. Bella még megette a répatortát is, aztán bement a fürdőszobába, és megmosta a fogát. Amikor kijött, a férfi a szemfogával csipegette le a második alma csutkájáról az utolsó pici cafatokat, amelyeket még talált.

Bella nem tudta elképzelni, hogy képes ilyen kevés ennivalóval beérni. Sokkal többet kellene ennie.

Úgy érezte, mondania kellene valamit, de nem tudta, mit, ezért inkább bebújt a takaró alá. Összegömbölyödött, és várt. Percek múlva, amikor Zsadist még mindig azzal volt elfoglalva, hogy sebészi precizitással lefaragjon mindent az almáról, a lány nem bírta tovább a feszültséget.

Ebből elég! – gondolta. Tényleg el kell mennie valahová máshová a házban. Támaszként használja Zsadistot, és ez nem helyes.

Már éppen nyúlt volna a takaró sarkáért, hogy felemelje, amikor a férfi felkelt a földről, és odament az ágyhoz. Bella dermedten figyelte, ahogy leteszi az almacsutkát a tányérja mellé, aztán felveszi ugyanazt a szalvétát, amelybe ő törölte a száját, és ő is megtörölte az arcát. Miután a kezét is megdörzsölte vele, fogta az egész tálcát, és kitette a szoba ajtaja mellé a folyosóra. Visszajött, az ágy másik oldalához ment, és ráfeküdt a paplan tetejére. Kissé besüppedt alatta a matrac. Összefonta a karját a mellkasán, lábát a bokájánál keresztbe tette, és lehunyta a szemét.

A gyertyák egymás után aludtak ki a szobában. Amikor már csak egy maradt, megszólalt.

- Ezt égve hagyom, hogy láss valamit a sötétben.

Bella ránézett.

- Zsadist?

- Tessék?

- Amikor a... - megköszöörülte a torkát -, amikor lent voltam a földben, a lyukban, gondoltam rád. Azt akartam, hogy eljőjj értem. Tudtam, hogy te ki tudsz szabadítani.

A férfi szemöldöke lefelé mozdult, bár a szemhéja csukva volt.

- Én is gondoltam rád.

- Tényleg? – Zsadist állt le-fel mozogva helyeselt, Bella mégis tovább kérdezte. – Komolyan.

- Igen. Volta napok... amikor semmi másra nem tudtam gondolni, csak rád.

Bella érezte, hogy tágra nyílik a szeme. Odafordult a férfi felé, és fejét az egyik kezére támasztotta.

- Valóban? – amikor nem kapott választ, muszáj volt tovább faggatnia. – Miért?

Zsadist mellkasa lesüllyedt, amikor kifújta a levegőt.

- Csak azt akartam, hogy kiszabadulj. Ez minden.

Ó... szóval csak a munkáját végezte.

Bella leejtette fejét az ágyra, és hátat fordított neki.

- Hát, köszönöm... hogy eljöttél értem.

A csendben a gyertyát figyelte az éjjeliszekrényen. A könnyecsepp alakú láng olyan elbűvölően és kecsesen hullámozott.

Zsadist halkán szólalt meg.

- Gyűlöltem a gondolatot, hogy egyedül vagy és félsz. Hogy valaki bánt. Nem... hagyhattam, hogy tovább folytatódjon.

Bella visszatartotta a lélegzetét, és hátrapillantott a válla fölé.

- Nem aludtam az alatt a hat hét alatt – folytatta a férfi. – Amikor behunytam a szemem, folyton téged láttalak, ahogy segítségért kiáltasz.

Istenem, az arca kemény volt ugyan, a hangja viszont olyan lágy és gyönyörű, mint a gyertyaláng.

Zsadist odafordította felé a fejét, és kinyitotta a szemét. Fekete tekintete tele volt gyengédséggel.

- Nem tudtam elképzelni, hogy voltál képes olyan sokáig életben maradni. Biztosra vettem, hogy meghaltál. Aztán megtaláltuk a helyet, és kiemeltelek a földből. Amikor megláttam, mit művelt veled...

Bella lassan fordult meg, nehogy megijessze, és megint bezárkózzon.

- Nem emlékszem semmire.

- Az jó. Nagyon jó.

- De egyszer majd... szeretném megtudni. Elmondod akkor nekem?

Zsadist behunyta a szemét.

- Ha tényleg szükséged van a részletekre.

Egy ideig csendben voltak, majd Zsadist az oldalára fordult, és úgy nézett rá.

- Nem szívesen kérdezem, de hogy nézett ki az az *alantas*? Emlékszel valami különös ismertetőjegyre rajta?

Rengetegre, gondolta Bella. *Túl sokra*.

- Igen. Barnára festette a haját.

- Micsoda?

- Úgy értem, majdnem biztos vagyok benne. Minden héten bement a fürdőszobába, és éreztem a hajfesték szúrós szagát. A festések között pedig a haja töve kezdett kifehéredni. Egy vékony sávban a fejbőrénél.

- Én azt hittem, a kifakulás jó nekik, mert ez azt jelenti, hogy régóta tajgai a társaságnak.

- Nem tudom. Azt hiszem, ő valami... magas beosztásban volt. Vagyis van. A lyukból hallottam, hogy a többi *alantas* mindig nagyon tiszteletteljesen beszélt vele. És O-nak szólították.

- Még valami?

Bella megborzongott, amikor újra visszacsöppent a rémálomba.

- Szerelmes volt belém.

Zsadist torkából halk, dühös morgás tört fel, ami nagyon tetszett a lánynak. Biztonságban érezte magát tőle. Erőt adott neki, hogy folytassa.

- Az *alantas* azt mondta, hogy... szeret, és valóban így is volt. Megrögzötten imádott. – Lassan kifújta a levegőt, és próbálta lecsillapítani hevesen dobogó szívét. – Kezdetben rettegtem tőle, de egy idő után megtanultam, hogy fordítsam ellene a saját érzéseit. Meg akartam bántani.

- Igazán?

- Néha, igen. Volt olyan, hogy még... sírt is.

Zsadist arckifejezése nagyon furcsa lett. Mintha... irigyelné.

- Milyen érzés volt?

- Azt nem akarom elmondani.

- Azért mert jó?

- Nem akarom, hogy azt gondold rólam, hogy kegyetlen vagyok.

- A kegyetlenség és a megtorlás nem ugyanaz.

Bella úgy gondolta, hogy ez a harcosok világában valóban így is van.

- Nem biztos, hogy ebben egyetértünk.

A férfi fekete szeme elkeskenyedett.

- Vannak, akik szívesen *megbosszulnának* téged. Ezt tudod, ugye?

Bella elképzelte, hogy Zsadist kimegy az éjszakába, hogy megkeresi a gazembert, és nem tudta elviselni a gondolatot, hogy közben megsérül. Aztán a bátyjára gondolt, aki dühösen és büszkén, szintén a gyilkos után vetné magát.

- Nem... nem akarom, hogy bárki is ezt tegye értem. Se te, se Rehvenge, se más.

Egy hideg légáramlat süvített át a szobán, mintha kinyílt volna egy ablak. Bella körülnézett, és rájött, a fagyos levegő a férfi testéből áradt.

- Van valakid? – kérdezte hirtelen Zsadist.

- Miért... Ja, nem, Rehvenge a testvérem. Nem a szerelmem.

A férfi széles válla ellazult. Aztán összevonta a szemöldökét.

- És régebben volt?

- Valakim? Egy kis ideig igen. De nem működött a kapcsolatunk.

- Miért?

- A bátyám miatt. – Kis szünetet tartott. – Bár, ez így nem teljesen igaz. A férfinak nem volt mersze szembeszállni Rehvenge-dzsel, ezért egy idő után nem tudtam tisztelni. Aztán... a kapcsolatunk részleteit elmondta *az elitnek*, és a dolgok... kezdtek bonyolulttá válni.

Valójában elviselhetetlenné. A férfi hírneve természetesen sértetlen maradt, míg az övé darabokra tört. Talán ezért is vonzódott annyira Zsadisthoz. Őt nem érdekelt, mit gondolnak róla mások. Nála nem voltak fortélyok, se ravasz viselkedés, amely mögé elrejtette volna a gondolatait és az ösztöneit. Őszinte volt és nyílt, még akkor is, ha ezzel kimutatta a gyűlöletét. Viszont így meg lehetett benne bízni.

- Ti ketten... - A férfi hangja elhalt.

- Mi ketten, mi?

- Szeretők voltatok? – Zsadist halkán káromkodott egyet. – Ne is törődj vele, nem tartozik...

- Igen, azok voltunk. Rehv rájött, és ekkor kezdődtek a problémák. Tudod, milyen az arisztokrácia. Ha egy nő olyan férfival fekszik le, aki nem a házastársa, egész életében szégyenbélyeget visel. Mindig is azt szerettem volna, ha civilnek születek, de persze a származását senki sem tudja megválasztani, nem igaz?

- Szeretted azt a férfit?

- Azt hittem, igen. De... nem. – A koponyára gondolt, ami a férfi fekhelye mellett volt a földön. – Te voltál már szerelmes?

Zsadist szája sarka vicssorra húzódott.

- Mégis, mi a francot gondolsz? – amikor látta, hogy a lány megütközve néz rá, behunyta a szemét. – Ne haragudj! Úgy értem, nem. A válaszom, nem.

Akkor miért tartja magánál azt a koponyát? És vajon kié lehet? Már éppen azon volt, hogy megkérdezze, amikor a férfi megelőzte.

- A bátyád utána fog menni annak az *alantasnak*?

- Egész biztosan. Rehvenge... Nos, amióta az apám kiskoromban meghalt, ő a család feje. Rehvenge agresszív. Nagyon is.

- Akkor mondd meg neki, hogy maradjon a fenekén, mert én foglak *megbosszulni*!

- Nem!

- De igen.

- De én nem szeretném. – Nem tudná megbocsátani magának, ha a férfi meghalna közben.

- Sajnálom, ezt nem tudom leküzdeni magamban. – Szorosan behunyta a szemét. – Istenem... alig kapok levegőt, ha arra gondolok, hogy az a gazember még mindig él. Halált érdemel!

Bella szívét félelem, hála, és valami furcsa melegség töltötte el. Egy hirtelen ötlettől vezérelve odahajolt a férfihoz, és szájon csókolta.

Zsadist felszisszent és visszahőkölt. Szeme jobban elkerekedett, mintha pofont kapott volna.

Ó, a francba! Miért kellett ezt tennie?

- Sajnálom! Nagyon sajnálom, én...

- Nyugodj meg! Nincs semmi baj. – Hanyatt fordult, és megérintette a száját. Oda-vissza húzgálta rajta az ujját, mintha letörölné róla a csókot.

Amikor Bella fájdalmasan felsóhajtott, azt kérdezte.

- Mi a baj?

- Ennyire visszataszító volt?

Zsadist leengedte a kezét.

- Nem.

Na, persze, micsoda hazugság!

- Inkább hozok egy szivacsot, ehhez mit szólsz?

Amikor felkelt volna az ágyból, hogy a fürdőszobába menjen, a férfi megragadta a karját.

- Ez volt életem első csókja, oké? Nem számítottam rá.

Bellának elállt a lélegzete. Hogy lehetséges ez?

- Ó, az isten szerelmére, ne nézz már így rám! – Elengedte a lány karját, és megint a mennyezetet bámulta.

Élete első csókja...

- Zsadist?

- Mi az?

- Megengeded, hogy újra megtegyem?

Hosszú, nagyon hosszú csend lett. Bella egy centivel közelebb húzódott hozzá a takaró alatt.

- Nem érek hozzád sehol máshol, csak a szádon. Ígérem!

Fordulj felém! – szuggerálta a férfit. – Fordítsd felém a fejed, és nézz rám!

Zsadist megtette.

Nem várta meg, hogy engedélyt adjon neki, és időt sem akart hagyni, hogy meggondolja magát. Finoman hozzáért a férfi ajkához, aztán egy ideig csak a szája felett tartotta a száját. Amikor Zsadist nem mozdult, megint hozzáért, és ezúttal az ajkával meg is simogatta. A férfi felszisszent.

- Zsadist?

- Igen? – suttogetta.

- Lazítsd el a szádat, kérlek!

Bella felkönyökölt, és óvatosan közelebb húzódott hozzá, de közben nagyon vigyázott, nehogy túl sok legyen a férfi számára. Az ajka meglepően puha volt, kivéve azon a helyen, ahol el volt torzulva. Bella szándékosan időzött annál a résznél, újra és újra visszatért oda, hogy tudassa vele, nem számít neki a csúnya heg.

Aztán megtörtént. Zsadist visszacsókolta. Csupán egy apró mozdulat volt a szájával, Bella azonban a legbelsőbb porcikájáig érezte. Amikor újra megtette, egy halk nyögéssel jutalmazta a kezdeményezést, és hagyta, hogy a férfi átvegye az irányítást.

Istenem, olyan bátortalan volt, ahogy gyengéd, cirógató mozdulatokkal végigsimította ajkával a száját. Óvatosan és édesen csókolta. Szájának alma- és férfiarcszesz-íze volt. Ettől a lassú leheletfinom érintéstől, ami köztük történ, Bella testében ismét felébredt a vágy.

Amikor kidugta a nyelvét, és megnyalta a férfi száját, Zsadist élesen elhúzódott.

- Nem tudom, mit keresek itt.

- De igen, tudod. – Bella közelebb hajolt hozzá, hogy ne szakadjon meg köztük a kapcsolat. – Nagyon is tudod.

- De...

Ajkával elhallgattatta, és nemsokára Zsadist ismét átadta magát a csóknak. Ezúttal, amikor a lánynyelve végigsimított rajta, kinyitotta a száját, és nyelvük nedvesen összeért. Lassan összeecsavarodott... aztán máris Bella szájában volt, és kutatva felfedezőútra indult.

Bella érezte, amikor a férfi vágya feltámadt, és nagy testében egyre fokozódott a hőség. Nagyon szerette volna, ha kinyújtja felé a karját, megragadja, és magához vonja. Amikor nem

tette, elhúzódott, és a szemébe nézett. Zsadist arca lángolt, szeme csillogott. Ő is vágyott a lányra, de nem mozdult felé. És úgy tűnt, nem is fog.

- Szeretnék megérinteni – szólalt meg Bella.

Felemelte a kezét, ám a férfi megdermedt, és keményen megfogta a csuklóját. Félelem ébredt benne, Bella érezte, ahogy végighullámszik a testén, és feszültté válik tőle. Türelmesen várt, hogy elhatározza, mit akar, ez egyszer nem akarta sürgetni.

A szorítás lassan elernyed a csuklóját.

- Jó... de csak lassan!

- Megígérem.

A karjával kezdte. Az ujjával felfelé indult szőrtelen bőrén. Zsadist szeme gyanakodva követte a mozdulatot, ám Bella nem vette zokon. Izmai meg-megrándultak, ahol elhaladt. Lassan simogatta, hagyott idő, hogy hozzászokjon az érintéséhez, és csak amikor már biztos volt benne, hogy megnyugodott, akkor hajolt rá, és apró csókot lehelt a bicepszére. A vállára. A kulcsontjára. A mellizma tetejére.

És a mellbimbója felé tartott.

Amikor az ezüstkarika közelébe jutott, felnézett. A férfi olyan tágra nyílt szemmel nézte, hogy fekete pupillája körül látszott a szeme fehérje is.

- Szeretnék itt is megcsókolni – mondta neki. – Megengeded?

Zsadist bólintott, és megnyalta az ajkát.

Abban a pillanatban, ahogy Bella szája hozzáért a bimbóhoz, a teste akkorát rándult, mintha a kezét és lábát egyszerre húzták volna meg. De Bella ekkor sem hagyta abba. Szájába vette a piercinget, és a nyelvét ingerlően a bimbó köré fonta.

Zsadist felnyögött, a hang halk morgásként tört föl belőle, aztán sziszegve beszívta a levegőt.

Fejét hátraszegte a párnába, de még olyan szögben tartotta, hogy lássa, mit csinál a lány.

Amikor Bella a nyelvvel megpöccintette a karikát, és egy picit meg is húzta, Zsadist ívben megfeszítette a hátát, és felemelte az ágyról. Felhúzta az egyik térdét, a másik pedig belevált a matracba. A lány addig izgatta a mellbimbóját, amíg azt nem látta, hogy öklöbe szorított kezével megmarkolja a paplant.

- Ó... Bella... - Alig kapott levegőt, zihált, hőség sugárzott a testéből. – Mit teszel velem?

- Akarod, hogy abbahagyjam?

- Vagy hagyd abba, vagy csináld erősebben!

- Mit szólnál még egy kicsihez?

- Jó... még egy kicsit.

Bella újra ráhajolt a mellkasára, szájába vette a mellbimbót, és addig izgatta, amíg a férfi csípője körözni nem kezdett.

Bella lenézett Zsadist testére, és kiesett a ritmusból. Merev férfiassága, ahogy nekifeszült a melegítőnadrágnak, szinte teljesen látni engedte magát: a végét, kecses ívét, vastag testét és alatta a két zacskót.

Édes istenem! Hatalmas volt...

Bella lába köze hihetetlenül nedves lett. Felemelte a tekintetét, és a szemébe nézett. Zsadist szeme még mindig nyitva volt, száját eltátotta, arcán pedig áhítat, döbbenet és vágy tükröződött egyszerre.

Bella a szájához emelte a kezét, és hüvelykujját a szájába dugta.

- Szívd!

Zsadist erősen megszívta, és figyelte, ahogy a lány folytatja. Bella érezte, hogy a férfi kezdi elveszíteni az eszét. A vágya egyre nőtt, és végül olyan lett, mint egy lőporos hordó. Szent isten, annyira kívánta, hogy azt akarta, robbanjon fel. Rá. Belé.

Elengedte a mellbimbóját, kihúzta a hüvelykujját az ajak közül, és feljebb csúszott, hogy nyelvét a szájába dugja. A támadásra Zsadist vágyakozva felnyögött, hatalmas teste nekifeszült a matracnak.

Bella szerette volna, ha elengedi magát, és megérinti, de nem bírta kivárni, amíg megteszi. Az első alkalommal neki kell irányítania. Ledobta magáról a takarót, és felsőtestével a mellkasára feküdt, lábát áttette a csípőjén.

Amikor teljes súlyával ráfeküdt, a férfi megmerevedett, és abbahagyta a csókot.

- Zsadist?

Olyan erővel dobta le magáról, hogy Bella visszapattant a matracról.

Zsadist felpattant az ágyról. Feltüzelve állt zihálva vette a levegőt, teste csapdába esett a múlt és a jelen között.

Egyik része szerette volna, ha a lány folytatja, amit csinált. Istenem, majd belehalt, hogy életében először megízlelje a vágyat! Hihetetlen érzések ébredtek fel benne. Olyan volt, mint egy újjászületés. Az egyetlen jó, amit azóta érzett, hogy... megszületett.

Jóságos ég, nem csoda, hogy a férfiak ölni is képesek azért, hogy megvédjék a szerelmüket.

De nem tudta elviselni, hogy felette legyen. Még akkor sem, ha Bella volt az. Szörnyű pánik uralkodott el rajta, amitől veszélyessé vált. Mi lett volna, ha megüti? Az isten szerelmére, hiszen ledobta az ágyra!

Ránézett. Olyan átkozottul gyönyörű volt, ahogy ott feküdt az összegyűrődött takarók és szétszórt párnák között! De Zsadist félt tőle, és ezért *féltette* őt. A simogatás és a csókolózás, bármennyire is benne volt az elején, túl nagy hatással volt rá, és nem mert ilyen állapotban a közelében lenni.

- Nem tehetjük ezt többé – mondta. – Ez a dolog nem fog még egyszer megtörténni.

- Hiszen élvezted! – felelte Bella halkán, de magabiztosan. – Éreztem, hogy a véred tombol a tenyerem alatt.

- Nincs vita.

- A tested megkeményedett.

- Meg akarsz sérülni? – Bella magához szorított egy párnát, miközben a férfi folytatta. – Mert őszintén szólva, én csak egy módját ismerem a szexnek, és azt te nem akarhatod.

- Tetszett, ahogy megcsókoltál. Le akarok feküdni veled. Szeretkezni akarok.

- Szeretkezni? *Szeretkezni?* – Széttárta a karját. – Bella... amit én tudok neked nyújtani, az kefézés. És az nem tetszene. Igazság szerint nekem se tetszene, hogy azt teszem veled. Te ennél sokkal jobbat érdemelsz.

- Éreztem az ajkadat a számon. Gyengéd voltál...

- Ó, ugyan már!

- *Fogd be a szád*, és engedd, hogy befejezzem!

Zsadist úgy eltátotta a száját, mintha fenékbe rúgták volna. Még soha senki nem beszélt vele ilyen hangon. A rendkívüli hangszín már önmagában is felkeltette volna a figyelmét, az a tény azonban, hogy a lány szólt hozzá így, megdöbbenetette.

Bella hátradobta a haját a vállá mögé.

- Ha nem akarsz velem lenni, rendben van. De akkor mondd azt! Ne bújj amögé, hogy meg akarsz védeni! Azt hiszed, nem tudom, hogy durva lenne veled a szex?

- Ezért akarod annyira? – kérdezte Zsadist halálra vált hangon. – Azt gondolod, hogy az *alantas* után már csak azt érdemled, hogy bántsanak?

Bella a homlokát ráncolta.

- Nem, egyáltalán nem erről van szó. De ha ez az egyetlen módja annak, hogy veled legyek, akkor így fog megtörténni.

Zsadist többször végigsimította rövidre nyírt haját előlről hátra, remélve, hogy ezzel ráveheti az agyát arra, hogy működjön.

- Szerintem össze vagy zavarodva. – Lesütötte a szemét, és a földet nézte. – Fogalmad sincs, miket beszélsz.

- Szentelen gazember! – csattant fel a lány.

Zsadist felkapta a fejét. Épp most kapott még egy fenékbe rúgást...

- Hogy mondtad?

- Tégy meg egy szívességet mindkettőnk érdekében! Ne próbálj meg helyettem gondolkozni, jó? Mert minden alkalommal, amikor azt teszed, rossz következtetésre jutsz. – Ezzel Bella bevonult a fürdőszobába, és becsapta maga után az ajtót.

Zsadist nagyokat pislogott. *Mi a franc volt ez?*

Körülnézett a szobában, mintha a bútorok vagy a függöny segíthetnének neki rájönni. Aztán kifinomult hallása furcsa, halk hangra lett figyelmes. Bella... sírt.

Magában káromkodva odament a fürdőszoba ajtóhoz. Nem kopogott. Elfordította az ajtógombot, és benyitott. A lány a zuhanyzó mellett, karját maga köré fonva állt, zafírkék szeméből csak úgy potyogtak a könnyek.

Ó... istenem. Mit kell ilyenkor tennie egy férfinak?

- Nagyon sajnálom – dörmögte. – Ha... megbántottam az érzéseidet, vagy ilyesmi.

Bella csak nézte mereven.

- Nem vagyok megbántva. Dühös vagyok és szexuálisan frusztrált.

Z úgy felkapta a fejét, hogy majdnem kitört. *Nos... jól van. Okéééééé.*

Istenem, nyakmeregítőre lesz szüksége, ha ez így folytatódik.

- Még egyszer elmondom, Zsadist. Ha nem akarsz lefeküdni velem, elfogadom, de ne mondd meg nekem, hogy mit akarok!

Z csípőre tette a kezét, úgy nézte mereven a márványpadlót. *Ne mondj semmit, seggfej! Tartsd a szád!*

- Nem erről van szó – bukott ki belőle, mintha a szavak önálló életet éltek volna. Nagyot káromkodott. A beszéd rossz ötlet volt. Nagyon-nagyon rossz ötlet.

- Hanem miről? Úgy érted, kívánsz engem?

Zsadist arra a testrészére gondolt, ami még mindig kétségbeesetten próbált kitörni a nadrág börtönéből. Bellának volt szeme, ő is láthatta a nyomorultat.

- Tudod, hogy igen.

- Vagyis, ha hajlandó vagyok elfogadni, hogy... a szex... durva... lesz – elhallgatott, és érezte, hogy elpirul -, akkor miért nem lehetünk együtt?

Zsadist visszatartotta a levegőt, amíg a tüdeje már égett, a szíve pedig vadul dobogott. Úgy érezte magát, mintha egy szakadék felett állna, és lenézne a mélységbe. Édes istenem, csak nem el fogja neki mondani? Csak nem?

Amikor kimondta a szavakat, felfordult a gyomra.

- Mindig ő volt felül. Az úrnő. Amikor... bejött hozzám, mindig rajtam volt. Az előbb, amikor ráfeküdtél a mellkasomra, én... szóval, nekem úgy nem megy.

Megdörzsölte az arcát. A mozdulattal legalább annyira el akart rejtőzni a lány elől, mint amennyire a fejfájást akarta megszüntetni, ami hirtelen rátört.

Hallotta, hogy valamelyikük kifújja a levegőt. Rájött, hogy a lány az.

- Zsadist, annyira sajnálom! Nem tudtam, hogy...

- Ja... igen... jobb lenne, ha inkább elfelejtenéd, amit most mondtam. – Istenem, sürgősen el kell tűnnie a lány közeléből, mielőtt a szája megint önálló életre kelne! – Nézd, nekem most...

- Mit tett veled? - Bella hangja hajszálvékony volt.

Zsadist mereven ránézett. *Ó, nem, ezt már nem*, gondolta.

Bella egy lépést tett felé.

- Zsadist... akaratod ellenére volt veled?

Elfordult.

- Lemegyek az edzőterembe. Majd később találkozunk.

- Várj...

- *Később*, Bella. Most... nem vagyok rá képes.

Kifelé menet fogta az edzőcipőjét és az Mp3 lejátszóját.

Egy jó hosszú futás, erre van most szüksége. Jó sok futásra. És mi lesz, ha ezzel sem jut sehová? Nos, akkor legalább abba az illúzióba ringathatja magát, hogy el tudott futni önmaga előtt.

21. fejezet

Phury utálkozva nézett a biliárdasztalra, miközben Butch a lökést tervezgette. Valami nem stimmelt a zsaruval, és miután egy mozdulattal három golyót is begurított a lyukba, Phury megállapította, ez átkozottul nem az ő napja.

- Jézusom, Butch! Négy nyertes játszma egymás után. Mondd meg nekem, miért veszem egyáltalán a fáradságot, hogy veled játsszak?

- Mert a remény hal meg utoljára, vámpír. – A zsaru felhajtotta a maradék Scotchot. – Akarsz játszani még egy menetet?

- Miért is ne? Az esélyeim ennél már úgysem lehetnek rosszabbak.

- Készítsd elő, én addig hozok magamnak még egy italt.

Amikor Phury kihalászta a lyukból a golyókat, rájött, mi nem stimmel Butchcsal. Minden alkalommal, amikor elfordult, a férfi bámulni kezdte.

- Forgatsz valamit a fejedben, zsaru?

Butch töltött magának néhány ujjnyi whiskyt, aztán jó nagyot kortyolt a pohárból.

- Nem különösebben.

- Hazug! Azóta ferde szemmel nézel rám, amióta hazajöttünk a Zéróból. Miért nem állsz elém, és bököd ki, miről van szó?

Butch mogyorósbarna szeme állta a vámpír tekintetét.

- Meleg vagy, haver?

Phury kiejtette a kezéből a nyolcas számú golyót, és halványan hallotta, ahogy a márványpadlóra koppan.

- Micsoda? Miből gondolod...

- Hallottam, hogy közelebbi kapcsolatba kerültél a Tiszteletessel. – Amikor Phury nagyot káromkodott, Butch felvette a fekete golyót, és visszagurította a zöld asztalra. – Nézd, nekem nem gond, ha az vagy. Őszintén mondom, cseppet sem érdekel, kihez vonzódasz. Csak szeretném tudni.

Hát, ez aztán igazán remek! – gondolta Phury. Nemcsak hogy egy olyan nő után eped, aki az ikertestvérét választja, most már azt gondolják róla, hogy egy nyavalyás *manipulátorral* randizik...

Annak a nőnek, aki rájuk nyitott a Tiszteletes irodájában, elég nagy szája lehetett, és... *Krisztusom!* Butch azóta már biztosan elmondta Vishousnek. Ők ketten olyanok, mint egy öreg házaspár, nincsenek titkaik egymás előtt. Vishous pedig biztos elfecsegte Rhage-nek. Ha pedig Rhage tudja, az olyan, mintha bemondanák az esti híradóban.

- Phury?

- Nem. Nem vagyok meleg.

- Ne érezd úgy, hogy le kell tagadnod, vagy ilyesmi!

- Nem érzem. Egyszerűen nem vagyok az.

- Akkor biszexuális?

- Butch, ejtsd már a témát, jó? Ha valaki a testvériségből gyanús lehet, az inkább a szobatársad. – A zsaru kidülledt szeme láttán hozzátette. – Ugyan, ennyi idő után már illene tudnod. Hiszen együtt laktok.

- Egész biztos, hogy nem. Ó, szia, Bella!

Phury megpördült. Bella a küszöbön állt, fekete szaténköntöst viselt. Phury nem tudta levenni róla a szemét. A lány bájos arca újra egészségesnek tűnt, elmúltak róla a zúzódások, és a szépsége megint a régi fényében ragyogott... Lélegzetelállítóan szép volt.

- Sziasztok – mondta. – Phury, beszélhetnék veled egy percre? Miután befejeztétek?

- Butch, nem bánod, ha most szünetet tartunk?

- Nem, dehogy. Viszlát később, Bella.

Amikor a rendőr elment, Phury felesleges precizitással csúsztotta be a világosbarna biliárdasztalt a fal tartóba.

- Jól nézel ki. Hogy érzed magad?

- Jobban. Sokkal jobban.

Mert Zsadistból ivott.

- Szóval... miről van szó? – kérdezte a férfi, miközben próbálta nem elképzelni, ahogy ikertestvére vénájára hajol.

Bella nem felelt. Odament a szárnyas üvegajtóhoz, amely az erkélyre vezetett. Köntöse alja szétnyílt, és úgy suhant mögötte a márványpadlón, mint egy árnyék. A haja vége minden lépésnél a derekához súrlódott, és jobbra-balra libbent. Phury nagyon megkívánta, és azon imádkozott, a lány meg ne érezze vágyának illatát.

- Ó, Phury, nézd, majdnem telihold van. – A tenyerét az üvegre tette, és egy ideig ott tartotta. – Bárcsak...

- Ki akarsz menni? Hozhatok egy kabátot.

Bella hátrafordulva rámosolygott.

- Nincs cipőm.

- Majd hozok azt is. Maradj itt!

Alig néhány perc elteltével megjelent egy bundabéléses csizmával és egy pelerinnel, amit a jó öreg Fritz egy szekrény mélyéről húzott elő.

- Hű, de gyors voltál – jegyezte meg Bella, és magára terítette a vérvörös kabátot.

Phury letérdelt elé.

- Add a lábad, segítek felvenni!

Bella felemelte az egyik térdét, a férfi pedig felhúzta rá a csizmát. Próbálta nem észrevenni milyen selymes a bőre a bokájánál, és mennyire rabul ejtő az illata. Milyen könnyedén szét tudná nyitni a köntöst, félrehúzni az útból, és...

- Most add a másikat! – mondta rekedten.

Miután kész volt, kinyitotta az erkélyajtót, és kiléptek. Lábuk alatt ropogott a hó, amely a teraszt borította. Bella szájából fehér felhőkben távozott a levegő, a szél pedig úgy csiklandozta a pelerint, mintha a vállát cirógatná.

- Nincs messze a hajnal – szólalt meg a lány.

- Igen, nemsokára feljön a nap.

Phury azon gondolkodott, miről akar vele beszélni, amikor Bella arca komolyra váltott, és a férfi már tudta miért jött hozzá. Zsadist miatt. Természetesen.

- Szeretnék kérdezni róla – mondta halkán. – Az ikertestvéredről.

- Mire vagy kíváncsi?

- Hogy lett vérrabszolga?

Ó, istenem... Nem akart a múltról beszélni.

- Phury? Elmondod nekem? Megkérdezném tőle, de...

A *francba*. Nem tudott volna hihető okot találni arra, miért nem válaszolt.

- Egy dada vitte el. Hét hónapos korában kicsempészte a házból. Nem találtuk őket sehol, és ahogy ki tudtam deríteni, a dada két évvel később meghalt. Zsadistot pedig az, aki megtalálta, eladta rabszolgának.

- Nagyon nehéz lehetett neked és a családnak.

- Iszonyatos volt. Elvesztettünk valakit, e nem volt holttest, hogy eltemessük.

- És amikor... vérrabszolga volt... - Nagy levegőt vett. – Tudod, mi történt vele?

Phury megdörzsölte a tarkóját. Amikor habozott, Bella hozzátette.

- Nem a sebekről szeretnék hallani, sem a kényszerű ivásról. Azt szeretném tudni... mi más történt még vele.

- Nézd, Bella...

- Tudnom kell.

- Miért? – kérdezte Phury, bár tudta a választ. A lány le akart feküdni Z-vel, és valószínűleg már meg is próbálta. Ez volt a válasz a "miért"-re.

- Csak.

- Kérdezd meg tőle!

- Nem hajlandó elmondani, és ezt te is tudod. – Kezét a férfi karjára tette. – Kérlek! Segíts, hogy jobban megérthessem!

Phury nem szólt semmit. Azzal nyugtatgatta magát, hogy csak azért hallgat, mert tiszteli Zsadist magánéletét, ami többnyire igaz is volt. Csakhogy az igazsághoz az is hozzátartozott, hogy nem akarta ezzel megkönnyíteni neki az utat Bella ágyáig.

A lány megszorította a karját.

- Azt monda, le volt kötözve. És hogy nem tudja elviselni, ha a nő van felül, amikor... - Elhallgatott. – Phury, mit tettek vele?

Szentséges ég! Zsadist beszélt neki a fogságáról?

Halkan káromkodott egyet.

- Másra is használták, nemcsak ivásra. Ennyit mondhatok, többet nem.

- Ó, istenem! – Bella magába roskadt. – Csak szükségem volt rá, hogy más szájából is halljam. Biztosan kellett tudnom.

Egy hideg szellőkés érte őket, mire Phury nagy levegőt vett, de még mindig úgy érezte, hogy mindjárt megfullad.

- Be kellene menned, mielőtt megfázol!

Bella bólintott, és az ajtó felé indult.

- Te nem jössz?

- De, csak még elszívok egy cigarettát. Menj, siess!

Nem nézett oda, amikor a lány bement, csak az ajtó csapódását hallotta.

Zsebre tette a kezét, és a széles, fehér hómezőre bámult. Aztán behunyta a szemét, és visszautazott a múltba.

Mihelyt Phury átesett az átváltozáson, nekilátott, hogy megkeresse az ikertestvérét. Bejárta az óhazát, bekopogtatott minden házba, ahol a család elég gazdag volt ahhoz, hogy rabszolgát tartson. Időről időre fülébe jutott egy olyan pletyka, hogy az elit egyik magas rangú nőtagja fogva tart egy férfit, aki akkora, mint egy harcos. Phurynek azonban nem sikerült kiderítenie, ki lehet az.

Nem volt meglepő, hogy nem jutott semmire. Abban az időben, a 19. század elején, a faj még viszonylag összetartó volt, és szigorúan betartották az ősi szabályokat és a szokásokat. Ha kiderült volna, hogy valaki vérrabszolgaként fogva tart egy harcost, a törvény szerint halállal lakolt volna a bűnéért. Phurynek ezért nagyon diszkréten kellett kérdezősködnie. Ha összehívatta volna az arisztokráciát, és nyíltan kérte volna az ikertestvére kiadatását, vagy ha rajtakapták volna, hogy megpróbálja megtalálni, azzal aláírta volna Zsadist halálos ítéletét. A rabszolgatartó egyetlen és egyben legjobb fegyvere a védekezésre az lett volna, ha megöli a rabszolgát, és felmutatja a holttestét.

Az 1800-as évek végére Phury már majdnem feladta a reményt. Akkorra mindkét szülője természetes halállal meghalt. Az óhazában felbomlott a vámpírtársadalom, és elkezdődtek az első kivándorlások Amerikába. Phury hontalan lett, mivel évtizedek óta járta Európát, suttogások, burkolt célozgatások és pletykák után nyomozva... aztán hirtelen megtalálta, amit keresett.

Angol területen volt aznap este, amikor megtörtént. A doveri sziklákon álló egyik kastélyban volt egy ünnepség, amikor a táncterem sötét szegletében állva meghallotta, hogy két férfi a háziasszonyról beszélget. Azt mondták, hogy a nő egy hihetetlen testi adottságokkal megáldott vérrabszolgát rejteget, és szereti, ha nézik közben, sőt néha még másnak is megengedi, hogy használja.

Phury rögtön, már aznap este elkezdett udvarolni a nőnek.

Nem félt tőle, hogy a külseje leleplezi, bár ő és Zsadist egyetértő ikrek voltak. Először is a ruhája alapján gazdag nemesembernek tartották, és senki nem gyanakodott volna arra, hogy egy magafajta magas rangú személy egy vérrabszolgát akar megtalálni, akit gyerekkorában legálisan megvásároltak a piacon. Másodszor, mindi gondosan ügyelt rá, hogy álcázza magát. Rövid szakállt növesztett, hogy elváltottassa az arcát, a szemét pedig sötét szemüveg mögé rejtette, és azt mondta, azért van rá szüksége, mert rossza a látása.

A nőt Catroniának hívták. Gazdag arisztokrata volt, a férje pedig egy félig vámpír kereskedő, aki nagyon sokat üzletelt az emberek világában. Nyilvánvalóan gyakran volt egyedül, mivel a parancsolója sokat utazott, bár a pletykák szerint a vérrabszolgája már házasságkötés előtt is megvolt.

Phury megkérte, hogy fogadja az otthonában. Mivel művelt volt és figyelmes, a nő megengedte, hogy az egyik vendégszobában lakjon, annak ellenére, hogy nem volt biztos a származásában. Az udvar tele volt csalókkal, és mivel a nő meglehetősen vonzódott hozzá, értelemszerűen hajlandó volt eltekintetni bizonyos formáságoktól. De azért óvatos volt. Hetek teltek el, s bár sok időt töltött együtt Phuryvel, egyszer sem mutatta meg neki a rabszolgát, akit állítólag fogva tartott.

Phury minden lehetőséget megragadott, hogy átkutassa az épületet és a birtokot, remélve, hogy egy titkos cellában valahol majd csak rábukkan az ikertestvérére. A gond az volt, hogy mindenhol árgus szemmel figyelték, Catronia pedig mindig lefoglalta. Mindannyiszor amikor a parancsolója elutazott, ami gyakran megtörtént, bement Phury szobájába, és minél jobban kérte magát a férfi, ő annál jobban vágyott rá.

Türelem... csak türelmesen várnia kellett. Egy idő után a nő képtelen volt ellenállni a váagnak, hogy eldicsekedjen a tulajdonával, a játékszerével, a rabszolgájával. Egyik éjszaka nem sokkal hajnal előtt, megkérte Phuryt, hogy menjen be vele a hálószobájába. Ez volt az első ilyen alkalom, amióta ott volt. A titkos ajtó, amit a férfi mindenhol keresett, az előszobájában volt, a ruhásszekrény mögött. Együtt lesétáltak egy széles, meredek lépcsőn.

Phury még mindig emlékezett a vastag tölgyfa ajtóra a lépcső alján, és a látványra, amikor kinyílt az ajtó, és megpillantott mögötte egy leláncolt férfit. Széttérpesztett lábbal fekiült egy faliszőnyeggel letakart fekvőhelyen.

Zsadist a mennyezetet bámulta, haja olyan hosszú volt, hogy a kőpadlóra is leért. Frissen volt borotválva és beolajozva, teste drága parfümtől illatozott, mintha a nő számára készítették volna elő.

Catronia odament hozzá, szeretettéjelesen megsimogatta, miközben mohó barna szeme szinte ráégette a testére a tulajdonjogot.

Mielőtt észbe kapott volna, Phury a tör után nyúlt, amit az oldalánál rejtegetett. Zsadist mintha megérezte volna, mire készül, odafordította a fejét, és halott fekete szemével átszelte a köztük lévő távolságot. Nem látszott benne a felismerés szikrája, csak forrongó gyűlölet.

Döbbenet és részvét öntötte el Phury szívét, de nem vesztette szem elől a célját, kereste a menekülés útját. A cella másik végében volt még egy ajtó, ám azon nem volt se kilincs, se ajtógomb, csak egy kis rés körülbelül tizenhárom centiméter magasan a földtől. Úgy gondolta, talán azon keresztül...

Catronia ekkor intim helyen érintette meg Zsadistot. Volt a kezén valamiféle balzsam, és miközben a férfiasságát simogatta, utálatos dolgokat mondott arról, mekkorára fog nőni. Phury kivillantotta a szemfogát, és felemelte a tört.

A másik ajtó hirtelen kivágódott és beviharzott egy lihegő udvari szolga hermelinszegélyes köpenyben. Hozta a hírt, hogy Catronia parancsolója váratlanul hazaérkezett, és mindenhol a feleségét keresi. Nyilván a fülébe jutott a szóbeszéd a vendégéről és róla.

Phury leguggolt, készen arra, hogy megölje a nőt és a szolgát. Ekkor azonban dübörgő léptek zaja visszhangzott a cellában.

A parancsoló magántestőrsége kíséretében lesietett a titkos lépcsőn, és beözönlött a helyiségbe. A férfi megdöbbsen, láthatóan fogalma sem volt róla, hogy a felének vérrabszolgája van. Catronia szólásra nyitotta a száját, a férje azonban úgy pofon ütötte, hogy a falhoz perdült.

Káosz tört ki, és a magántestőrök Phuryre vetették magukat, a parancsoló pedig egy késsel Zsadistra támadt.

Sokáig tartott, mire Phury végül meg tudta ölni az udvari szolgát. Mire a közelharcból is ki tudott szabadulni, Zsadistnak már csak hült helyét találta. Mindössze a cellából kivezető véres csík árulkodott arról, merre ment.

Phury végigsietett a folyosón, és a vörös csíkot követve szaladt a ház föld alatti járataiban. Amikor kiért belőle, majdnem hajnalodott, és tudta, hogy nagyon sürgősen meg kell találnia Zsadistot. Amikor egy pillanatra megállt, hogy levegőhöz jusson, valami ritmikus csattogó hangra lett figyelmes.

Korbácsolás.

Jobbra tőle a szikla peremén, Zsadist lógott felakasztva egy fára, és a testőrök véresre verték. Mögötte látszott a nyílt óceán.

Phury nekirontott a három őrnék, akik az ikertestvérét korbácsolták. A katonák elszántan küzdöttek, Phury agyát azonban elvakította a düh. Egymás után mészárolta le őket, aztán kioldozta Zsadistot, ekkor azonban még több őr jött futva az épület felől.

A nap nemsokára felkelt, a fénye máris égette a bőrét, ezért tudta, hogy nincs vesztegetni való ideje. A vállára dobta a testvérét, felvett a földről egy pisztolyt, amit az egyik őr ott hagyott, és az övébe dugta. Aztán a sziklára és az alatta hullámozó óceánra nézett. Nem a legjobb módja volt a menekülésnek, de annál sokkal jobb, mintha a házon keresztül próbált volna utat törni magának. Futásnak eredt, és reménykedett benne, hogy eléggé el tud rugaszkodni a sziklától, hogy az óceánba essenek.

Egy dobókés megakadt a combjában és megbotlott.

Nem volt rá idő, hogy visszanyerje az egyensúlyát, vagy megállítsa a mozgulatót. Ő és Zsadist átbukta a szikla peremén, és csúsztak lefelé, amíg Phury csizmája bele nem akadt egy hasadékba. Amikor a teste nagyot rándulva megállt, rögtön Zsadist után kapott, hogy megtartsa, mert tudta, hogy eszméletlen, és ha így esik bele a vízbe, megfullad.

Zsadist véráztatta bőre azonban kicsúszott a szorításából...

Az utolsó pillanatban sikerült elkapnia a csuklóját, és erősen megszorította. Amikor a test zuhanása megállt, nagyot rántott rajta, a fájdalom pedig belehasított Phury lábába. Látása elsötétült, aztán visszatért. Megint elsötétült. Érezte, hogy Zsadist teste a semmi felett lóg a levegőben, és a veszélyes himbálózás könyörtelenül veszélyeztette a fogását a csuklóján.

Az őrk lenéztek a szikla pereméről, aztán az égre emelték a tekintetüket, és a kezükkel árnyékolva a felkelő napot figyelték. Nevetni kezdtek, visszatették a fegyvereiket a helyükre, és ott hagyták őket meghalni.

Amikor a nap megjelent a horizonton, Phury ereje elfogyott, és tudta, hogy már nem sokáig tudja tartani a testvérét. A fény szörnyű volt, égette a bőrét, és fokozta a kint, amit már addig is érzett. Akármilyen keményen is próbálta kiszabadítani a lábát, nem tudta.

Kitapogatta, merre van a pisztoly, majd kihúzta az övéből. Mély lélegzetet vett, és a lábára célzott, majd lőtt.

Térd alatt lőtte meg magát. Kétszer. A fájdalom rettenetes volt, mintha egy tűzgolyó száguldott volna keresztül a testén. Elejtette a pisztolyt. Összeszorította a fogát, a szabad lábát a sziklához támasztotta, és minden maradék erejét összeszedve taszított magán egyet. Felordított, amikor leszakadt a lába.

Aztán már csak a levegő ürességét érezte.

Az óceán hideg volt, de ettől legalább visszanyerte az eszméletét. A jeges víz beforrasztotta a sebet, és megakadályozta, hogy elvérezzen. Szédülve, hányingerrel küszködve és

kétségbeesetten küzdött, hogy a hullámzó víz felett tartsa a fejét. Zsadist csuklóját azonban még mindig acélkeményen szorította. A karjába ölelte ikertestvérét, és a fejét a víz felé emelte, így úszott ki a partra.

Szerencsére volt egy barlang, nem messze attól a helytől, ahonnan a vízbe ugrottak. Maradék erejével a bejárata felé kúszott. Miután kivonszolta magukat a vízből, szinte megvakult, de végül sikerült jó mélyre bemászniuk a barlang belsejébe. Egy természetes üreg mentette meg az életüket, ami biztosította számukra a sötétséget.

Bent a mélyén, távol a napfénytől, egy kő mögött találtak menedéket. Karjába vonta Zsadistot, hogy a testével felmelegítse, aztán a sötétségbe bámult, és nem tudta, hogy lesz ezután.

Phury megdörzsölte a szemét. Istenem, az a látvány, ahogy Zsadist a fekhelyhez láncolva feküdt...

Azóta, hogy megmentette, visszatérő rémálom gyötörte, és minden alkalommal, amikor a tudatalattija előhívta, újra és újra elborzadt tőle. Az álom mindig ugyanaz volt. Lefut a titkos lépcsőn, kinyitja az ajtót, és megpillantja Zsadistot lekötözve. Catronia a sarokban nevet. Amikor Phury belép a cellába, Zsadist odafordítja felé a fejét, és élettelen, fekete szemével ránéz sebhely nélküli arcából, majd azt mondja, "Hagyj békén! Itt akarok maradni."

Ekkor mindig felébredt, teste hideg verejtékben úszott.

- Mi a helyzet, haver?

Butch hangja furcsa volt, de Phury nagyon örült neki. Megdörzsölte az arcát, és hátranézett.

- Semmi. Csak gyönyörködöm a kilátásban.

- Hadd mondjak valamit! Ezt egy trópusi tengerparton szokták csinálni, nem pedig kint ácsorogva ilyen ideg időben. Gyere be, és igyál velünk, jó? Rhage palacsintát kívánt, ezért Mary egy teherautónyi masszát kevert be a konyhában. Fritz magánkívül van az aggodalomtól, hogy nem segíthet.

- Aha. Jól hangzik. – Miközben elindultak befelé, Phury megszólalt. – Kérdezhetek tőled valamit?

- Persze. Mi lenne az?

Megállt a biliárdasztal mellett, és kezébe vette a fekete golyót.

- Amikor a gyilkosságiaknál dolgoztál, sok szenvedő embert láttál, ugye? Olyanokat, akik elvesztették a férjüket, feleségüket... fiukat, lányukat. – Butch bólintott, Phury pedig folytatta. – Megtudtad valaha is, hogy mi történt velük? Úgy értem, azokkal, akik itt maradtak. Nem tudod, feldolgozták valaha a tragédiát?

Butch megdörzsölte a szemöldökét a hüvelykujjával.

- Nem tudom.

- Na igen. Gondolom, nem követted nyomon az életüket azután...

- De azt elmondhatom, hogy az ilyesmin soha nem lehet túljutni.

- Úgy érte, hogy azok a testek, amiket láttál, még mindig kísértenek?

A zsaru megrázta a fejét.

- Kihagytad a testvéreket. Fiú- és lánytestvéreket.

- Tessék?

- Azt mondtad, hogy az emberek elveszítik a férjüket, a feleségüket, a fiukat, a lányukat... és a testvéreiket. Én is elvesztettem a húgomat, amikor tizenkét éves voltam. Két fiú a baseballpálya mögé csalta, megerőszakolták, aztán addig ütötték, amíg meg nem ölték. Soha nem tudtam magam túltenni rajta.

- Jézusom... - Phury elhallgatott, amikor rájött, hogy nincsenek egyedül.

Zsadist állt félmeztelenül a biliárdszoba ajtajában. Egész teste verejtékben úszott, a feje búbjától az edzőcipőjéig, mintha egy maratoni távot futott volna le az edzőteremben.

Ahogy Phury az ikertestvérét nézte, megint előntötte az az ismerős süllyedő érzés. Mindig ezt érezte, mintha Zsadist lelassult állapotban lenne.

Zsadist hangja azonban kemény volt.

- Azt akarom, hogy mindketten gyertek velem napnyugta után.

- Hová? – kérdezte Butch.

- Bella el akar menni a házához, és nem szeretnék erősítés nélkül odamenni. Kell egy kocsis is, ha valamit el akarna onnan hozni, amikor eljön. És jó lenne, ha mielőtt odamegyünk, valaki terepszemlét tartana az épület körül. A jó hír az, hogy van egy föld alatti alagút az alagsorból, ha a dolgok veszélyesre fordulnának. Tegnap elmentem, ellenőriztem, és egyúttal hoztam neki néhány cuccot.

- Én benne vagyok – mondta Butch.

Zsadist tekintete a testvéreire siklott.

- Hát te, Phury?

Phury egy rövid pillanattal később bólintott.

- Igen, én is.

22. fejezet

Aznap este, amikor a hold magasabbra emelkedett az égen, O nagyot nyögve felállt a földről. Napnyugta óta, már négy órája, a mező szélén várta, hogy valaki felbukkanjon a háznál... de nem történt semmi. Ahogy az elmúlt két napban sem. Illetve, előző nap nem sokkal hajnal előtt, mintha látott volna valamit. Egy mozgó árnyat, de bármi volt is, csupán egyszer vette észre, azután nem látta többé.

De jó lenne, ha felhasználhatná a társaság eszközeit, hogy felkutassa a feleségét! Ha kiküldhetne minden *alantast*, aki csak neki dolgozik... bár, mondjuk, egy ilyen lépés után akár fejbe is löhetné magát. Valaki biztosan elköpné az Omegának, hogy a figyelem egy jelentéktelen nőre összpontosul, és ez nagy gondot jelentene.

Megnézte az óráját, és nagyot káromkodott. Az Omegáról lévén szó...

O-nak jelentése volt a mester előtt ma este, amit semmi szín alatt nem mulaszthatott el. Csak úgy folytathatta a felesége keresését, ha továbbra is dolgozó munkaerőnek tüntette el magát, ezért nem állt szándékában kivonni magát a forgalomból, csak mert elmulaszt egy találkozót.

Elővette a telefonját, és odarendelt három bétát, hogy tartsák szemmel a házat. Mivel a helyről köztudott volt, hogy a vámpírok kedvelt találkozóhelye, legalább volt ürügy, amit álcaként ráhúzhatott a megbízásra.

Húgy perccel később az *alantasok* megérkeztek az erdőn keresztül. Csizmás lépteik zaját letompította a hó. A három nagytermetű béta nem sokkal azelőtt esett át a beavatási szertartáson, hajuk még sötét volt, arcuk pedig kipirult a hidegtől. Látszott rajtuk, hogy el vannak villanyozva, és készen állnak a harcra, O azonban a lelkükre kötötte, hogy a feladatuk csak a megfigyelés lesz. Ha bárki megjelenne, nem támadhatják meg addig, amíg nem akarja elhagyni a házat, és ha vámpírokra akadnak, élve kell foglyul ejteni őket. Akár férfi, akár nő, kivétel nélkül. O úgy gondolkodott, ha ő lenne a felesége családja, először felderítőket küldene a házhoz, és csak azután bukkanna elő a semmiből. Ha pedig a nő már halott, és a rokonai kipakolnák a házat, élve akarta foglyul ejteni őket, hogy kiszedje belőlük, hol van a sírja.

Miután megbizonyosodott róla, hogy a bétákat kellően eligazította, átsétált az erdőn a furgonjához, amit a fenyők közé rejtve hagyott. Amikor kiért a 22-es útra, észrevette, hogy az *alantasok* az út szélén hagyták az Explorert, amivel jöttek, körülbelül egy kilométernyire a ház felé vezető leágazástól.

Felhívta az idiótákat, és meghagyta nekik, hogy használják végre az eszüket, és rejtsek el valahová az autót. Aztán elhajtott az erdei faházhoz. Menet közben képek villantak fel az agyában a feleségéről, és alig tudott az útra figyelni. A nő akkor volt a leggyönyörűbb, amikor a zuhanyzóban állt, vizesen, vizes hajjal. Akkor olyan tiszta volt...

Aztán a látomás elhalványult. A következő képben már hanyatt fekvé látta meztelenül az alatt a mocskos vámpír alatt, aki elrabolta tőle. A férfi megérintette... megcsókolta... és belepumpálta a magját... A nő pedig élvezte. A kurva! Fejét hátravetette, és úgy nyögött, mint egy szajha, miközben egyre többet akart.

O ujjai olyan görcsösen kulcsolódtak rá a kormányra, hogy az ízületei majd kipattantak a helyükből. Megpróbálta lecsillapítani magát, de a düh vadul tombolt az ereiben.

Halálos bizonyossággal tudta, ha a nő még nem halott, miután megtalálja, meg fogja ölni. Csak annyit kellett tennie, hogy elképzelte a testvérrel, aki elrabolta, és józan ítélőképessége azonnal megszűnt létezni.

Ez a dolog szinte megmérgezte. Szörnyű lenne az élet nélküle, és csábító volt a gondolat, hogy a halála után öngyilkos ámokfutást rendez, ám ezzel örökre az Omegánál kötne ki. Az *alantasok* ugyanis, ha elhagyták ezt a világot, visszatértek a mesterhez.

Ekkor azonban támadt egy ötlete. Elképzelte a nőt sok évvel később, kifakult bőrrel, szőke hajjal és világos szemmel. *Alantas* lenne, mint ő. A megoldás tökéletesnek tűnt. Levette a lábát a gázpedálról, és megállt a 22-es út közepén.

Így örökre az övé lehetne!

Ahogy közeledett az éjfél, Bella belebújt egy régi kék farmerbe és abba a piros pulóverbe, amit annyira szeretett. Aztán bement a fürdőszobába, levette a tükörről a két törülközőt, és megnézte magát. Az a kép nézett vissza rá, amit mindig is látott benne: kék szem, magas arccsont, telt ajak, hosszú, dús, barna hajzuhatag.

Felemelte a pulóver alját, és rápillantott a hasára. A bőr hibátlan volt, az *alantas* neve már nem látszott rajta. Végigsimított azon a helyen, ahol a betűk voltak.

- Kész vagy? – kérdezte Zsadist.

Bella felnézett a tükörben. A férfi mögötte tornyosult, feketébe öltözve, testén és ruhájában fegyverek rejtőztek. Fekete szeme a lány meztelen hasára szegeződött.

- Begyógyultak a sebek – mondta Bella. – Alig negyvennyolc óra alatt.

- Igen. Örülök neki.

- Félek visszamenni a házba.

- Phury és Butch is velünk jön. Biztonságban leszel.

- Tudom... - Bella leengedte a pulóvert. – Csak... mi lesz, ha nem leszek képes bemenni?

- Akkor majd megpróbáljuk egy másik alkalommal. Nem számít, meddig tart. – Odanyújtotta a lány dzsekijét.

Bella elvette tőle, belebújt, és azt mondta.

- Jobb dolgod is van, mint engem pesztrálni.

-Nem. Jelenleg nincs. Add a kezéd!

Bella ujjai remegtek, amikor kinyújtotta felé a kezét, és futólag arra gondolt, ez az első alkalom, hogy a férfi kérte arra, hogy érintse meg. Remélte, ezek után át is fogja ölelni.

Zsadist gondolatait azonban egyáltalán nem az ölelés kötötte le, helyette egy kis pisztolyt helyezett a lány tenyerébe, és közben még érintőlegesen sem ért a kezéhez.

Bella rémülten hátrahőkölt.

- Ne! Én...

- Így kell...

- Várj egy percet! Én nem...

- ...tartani. – Beleigazította a kis markolatot a tenyerébe. – Itt van a kibiztosító. Így van kibiztosítva, így nincs. Érted? Kibiztosítva... nem kibiztosítva. Csak végszükség esetén használd. Két golyó van benne, ami arra elég, hogy egy kicsit lelassítsa az *alantast*, és az alatt el tudsz menekülni. Csak húzd meg a ravaszt kétszer! Semmi mást nem kell csinálnod vele. A felsőtestére célozz, az elég nagy felület ahhoz, hogy eltaláld.

- Nem akarom.

- Én sem akarom, hogy szükséged legyen rá, de jobb, mintha fegyvertelenül mennél oda.

Bella megrázta a fejét, és behunyta a szemét. Milyen visszataszító néha az élet!

- Bella? Bella, nézz rám! – Amikor megtette, a férfi azt mondta. – Tartsd a pisztolyt a kabátod külső zsebében, a jobb oldalon! Ha használnod kell, így a megfelelő kezedenél lesz. – A lány szólni akart, de Zsadist folytatta, és beléfojtotta a szót. – Butchcsal és Phuryvel maradsz. Amíg velük vagy, *rendkívül* kevés az esélye annak, hogy használnod kelljen.

- És te hol leszel?

- A környéken. – Amikor elfordult, Bella észrevett egy kést hátul az övébe dugva. Aztán még kettőt, amelyek a mellkasán a fegyvertartó szíjban pihentek, valamint két másikat, a csípőjére erősítve. Vajon mi egyéb van még nála, amit nem lehet látni? – gondolta.

A férfi megállt az ajtóban, és lehorgasztotta a fejét.

- Gondoskodni fogok róla, hogy ne kelljen használnod a pisztolyt, Bella. Ígérem neked! De nem engedhetlek oda fegyvertelenül.

A lány mély lélegzetet vett, és a fegyvert a dzsekije zsebébe csúsztatta.

Kint a folyosón a korlátnak támaszkodva Phury várta őket. Ő is harchoz öltözött, rajta is számtalan tör és fegyver volt. Egész lényéből halálos nyugalom sugárzott. Bella rámosolygott, mire bólintott, és felvette a bőrkabátját.

Zsadist mobiltelefonja megcsörrent. Kinyitotta és beleszólt.

- Már ott vagy, zsaru? Mi a helyzet? – Miután összecsukta a telefont, bólintott. – Minden rendben, mehetünk.

Végigsétáltak a folyosón, aztán kimentek az udvarra. A hidegben mindkét férfi a kezébe fogott egy fegyvert, aztán mindhárman láthatatlanná váltak.

Bella a ház előtti tornácon bukkant elő, és farkasszemet nézett a fényes, piros bejárati ajtóval. Érezte, hogy Zsadist és Phury mögötte vannak. A két férfitest feszültséget sugárzott. Lépteket hallott, mire hátrafordult. Butch jött fel a lépcsőn a tornácra. Az ő kezében is fegyver volt.

Hirtelen veszélyesnek és önzőnek tűnt a gondolat, hogy visszatér a házába, de próbált nem törődni vele. Gondolatának erejével kinyitotta a zárat, és belépett.

A háznak olyan illata volt, mint mindig... a citromillatú padlóviasz, amivel a fenyőpadlót ápolta, és a rozmaringgyertyák illatának keveréke, amiket égetni szokott.

Hallotta, hogy becsukódik a bejárati ajtó, és valaki kikapcsolja a riasztót. Hátrafordult. Butch és Phury szorosan a nyomában voltak, Zsadistot azonban sehol nem lehetett látni.

Tudta, hogy nem hagyta őket magukra, de jobban szerette volna, ha ő is ott van bent vele.

Nagy levegőt vett, és körülnézett a nappaliban. A sötétben csak ismerős árnyakat és az alakokat tudta kivenni. A bútorok körvonalait és a falat, semmi egyebet.

- Minden... istenem, ugyanolyannak tűnik.

Az íróasztal fölött azonban egy fekete foltot látott. A tükör eltűnt. Az a tükör, amit tíz évvel azelőtt az anyja és ő közösen vettek Manhattanben. Rehvenge-nek mindig is nagyon tetszett. Vajon ő vitte el? Bella nem tudta, meghatódjon vagy megsértődjön miatta.

Amikor oda akart nyúlni az egyik lámpához, hogy felkapcsolja, Butch megfogta a kezét.

- Ne haragudj, nem gyújthatsz fényt!

Bella bólintott. Ahogy egyre beljebb sétált a házba, és látta a sok ismerős holmit és bútort, úgy érezte, mintha rég nem látott barátok közt lenne, akikkel ezer éve nem találkozott. Az élmény egyszerre volt örömteli és szomorú. De legfőképpen megkönnyebbülés. Annyira biztos volt benne, hogy fel fogja zaklatni a látogatás...

Megállt, amikor az ebédlőbe ért. A helyiség túlsó végében, a boltíves átjáró mögött volt a konyha. Rémület kúszott fel a torkában.

Gyorsan összeszedte magát, és belépett, de amikor körülnézett, döbbenet megállt mindent szép rendben talált, sehol egy törött pohár vagy edény, pedig nagyon jól emlékezett rá, milyen szörnyű jelenet játszódott le közte és az *alantas* között.

- Valaki kitakarított – suttogta.

- Zsadist. – Butch odalépett mellé. Fegyverét a mellkasa előtt tartotta, miközben szeme folyton körbe-körbepásztázott.

- Ő... csinálta ezt? – mutatott körbe a konyhán Bella.

- Igen. Azután való este, miután elraboltak. Órákat töltött itt. Az alagsort is tökéletesen rendbe hozta.

Bella megpróbálta elképzelni Zsadistot felmosó vödörrel és seprűvel a kezében, ahogy feltakarítja a vérnyomokat és felszededegeti a törött cserepeket.

Miért? – csodálkozott.

Butch megvonta a vállát.

- Azt mondta, személyes oka van rá.

Tehát hangosan is kimondta.

- Mondott még valamit arról, hogy... miért?

A rendőr megrázta a fejét, Bella pedig észrevette, hogy Phury hirtelen élénk érdeklődést mutat a kinti rész iránt.

- A hálósobádat is meg akarod nézni? – kérdezte Butch.

Bella bólintott, Phury pedig így szólt.

- Én addig itt maradok fent.

Lent az alagsorban mindent ugyanolyan szép rendben és tisztán találtak, mint a fenti szinten. Bella kinyitotta a gardrób szobát, átnézte a ruhásszekrény fiókjait, és körülnézett a fürdőszobában. Az apró dolgok meglepően nagy hatást gyakoroltak rá. Egy üveg parfüm. Egy magazin, az elablása előtti dátummal. Egy gyertya, amit a lábakon álló kád mellett gyújtott meg.

Órákat... vagy napokat is képes lett volna eltölteni itt, mindent megérintve, megsimogatva, és csak kószálni a házban, de érezte Butch egyre növekvő feszültségét.

- Azt hiszem, eleget láttam ma estére – mondta, miközben nagyon szeretett volna még maradni.

Butch ment elől, amikor visszamentek a fölszintre. Amikor beléptek a konyhába, ránézett Phuryre, és így szólt.

- Mehetünk haza.

Phury felnyitotta a telefonját, majd egy kis szünet után beleszólt.

- Z, ideje mennünk. Indítsd be az autót a zsarunak!

Butch becsukta az alagsorba vezető ajtót, Bella pedig odament az akváriumhoz, és belenézett. Az jutott eszébe, fog-e még valaha itt lakni, és hirtelen az az érzése támadt, hogy nem.

- Akarsz valamit magaddal vinni? – kérdezte Butch.

- Nem, azt hiszem...

Kintről egy lövés tompa hangját lehetett hallani.

Butch megragadta Bellát, és maga mögé terelte.

- Maradj csendben! – súgta a fülébe.

- A kinti bejárat felől jött – sziszegte Phury, és leguggolt. Fegyverét a bejárat ajtóira irányította, afelé, amelyiken át bejöttek.

Még egy lövés dördült. Aztán még egy. És fokozatosan egyre közelebből hallaszott. Mintha körbevette volna a házat.

- Az alagúton keresztül megyünk ki – suttogta Butch, és átkarolva Bellát, az alagsori ajtó felé tolt.

Phury figyelte, merről hallja a lövéseket, és mindig arra irányította a fegyverét.

- Fedezlek titeket.

Amikor Butch az ajtógombra tette a kezét, Bella úgy érezte, mintha az idő egyetlen másodpercbe sűrűsödött volna össze, aztán a képtelenségbe zuhant volna.

Mögöttük az üvegezett erkélyajtó beszakadt. A keret szilánkokra hasadt, az üveg pedig csörömpölve kitört.

Zsadist törte ki, amikor háttal érkezve berepült rajta, miután valami hihetetlen erő keresztül dobta volna rajta. A konyha padlóján landolt. A feje hátracsapódott, és olyan erősen koppant a földre, mintha újabb lövés hangzott volna fel. Aztán az *alantas* egy vérfagyasztó kiáltással a mellkasára ugrott, és ők ketten átcúsztak a helyiségen az alagsor ajtaja felé.

Zsadist mozdulatlanul feküdt a gyilkos alatt. Kábult volt? Vagy halott?

Bella felsikított, miközben Butch elhúzta az útból. Az egyetlen hely, ahová menekülni tudtak, a tűzhely volt, ezért arra lökte, miközben továbbra is a testével védelmezte. Így azonban csapdába estek a konyhában.

Phury és Butch mindketten rászégezték a pisztolyukat a két földön fekvő, egymásba gabalyodott férfire, az *alantas* azonban nem törődött vele, és behúzott egyet Zsadistnak.

- Ne! – sikította Bella.

Különös módon, mintha az ütés felébresztette volna a vámpírt. Vagy Bella hangja tette? Z fekete szeme felpattant, és arcára gonosz kifejezés ült ki. Egy gyors mozdulattal ellenfele hóna alá nyúlt, és erősen megcsavarta, amitől a gyilkos felsőteste természetellenes pózba tekeredett körbe.

A következő másodpercben már Zsadist volt felül, és lába közé vette a testét. Megragadta az *alantas* jobb karját, és addig feszítette a rossz irányba, amíg majdnem eltört. Aztán a hüvelykujját betámasztotta az álla alá, és úgy benyomta, hogy a fél ujját nem lehetett látni. Kivillantotta a szemfogát, amely halálosan csillogott, és átharapta a férfi torkát, egyenesen a nyelőcsővéig keresztül.

A gyilkos felüvöltött a fájdalomtól, majd vadul kapálózni kezdett a lábával és a karjával. Ám ez még csak a kezdet volt. Zsadist darabokra szaggatta áldozatát. Amikor a férfi már nem mozgott, Z zihálva megállt. Beletúrt az *alantas* barna hajába, és szétválasztotta, hogy lássa a tövét. Nyilvánvalóan a fehér sávot kereste benne.

Bella megmondhatta volna neki, hogy a férfi nem David. Na igen, ha képes lett volna megszólalni.

Zsadist nagyot káromkodott, és kifújta magát, de ott maradt a holttest mellett, arra várva, hátha még maradt benne valami élet. Mintha még nem akarta volna abbahagyni a gyilkolást.

Aztán összevonta a szemöldökét, és felnézett. Láthatóan ekkor döbbsent rá, hogy az összecsapásnak szemtanúi is voltak.

Ó... *Jézusom!* Arcát beterítette az *alantas* fekete vére, de a ruháján és a kezén is volt még belőle.

Fekete tekintete Bellát kereste. A szeme olyan fényesen ragyogott, mint a vér, amit kiontott, hogy megvédje a lányt. Gyorsan elfordult, hogy elrejtse előle az elégedettséget, amit a gyilkolás után érzett.

- A másik kettőt már elintéztem – mondta még mindig lihegve. Kihúzta az inge alját a nadrágból, és megtörölte vele az arcát.

Phury az előszoba felé indult.

- Hol vannak? A bejárat előtt a földön?

- Inkább az Omega lábai előtt keresd őket! Mindkettőt szíven szúrtam. – Zsadist Butchra nézett. – Vidd haza Bellát! Most! Túl zaklatott ahhoz, hogy láthatatlanná váljon. És Phury, te is menj velük! Hívjatok fel, abban a pillanatban, ahogy belépett a házba, világos?

- És te mit csinálsz? - kérdezte Butch, miközben elvezette a lányt a halott *alantas* teste mellett.

Zsadist felállt, és kihúzott egy tört a fegyvertartó szíjából.

- Eltüntetem ezt az egyet is, aztán megvárom a többieket. Ha ezek a szemetek nem jelentkeznek be, biztosan ideküldenek még néhányat.

- Majd visszajövünk.

- Nem érdekel, mit csináltok, csak vigyétek haza a lányt! Szóval, elég a beszédből, induljatok azonnal!

Bella Zsadist felé nyújtotta a karját, bár maga sem tudta, miért. Megrémült attól, amit a férfi tett, és attól, ahogy kinézett. Vér csorgott le összevert, horzsolásokkal teli testén és a ruháján. A saját és az *alantas* vére.

Zsadist intett, hogy menjenek.

- Tűnjetek már a francba!

Amikor John leugrott a buszról, annyira megkönnyebbült, hogy végre otthon van, hogy sietteben majdnem elbotlott a saját lábában. Istenem, ha az első két nap után meg lehetett ítélni, az elkövetkezendő néhány év maga lesz a pokol.

Fütyörészve ment fel a bejárat ajtóhoz.

Wellsie hangja a dolgozószobából hallatszott.

- Szia! Hogy ment a sulí?

Miközben levette a kabátját, kettőt fütytyentett, ami azt jelentette, *elment, rendben volt, semmi különös*.

- Akkor jó. Jut eszembe, Havers egy óra múlva idejön.

John a dolgozószobához ment, és megállt az ajtóban. Wellsie az íróasztalnál ült, körülötte egy halom régi könyv hevert, legtöbbjük kinyitva. A sok szétnyitott könyv egy csomó szeretetre éhes kiskutyára emlékeztette, akik hanyatt fekvé azt várták, mikor simogatja meg a gazdi a hasukat.

Wellsie elmosolyodott.

- Fáradtnak tűnsz.

Lefekszem egy kicsit, mielőtt Havers megjön, mutogatta.

- Biztos, hogy jól vagy?

Persze. Elmosolyodott, hogy nyomatékokat adjon a füllentésnek. Utált hazudni neki, de nem akart a kudarcról beszélni. Körülbelül tizenhat óra múlva úgyis megint szembe kell néznie vele. Addig pedig szüksége volt egy kis időre, mivel nyilvánvalóan kimerült a rengeteg munkától.

- Majd felébresztelek, ha megérkezett a doktor.

Köszönöm.

Amikor elfordult, hogy induljon, Wellsie utána szólt.

- Remélem, tudod, hogy bármi is lesz a vizsgálat eredménye, együtt megbirkózunk vele.

John rápillantott. Szóval ő is izgult az eredmény miatt.

Odaszaladt hozzá és megölelte, aztán a szobájába ment. Nem tette a szennyes ruhát a szennyesledobóba, csak lehajította a táskát a földre, és lefeküdt az ágyra. Istenem, a nyolc órán keresztüli gúnyolódás után legszívesebben egy teljes hétig aludt volna!

De közben csak Havers látogatása járt a fejében. Jó ég, mi van, ha az egész csak tévedés? Mi van, ha nem fog hatalmas és erős harcossá változni? Mi van, ha kiderül, hogy az álmai csak megrögzött Drakula-mániájának az eredménye?

Mi van, ha nem is teljesen vámpír?

Ennek lenne értelme. Ugyan az edzés még csak most kezdődött el, de máris látszott, hogy nem olyan, mint a többi átváltozás előtt álló fiú az osztályban. Minden olyant területen, ahol a fizikai képesség számított, egyenesen katasztrofálisan teljesített. És gyengébb is volt, mint a többiek. A gyakorlás talán segít, bár ebben erősen kételkedett.

Lehunyta a szemét, és remélte, hogy valami jót fog álmodni. Olyat, amiben a teste hatalmas, és erős, és...

Tohr hangja térítette magához.

- Megjött Havers.

John ásított egyet, és kinyújtózott. Próbálta nem észrevenni Tohr arcán a sajnálatot. Ez volt a másik rémálom az edzésben: Tohr folyamatosan tanúja volt annak, mennyire ügyetlen.

- Hogy érzed magad, fiam? Akarom mondani, John?

A fiú megrázta a fejét, és mutogatott valamit.

Jól vagyok, de jobban szeretném, ha "fiam"-nak szólítanál.

Tohr elmosolyodott.

- Akkor jó, mert én is így szeretem. Na gyere, rántsuk le a leplet erről a vizsgálatról, oké?

Követte Tohrt a nappaliba. Havers a kanapén ült. Teknőckeretes szemüvegében, halszállás zakójában és piros csokornyakkendőjében úgy nézett ki, mint egy professzor.

- Szia, John! – köszöntötte.

John intett neki a kezével, és leült egy karosszékre Wellsie közelében.

- Megvan a vérvizsgálat eredménye. – Havers elővett egy darab papírt a zakója zsebéből. – Egy kicsit tovább tartott, mint gondoltam, mert olyan anomáliára bukkantam, amire nem számítottam.

John Tohrra pillantott. Aztán Wellsie-re. *Jézusmária...* Mi van, ha egyáltalán nem is vámpír? Mi lesz akkor vele? Lehet, hogy el kell mennie...

- John, igazi harcos vagy. Csupán egy picit van a véredben, ami nem a fajunkra jellemző. Tohr hangosan felnevetett, és örömeiben összecsapta a kezét.

- A mindenit! Hiszen ez remek!

John is szélesen elmosolyodott, aztán hosszan vigyorgott, amíg a szája végül mosollyá húzódott össze.

- És van itt még valami. – Havers feljebb tolta orrán a szemüveget. – Darius vérvonalából származol. Olyan nagy a hasonlóság köztetek, hogy akár a fia is lehetnél. Annyira egyformák vagytok, hogy... úgy tűnik, te vagy a fia.

Síri csend lett a szobában.

John tekintete Tohr és Wellsie közt cikázott, akik mozdulatlanra dermedtek a hír hallatán. És ez jót jelent? Vagy rosszat? Ki az a Darius? Az arcuk alapján ítélve, biztosan valami bűnöző vagy gengszter...

Tohr felpattant a kanapéről, és hevesen megölelte. Olyan erősen szorította magához, hogy szinte egybeolvadt a testük. A fiú levegőért kapkodott, lába a levegőben lógott, és Wellsie-re pillantott. A nő kezét a szája elé kapva ült, arcán könnyek csorogtak végig.

Tohr hirtelen elengedte és hátralépett. Köhintett néhányat, és könnyes szemmel nézett rá.

- Istenem, mik ki nem derülnek!

Megköszörülte a torkát, és megdörzsölte az arcát. Kábultnak tűnt.

Ki az a Darius? – mutogatta John, amikor visszaült a karosszékre.

Tohr lassan elmosolyodott.

- Ő volt a legjobb barátom, társam a harcban... Alig várom, hogy meséljek neked róla. És ez azt is jelenti, hogy van egy nővéred.

Kicsoda?

- Beth, a királynénk. Wrath fele...

- Ja igen – szólt közbe Havers. – Nem nagyon értem az okát, miért reagáltál úgy a közelében. A CT-vizsgálat nem mutatott ki semmit, de az EKG-d és a vérképed is teljesen rendben van. Hiszek neked, amikor azt mondd, hogy ő okozta nálad a rohamokat, bár fogalmam sincs, mi lehetett az oka. Azt javaslom, hogy egy ideig ne menj a közelébe, hogy megnézzük, előfordulnak-e ezek a rohamok más környezetben is. Rendben?

John bólintott, de szerette volna újra látni, különösen, hogy rokonok. Egy nővér... Milyen klassz...

- És most a másik dologról – folytatta a doktor élesebb hangon.

Wellsie előrehajolt, és rátette a kezét John térdére.

- Havers valamiről beszélni szeretne veled.

A fiú felvonta a szemöldökét.

- *Miről?* – mutogatta.

A doktor elmosolyodott, és próbált bizalomgerjesztőnek tűnni.

- Szeretném, ha pszichológushoz járnál.

John ereiben meghűlt a vér. Rémülten Wellsie-re nézett, aztán Tohrra, miközben azon járt az agya, mennyit mondott el nekik az orvos arról, mi történt vele egy évvel azelőtt.

Miért kellene elmennem? – mutogatta. – *Jól vagyok.*

Wellsie nyugodt hangon válaszolt.

- Csak azért, hogy az új világba való áttérést megkönnyítse számodra.

- Az első kezelés holnap este lesz – tette hozzá Havers. Lejjebb hajtotta a fejét, és vastag szemüvege felett nézett a fiú szemébe. Tekintete azt sugallta: *Vagy elmész, vagy megmondom nekik az igazi okot, miért van rá szükséged.*

John csapdába esett, és ettől nagyon dühös lett. Végül úgy döntött, jobban jár, ha megadja magát a könyörületes zsarolásnak, mintha hagyja, hogy Tohr és Wellsie rájöjjenek, mi történt vele egy éve.

Rendben. Elmegyek.

- Majd én elviszlek – mondta Tohr gyorsan, aztán összevonta a szemöldökét. – Akarom mondani... majd találok valakit, aki elvisz. Szerintem Butch megfelel.

John elvörösödött. Igen, minden porcikája tiltakozott az ellen, hogy Tohr a pszichológus közelében legyen. Szó sem lehetett róla!

Megszólalt a csengő.

Wellsie elmosolyodott.

- Remek. Ez Sarelle. Átjön, hogy segítsen az ünnepség megszervezésében. John, lenne kedved segíteni nekünk?

Sarelle megint itt van? Nem is említette, amikor előző este beszélgettek az interneten.

- John? Akarsz Sarelle-lel dolgozni?

Bólintott, és próbált hűvösen közömbös maradni, miközben a teste úgy felvillanyozódott, mint egy neonreklám. Szabályszerűen bizsergett a bőre.

Persze, segítek.

Az ölébe ejtette a kezét, és lesütötte a szemét, miközben alig tudta letörölni a széles mosolyt az arcáról.

23. fejezet

Bella mindenképpen hazajön. Ma este.

Rehvenge nem az a fajta férfi volt, aki jól tudta kezelni a kudarcot. Még a legideálisabb körülmények között sem. Mostanra pedig már *nagyon* elege lett abból, hogy ölbe tett kézzel kell várnia, mikor jön haza a húga a szülői házba, ahol lennie kellene. A fenébe is, nemcsak a bátyja volt, hanem a *védelmezője* is, vagyis vannak bizonyos jogai.

Felvette hosszú cobolyprém kabátját. Nagy lendülettel a teste köré lendítette, majd megvárta, amíg a kabát alja megállapodik a bokájánál. Elegáns fekete öltönyt viselt alatta, valamint két kilenc milliméteres kézifegyvert a hóna alatt.

- Rehvenge, kérlek, ne tedd ezt!

Az anyjára nézett. Madalina az előtérben állt a csillár alatt. Királynői tartásával, gyémánt ékszereivel és szatén ruhájával maga volt a megtestesült arisztokrácia. Az egyetlen dolog, ami nem illett a képbe, az arcán tükröződő aggodalom volt. Nem azért volt nyugtalan, mert a feszültség nem illett drága ékszereihez vagy a ruhakölteményhez, amit viselt. Soha nem jött ki a sodrából. Soha.

Rehvenge mély levegőt vett. Nagyobb esélye lenne megnyugtani az anyját, ha nem mutatja ki híresen lobbanékony természetét, de jelen állapotában nem sok választotta el attól, hogy törnizúzni kezdjen. És az nem lett volna tisztességes vele szemben.

- Miért? Így legalább muszáj lesz hazajönnie – mondta.

Anyja kecses mozdulattal a nyakához emelte a kezét, félreérthetetlen jeleként annak, hogy nem tud dönteni a között, amit akar, és amit helyesnek gondol.

- De ez olyan szélsőséges!

- Te talán nem azt akarod, hogy a saját ágyában aludjon? Hogy ott legyen, ahová tartozik? – A hangja kezdett ingerültté válni. – Vagy inkább azt szeretnéd, hogy ott maradjon a testvériségnél? Azok harcosok, *mama!* Vérszomjas *harcosok!* Azt hiszed, sokat haboznának, ha meg akarnának szerezni egy nőt? Te is tudod, hogy a törvény szerint a Vak Király azzal fekszik le, akivel csak akar. Azt akarod, hogy továbbra is abban a házban maradjon? Mert én nem.

Amikor a *mama* hátralepett egyet, Rehvenge rájött, már kiabál vele. Elhallgatott, és mély levegőt vett.

- De, fiam, én beszéltem vele. Nem akar még hazajönni. Azok a férfiak pedig tiszteletreméltók. Az óhazában...

- Már azt sem tudjuk, kik a testvériség tagjai.

- Ők mentették meg.

- Akkor vissza is adhatnák a családjának. Az isten szerelmére, ő egy arisztokrata nő! Azt hiszed, *az elit* ezek után befogadja majd? Már így is ott van régebbről az az ügy.

És milyen szörnyű volt! Az a férfi egyáltalán nem érdemelte meg Bellát, egy nyomorult idióta volt, a szakítás után mégsem esett csorba a hírnevén. Belláról azonban még hónapok múlva is pletykáltak, és hiába próbált úgy tenni, mint a nem érdekelné, Rehv tudta, hogy nem így van.

Gyűlölte az arisztokratákat, és hogy ebbe a világba született. Elmondhatatlanul gyűlölte.

Megrázta a fejét, és magára lett mérges.

- Nem kellett volna elköltöznie ebből a házból. Nem lett volna szabad megengednem neki.

Mihelyt visszakapja, *soha többé* nem fogja megengedni, hogy az engedélye nélkül kitegye a lábát a házból. Kérvényezni fogja, hogy nyilvánítsák *elkülönítettnek*. Bella vére elég tiszta ahhoz, hogy megfeleljen a feltételeknek. Már kezdettől fogva ezt kellett volna tennie. Miután ez megtörtént, a testvériségnek kötelessége lesz visszaszolgáltatnia őt a családjának, azt követően pedig nem hagyhatja el többé a házat az ő engedélye nélkül. És ez még nem minden. Ha valamilyen férfi látni akarná annak előbb vele kellene beszélnie, ő viszont minden egyes

gazembernek meg fogja tiltani, hogy a közelébe menjen. Egyszer már cserbenhagyta, amikor nem tudta megvédeni. Nem fogja hagyni, hogy ez még egyszer előforduljon.

Megnézte az óráját, bár tudta, hogy már elkésett. Majd az irodájából küldi el az *elkülönítési* kérelmet a királyhoz. Furcsa volt, hogy valamit, ami ennyire ősi, e-mailen keresztül intéz el, de hát ez volt a dolgok menete manapság.

- Rehvenge...

- Mi van?

- El fogod üldözni.

- Nem hinném. Ha egyszer végre a kezembe veszem a dolgok irányítását, nem lesz hova mennie, csak ide.

A botjáért nyúlt, de megállt. Az anyja annyira elgyötörtnek tűnt, hogy lehajolt és megpuszilta az arcát.

- Ne aggódj, *mama!* Helyrehozok mindent, hogy soha többé ne bánthassa senki. Inkább menj, és készítsd elő neki a házat! És levehetné végre a gyászruhát is magadról!

Madalina megrázta a fejét. Áhítatos hangon azt mondta.

- Addig nem, amíg át nem lépi a küszöböt. Megsérteném az Őrzőt, ha feltételezném biztonságos hazatérését.

Rehvenge visszafogta magát, hogy ne káromkodjon. Az anyja odaadása az Őrző iránt legendás volt. Az ördögbe is, a kiválasztottak között lett volna a helye, az örökös imádkozásával és szabályaival, valamint megrögzött meggyőződésével, hogy akár a legapróbb hiba is a végzetet hozza el.

Mindegy. Ez az anyja spirituális börtöne, nem az övé.

- Ahogy akarod – felelte, és a botjára támaszkodva elfordult.

Lassan átsétált a házon, miközben csak a különböző padlóburkolatból tudta, éppen melyik helyiségben van. Az előtérben márvány volt, az ebédlőben perzsaszőnyeg, a konyhában pedig széles deszkájú keményfa padló. A szemét arra használta, hogy megállapítsa, a lába biztonságos talajra lép-e, és nyugodtan ránehezedhet-e. A bot azért kellett, hogy megtartsa magát, ha mégis rosszul ítélte volna meg, vagy elvesztette volna az egyensúlyát.

Amikor bement a garázsba, megkapaszkodott az ajtófélfában, és lassan, egyik lábát a másik után helyezve a lépcsőre, lement a négy lépcsőfokon. Miután beült a golyóálló Bentleybe, megnyomta a garázskapu nyitó gombját, és várta, hogy felnyíljon.

A pokolba! Bárcsak tudná, kik azok a testvérek, és hol laknak! Odamenne, betörné az ajtajukat, és hazarángatná onnan Bellát.

Amikor a visszapillantó tükörben megpillantotta a kocsifelhajtót, hátramenetbe tette a sebességváltót, és olyan erősen taposott a gázra, hogy a gumik csikorogni kezdtek. Most már, hogy a volán mögött ült, olyan sebességgel mehetett, ahogy csak akart. Gyorsan. Fürgén. Óvatosság nélkül.

A hatalmas kert összemosódott a szeme előtt, miközben a kanyargós kocsifelhajtón száguldott a birtok kapuja felé. Egy kis időre kényszerűen megállt, amíg a kapu kinyílt, aztán kiviharzott a Thorne sugárútra, és végighajtott Caldwell leggazdagabb környékén.

Azért, hogy anyagi biztonságban tartsa a családját, és ne szenvedjenek hiányt semmiben, hitvány dolgokkal kellett pénzt keresnie. De amit csinált, jól csinálta, és az anyja és a húga megérdemelte azt az életszínvonalat, amin éltek. Hajlandó volt megadni nekik bármit, amit kértek, teljesíteni minden óhajukat, hiszen túl hosszú ideig meglehetősen mostohán bánt velük a sors...

Igen. Az apja halála volt az első ajándék, amit nekik adott. Az első azoknak a sorában, amelyekkel jobbra tette az életüket, és távol tartotta őket a bajtól. Nem állt szándékában pont most megszakítani ezt a folyamatot.

Félelmetesen gyors iramban hajtott a belváros fel, amikor a feje bizseregni kezdett. Próbált nem tudomást venni az érzésről, de egy perc múlva a fájdalom olyan erős lett, mintha satuba szorították volna a nyakát. Levette a lábát a gázpedálról, és várta hogy az érzés elmúljon.

Aztán bekövetkezett.

Éles fájdalom hasított a fejébe, és hirtelen mindent a vörös különböző árnyalatában látott, mintha egy átlátszó vörös fátyolt emelt volna az arca elé. A szembejövő autók fényszórója neon rózsaszínűnek tűnt, az úttest rozsdabarnának, az ég bordónak, mint a vörösbor. Ránézett a műszerfal órájára, a számok rubinvörösén világítottak.

A francba! Ez nagyon nem jó. Ennek nem lenne szabad megtör...

Pislogott egyet, és megdörzsölte a szemét. Amikor újra kinyitotta, a mélység érzékelése eltűnt.

Aha, még hogy nem történik meg. Így viszont nem fog tudni bejutni a belvárosba...

Jobbra húzta a kormányt, és begördült a földszintes bevásárlóközpont parkolójába. Abba, amely mellett az egykori Caldwell-i Harcművészeti Akadémia állt, mielőtt leégett volna. Lekapcsolta a Bentley fényszóróját, és a hosszú sorban egymás mellett álló épületek mögé hajtott, majd megállt velük párhuzamosan, hogy ha gyorsan kellene kereket oldania, csak annyit kelljen tennie, hogy rálép a gázra.

Nem állította le a motort. Kibújt a cobolyprém kabátból, levette a zakóját, és feltúrta az inge bal oldali ujját. Még mindig mindent vörösben látott. Benyúlt a kesztyűtartóba, és kivett egy fecskendőt meg egy hosszú gumicsövet. Annyira remegett a keze, hogy elejtette a becsomagolt tűt, ezért le kellett hajolnia a földre, hogy felvegye.

Megtapogatta a zakója zsebét, nincs-e benne az a kis üvegcsé, amelyben az idegrendszerre ható dopamin volt. Amikor megtalálta, letette a fiolát a műszerfal tetejére.

Kétszeri próbálkozás után sikerült is kinyitnia a fecskendő steril csomagolását, aztán majdnem letörte a tűt, amikor megpróbálta átszűrni az üveg gumikupakján. Megtöltötte a fecskendőt, a másik keze és a foga segítségével a felkarjára kötözte a gumicsövet, és megpróbálta megtalálni a vénáját. Minden sokkal nehezebben ment, mivel csak kétdimenziós látására tudott hagyatkozni.

Alig látott, és amit látott, az is... mind vörös volt.

Vörös... vörös... vörös... A szó visszhangzott az agyában, képtelen volt elhallgattatni. A vörös a pánik színe volt. A kétségbeesése. Az önutálaté.

Vörös volt a vére is. Persze nem most. Most semmiképpen sem.

Megpaskolta az arcát, hogy koncentráljon, aztán kitapintott az alkarján egy helyet, egy belső kilövőállomást, ahonnan egy szupergyors útvonalon keresztül eljuthat a szer az agyi receptorokhoz. Csakhogy a vénái egyre gyengébben pulzáltak.

Nem érzékelte, amikor beleszúrta a tűt a bőrébe, ami megnyugtató volt. Aztán megtörtént... az injekció helyén valami kis szúrást érzett. A zsibbadás kezdett elmúlni.

Miközben használható vénát keresett a karján, kezdett bizonyos dolgokat megint érezni: saját testének súlyát a kocsí bőrülésében, a meleg levegőt, amely a lábára fújódott, a levegő gyors ki- és beáramlását a száján keresztül, amitől kiszáradt a nyelve.

A rémülettől leengedte a fecskendőt, és kioldotta a gumicsövet a felkarján. Isten tudja csak, vajon jó helyre szúrta-e.

A szíve hevesen vert. Ránézett az órára.

- Gyerünk! – mormolta halkan, és elkezdte magát előre-hátra ringatni a vezetőülésben. – Gyerünk... hass már!

A vörös a hazugságai színe is volt. Csapdába esett a vörös szín világában. És egy nap majd, amikor a dopamin már nem fog segíteni, örökre abban a világban reked.

Az órán váltott a szám. Eltelt egy perc.

- Ó, a francba... - megdörzsölte a szemét, mintha attól visszatérne a mélység érzékelése és a megszokott színvilág.

Megszólalt a mobiltelefonja, de nem vett róla tudomást.

- Kérlek... - gyűlölte könnyörgő hangját, de most képtelen volt eljátszani, hogy erős. – Nem akarom elveszíteni magam...

Aztán egy csapásra visszatért a látása, és a vörös szín kivonult a látómezejéből. Lassan a háromdimenziós látása is megjött. Olyan érzés volt, mintha kiszippantották volna belőle az ördögöt. A teste elzsibbadt az érzések elillantak belőle, amíg már semmi másra nem figyelt, csak a fejében kavargó gondolatokra. A gyógyszer segítségével mozgó, lélegző, beszélő tárgy lett, amelynek szerencséire csak négy érzék miatt kellett aggódnia, miután a tapintást a szer átmenetileg kivonta a forgalomból.

Hátradőlt az ülésen. A Bella elrablása és megmentése miatti stressz megtette rajta a hatását. Ezért jött a roham olyan hirtelen és olyan gyorsan. Vagy talán csak a dózist kellene újrakalkulálnia. Elmegy Havershöz, és megbeszéli vele.

Eltartott egy ideig, amíg újra képesnek érezte magát a vezetésre. Sebességbe tette a kocsit, és kihajtott a parkolóból. Miközben lassan belevegült a forgalom hosszú sorába, sikerült önmagával is elhitetnie, hogy ő is csak egy átlagos autós a többi között. Névtelen. Mint akárki más.

A hazugság egy kicsit megnyugtatta... és fokozta a magányát.

Egy piros lámpánál megnézte, milyen üzenetet kapott a mobilján.

Bella riasztóját egy órával azelőtt kikapcsolták, és épp most aktiválták újra. Valaki megint járt a házában.

Zsadist az erődben találta meg a Ford Explorert, háromszáz méterre a Bella házához vezető másfél kilométeres bekötőút bejáratától. Csak azért bukkant rá a kocsira, mert átfésülte a ház környékét is. Túl zaklatott volt ahhoz, hogy hazamenjen, és túl veszélyes, hogy mások társaságában legyen.

Egyetlen lábnyom indult ki csupán a kocsitól, és a ház irányába vezetett.

Odahajolt az üveghez, a szeme mellé tette a kezét, és benézett az ablakon át a belsejébe. A riasztó be volt kapcsolva.

Biztosan ezzel jöttek az *alantasok*. Mindenhol érezte rajta az édes babahintőpor-illatot. Mivel csak egy személy nyomát lehetett látni, vajon a sofőr korábban kitette a másik kettőt, aztán elrejtette az autót? Vagy esetleg máshonnan hozták ide?

Végül is mindegy. A társaság vissza fog jönni a tulajdonáért. Milyen jó lenne, ha le tudná nyomozni, hová viszik! De honnan szedjen most egy nyomkövetőt?

Csípőre tette a kezét... és lenézett a derekán lévő fegyvertartó övre.

Kivette a mobiltelefonját, és hálásan gondolt Vishousre, a műszaki zsenire.

A szükség a találmány szülőanyja.

Láthatatlanná vált, és a kocsi alatt bukkant elő, hogy minél kevesebb nyomot hagyjon a hóban. Amikor a teste súlya hátára nehezedett, felnyögött. Istenem, tudta, hogy megbánja még azt az erkélyajtón való berepülést! És a feje beütését is. Nem baj. Rosszabbat is túlél már.

Elvett egy toll-zseblámpát, és körülnézett a kocsi alvázán, egy megfelelően nagy helyet keresett, ami elég távol van a kipufogótól, hiszen az még ebben a hideg időben is nagy meleget sugárzott, ami problémát okozott volna.

Persze sokkal jobban szeretett volna bejutni az utastérbe, és az egyik ülés alá rejteni a telefont, de a kocsi riasztója bonyolította a helyzetet. Ha egyszer megszólal, lehet, hogy nem tudja újra bekapcsolni, és így az *alantasok* rájönnek, hogy alaki volt az autóban.

Mintha a betört ablak azonnal el nem árulná.

A fenébe... Át kellett volna kutatnia az *alantasok* zsebeit, mielőtt egy tördőfessel eltüntette a testüket. Az egyik gazembernél biztosan ott volt a kulcs. Csak hát akkor annyira dühös volt, hogy ez eszébe sem jutott.

Z nagyot káromkodott, amikor arra gondolt, milyen arcot vágott Bella, miután a szeme láttára darabokra tépte azt a gyilkost. A szeme tágra nyílt, az arca halálsápadt lett, a száját pedig eltátotta a döbbenettől.

Igaz, ami igaz, a testvériség munkája, a faj védelmezése, nem volt valami szépnek mondható. Mocskos volt és visszataszító, néha még zűrzavaros is. És mindig véres. Mindezek tetejében Bella még a gyilkolás vágyát is látta a szemében. Valahogy biztos volt benne, hogy ez volt az, ami a legjobban megrémítette a lányt.

Koncentrálj, seggfej! Gyerünk, hagyd abba a gondolkodást!

Folytatta a keresést az Explorer alatt. Végül megtalálta, amit keresett. Egy nagyobb részt a futómű alatt. Levette magáról a széldzsekijét, belecsavarta a telefont, és a köteget becsúsztatta az ürege. Ellenőrizte, hogy elég szorosan benne van-e, aztán láthatatlanná vált a kocsi alatt.

Tudta, hogy ez a szükségmegoldás nem fog sokáig tartani, mégis sokkal jobb volt, mint a semmi. Így Vishous otthonról nyomon tudja majd követni az Explorer mozgását, mert a kis Nokia telefonba bele volt építve egy GPS-chip.

A mező szélén bukkant elő, hogy megnézhesse a ház hátsó részét is. Egész jól megfoltozta az összetört konyhaajtót. Szerencsére a fakeret nagyjából ép maradt, így sikerült bezárnia az ajtót, és újra bekapcsolni a riasztót. A garázsban talált egy vízhatlan ponyvát, azzal foltozta be a hatalmas lyukat a kitört üveg helyén.

Megjavította, de csak átmenetileg.

Furcsa... arra gondolt, ha Bella véleményét kellene helyrehozni magáról, akkor már nem lenne ilyen könnyű dolga. De... *a fenébe is...* nem akarta, hogy a lány vadembernek tartsa.

A távolban egy fényszórót pillantott meg, ahogy a 22-es útról rákanyarodott a farm házhoz vezető bekötőútra. Az autó lelassított, amikor Bella házhoz ért, aztán ráhajtott a kocsifelhajtóra.

Csak nem egy Bentley? – gondolta Z. Nagyon úgy tűnt.

Egy ilyen drága autó itt? Biztosan valaki Bella családjából. Kétségtelenül értesítették őket, hogy a riasztót egy órával azelőtt kikapcsolták, aztán tíz perccel ezelőtt újra aktiválták.

A pokolba! Nem kifejezetten ez volt a megfelelő alkalom, hogy valaki körbejárja a házat, és szétnézzzen odabent. Amilyen szerencséje van, az *alantasok* biztosan ezt a percet választják ki arra, hogy eljöjjenek az Explorerért, és úgy döntenek, hogy elhajtanak a bejárat előtt, hátha akad egy kis összezapás.

Halkan szitkozódva várta, hogy a Bentley egyik ajtaja kinyíljon... de senki nem szállt ki a kocsiból, és a motor sem állt le. Ez jó jel volt. Amíg be van kapcsolva a riasztó, a látogató biztosan nem akar majd bemenni. Mert a konyha valóságos csatatér.

Zsadist beleszagolt a hideg levegőbe, de nem érzett semmilyen illatot. Ösztöne azonban azt súgta, hogy egy férfi ül a kocsi volánja mögött. Talán Bella bátyja? Valószínűleg. Biztosan ő akarná ellenőrizni a házat.

Jól van, haver. Nézd meg a főbejárati ablakokat! Látod? Semmi gond nincs. Senki sincs a házban. Most pedig tégy meg nekem egy nagy szívességet, és húzd el innen a csíkot, de sürgősen!

A Bentley azonban még néhány percig ott maradt, ami legalább öt órának tűnt. Aztán hátramenetbe kapcsolott, megfordult, és kihajtott az útra, majd elment.

Zsadist megkönnyebbülten felsóhajtott. *Krisztusom...* Az idegei pattanásig feszültek aznap este.

Múlt az idő. Ahogy ott állt a fenyőfák között, és figyelte Bella házát, arra gondolt, vajon a lány most fél-e tőle.

Feltámadt a szél, a hidegtől már fázott, szinte csontig átfagyott. Kétségbeesésében, tárt karokkal fogadta a fájdalmat, amely eltöltötte a testét.

24. fejezet

John átnézett az íróasztal felett a dolgozósobában. Sarelle lehajtotta a fejét, miközben az egyik régi könyvet lapozgatta. Félhosszú szőke haja előre hullott, és a fiú így csak az állát látta. Ketten együtt órákat töltöttek azzal, hogy összegyűjtsék a megfelelő verseket és a varázsigéket a téli napforduló ünnepére. Eközben Wellsie a konyhában telefonálgatott, és megrendelte a szükséges dolgokat.

Sarelle lapozott egyet, John pedig arra gondolt, milyen szép keze van.

- Na jó – szólalt meg a lány. – Azt hiszem, ez az utolsó.

Felnézett, és amikor tekintete találkozott a fiúéval, John úgy érezte, mintha villám csapott volna belé: hirtelen izzó forráság áradt szét a testében, aztán mintha lebegett volna. Rádásul biztos volt benne, hogy világít a sötétben.

Sarelle elmosolyodott, és becsukta a könyvet. Hosszú csend következett.

- Szóval... ha jól tudom, a barátom, Lash, a te osztályosban van, ugye?

Lash a barátja? *Hát ez remek!*

- Igen... és azt mondta, a mellkasodon ott van a testvériség jele. – Amikor John nem reagált, hozzátette. – Igaz ez?

Megvonta a vállát, és valamit leírt a lista szélére, amin dolgoztak.

- Megmutatod?

Szorosan behunyta a szemét. Nem nagyon akart dicsekedni vékony testével, vagy azzal a heggel, ami eddig csak bajt hozott rá.

- Tudod, én nem hiszem azt, amit ők. Azt mondják, te csináltad – folytatta a lány gyorsan. – Nem azért kérlek rá, hogy megmutasd, mert meg akarom vizsgálni, vagy ilyesmi. Azt sem tudom, egyáltalán milyennek kellene lennie. Csak kíváncsi vagyok.

Sarelle közelebb húzta hozzá a székét, mire John orrát megcsapta a parfümjé... vagy talán mégsem parfüm volt... lehet, hogy ez volt a teste illata.

- Melyik oldalon van?

Mintha a keze nem is az övé lenne, John felemelte a karját, és a bal mellizmára mutatott.

- Gombold ki egy kicsit az inged! – Oldalra hajolt, és a fejét félre biccentette, hogy megnézhesse a fiú mellkasát. – John? Megmutatnád nekem, kérlek?

A fiú az ajtó felé pillantott. Wellsie még mindig a konyhában volt és telefonált, vagyis valószínűleg nem akart egyhamar berontani hozzájuk.

Ó... istenem! Csak nem fogja neki megmutatni?

- John? Csak szeretném... látni.

Hát jó, akkor tényleg megmutatja neki.

Felállt, és az ajtó felé bökött a fejével. Sarelle szó nélkül követte, végig a folyosón, be a hálósobájába.

Miután beléptek, behajtotta az ajtót, és az inge felső gombja után nyúlt. Kétségbeesetten szuggerálta a kezét, hogy ne remegjen, és megfogadta magában, hogy többől lefűrészeli mind a kettőt, ha kínos helyzetbe hozzák. Úgy tűnt, a fenyegetés bevált, mert minden gond nélkül ki tudta gombolni az ingét a hasáig. A bal oldalát félre húzta, és elfordította a tekintetét.

Amikor egy finom érintést érzett a bőrén, hátraugrott.

- Ne haragudj, hideg a kezem – mondta Sarelle, és rálehelt az ujjaira, majd újra megérintette a mellkasát.

Jóságos isten! Valami történt a testében, valami vadul mocorgott benne. A légzése szaggatottá vált és felgyorsult. Kinyitotta a száját, hogy még több levegőhöz jusson.

- Ez nagyon klassz!

John csalódott, amikor a lány leengedte a kezét, de aztán meglátta mosolyát.

- Gondolod, hogy elmehetnénk néha együtt valahová? Mondjuk, arra a lézeres lövöldözős helyre. Szerintem klassz lenne. Vagy talán moziba.

John bambán bólogatott.

- Jó.

Találkozott a tekintetük. A lány olyan szép volt, hogy John szinte beleszédült.

- Nem akarsz megcsókolni? – kérdezte Sarelle suttogva.

A fiú tekintete olyan tágra nyílt, hogy majd' kiugrott a helyéből.

- Mert én szeretném. – Egy kicsit megnyalta a száját. – Nagyon szeretném...

Húha... Itt van élete nagy lehetősége, most, ebben a pillanatban, gondolta.

Ne ájulj el! Az ájulás aztán tényleg nagyon illúzióromboló lenne.

Hirtelen emlékezetébe idézett minden filmet, amit valaha látott... de nem kapott tőlük segítséget. Mivel horrorrajongó volt, csak olyan képek villantak be, hogy Godzilla Tokió felhőkarcolói között lépked, vagy a cápa dühösen beleharap az Orca nevű hajó farába. *Most aztán remekül ki van segítve!*

A fizikai műveletre gondolt. *Billentsd oldalra a fejed, hajolj közel, érz hozzá!*

Sarelle zavartan elpirult, és körülnézett.

- Ha nem akarsz, nem baj. Csak gondoltam...

-John? – Wellsie szólalt meg a folyosón. És a hangja egyre közelebből hallatszott, miközben beszélt. – Sarelle? Hol vagytok srácok?

John megrándult. Mielőtt elfogyott volna az összes bátorsága, megragadta a lány kezét, magához rántotta, és nem túl finoman rányomta összeszorított száját az ajkára. Semmi nyelves dolog nem volt benne, de nem is lett volna rá idő, különben s, ha valami olyasmire is sor került volna, alighanem mentőt kellett volna hívni hozzá. Már így is alig kapott levegőt.

Aztán eltolta magától, és azon idegeskedett, mit szólt hozzá a lány.

Megkockáztatott egy félénk pillantást. Ó... Sarelle mosolya elragadó volt.

John úgy érezte, mindjárt szétveti a mellét a boldogság.

Gyorsan leengedte a kezét, mire Wellsie bedugta a fejét az ajtón.

- El kell mennem az... ó... elnézést. Nem tudtam, hogy ti...

John megpróbált egy "nincs-semmi-különös" típusú mosolyt villantani felé, aztán észrevette, hogy a nő tekintete a mellkasára szegeződik. Lenézett. Az inge teljesen szét volt nyílván.

Odakapott, hogy összegombolja, amivel csak rontott a helyzeten, de nem tehetett róla.

- Jobb lesz, ha én most megyek – mondta Sarelle könnyed hangon. – *Mama* azt mondta, korán érjek haza. John, később fent leszek az interneten, jó? Majd kitaláljuk, melyik filmet nézzük meg, vagy mi mást csináljunk. Jó éjszakát, Wellsie!

Miközben a lány kísért a nappaliba, John nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy utánanézzon, és figyelje, ahogy kiveszi a kabátját az előszobaszekrényből, felveszi, és előhúzza a kocsikulcsot a zsebéből. Egy pillanattal később a bejáratú ajtó tompa csapódását lehetett hallani.

Hosszú csend következett, majd Wellsie felnevetett, és hátrasimított néhány vörös tincset a füle mögé.

- Ó, istenem, fogalmam sincs, mit szóljak ehhez – mondta -, kivéve azt, hogy nagyon kedvelem Sarelle-t, és úgy tűnik, kiváló ízlése van a férfiak terén.

John megdörzsölte az arcát, és tudta, hogy olyan színe van, mint egy érett paradicsomnak.

Elmegyek, sétálok egyet, mutogatta.

- Jó, bár Tohr most hívott, és azt mondta, hazaugrik, hogy felvegyen. Úgy gondolja szívesen lennél vele a központban, mert van ott némi adminisztrációs dolga. Persze, tőled függ, hogy vele mész-e, vagy itthon maradsz. Én a *hercegi* tanács gyűlésére megyek.

John bólintott, Wellsie pedig megfordult, hogy induljon.

- Ja, és John? – Egy pillanatra elhallgatott, aztán hátrapillantott a válla fölött. – Az ingedet... hm... félregomboltad.

John lenézett, és kitört belőle a nevetés. Habár hang nem jött ki a torkán, jól esett szabadjárá engedni az örömét. Wellsie is elmosolyodott, láthatóan örült a boldogságának. John rendesen begombolta az inget, és úgy érezte, még soha ennyire nem szerette ezt az asszonyt.

Miután visszatértek a központba, Bella órákig ült Zsadist ágyán, a naplójával az ölében. Először nem csinált vele semmit, ki sem nyitotta, annyira az események hatása alatt volt.

Jézusom!... Nem mondhatni, hogy nagyon meglepődött, amikor kiderült, hogy Zsadist valóban olyan halálos, amilyennek kinézett. De végül is megmentette, nem igaz? Ha az *alantas*, akit megölt, foglyul ejtette volna, talán újra abban a földbe vájt lyukban köt ki, ahol volt.

A gond csak az volt, hogy nem tudta eldönteni, hogy ez az egész az erejét vagy a brutalitását bizonyította.

Miután arra a következtetésre jutott, hogy talán mindkettőt, arra gondolt, vajon jól van-e. Megsérült, és még mindig odakint van, valószínűleg most is *alantasokra* vadászik. *Istenem... mi van, ha...*

Mi van, ha... Mi van, ha... Bele fog örülni, ha ezt tovább folytatja.

Hogy elterelje a gondolatait, kinyitotta a naplót, és átfutotta, miket írt az elmúlt egy évben. Zsadist neve az elrablása előtti napokban feltűnően sokszor szerepelt a bejegyzésekben. Szinte a megszállottjává vált, ami azóta sem változott. Igazság szerint olyan erők voltak az iránta táplált érzései, még azok után is, amit ma a szeme láttára elkövetett, hogy azon gondolkozott, vajon nem...

Szerelmes-e belé. *Ó... istenem.*

Hirtelen úgy érezte, képtelen egyedül lenni. A felfedezés ott visszhangzott a fejében. Megmosta a haját és a fogát, majd lement a földszintre, remélve, hogy összefut valakivel. A lépcső közelében járt, amikor hangokat hallott kiszűrődni az ebédlőből. Megállt. A nap utolsó étkezése volt, és ellenállhatatlannak tűnt számára a gondolat, hogy csatlakozik a testvérekhez, Maryhez és Bethhez. Lehet, hogy Zsadist is ott lesz. Hogy tud a szemébe nézni ezek után, anélkül hogy elárulná magát? Elképzelhetetlen volt, hogy jól fogadja a tényt, hogy szerelmes belé. Ebben egészen biztos volt.

Ó, az ördögbe! Előbb-utóbb úgyis találkoznia kell vele, és a bujkálás nem az ő műfaja volt.

Amikor leért a lépcsőn, és rálépett az előcsarnok mozaikpadlójára, rádöbbsent, hogy nincs a lábán cipő. Hogy mehetne be a királyhoz és a királynéhoz mezítláb?

Felnézett az emeletre, és hirtelen nagyon kimerültnek érezte magát. Túl fáradt volt ahhoz, hogy felmenjen, és megint lejöjjön, ahhoz viszont túlságosan szégyellte magát, hogy mezítláb csatlakozzon hozzájuk, ezért csak kintről hallgatta az étkezés hangjait: a nők és a férfiak beszélgetését, nevetését, egy borosüveg dugójának pukkanását, és hogy valaki megköszönte Fritznek, hogy hozott még báránysültet.

Lenézett pucér lábára, és rájött, milyen szerencsétlen. Egy száanalomra méltó bolond. Elveszettnek érezte magát amiatt, amit az *alantas* tett vele, bizonytalan volt azért, amit Zsadist művelt aznap este, és végtelenül magányos, miután rájött, mit érez iránta.

Már éppen feladta, és elhatározta, hogy feláll, és felmegy az emeletre, amikor valami a lábához ért. Megriadt és lenézett. Egy fekete cica smaragdzöld tekintetét pillantotta meg. A macska pislogott egyet, dorombolni kezdett, és odadörgölte a fejét a bokájához.

Bella előrehajolt, és bizonytalanul megsimogatta a bundáját. Az állat rendkívüli eleganciát sugárzott, járása kecses volt, karcsú teste puhán mozgott. Bella szeme megtelt könnyel, bár nem értette miért. Minél jobban érzékenyült, a macska annál közelebb ment hozzá, végül ott találta magát a lépcsőn ülve, az állattal az ölében.

- Boo-nak hívják.

Bella riadtan felnézett. Phury tornyosult előtte. Már nem harci ruhában volt, helyette finom kasmír- és gyapjúholmikot viselt. A kezében szalvétát tartott, mintha most állt volna fel az

asztaltól. Nagyon finom illat érződött rajta. Biztosan nem régen zuhanyozott és borotválkozott. Miközben Bella nézte, rájött, hogy időközben megszűnt az evés és a beszélgetés hangja, és a beállt csendben mindenki pontosan tudja, hogy lejött, és az ebédlő előtt kucorog.

Phury letérdelt elé, és a kezébe nyomta a szalvétát. Bella ekkor jött rá, hogy sír.

- Gyere be, és csatlakozz hozzánk! – mondta neki lágyan.

A lány megtörölte az arcát, miközben másik kezével még mindig a macskát simogatta.

- Esetleg őt is bevihetem?

- Természetesen. Boo-t mindig szívesen látjuk az asztalunknál. Ahogy téged is.

- Nincs rajtam cipő.

- Nem számít. – Kinyújtotta felé a kezét. – Gyere, Bella! Egyél velünk!

Amikor Zsadist belépett az előcsarnokba, jéggégé fagyott teste didergett a hidegtől egészen hajnalig ott akart maradni a háznál, a teste azonban nem viselte jól a fagyos téli időjárást.

Nem akart enni, mégis az ebédlő felé indult. Aztán az árnyékba húzódva megtorpant. Bella az asztalnál ült, közvetlenül Phury mellett. Egy étellel megrakott tányér állt előtte, ő azonban inkább a macskával foglalkozott, ami az ölében feküdt. Simogatta az állatot, és akkor sem esett ki a ritmusból, amikor felnézett, mert Phury mondott valamit. Elmosolyodott, aztán lehajtotta a fejét, hogy megint a macskát nézze. Eközben Phury le sem vette róla a szemét, mintha szomszjasan inná magába a látványát.

Zsadist halkán a lépcső felé indult, nem akarta megzavarni őket. Már majdnem odaért, amikor Tohr lépett ki a lépcső alatti titkos ajtón. Komornak tűnt, bár sosem volt mosolygós típus.

- Szia, Z, várj csak!

Zsadist nagyot káromkodott, és ne is próbálta leplezni. Semmi kedve nem volt most ahhoz, hogy valami irányítási-és-vezetési baromságról halljon, márpedig Tohr az utóbbi időben csak ilyesmiről tudott beszélni. A fickó átvette a testvériség irányítását, és megszervezett mindent, miközben próbálta a négy megbízhatatlan, vakmerő civilt, Vishoust, Phuryt, Rhage-et és őt, valamiféle katonává formálni. Nem csoda, hogy úgy nézett ki, mint akinek állandóan fáj a feje.

- Zsadist, azt mondtam, *várj!*

- Ne most...

- De igenis, *most!* Bella bátyja kérelmet nyújtott be Wrathhoz, amelyben arra kéri, hogy nyilvánítsa a húgát *elkülönítettnek*, őt pedig nevezze ki a *gyámjának*.

- Z? Hallottad, amit mondtam?

Bólogass seggfej! – parancsolt magára.

Alig bírta egy leheletnyit lefelé mozdítani az állát.

- Miért mondd ezt nekem?

Tohr állkapcsa megfeszült.

- Úgy akarsz tenni, mintha nem jelentene neked semmit? Rendben van. Csak gondoltam, szeretnéd tudni.

Ezután bement az ebédlőbe.

Zsadist megragadta a korlátot, és megdörzsölte a mellkasát, mert hirtelen úgy érezte, mintha valaki kiszívta volna belőle a levegőt, és helyette homokkal töltötte volna meg. Felpillantott az emeletre, és arra gondolt, vajon Bella visszamegy-e a szobájába, mielőtt elmegy. Muszáj lesz, mivel ott van a naplója. A ruháit könnyen otthagyná, de a naplóját nem. Hacsak össze nem pakolt már.

Istenem... Hogy fog tőle elbúcsúzni?

Erre a beszélgetésre nagyon kíváncsi lesz. Elképzelni sem tudta, mit fog neki mondani, különösen azok után, hogy látta azt a kegyetlen húzását az *alantassal*.

Bement a könyvtárba, felemelte az egyik telefont, és Vishous számának mintájára emlékezve benyomta a gombokat a készüléken. Hallotta a vonal másik végén, hogy kicsörög, aztán

felhangzott az ebédlőben a telefon csörgése. Amikor V felvette, beszámolt neki az Explorerről és a mobiljáról, és hogy hogyan rejtette el a telefont az alvázon.

- Rajta leszek – felelte V -, de te most hol vagy? Olyan furcsán visszhangzik ez a telefon.

- Csak hívj fel, ha megmozdult az a kocsi, oké? Az edzőteremben leszek. – Ezzel letette, és a föld alatti folyosó felé indult.

Úgy gondolta, kivesz valami ruhát az öltözőszekrényéből, aztán a végkimerülésig hajtja magát. Ha már ég a combja, a vádlija kővé változott, a torka pedig kiszáradt a sok levegővételtől, a fájdalom majd kiüríti a gondolatait, és megtisztítja... Jobban vágyott a fájdalomra, mint amennyire az ételre.

Amikor bement az öltözőbe, odalépett a szekrényéhez, kivette légbetétes edzőcipőjét és egy futáshoz való rövidnadrágot. Ha egyedül volt, szeretett félmeztelenül futni.

Letette magáról a fegyvereket, és már majdnem lehúzta a pólóját is, amikor valami zajra lett figyelmes a szekrényeknél. A hang nyomába eredve előrébb lépett, és egy félelmetes méretű idegent pillantott meg.

Az egyik öltöző ajtaja fémesen becsapódott, amikor az apró test nekiesett.

A francba! Hiszen ez a kölyök. Hogy is hívják valami John vagy ilyesmi. Kidülledt, üveges tekintetét elnézve úgy tűnt, Johnny fiú mindjárt elájul.

Z vészjóslóan hatalmas termetéből lenézett rá. Jelenleg nagyon rossz passzban volt, hangulata sötét és hideg volt, mint az éjszaka, de valahogy nem tűnt számára vonzónak az a gondolat, hogy a frászt hozza szegény gyerekekre, amikor nem tett semmi rosszat.

- Tűnj el innen, kölyök!

John előkotort valamit. Egy jegyzetfüzetet és egy tollat. Amikor Z rájött, mire készül, megrázta a fejét.

- Nem tudok olvasni, nem emlékszel? Nézd, jobb lesz, ha inkább elmész! Tohr itt van fent valahol a házban.

Zsadist elfordult, és levette a pólóját. Egy rémült szisszenést hallott, ezért hátrapillantott. John halálra váltan meredt a hátára.

- Krisztusom, te gyerek... tűnj már innen a francba!

Amikor hallotta a fiú lépteit távolodni, levette a nadrágját, felhúzta a fekete rövidnadrágot, és leült a padra. A fűzőjénél fogva felemelte a sportcipőt, és egy ideig hagyta, hogy a térde között himbálózzon a levegőben. Miközben nézte, eszébe jutott, hányszor dugta bele a lábát, és büntette a testét a futógépen, ahová most is készült. Aztán arra gondolt, hány alkalommal sérült meg szándékosan az *alantasokkal* való harcban, vagy hányszor kérte meg Phuryt, hogy verje meg.

Nem. Nem is kérte. Követelte. Volt idő, amikor egyenesen megparancsolta neki, hogy újra és újra üsse meg, amíg végül feldagadt sebhelyes arca, és a lüktető fájdalom maradt az egyetlen, amit érzett. Igazság szerint nem akarta belekeverni ikertestvérét. Jobban szeretne volna egyedül elszenvedni a kínt, és nagyon szívesen okozott volna magának fájdalmat, ha képes lett volna rá. De nagyon nehéz volt teljes erőből behúznia magának.

Lassan leengedte a cipőt a földre, és nekidőlt a fém öltözőszekrénynek. Arra gondolt, hol lehet most Phury. Fent az ebédlőben. Bella mellett.

Tekintete a telefonra tévedt, amely a szekrények mellett, a falra szerelve lógott. Talán fel kellene hívnia a házat.

Halk füttyöt hallott közvetlenül maga mellett. Balra fordította a fejét, és összevonta a szemöldökét.

A kölyök állt ott egy üveg vízzel a kezében. Néhány bizonytalan lépést tett előre, kezét messze maga elé kinyújtotta, fejét oldalra biccentette. Úgy nézett ki, mint aki egy párduccal próbál megbarátkozni, és közben reméli, hogy az esemény után minden végtagja sértetlenül a helyén marad.

Letette a padra az üveget egy méterre Z-től, aztán megfordult és elfutott.

Zsadist az ajtót nézte, ami mögött eltűnt. Miután becsukódott, a központ többi ajtajára gondolt. Elsősorban a bejárat ajtóra.

Istenem. Bella hamarosan elmegy. Lehet, hogy éppen most.
Ebben a szent percben.

25. fejezet

- Alma? Mi a francot érdekel engem az alma? – ordította O a telefonba. Olyan dühös volt, hogy szinte tajtékozott, U pedig egy nyavalyás *gyümölcsről* nyafog neki? – Épp most mondtam, hogy három béta meghalt. *Három*, hallotta?

- De ma este ötven kosár almát vásároltak négy különböző...

O járkálni kezdett a faházban. Vagy ezt csinálja, vagy most azonnal odamegy U-hoz, szétveri a fejét, csak hogy egy kicsit lecsillapodjon.

Miután visszatért az Omegától, első útja a házhoz vezetett, ahol két megperzselt foltot talált, valamint egy betört hátsó ajtót. Benézett a konyhába. Fekete vér volt mindenfelé, valamint egy harmadik megperzselődött folt a padlón.

A pokolba! – gondolta, amikor megint eszébe jutott a kép. Tudta, hogy az egyik testvér volt, mivel a konyhában látott felfordulásból ítélve, mielőtt szíven szúrta volna az *alantast*, egész biztosan szanaszét tépte.

Talán a felesége is ott volt a testvérral? Vagy a család tett látogatást a házban, hogy kipakolják a holmiját, és a testvér őrizte őket közben?

A fene vigye el azokat a bétákat! Azok a tetves, puhány, mihaszna gazemberek megölették magukat, így sosem fogja megtudni, mi is történt valójában. Sem azt, hogy a felesége ott volt-e vagy sem. Ha igen, az után a harc után, ami ott történt, egyhamar biztos nem fog visszamenni.

U karattyolása megint megütötte a fülét.

- ... a legrövidebb nap az évben, december 21-e, a jövő héten lesz. A téli napforduló...

- Van egy ötletem – csattant fel O. – Miért nem hagyja már végre abba ezt a naptárhülyeséget, és meg el a házhoz, hogy elhozza az Explorert, amit a béták az erdőben hagytak? Aztán...

- Figyel arra, amit mondok? Az almát az Őrző tiszteletére rendezett napfordulós ünnepségen használják.

Az "*Őrző*" szó felkeltette a figyelmét.

- Ezt honnan tudja?

- Kétszáz éves vagyok – felelte U fanyarul. – A fesztivált már vagy... nem is tudom, talán egy évszázada nem tartották meg. Az alma a tavasz eljövetelét hivatott jelképezni. Magok, növekedés, meg ilyen megújulási baromság.

- Milyen ez az ünnepség?

- Amikor még megtartották, összegyűltek, és azt hiszem énekeltek, meg valami rituálét végeztek el. Nem nagyon tudom. Mindegy. A lényeg az, hogy évek óta figyeljük a piacokat az év bizonyos időszakában. Decemberben az almát, áprilisban pedig a nyers cukornádat. Mostanra már inkább szokás lett, mint szükséges, mivel a vámpírok az utóbbi időben átkozottul csendesek.

O nekidőlt a faház ajtajának.

- Most viszont a királyuk elfoglalta a trónt, ezért felelevenítik a régi szokásokat.

- Egyszerűen imádom az ISBN rendszert. Sokkal hatékonyabb, mintha jobbra-balra kérdezősködnénk, pedig részben pont ezt kellett tennünk. Ahogy már mondtam, hatalmas mennyiségű almát vásároltak különböző helyszíneken, mintha többfelé osztanák szét a megrendelésüket.

- Vagyis ezzel azt akarja mondani, hogy körülbelül egy hét múlva egy csomó vámpír fog összegyűlni egy helyen? Énekelnek, táncolgatnak, meg ilyenek? Imádkoznak az Őrzőhöz?

- Igen.

- És megeszik az almát?

- Szerintem igen.

O megdörzsölte a tarkóját. Bölcsen hallgatott az Omega előtt erről a "átváltoztatni-a-feleségét-*alantassá*" dologról, amikor ott volt előtte. Először ki kellett derítenie, hogy a nő

életben van-e, és aztán valami hihet körítést kellett köré felépítenie. Nyilvánvalóan a legnagyobb leküzdhetetlen akadályt az a tény fogja jelenteni, hogy vámpír. Az egyetlen ellenérv pedig az lehetne, hogy így ő lesz a titkos fegyverük. Egy saját fajukbeli nő! A testvériség nem számítana rá...

Ez persze csak az Omega számára kitalált ésszerű magyarázat lenne, mivel a felesége sohasem harcolna mással, csak vele.

Igen, a javaslat kemény dió lesz, az viszont O malmára hajtotta a vizet, hogy az Omegát némi hízélgéssel mindig rá tudta venni arra, amire akarta. Egy jó nagy jelentőségű áldozat a tiszteletére, majd meglágyítja a szívét.

U még mindig beszélt.

- ... gondoltam, hogy ellenőrizhetném a piacokat...

Miközben U tovább duruzsolt, O a méregre gondolt. Sok méregre. Egy egész kádnyi méregre. Mérgezett almák. Milyen átkozottul hófehérkés lenne!

- O? Figyel rám?

- Persze.

- Szóval, elmegyek a piacokra, és megtudom, mikor...

- Nem. Nem most. Hadd mondjam el, mi lesz a dolga.

Amikor Bella kijött Wrath dolgozószobájából, forrt a dühtől. Se a király, se Tohr nem próbált beszélni vele, észérveket felsorakoztatni, ami azt mutatta, mennyire intelligensek voltak.

Végigvágatott a folyosón, berontott Zsadist hálószobájába, és becsapta maga mögött az ajtót, majd úgy ragadta meg a telefont, mint a fegyver lenne. A bátyja mobilszámát tárcsázta.

Amikor Rehvenge felvette, ingerülten beleszólt.

- Ki maga, és honnan szerezte meg ezt a számot?

- Hogy merted ezt tenni velem?

Sokáig csend volt, aztán így szólt.

- Bella... én... tartsd egy percig, jó? – Valami tompa, csoszogó hang hallatszott, majd élesen azt mondta. – Jobb lesz, ha azonnal idejön. Megértette? Ha nekem kell odamennem hozzá, annak nem fog örülni. – Megköszöri a torkát, és visszatért a hűgához. – Bella, hol vagy? Odamegyek érte, és felveszlek. Vagy kérd meg az egyik harcost, hogy vigyen le a házunkba, és majd ott találkozunk!

- Azt hiszed, hogy ezek után még hajlandó vagyok a közeledbe menni?

- Pedig jobb megoldásnak tűnik, mint a másik – felelte a férfi komoran.

- Miért, mi a másik lehetőség?

- Az, hogy erőszakkal szerezlek vissza a testvérektől.

- Miért teszed ezt...

- Hogy miért teszem? – Rehvenge hangja újra az a mély, követelőző hang lett, amit Bella oly régóta megszokott tőle. – Van fogalmad róla, milyen volt számomra az elmúlt hat hét? Tudni, hogy azoknak az átkozott gazembereknek a foglya vagy. Tudni, hogy a hűgomat... az édesanyám gyermekét... ilyen helyzetbe juttattam?

- Nem a te hibád volt...

- Otthon kellett volna laknod!

Mint mindig, Rehv hatalmas dühének szele őt is megrázta, és eszébe jutott, hogy alapjában véve mindig is félt egy kicsit a testvérétől.

Aztán hallotta, hogy mély levegőt vesz. Még egyet. Ezután hangjába furcsa kétségbeesés vegyült.

- Krisztusom, Bella... csak gyere haza! *Mamának* és nekem... nekünk szükségünk van rá, hogy otthon légy. Hiányzol. Látnunk kell téged, hogy elhiggyük, valóban jól vagy.

Ó igen... Íme előbújt a másik énje is, az amelyiket Bella olyan nagyon szeretett. A védelmező, a gyámolító, a lágyszívű, de mogorva testvér, aki mindig mindent megadott neki, amire csak vágyott.

Nagyon erős volt a kísértés, hogy megadja magát neki. Aztán elképzelte, hogy soha többé nem hagyhatja el a házat. Nem volt nehéz elképzelni Rehvenge-ről, hogy képes lenne erre.

- Visszavonod az *elkülönítési* kérelmet?

- Erről majd akkor beszélünk, ha végre megint a saját ágyadban alszol.

Bella megmarkolta a telefont.

- Vagyis ez azt jelenti, hogy nem? – Kis szünet következett. – Halló? Rehvenge?

- Csak szeretném, ha hazajönnél.

- Igen vagy nem? Rehv, mondd meg őszintén!

- Édesanyánk nem bírna ki még egy olyat, ami történt.

- És szerinted én igen? – vágott vissza mérgesen a lány. – Már megbocsáss, de nem *mama* volt az, akinek egy *alantas* a hasára karcolta a nevét!

Abban a pillanatban, ahogy kimondta, tudta, hogy nem kellett volna. Na persze, majd ettől az aprócska kis részlettől fogja magát meggondolni! *Micsoda remek indítás egy tárgyaláshoz!*

- Rehvenge...

Bátyja hangja jéghideg lett.

- Azt akarom, hogy hazagyere.

- Épp most voltam fogságban. Nem akarok a saját akaratomból megint börtönbe vonulni.

- És akkor mit teszel ellene?

- Csak fenyegezz nyugodtan, majd meglátod!

Bella ezzel megszakította a vonalat, és lecsapta a vezeték nélküli készüléket az éjjeli szekrényre. *A fene egye meg!*

Hirtelen megint megragadta, megfordult, és arra készült, hogy elhajítja a szoba másik végébe.

- Zsadist! – Meglepetten megállt a mozdulat közben, és leengedve a karját, a telefont a mellkasához szorította.

Z némán állt az ajtó mellett. Rövidnadrágot viselt, de póló nem volt rajta. Valami furcsa okból, ahogy Bella észrevette, cipő sem volt a lábán.

- Dobd csak el, ha akarod! – mondta.

- Nem... vagyis... inkább nem. – Megfordult, és visszatette a készüléket. Két kísérlet után sikerült is.

Mielőtt újra a férfi szemébe nézett volna, visszaemlékezett, milyen volt, amikor Zsadist ott térdelt az *alantas* felett, és halálra verte... De rögtön utána eszébe jutott, hogy elhozta neki a kedvenc tárgyait a házából... aztán elvitte oda... megengedte, hogy igyon a véréből, bár minden porcikája tiltakozott ellene. Amikor odafordult felé, azonnal a hatása alá került, és csapdába esett a kedvessége és a kegyetlensége között.

Zsadist törte meg a csendet.

- Nem akarom, hogy meggondolatlanul elrohanj az éjszakába, azért, amit a bátyád készül tenni. És ne mondd, hogy nem ez jár a fejedben!

A francba, nagyon okos volt!

- Tudod, mit akar tenni velem?

- Igen.

- És a törvény szerint a testvériségnek ki kell adnia engem, vagyis nem maradhatok itt. Gondolod, hogy tetszik az egyetlen lehetőség, ami rám vár?

Bár hova mehetne?

- Mi rossz van abban, hogy hazamész?

Bella rábámult.

- Ja igen. Minden vágyam, hogy úgy kezeljenek, mint egy gyereket... és hogy egy tárgy legyek. A bátyám *tulajdona*. Ez nagyon bejön nekem. Abszolút.

Zsadist végigsimított borotvált fején. A mozdulattól megfeszült a bicepse, és nagyra duzzadt.

- Van abban logika, ha egy család minden tagja egy házban lakik. Veszélyes idők járnak most a civilekre.

Ó, istenem! A legkevésbé arra volt szüksége, hogy Zsadist egyetértsen a bátyjával.

- Az *alantasoknak* sem túl biztonságos mostanában – dörmögte. – Az alapján, amit ma este tettél az egyikkel...

Z szeme összeszűkül.

- Ha azt akarod, hogy bocsánatot kérjek emiatt, hiába vársz.

- Hát persze hogy nem fogsz – csattant fel a lány. – Te semmiért sem kérsz bocsánatot.

Zsadist lassan megrázta a fejét.

- Ha mindenáron össze akarsz veszni valakivel, rossz helyen kopogatsz. Én nem fogok vitatkozni veled, Bella.

- Miért nem? Mestere vagy a haragnak.

A csendben, ami következett, Bella legszívesebben rákiabált volna. A dühére vágyott, arra a haragra, amit mindenkinek ingyen osztogatott, ezért nem tudta elképzelni, miért uralkodik magán, amikor neki lenne rá szüksége.

A férfi felhúzta a szemöldökét, mintha kitalálta volna a gondolatait.

- A francba – lehelte Bella. – Csak idegesítelek, ugye? Ne haragudj!

Zsadist megvonta a vállát.

- A stressz és a szenvedés mindenkit megvisel. Ne húzd fel magad!

Bella leült az ágyra. A gondolat, hogy elrohan valahová az éjszakába, nevetségesnek tűnt, mégsem élhet Rehvenge ellenőrzése alatt.

- Van valami javaslatod? – kérdezte lágyan. Amikor felnézett Zsadistra, látta, hogy a földet bámulja.

Rendkívül nagy önuralommal állt a falnak dőlve. Magas, vékony testével úgy nézett ki, mint egy bőrszínű repedés a vakolaton, egy hasadék, amely a szoba szerkezetében alakult ki.

- Adj öt percet! – mondta, és úgy, ahogy volt, póló nélkül kiment a szobából.

Bella hanyatt dőlt az ágyon, és arra gondolt, öt perc aligha fog megváltoztatni bármit is. Inkább arra lett volna szüksége, hogy egy másik testvér várja otthon.

Istenem, szentséges szűz! Azok után, hogy kiszabadult az *alantas* fogságából, jobbra kellett volna fordulnia az életének. Ehelyett azonban, az irányítás teljesen kicsúszott a keze közül.

Bár ezek után legalább maga választhatja ki, milyen samponot használ.

Felemelte a fejét. A fürdőszobaajtó mögött megpillantotta a zuhanyozót, és elképzelte magát, ahogy a forró víz alatt áll. Nagyon csábítónak tűnt. Megnyugtatónak és felfrissítőnek. És legalább anélkül sírhatná ki magát, hogy magyarázkodnia kellene.

Felállt, bement a fürdőszobába, és megnyitotta a vizet. Megnyugtató volt a hang, ahogy a vízszugár a márványpadlóra zuhogott, aztán az érintése a bőrén, amikor aláállt. Nem sírt. Csak lehajtotta a fejét, és hagyta, hogy a víz lecsorogjon a testé.

Amikor kilépett alóla, észrevette, hogy a fürdőszobaajtó be van csukva.

Zsadist biztosan visszajött.

Maga köré csavart egy törülközőt, és félénken reménykedett benne, hogy a férfi végül mégiscsak kitalált valami megoldást.

26. fejezet

Amikor kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és Zsadist odanézett, elfojtott magában egy káromkodást. Bella tetőtől talpig felfrissült, haja fel volt kötve magasan a feje búbjára. Finom francia szappanillat áradt róla, az a fajta, amelyhez Fritz mindig ragaszkodott a vásárlásnál. És a törülköző láttán, amely a teste köré volt csavarva, az jutott eszébe, milyen könnyű lenne levenni róla, és teljesen meztelenül meglátni.

Csak egy mozdulat kellene hozzá. Semmi több.

- Wrath beleegyezett, hogy átmenetileg elérhetetlen legyen – mondta Z. – Ez csupán negyvennyolc órás haladékot jelent. Beszélj a bátyáddal, és derítsd ki, le tudod-e beszélni róla! Két nap múlva Wrathnak választ kell adnia, és nem igazán mondhat nemet, tekintve, hogy milyen származású vagy.

Bella egy kicsit feljebb húzta magán a törülközőt.

- Rendben van... Köszönöm. Hálás vagyok azért, hogy megpróbáltad.

Zsadist bólintott, és az ajtó fel indult. Arra gondolt, visszatér az "A" tervhez: addig hajtja magát a futógépen, amíg össze nem esik. Vagy ez, vagy megint meg kell kérnie Phuryt, hogy segítsen rajta.

De ahelyett, hogy kiment volna, csípőre tette a kezét, és megállt.

- Valamiért bocsánatot kérek.

- Tessék? Ó... miért?

- Azért, hogy végig kellett nézned, mit teszek az *alantassal*. – Felemelte a kezét, aztán leengedte. Ellenállt a késztetésnek, hogy simára dörzsölje a fejét. – Amikor azt mondtam, nem fogok mentegetőzni miatta, úgy értettem, hogy nem fogom sajnálni, hogy megöltem azokat a gazembereket. De azt nem akartam... Nagyon sajnálom, hogy azok a képek ott vannak a fejedben. Legszívesebben kitörölném őket, ha tudnám. Elvenném tőled az egészet... és én viselném el a fájdalmat helyetted. Annyira... sajnálom, hogy ezt történt veled, Bella! Igen. Sajnállok mindent, amit el kellett viselned, beleértve... magamat is.

Rájött, ez az ő búcsúja. Mivel kezdett kifogyni a szuszából, az utolsó néhány szót már hadarva mondta.

- Te egy nagyon értékes nő vagy. – Lehajtotta a fejét. – És tudom, hogy majd találsz...

Egy párt magadnak fejezte be gondolatban. Igen, egy olyan nő, mint Bella, egész biztosan hamar talál majd magának valakit. Igazság szerint itt a házban is volt egy, aki nemcsak hogy akarta őt, de tökéletesen illett is hozzá. Phury itt volt alig néhány szobányira tőle.

Z úgy gondolta, jobb, ha minél hamarabb elhagyja a szobát, amikor azonban felnézett, hátrahőkölt, és nekiütközött a falnak.

Bella ott állt közvetlenül előtte. Amikor megérezte az illatát, a szíve vadul dobogni kezdett, és a testén olyan lázas izgalom lett úrrá, hogy beleszédült.

- Igaz, hogy kitakarítottad a házamat? – kérdezte.

Ó, istenem... Az egyetlen válasz, amit erre felelhetne, túlságosan is sokat elárulna róla.

- Igaz?

- Igen, én voltam.

- Most meg foglak ölelni.

Zsadist megmerevedett, de mielőtt elléphetett volna előle, Bella karja a dereka köré fonódott, és fejét meztelen mellkasára hajtotta.

Sokáig csak állt a lány ölelésében, nem mozdult, levegőt sem vett, és nem is viszonzta... Csak érezte a testét. Bella magas volt, ő mégis legalább tizenöt centivel fölé magasodott. És bár harcosnak túl sovány volt, mégis jó harminc kilóval többet nyomott nála. Bella mindezek ellenére legyőzte.

Istenem, milyen jó illata volt!

A lány valami halk hangot adott ki, mintha sóhajtott volna, és még szorosabban hozzábújt. Gömbölyű melle a mellkasához nyomódott, és ahogy Z lenézett, a nyaka túlságosan is csábítónak tűnt. Aztán ég ott volt az is. Az az istenverte dolog, megint megkeményedett, megduzzadt és hosszabb lett. Egy pillanat alatt.

Felemelte a karját, és a lány válla felé tette. Nem ért hozzá, csak ott tartotta néhány centivel a bőre felett.

- Szóval, izé, Bella... mennem kell.

- Miért? – A lány közelebb bújt hozzá, és még erősebben átölelte. A csípője hozzáért, és amikor alsótestük szorosan egymáshoz préselődött, Zsadist összeharapta az állkapcsát.

A francba, Bella biztos megérezte azt ott lent. Hogy téveszthette volna el? Az a merev dolog a hasához nyomódott, mivel a laza rövidnadrágnak nem sikerült elrejtienie a gazembert.

- Miért kell menned? – suttogta. Lélegzete a férfi mellkasát cirógatta.

- Mert...

Amikor nem fejezte be, Bella azt mormolta.

- Tudod, ez nagyon tetszik nekem.

- Mi?

Megérintette az egyik karikát a mellbimbójában.

- Ez.

Zsadist köhintett egyet.

- Ja... azt én csináltam.

- Gyönyörűen néz ki rajtad.

Hátralépett, és leengedte magáról a törülközőt.

Zsadist megszédült. Olyan gyönyörű volt! A melle, lapos hasa, a csípője... És az a kis rés a lába között, amit oly tisztán látott. Annak a néhány emberi nőnek, akikkel volt, mind szőrös volt ott lent, de mivel Bella az ő fajához tartozott, mindenhol szőrtelen és bársonyosan sima volt a teste.

- Most már tényleg mennem kell – nyögte rekedten.

- Ne menekülj el!

- Muszáj. Ha maradok...

- Feküdj le velem! – mondta a lány, és megint hozzásimult. Kioldotta hajában a szalagot, ami összefogta, mire a dús barna tincsek lágyan a vállára omlottak.

Zsadist behunyta a szemét, fejét hátrahajtotta, és próbálta nem beszívni kábítóan édes illatát.

Fojtott hangon azt mondta.

- Azt akarod, hogy megkeféléjelek, Bella? Mert én csak ezt nyújthatom neked.

- Sokkal több van benned...

- Nincs.

- Kedves voltál hozzám. Gondoskodtál rólam. Megfürdettél, megöleltél...

- Nem akarhatod, hogy benned legyek.

- Már ott vagy, Zsadist. Bennem van a véred.

Hosszú csend következett.

- Tudod, milyen a hírem?

Bella a homlokát ráncolta.

- Ez nem tartozik ide...

- Mit mondanak rólam az emberek, Bella? Mondd el, gyereünk! Szeretném hallani tőled! Csak, hogy tudjam, tényleg tisztában vagy velem. – A lány kétségbeesése szinte tapintható volt, ahogy Zsadist nyomást gyakorolt rá, mégis muszáj volt kizökkentenie abból a kábulatból, amibe került. – Biztos vagyok benne, hogy hallottad a hírem. A pletyka még a te társadalmi köreidhez is eljut. Szóval? Mit mondanak rólam?

- Néhányan... néhányan úgy gondolják, hogy szórakozásból öled meg a nőket. De én nem hiszem...

- Tudod, miért tettem szert erre a hírnévre?

Bella eltakarta a mellét a kezével, és hátralepve megrázta a fejét. Zsadist lehajolt, felvette a földről a törülközőt, és odanyújtotta neki. Ezután a sarokban lévő koponyára mutatott.

- Megöltem azt a nőt. Most pedig áruld el, akarsz-e egy olyan férfival lenni, aki ilyesmire képes? Aki képes egy nőt bántani? Azt akarod, hogy egy ilyen gazember feküdjön rád, és pumpálja beléd a magját?

- Ő volt az! – suttogta Bella. – Visszamentél és megölted az úrnőt, ugye?

Zsadist meborzongott.

- Egy ideig azt hittem, attól teljesé válhatok.

- De nem így lett.

- Nem. – Elment a lány mellett, miközben egy picit hozzáúrlódott a teste. Járkálni kezdett a szobában, miközben a feszültség egyre nőtt benne. Végül kinyitotta a száját, és a szavak csak úgy ömlöttek belőle.

- Néhány évvel azután, hogy kiszabadultam, meghallottam, hogy... a francba, meghallottam, hogy megint fogva tart valakit, abban a cellában. Két... két napig utaztam egyfolytában, majd amikor megérkeztem, nem sokkal hajnal előtt beosontam. – Megrázta a fejét. Nem akart beszélni, tényleg nem, a szája azonban nem hagyta abba. – Krisztusom... Olyan fiatal volt, *annyira fiatal*, mint én, amikor a rabszolgájává tett. Nem akartam megölni, de lejött, épp amikor kiszöktettem a fiút. Amikor ránéztem... tudtam, ha nem én cselekszem először, hívni fogja az öröket. Azt is tudtam, hogy később egy újabb fiút fog szerezni magának, leláncolja az ágyhoz, és arra kényszeríti, hogy... A fenébe. Mi a francért mondom ezt el neked?

- Szeretlek.

Zsadist behunyta a szemét.

- Ne légy nevetséges, Bella!

Sietve kiviharzott a szobából, de néhány méternél nem jutott távolabb a folyosón.

Szereti őt. *Bella szereti őt!*

Baromság. Csak azt *hiszi*, hogy szereti. És mihelyt visszatér az igazi világba, majd ő is rájön erre. Te jó ég, hiszen egy rémálomból tért vissza, most pedig egy elszigetelt környezetben él a testvériség központjában. Egyik sem a való világ számára, különben is túl sok időt töltött vele. Mégis... Istenem, annyira szeretett volna vele lenni! Odafeküdni mellé, megcsókolni. És még ennél is többet tenni. Szerette volna... csókolni, simogatni, szivogatni, nyalogatni. És mégis hová vezetett volna ez az egész? Ha esetleg túl tudta volna tenni magát azon a tényen, hogy szex közben a testébe hatol, azt akkor sem tudta elviselni, hogy benne élvezzen el.

Nem mintha ezt valaha is megtette volna bármilyen nővel. A pokolba, még soha semmilyen körülmények között nem volt magömlése. Amikor vérrabszolga volt, szex közben soha nem jött izgalomba. Később, amikor azzal a néhány prostival volt, akiket megkefélt, nem az orgazmus volt a célja. Az a néhány jelentéktelen közbűri játék csak arra volt jó, hogy megtapasztalja, vajon a szex valóban olyan rossz-e, mint amilyen neki mindig is volt.

A maszturbálás pedig szóba sem jöhetett, mivel még akkor is alig bírta megérinteni azt a testrészét, amikor vizelt, hát még akkor, amikor megkeményedett! Soha nem érezte a vágyat arra, hogy könnyítsen magán, mivel soha nem jött igazán izgalomba. Még akkor sem, amikor *az* merev lett.

Istenem, annyira elege volt az egész szex szarságból! Mintha ez a rész hiányzott volna az agyából.

Különben is, volt része benne elégszer, nem igaz?

A sok lyukra gondolt magában, a sok üres, tátongó mélységre, ahol másoknak az érzései voltak. Ha róla volt szó, inkább hasonlított egy üres dobozhoz, mint egy erő lényhez, akin az érzelmek csak átfűjtak, és akiben csak a düh tudott igazán megkapaszkodni és megmaradni.

Persze ez nem volt teljesen így. Bella mellett voltak érzései. Amikor a múltkor a lány megcsókolta őt az ágyon, érezte, hogy... tüzel a teste, és vágyakozik. Férfias, szexuális vágy ébredt fel benne. Életében először.

Valahonnan mélyről, a kétségbeesés visszhangja mögül visszasejlett régi énje, és előbújni készült. Az, aki az úrnő kegyetlenkedése előtt volt. Úgy érezte, vágyik arra az érzésre, amit Bella csókja váltott ki benne. Szerette volna neki is megadni ugyanezt. Azt akarta, hogy levegőért kapkodva nyöszörögjön a vágytól.

Nem volt tisztességes tőle... de hiszen gazember volt, aki mohón vágyott arra, amit a lány már korábban adott neki. Különböznék is nemsokára elmegy. Csak ez a nap maradt még nekik együtt.

Hirtelen elhatározással benyitott a hálósobába, és belépett.

Bella az ágyon feküdt, és láthatóan meglepődött, hogy a férfi visszatért. Felült, és amikor Zsadist megpillantotta, megint felébredt benne a jó érzés. Hogy gondolja, hogy vele lehet? Bella... olyan gyönyörű, ő viszont egy mocskos, aljas gazember.

Miután elszállt belőle a lendület, megállt a szoba közepén. *Bizonyítsd be neki, hogy nem vagy gazember azzal, hogy elmész!* – gondolta. *De előbb magyarázd meg neki!*

- Szeretnék veled lenni, Bella, de nem azért, hogy megkeféljelek. – A lány mondani akart valamit, ő azonban felemelte a kezét, és elhallgattatta. – Kérlek, hallgass meg! Szeretnék veled lenni, de nem hiszem, hogy megvan bennem az, amire szükséged van. Nem én vagyok számodra a megfelelő férfi, az időzítés pedig semmiképpen nem megfelelő.

Kifújta a levegőt, amit eddig visszatartott, és arra gondolt, micsoda seggfej. Itt áll előtte, és az úriembert játszva visszaütözteti... miközben csak arra tud gondolni, hogy lerántja róla a takarót, aztán betakarja a saját testével.

A csípője előtt meredező valami olyan vadul lüktetett, mint egy légkalapács.

Vajon milyen íze lenne annak a puha, édes helynek ott a lába között?

- Gyere ide, Zsadist! – Bella fellibbentette magáról a takarót, és ismét megmutatta meztelen testét. – Hagyd abba a gondolkodást, és gyere ide az ágyba!

- Én... - A szó, a vallomás, egy túlságosan árulkodó leleplezés, amelyet még soha nem ejtett ki a száján, a levegőben rekedt. Elfordította a fejét, és nem fejezte be a mondatot, bár nem igazán tudta, miért. – Bella, amikor rabszolga voltam, voltak... ó, voltak dolgok, amiket velem tettek. Szexuális természetűek. – abba kellene hagynia. Most azonnal! – Voltak férfiak is, Bella. Az akaratom ellenére, férfiak is voltak rajtam.

Hallotta, hogy a lány ijedten felszisszen.

Ez jó, gondolta, még akkor is, ha fáj. Talán azzal megvédheti magától, ha megbotráncoztatja. Melyik nő lenne hajlandó egy olyan férfival lenni, akivel ilyesmit műveltek? Ez nem igazán jellemző a romantikus hősökre. Távolról sem.

Megköszöörülte a torkát, és tekintete lyukat égetett a szőnyegbe.

- Nézd, nem... nem akarom, hogy sajnálj. Nem azért mondom ezt el neked, hogy megijesszelek. Csak... össze vagyok zavarodva. Tudod, olyan mintha minden összekeveredne bennem, amikor arra kerül a sor... tudod... a szexre. Kívánlak, de ez nem helyes. Nem lenne szabad velem lenned. Te sokkal tisztább vagy ennél.

Hosszú csend következett. *Ó, a francba...* muszáj volt felnéznie rá. Abban a pillanatban, hogy a tekintete megtalálta, Bella felállt az ágyról, mint a jelre várt volna. Odasétált hozzá meztelenül. Nem volt rajta semmi, csupán egyetlen gyertya fénye világította meg a testét.

- Csókolj meg! – suttogta a félhomályban. – Csak csókolj meg!

- Istenem, mi a baj veled? – Amikor látta, hogy a lány arca fájdalmasan megvonaglik, kijavította magát. – Úgy értem, miért? A rengeteg férfi közül, akikből választhatnál, miért pont én kellek neked?

- Kívánlak téged. – Zsadist mellkasára tette a tenyerét. – Szerintem ez természetes reakció az ellenkező nem egyik tagjával szemben, nem gondolod?

- Nem normális.

- Tudom, de te nem vagy mocskos, fertőzött vagy értéktelen. – Megfogta a férfi remegő kezét, és a vállára tette.

A bőre csodálatosan selymes volt, a gondolattól viszont, hogy bármiféle módon elcsúfítja, vagy hogy *azt* a testrészét a testébe dugja, Zsadist megdermedt. De nem kell az alsótestét is használnia. Lehetne úgy is, hogy minden csak Belláról szóljon.

Ó, igen, gondolta. Ezt megteheti. Csak neki fog örömet okozni.

Megfordította, és magához húzta. Lassú mozdulatokkal végigsimította tenyerét a dereka és a csípője csábító vonalán. Fel és le. Amikor a lány ívben megfeszítette gerincét, és felsóhajtott, Zsadist megpillantotta mellét a vállá fölött. Meg akarta érinteni ott is... és rájött, hogy képes rá. Felsiklott a keze a bordáin, érezte alatta a csontok hullámlását, majd tenyerébe fogta a mellét. Bella hátrahajtotta a fejét, szája szétnyílt.

Amikor Z látta, hogy így kinyílt előtte, felébredt benne valami ősi ösztön, ami arra készítette, hogy bármilyen módon, ahogy csak tud, behatoljon a testébe. Reflexszerűen megnyalta az ajkát, miközben hüvelykujja és mutatóujja között morzsolgatta a mellbimbóját. Elképzelte, ahogy nyelvét bedugja a szájába, és a foga és szemfoga közt ki-be mozogva birokba veszi.

Bella mintha megérezte volna, mire gondol, megpróbált megfordulni, hogy szembe kerüljön vele, de hirtelen ez már túl közelinek tűnt... Túlságosan valóságos volt, hogy a lány felkínálja magát neki, és megengedi, hogy egy olyasvalaki, mint ő, ennyire intim és erotikus dolgokat műveljen a testével. Megragadta a csípőjét, hogy megakadályozza a mozdulatot, és durván az altestéhez húzta. Összeszorította a száját, amikor megérezte a lány gömbölyű fenekét a merev férfiasságához nyomódni, amely már majdnem átszúrta a rövidnadrág elejét.

- Zsadist... engedd, hogy megcsókoljalak! – kérte Bella, és megint megpróbált megfordulni, de a férfi ismét megállította.

Nem adta fel a küzdelmet, Zsadist azonban könnyedén mozdulatlanul tudta tartani.

- Így jobb lesz neked. Sokkal jobb lesz, ha nem látsz.

- Nem igaz.

Zsadist lehajtotta a fejét a lány vállára.

- Bárcsak Phury lehetne itt helyettem... Valamikor én is úgy néztem ki, mint ő. Akkor legalább úgy tehetnél, mintha én lennék veled.

Bella kiszabadította magát a szorításból.

- De az nem te lennél. És én téged akarlak.

Miközben nézte azzal a női várakozással a szemében, Zsadist rájött, az ágy felé tartanak. És rá is fognak feküdni. De istenem... fogalma sem volt, hogy okozzon neki örömet. Olyan volt, mintha még mindig szűz lenne, hiszen semmit sem tudott arról, mit tehetne azért, hogy egy nőnek jó legyen.

Miután tudatosult benne ez a vidám kis felfedezés, eszébe jutott Bella korábbi szeretője. Az arisztokrata, aki kétségtelenül sokkal tapasztaltabb volt a szexben, mint ő. A semmiből hirtelen egy értelmetlen ösztön tört rá, hogy felkutassa és megölje a gazembert.

Ó... a pokolba! Behunyta a szemét. *Ó... a francba!*

- Mi a baj? – kérdezte Bella.

Ez a fajta vad, területföltési ösztön az érzelmileg elkötelezett férfiakra volt jellemző. Igazság szerint erről lehetett felismerni őket.

Felemelte a karját, az orrához vitte, majd megszagolta a hónalját... A jellegzetes megjelölő illat áradt a bőréből. Alig volt még érezhető, valószínűleg csak ő érzékelte, de akkor is ott volt.

A francba! Most mihez kezdjen?

Sajnos az ösztönei döntöttek helyette. A teste tűzben égett, ezért ölbe kapta a lányt, és az ágyhoz vitte.

27. fejezet

Bella Zsadist arcát nézte, miközben az ágy felé vitte a szobán keresztül. Fekete szeme résnyire szűkült, és mohó vágy csillogott benne. Amikor lefektette az ágyra, és végignézett a testén, Bellának az a furcsa érzése támadt, hogy képes lenne elevenen felfalni.

Ehelyett azonban csak fölé tornyosult.

- Domborítsd ki nekem a melledet! – mondta.

Hát... nem egészen erre számított.

- Domborítsd ki a melled, Bella!

Furcsán kiszolgáltatottnak érezte magát, de megtette, amit kért, és egy kicsit felemelte a hátát a matracról. Miközben felemelkedett, lenézett a férfi rövidnadrágjára. Hatalmas erekciója nagyot rándult, és a gondolat, hogy ez majd benne lesz, segített neki ellazulni.

Zsadist odanyúlt a melléhez, és megérintette az egyik bimbót az ujjával.

- A számba akarom venni.

A szavak hatására Bella testében is fellángolt a vágy.

- Akkor csókold...

- Pszt!- Az ujj a melle között lejjebb vándorolt a hasára, és amikor a köldökéhez ért, megállt.

A mutatóujjával kis köröket rajzolt a bőrére, aztán abbahagyta.

- Ne állj meg! – nyögte Bella.

Zsadist erre folytatta. Lejjebb siklott a lába közéig, miközben leheletfinoman végigsúrolta a felületét. Bella beharapta az alsó ajkát, és közben a férfi hatalmas, izmos, harcos testét figyelte. *Istenem...* lassan olyan nedves lesz, hogy teljesen készen áll a befogadására.

- Zsadist...

- Lejjebb akarok menni, és tudom, hogy nem leszek képes megállni. – Szabad kezével megdörzsölte az ajkát, mintha elképzelte volna azt, amit mond. – Felkészültél rá, hogy megengeded nekem?

- Igen...

Az ujjával eltorzult szája szélét simogatta, miközben a másik keze a lány lába közénél időzött.

- Bárcsak szebb lennék, mert tudom, hogy te tökéletes leszel ott lent. Biztos vagyok benne.

Bella gyűlölte a szégyent, amit kicsengett a szavaiból.

- Szerintem, te...

- Ez az utolsó lehetőség, hogy nemet mondj. Ha most azonnal nem teszed, már nem lesz visszaút. Nem fogok tudni megállni, és azt sem hiszem, hogy képes leszek gyengéden csinálni.

Bella kitárta felé a karját, mire Zsadist bólintott, mintha egyezséget kötöttek volna. Odament az ágy lábához, és azt mondta.

- Nyisd szét a lábad! Szeretnélek látni.

Bella ideges zavarában elpirult.

Zsadist megrázta a fejét.

- Túl késő, Bella. Már... túl késő. Mutasd magad!

A lány lassan felhúzta az egyik térdét, és fokozatosan szétnyitotta combjait.

Zsadist arca ellágyult, a feszültség és a keménység egy pillanat alatt elillant róla.

- Ó... istenem... - suttogta. – Milyen... gyönyörű vagy!

A karjára támaszkodva felmászott az ágyra, és közelebb ment a lányhoz, miközben tekintetét mereven azon a titkos helyen hagyta, mintha még soha életében nem látott volna olyat. Amikor odaért hozzá, széles tenyerével végigsimított a belső combján, és még szélesebbre tárta.

Hirtelen összevonta a szemöldökét, és felnézett a lány szemébe.

- Várjunk csak! Először a szádat kellene megcsókolnom, nem? Akarom mondani, a férfiak először fent kezdik, és úgy haladnak egyre lejjebb, nem?

Micsoda különös kérdés... mintha még sohasem csinált volna ilyesmit.

Mielőtt válaszolhatott volna, Zsadist visszahúzódott, mire Bella felült, és két keze közé fogta a férfi arcát.

- Azt tehetsz velem, amit csak akarsz.

Zsadist tekintete mereven a szemére szegeződött, és egy pillanatig nem mozdult.

Aztán hevesen rávetette magát, és ledöntötte az ágyra. Nyelvét a szájába dugta, kezével a hajába túrt, megfogta a tarkóját, felemelte, és maga felé húzta. Szenvedélye vad volt, egy igazi harcos perzselő vágya a szexre. Minden erejével a magáévá fogja tenni, neki pedig sajogni fog a teste, miután véget ér. Fájni fog, de kimondhatatlan gyönyört fog érezni. Már alig várta.

Zsadist hirtelen abbahagyta a csókot, és felemelte a fejét. Bella alig kapott levegőt. Kipirult arccal nézett a szemébe.

Aztán Zsadist rámosolygott.

A lány annyira meglepődött, hogy azt sem tudta, mit tegyen. Még sohasem látta ezt az arckifejezést. A mosolytól észrevehetetlen lett a felső ajka torzulása, ragyogó foga és szemfoga azonban kilátszott.

- Szeretem ezt – szólalt meg a férfi. – Amikor alattam fekszel... Nagyon jó érzés. Puha vagy és meleg. Nem vagyok túl nehéz? Várj, hadd...

Feltámaszkodott a karjára, és a mozdulattól a lány lába közé nyomódott merev vesszője. A mosoly azonnal eltűnt az arcáról. Mintha nem fogadná szívesen az érzést. De hogy lehetséges ez? Fel volt izgulva, hiszen érezhető volt, milyen kemény a hímvesszője.

Egy apró mozdulattal átrendezte a helyzetüket, a lány lábát összezárta, és két oldalon letette mellette a térdét. Bella nem tudta elképzelni, mi történhetett. Bármilyen zajlott is le a fejében, nem örült neki.

- Tökéletes vagy itt rajtam – mondta, hogy kizökkentse a férfit komor gondolataiból. – Csak egy valami nem tetszik.

- Micsoda?

- Azt, hogy abbahagyta. És vedd le a rövidnadrágod!

Zsadist azonnal újra ránehezedett, és az ajka a nyakára siklott. Miközben a bőrét csipkedte és csókolgatta, Bella hátravetette fejét a párnába, és felkínálta neki a torkát. Megfogta a férfi fejét, és a száját a vénájához szorította.

- Ó, igen... - nyögte, és arra vágyott, bárcsak inná belőle.

Zsadist valami tompa hangot adott ki, ami a "nem"-et jelentette, de még mielőtt Bellát csalódással töltötte volna el a visszautasítás, folytatta a csókokat a vállán.

- Szeretném a melledet is a számba venni – súgta a bőrébe.

- Akkor tedd meg!

- De először valamit el kell mondanom.

- Mit?

Felemelte a fejét.

- Aznap éjjel, amikor idehoztunk... és megfürdettelek. Megtettem mindent, amit tudtam, hogy ne nézzek rád. Tényleg mindent. Még akkor is törülközőt terítettem a testedre, amikor a vízben voltál.

- Ez nagyon kedves...

- De amikor kiemeltelek... megláttam ezt. – A keze marokra fogta az egyik mellét. – Nem tettem róla. Esküszöm, hogy megpróbáltam illendően bánni veled, de te olyan... nem tudtam parancsolni a szememnek. A mellbimbód megkeményedett a hidegtől. Apró lett és rózsaszín. Hihetetlenül gyönyörű.

Hüvelykujja közben lassan körözött a bimbón, amitől Bella kezdte elveszíteni az esztét.

- Nem baj – motyogta.

- De igen. Védtelen voltál, és nekem nem lett volna szabad néznem téged.

- Nem számít. Te...

Zsadist felemelkedett, és merev vesszője a lány combjához nyomódott.

- Ez történt.

- Micsoda? Hogy felizgultál?

Zsadist szája elvékonyodott.

- Igen. Nem tehettem róla.

Bella halványan elmosolyodott.

- De nem csináltál semmit, ugye?

- Nem.

- Akkor minden rendben van. – Kidomborította a mellét, és figyelte, ahogy a férfi szeme megrögzötten bámulja. – Csókolj meg, Zsadist! Ott, ahová nézel. Csókolj meg most!

A férfi szája szétnyílt, lehajtotta a fejét, és kidugta a nyelvét. Érintése meleg volt, amikor a bőréhez ért, félénk tapogatózás, aztán bevette szájába a bimbót, és megszívta. Óvatosan meghúzta, majd lassan körözött rajta a nyelvével, és újra beszívta... Mindeközben a derekát, a csípőjét és a lábát simogatta.

Milyen ironikus, hogy amiatt aggódott, hogy talán nem lesz gyengéd! Nemhogy nem volt brutális, egyenesen áhítatos átszellemültséggel szívogatta a mellét. Lehunytt szemmel ízlelgette, arcán hódolat és elragadtatás tükröződött.

- Krisztusom! – dörmögte, és áttért a másik halomra. – Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen érzés lesz.

- Hogy... érted ezt? – *Ó, istenem...* a szája...

- Egy örökkévalóságig tudnálak a nyelvemmel ízlelgetni.

Bella megfogta a fejét, és közelebb húzta magához. Némi mocorgás és fészkelődés után sikerült egy kicsit szétnennie a lábát, és az egyiket kiszabadítani a teste alól, így a férfi majdnem a lába között feküdt. Majd belehalt, hogy érezze hatalmasra nőtt, merev vesszőjét, Zsadist azonban nem nehezedett rá.

Elhúzódott egy kicsit, amire Bella hevesen tiltakozott, de aztán megérezte a kezét a combja belső oldalán, és hogy a teste lejjebb csúszik rajta. Amikor szétterpesztette a lábát, megrázkódott.

Zsadist egész teste remegett, amikor ránézett.

- Annyira csodálatos vagy... és valósággal ragyogsz.

Az első érintéstől, amely a legérzékenyebb pontján érte, majdnem elélvezett. Rekedten felkiáltott, mire Zsadist felkapta a fejét és káromkodott.

- A fenébe, azt sem tudom, hogy mit csinálok. Próbálok óvatos lenni...

Bella megragadta a kezét, mielőtt elvehette volna.

- Még!

A férfi egy pillanatra elbizonytalanodott, majd újra megérintette.

- Tökéletes vagy. És annyira puha! Krisztusom... muszáj megtudnom, milyen...

Lehajolt, széles válla a lány combjára nehezedett, majd Bella valami bársonyos simítást érzett rajta.

A száját.

Ezúttal, amikor felemelkedett az ágyról, és elfúlva a nevét kiáltotta, Zsadist még egy csókot adott a lába közé, aztán a nyelvével hosszan megnyalta. Amikor felnézett, és nyelt egyet, olyan elégedett morgást hallatott, hogy Bella szíve egy pillanatra megállt. Találkozott a tekintetük.

- Ó... Jézusom... milyen finom vagy! – mondta, és újra birtokba vette lába közét a szájával.

Kinyújtózott az ágyon, karját a lány térde alá csúsztatta, és teljesen betöltötte a teret a combjai között... Úgy tűnt, nemigen akar onnan egyhamar elmozdulni. Lélegzete forró volt, és vággyal teli, szája éhes és mohó. Szenvedélyesen felkutatta kelyhének minden apró zugát, nyalogatta, cirógatta és szívogatta.

Bella csípője megrándult, ezét az egyik kezét a hasára tette, és azzal tartotta lent az ágyon. Amikor megint előrelendült, megállt, de a fejét nem emelte fel.

- Jól vagy? – érdes hangja tompán hallatszott, lélegzete a csiklóját simogatta.

- Kérlek... - Ez volt az egyetlen szó, ami eszébe jutott.

Zsadist egy kicsit visszahúzódott, Bella pedig ránézett nedvességtől fénylő ajkára, és csak arra tudott gondolni, hol volt az előbb.

- Bella, nem hiszem, hogy képes vagyok megállni. Van egy zúgás a fejemben... ami azt mondja, hogy folytassam tovább, amit csinálok. Hogy tehetnék olyat, ami... jó neked?

- Csináld úgy, hogy... befejezzem! – nyögte rekedten.

A férfi pislogott egyet, mintha meglepődött volna.

- Mit kell tennem, hogy elélvezz?

- Csináld azt, amit eddig! Csak gyorsabban.

Zsadist döbrent arcot vágott, amikor rájött, hogyan okozhat még több gyönyört, aztán könyörtelen lett, miután felfedezte, mivel juttathatja fel a csúcsra. Gyorsabban kezdte izgatni, és figyelte, hogy rándul össze a teste egyszer... kétszer... sokszor. Olyan volt, mintha a lány gyönyöre táplálta volna, és soha nem tudott volna betelni vele.

Amikor végül felemelte a fejét, Bella ernyedten feküdt.

Ránézett, és ünnepélyesen így szólt.

- Köszönöm.

- Istenem... nekem kellene ezt mondanom.

A férfi megrázta a fejét.

- Beengedtélt egy állatot a leggyönyörűbb részedre. Én tartozom hálával érte.

Felkelt az ágyról. Arcán még mindig ott volt a vágy, vesszője még mindig keményen ágaskodott.

Bella kinyújtotta a karját.

- Hová mész? Még nem végeztünk.

Amikor látta a férfi habozását, visszaemlékezett, mit mondott régebben. Hasra fordult, és négykézlábra állt, szégyentelenül kínálta fel magát neki. Amikor Zsadist nem mozdult, hátrapillantott. Látta, hogy lehunyva tartja a szemét, mintha fájdalmai lennének, és ettől összezavarodott.

- Tudom, hogy te így szoktad – mondta lágy hangon. – ezt mondtad, és nem bánom. Tényleg.

– Hosszú csend fogadta. – Zsadist, szeretném, ha együtt fejeznénk be. Szeretnék veled lenni... így is.

A férfi megdörzsölte az arcát. Bella már azt hitte, otthagyja, de ekkor megmozdult, és mögé került. Lágyan megfogta a csípőjét, és oldalra billentette, majd hanyatt fordította.

- De hiszen, te csak...

- Nem. Veled nem – felelte érdes hangon. – Veled nem.

Bella szétnyitotta a lábát, készen arra, hogy befogadja, Zsadist azonban továbbra is csak a sarkán ült.

Megborzongott, amikor kifújta a levegőt.

- Hozok egy óvszert.

- Miért? Nem vagyok termékeny, nincs rá szükség. És szeretném, ha... elmennél...

A férfi szemöldöke összehúzódott fekete szeme fölött.

- Zsadist... nekem ez nem elég. Veled akarok lenni.

Már majdnem odanyúlt érte, amikor a férfi felemelkedett, és a rövidnadrág derekára tette a kezét. Egy pillanatig bajlódott a megkötővel, aztán amikor kioldotta, kihúzta a gumis derekat, és feltárta férfiasságát.

Bella nagyot nyelt.

A vesszője *hatalmas* volt. A természet tökéletes, gyönyörű alkotása.

Szentséges... ég, nem lesz túl nagy?

Zsadist keze remegett, amikor beakasztotta a nadrágot a szerszáma alatti két golyó alá, aztán előrehajolt, és befeküdt a lány lába közé.

Bella odanyúlt, hogy megsimogassa, mire megrándult.

- *Ne!* – Döbbent arca láttán nagyot káromkodott. – Ne haragudj... Inkább csak hagyd, hogy én irányítsak!

Előremozdította a csípőjét, és Bella megérezte vesszőjének végét forró és nedves bejáratánál. Zsadist a lány egyik térdé alá nyúlt, felnyújtotta a lábát a magasba, majd egy kicsit benyomta a lyukba a vesszőjét. Izzadság lepte el egész testét, és alig érezhetően valami fűszeres illat áradt szét a levegőben. Bella egy pillanatig arra gondolt, talán...

Nem az nem lehet, hogy megjelöli őt. Nem ilyen a természete.

- Istenem... milyen szűk vagy! – nyögte Zsadist rekedten. – Ó... *Bella*. Nem akarlak szétszakítani.

- Ne aggódj, csak csináld tovább! De lassan.

A lány teste tüzelt a vágytól és a feszítéstől. Bármennyire is felkészült a befogadására, a szerszáma hatalmas volt. Ennek ellenére imádta, és főleg azt, amikor a behatolás közben Zsadist megrázkódott, és hirtelen kifújta a levegőt. Amikor teljesen bent volt, száját kinyitotta, és szemfoga megnyúlt a gyönyörtől, amit érzett.

Bella megsimogatta a vállát, érezte keze alatt a kemény izmokat és a bőre melegét.

- Jó neked? – kérdezte a férfi összeszorított foggal.

Bella egy csókot lehelt a nyakára, és megmozdította a csípőjét. Zsadist felszisszent.

- Szeretkezz velem! – mondta a lány.

Zsadist felnyögött, és mozogni kezdett. Olyan volt, mint egy hatalmas hullám, ahogy ott feküdt rajta, miközben vastag és kemény férfiassága belülről simogatta.

- Ó, a fenébe... - fejét a lány nyakába ejtette. A mozgása gyorsult, a levegőt már zihálva vette, hangosan fújtatott. – *Bella*... a francba, félek... de nem tudok... megállni...

Egy hangos nyögéssel feltámaszkodott a kezére, és hagyta, hogy a csípője magától mozogjon. Minden lökéssel az ágyhoz szögezte a lányt, és egyre feljebb tolta a matracon. Bella belekapaszkodott a csuklójába, hogy egy helyben tartsa magát a támadás közben. Ahogy az iram egyre gyorsult, érezte, hogy egyre közelebb ér a csúcshoz.

Az orgazmus egész testét megrázta, szétfeszítette, míg végül úgy érezte, végtelenül szélessé és végtelenül hosszúvá vált. A gyönyör örökké tartott, az összehúzódások szorosan átölelték a vastag szerszámot, amely a testébe fűrődött.

Amikor visszatért a tudata, rájött, hogy Zsadist nem mozdul, mintha jéggé dermedt volna. Sűrűn pislogva, könnyes szemmel nézett rá. Arca feszült volt, csak úgy, mint a teste többi része.

- Fájdalmat okoztam? – kérdezte aggodalmasan. – Felkiáltottál. Hangosan.

Bella megsimogatta az arcát.

- De nem azért, mert fáj.

- Hála istennek! – Vállá elernyedtt, amikor kifújta a levegőt. – Nem tudtam volna elviselni a gondolatot, hogy ekkora fájdalmat okoztam.

Bella gyengéden megcsókolta. Zsadist kihúzódott belőle, felkelt az ágyról, és magára rántotta a rövidnadrágot. Sietve bement a fürdőszobába, és becsukta az ajtót.

Bella felvonta a szemöldökét. Csak nem azt gondolja, hogy befejezték? Amikor kihúzódott belőle, még mindig merev volt.

Felkelt az ágyból, és lenézett. Amikor nem látott semmit se a lába között, se a combján, magára vette a köntöst, és utánament a fürdőszobába. Kopogás nélkül nyitott be.

Zsadist a mosdókagyló két oldalán támaszkodott, fejét mélyen lehorgasztotta. Szabálytalanul lélegzett, lázasnak tűnt, bőre síkos volt, testtartása természetellenesen merev.

- Mi az, *nalla*? – kérdezte rekedten.

Bella megtorpant, és alig hitt a fülének. Csak nem azt mondta... *drága*? De igen. Tényleg *drágának* szólította.

- Miért nem... - Képtelen volt befejezni a mondatot. – Miért álltal meg, mielőtt...

Amikor Zsadist csak a fejét rázta, odament hozzá, és maga felé fordította. A nadrágon keresztül is látta, szerszáma milyen keményen meredezik előre. Valójában úgy tűnt, mintha az egész teste fájna.

- Hadd könnyítsek rajtad! – mondta, és előrenyújtotta a kezét.

A férfi hátrálni kezdett, majd a zuhanyfülke és a mosdókagyló közti falnak ütközött.

- Ne, ne csináld... Bella...

A lány megfogta a köntöse alját, és letérdelt elé a földre.

- Ne! – Felhúzta magához.

Bella a szemébe nézett, majd a nadrág derekához nyúlt.

- Hadd tegyem meg ezt neked!

Zsadist megragadta a kezét, és addig szorította a csuklóját, hogy már fáj.

- Meg akarom tenni, Zsadist – mondta határozottan. Hadd gondoskodjak rólad!

A hosszú csendben a férfi tekintetében tükröződő szomorúságot, vágyakozást és félelmet vizsgálta. Jeges borzongás futott végig a hátán. Hihetetlen volt a gondolat, ami hirtelen felötlött benne, de az a határozott benyomása támadt, hogy Zsadistnak még sohasem volt orgazmusa. Vagy csak elhamarkodott következtetésre jutott?

Mindegy. Nem állt szándékában megkérdezni tőle, mivel látta, milyen közel áll ahhoz, hogy kirohanjon a fürdőszobából. Ha most valami rosszat mondana vagy kérdezne, a férfi egészen biztosan kimenekülne onnan.

- Zsadist, nem foglak bántani. És te fogsz irányítani. Ha nem esik jól, nyugodtan megállíthatasz. Bízz bennem!

Hosszú idő telt el, mire a szorítás lazult a csuklóján. Aztán végül elengedte, és eltolta magától a lányt. Tétován letolta a nadrágját.

Merev férfiassága kipattant, és büszkén meredezett előre.

- Csak fogd meg! – mondta elhaló hangon.

- Téged. Téged foglak meg.

Amikor Bella ujjai ráfonódtak, halkan felnyögött, és hátrahajtotta a fejét. Istenem, milyen kemény volt! Mint a kő, körülötte a bőr azonban puha és selymes.

- Te...

- Psszt! – vágott közbe. – Ne beszélj! Nem tudok, ha... Ne szólj egy szót sem!

Elkezdett mozogni a lány szorításában. Először lassan, majd egyre gyorsabban. Kezébe fogta Bella arcát, és megcsókolta, közben az alteste átvette az irányítást, és vad ütemben döfködte előre a csípőjét. Kezdte elveszíteni az esztét, és egyre magasabbra jutott a gyönyör hullámain. Gyönyörű volt a mellkasa és a csípője, ahogy a párzás ősi ritmusában mozgott. Egyre gyorsabban... és gyorsabban... előrelendült... visszahúzódott...

Aztán a ritmus megmaradt egy bizonyos sebességben, nem gyorsult, nem lassult. Zsadist egész teste megfeszült, nyakán kidagadtak az erek, majdnem elpattantak, verejték öntötte el a bőrét, mégsem tudott elélvezni.

Zihálva abbahagyta a mozgást.

- Ez így nem fog menni.

- Csak lazulj el! Ne légy annyira feszült, és majd magától megtörténik.

- Nem. Az kell, hogy... - Megfogta a lány másik kezét, és a szerszáma alatti zacskóra tette. – Szorítsd meg! Erősen. Nagyon erősen.

Bella riadtan a szemébe nézett.

- Micsoda? Nem akarok neked fájdalmat okozni...

Megfogta a lány kezét, amelyet a zacskójára tett, és olyan keményen szorította össze, mintha satuba fogta volna, aztán megcsavarta, és felkiáltott. Ezután a lány másik kezét visszatette merev vesszőjére.

Bella megpróbált lazítani a szorításon, hogy ne okozzon neki fájdalmat, Zsadist azonban nem engedte, és megint elkezdte a pumpáló mozgást. Bella minél jobban megpróbálta szétnyitni a kezét, Zsadist annál jobban szorította azt a részt, amely egy férfinál a legérzékenyebb pont. Tágra nyílt szemmel figyelte a fájdalmat, amit a férfi önmagára kényszerített, még pislogni is elfelejtett...

Zsadist ekkor felkiáltott, hangos ordítása visszhangozott a márvány fürdőszobában, és talán az egész hatalmas házban. Aztán Bella érezte az erőteljes pumpálást, amikor elélezett. Forró magja rácsorgott a kezére, és ráspriccelt a köntöse elejére.

Miután vége lett, rátámaszkodott a lány vállára, és hatalmas testével is ránehézkedett. Úgy fújtatott, mint egy gőzmozdony, izmai remegtek, teste a gyönyör utórezgéseit élte át. Amikor elengedte a lány kezét, Bellának úgy kellett lefejtetnie ujjait a herezacskóról.

A férfi nehéz súlyát tartva, döbbsen állt.

Valami visszataszító dolog történt közöttük, valami szexuális perverszió, amely elmosta a határt a gyönyör és a fájdalom között. Kegyetlennek tűnt a gondolat, de Bella úgy érezte, el kell innen mennie, messzire tőle. El akart menekülni a nyomasztó tudattól, hogy fájdalmat okozott neki, mert erre kényszerítette, és ettől lett orgazmusa.

Ekkor azonban a zihálás mögött, mintha zokogó hangot hallott volna. Legalábbis úgy hallatszott.

Visszatartotta a lélegzetét, és fülelt. Megint meghallotta, és érezte, hogy a férfi válla reszket.

Ó, istenem! Zsadist sírt...

Átölelte, miközben azt mondogatta magában, nem az ő hibája, hogy a múltban megkínózták, és nem kérte azt sem, hogy ilyen utóhatásai legyenek.

Megpróbálta felemelni a fejét, hogy megcsókolja, a férfi azonban nem hagyta, inkább szorosan magához ölelte, és a fejét a hajába temette. Bella átölelve ringatta, és vigasztalta, miközben Zsadist próbálta eltitkolni, hogy sír. Egy idő múlva elhúzódott, és megtörölte az arcát a tenyerével. Nem nézett Bella szemébe, csak oldalra nyúlt, és megnyitotta a zuhanyt.

Egy gyors mozdulattal lerántotta a lányról a köntöst, összegyűrte, és a szennyesbe dobta.

- Várj! Szeretem azt a köntöst...

- Majd veszek neked másikat.

A víz alá tolt a lányt. Amikor Bella ellenállt, felemelte, és berakta a zuhanyzóba, majd leletetlen rémülettel beszappanozta a kezét.

- Zsadist, hagyd abba! – Elhúzódott, de a férfi megfogta. – Nem vagyok piszkos. Zsadist, állj le! Nem kell megtisztítanod, csak mert...

A férfi behunyt a szemét.

- Kérlek... muszáj megtennem! Nem hagyhatom, hogy... rajtad maradjon az a valami.

- Zsadist! – csattant fel a lány. – Nézz a szemembe! – Amikor megtette, azt mondta. – Ez nem szükséges.

- Nem tudom, mi egyebet tehetnék.

- Gyere vissza velem az ágyba! – Elzárta a vizet. – Ölelj át, és engedd, hogy én is átöleljelek!

Ez az egyetlen dolog, amit tenned kell.

Őszintén szólva, neki is szüksége volt rá. Csontig hatolt benne ez az élmény.

Maga köré csavart egy törülközőt, és behúzta magával a férfit a hálósobába. Miután a takaró alatt voltak, odabújt hozzá, de Zsadist olyan merev volt, mint egy deszka. Bella azt remélte, a közelsége majd megnyugtatja, de nem így lett.

Hosszú idő múlva megszólalt.

- Ha tudtam volna, milyen lesz a vége, soha nem engedtem volna, hogy megtörténjen.

Bella odafordította felé a fejét.

- Ez volt az első alkalom, hogy elélveztél?

A hallgatása nem volt meglepő. Az viszont annál inkább, hogy végül válaszolt.

- Igen.

- Még sosem... csináltad magadnak? – suttogta, bár előre tudta a választ. *Istenem...* milyen lehetett az a sok év, amit vérrabszolgaként végigszenvedett? Az a sok fájdalom... Legszívesebben sírva fakadt volna érte, de tudta, a férfi kényelmetlenül érezné magát miatta.

Zsadist kifújta a levegőt.

- Nem szeretek hozzáérni. Őszinte leszek. Gyűlöltem a gondolatot, hogy benned volt. Ha tehetném, most egy kád fertőtlenítőbe ültetnélek bele.

- Imádtam az érzést, hogy együtt voltunk. Örülök, hogy szeretkeztünk. – Csak azzal tudott nehezen megbarátkozni, ami azután következett. – De ami a fürdőszobában történt...

- Nem akarom, hogy belekeveredj. Nem akarom, hogy ezt tedd velem, hogy aztán... beborítsalak veled.

- Jó érzés volt téged feljuttatni a csúcsra. Csak... túlságosan kedvellek ahhoz, hogy fájdalmat okozzak neked. Talán megpróbálhatnánk...

Zsadist elhúzódt.

- Ne haragudj... de most... mennem kell. Vishous-szel van dolgom.

Bella megfogta a karját.

- Mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám, hogy gyönyörű voltál?

- Azt, hogy csak sajnálsz, és ez feldühítene.

- Egyáltalán nem sajnállak. Azt kívánom, bárcsak bennem élveztél volna el, és azt gondolom, hogy csodálatos vagy, amikor felizgulsz. A szerszámod vastag és nagy, és majdnem belehaltam, hogy megérintselek. Még mindig így érzem. Szeretném a számba bevenni. Ehhez mit szólsz?

Zsadist kiszabadította magát a lány karjai közül, és gyors, ingerült mozdulatokkal felöltözött.

- Ha arra van szükséged, hogy ezt a szexet más megvilágításba helyezd, hogy fel tudd dolgozni, hát lelked rajta. De tudd, hogy áztatod magad! Hamarosan fel fogsz ébredni ebből az álmovilágból, és rájössz, milyen értékes nő vagy. És akkor majd bánni fogod, hogy egy ilyennek feküdtél le, mint én.

- Nem igaz.

- Csak várj, és meglátod!

Mielőtt Bella visszavághatott volna, Zsadist már nem volt a szobában.

Összefonta a mellén a karját, és csak úgy forrt benne a düh. Lerúgta magáról a takarót. A fenébe, milyen meleg van ebben a szobában! Vagy csak ő volt olyan lelkiállapotban, hogy felborult a belső kémiai egyensúlya?

Képtelen volt az ágyban fekve maradni, ezért felöltözött, és végigment a szobrokkal szegélyezett folyosón. Nem érdekelte, hová megy, csak szüksége volt arra, hogy levezesse magából a feszültséget.

28. fejezet

Zsadist megállt a föld alatti alagútban félúton a főépület és Vishousék háza között.

Maga mögé nézett, de nem látott mást, csak egy sor mennyezeti lámpát. Előtte ugyanazt, világító foltok egymás utáni sorát, ameddig csak ellátott. Az ajtó, amelyen az alagútba lépett, és az, amelyiken ki fog lépni, egyaránt eltűntek a látómezejéből.

Hát nem ez volt az élet tökéletesen elcseszett metaforája?

Nekidőlt a folyosó acélfalának, és úgy érezte, csapdába esett, bár senki és semmi nem tartotta fogságban.

Persze ez nem volt teljesen igaz. Bella fogva tartotta. Leláncolta, megbéklyózta gyönyörű testével és jó szívével, meg azzal az eltévedt szerelmi agyrémmel, amely zafírkék szemében ragyogott. Zsadist csapdába esett... Súlyosan. Hirtelen váltással arra az éjszakára gondolt, amikor Phury megmentette a rabszolgaságból.

Amikor az úrnő egy újabb férfivel jelent meg, a rabszolgát már nem érdekelte. Tíz évtized után egy újabb férfi tekintete már nem zavarta, az erőszaknak és a szörnyűségnek pedig minden fajtájával találkozott már. A létezés számára nem volt más, mint egy végtelen időköz húzódó pokol, a kínzások kegyetlen valósága, amely a fogságban várt rá nap mint nap.

Aztán megérzett valami furcsát... Valami... mást. Elfordította a fejét, és ránézett az idegenre. Első gondolata az volt, hogy a hatalmas termetű, drága ruhába öltözött férfi biztosan harcos. A következő pedig, hogy a részegeződő sárga szempárban megdöbbenő fájdalom tükröződik. Az ajtóban álló idegen úgy elsápadt, hogy szinte viaszfehér lett a bőre.

Amikor a rabszolga megérezte a balzsam szagát, visszafordította tekintetét a mennyezetre, és közömbösen nézett az elé, ami következett. Amikor az úrnő a férfiasságára kente a balzsamot, különös érzelmi hullámot rézékelt. Odanézett a férfira, aki a cella ajtónál állt, és a homlokát ráncolta, amikor észrevette, hogy a harcos előhúz egy tört, és úgy néz az úrnőre, mint aki meg akarja ölni...

Ekkor kinyílt a cella másik ajtaja, és az egyik udvari szolga kifulladásra közölt valamit. A cellát hirtelen dühös fegyveres örök töltötték meg. Az őket vezető férfi durván megragadta az úrnőt, és akkora pofont adott neki, hogy a nő a kőfalhoz csapódott. A férfi aztán a rabszolgára vetette magát, és előhúzott valahonnan egy kést. A rabszolga felkiáltott, amikor látta, hogy a kés az arcához közelít. Égő fájdalom hasított a homlokába, aztán az orrába majd az arcába. Ezután minden elsötétült előtte.

Amikor újra magához tért, a nyakánál fogva lógott felakasztva. Karja, lába és törzse húzta lefelé, és fokozatosan kiszorította belőle az életet. Olyan volt, mintha a tudata tisztában lett volna vele, hogy az élet utolsó szikrája hamarosan ki fog hunyni a szívében, ezért magához térítette, hogy még egy utolsó esélyt adjon az agyának, hátha tud valahogy segíteni rajta. Micsoda szánalmas megmenési kísérlet, gondolta.

Szentséges szűz, nem kellene fájdalmat éreznie? Azon töprengett, vajon lelocsolták-e vízzel, mivel a teste nedves volt. Aztán rájött, valami sűrű folyadék csöpög a szemébe. A vére. A testét saját vére borította.

És mi az a zaj, amit maga körül hall? Kardcsattogás? Harc?

Fulladásos állapotában kinyitotta a szemét, és hirtelen minden szenvedés elszállt belőle. A tenger. A nyílt óceánt látta maga előtt. Egy pillanatra földöntúli boldogság szállta meg... aztán a látása elhomályosodott, mert nem kapott levegőt. A szemhéja lecsukódott, és a teste elernyed. Nagyon hálás volt, hogy még egyszer láthatta az óceánt, mielőtt meghal. Halványan azon tűnődött, vajon az Árnyék is olyan lesz-e, mint az óceán, ilyen végtelenül hatalmas, egyszerre megismerhetetlen és otthonos.

Aztán valami ragyogó fehér fényt látott maga előtt, és érezte, hogy a szorítás enyhül a torkán. Testét durva kezek ragadták meg. Kiáltások hangzottak fel, majd mintha húzták-vonták és

rázkódva cipelték volna, aztán az utazás hirtelen abbamaradt. Eközben a fájdalom az egész testét égette, a csontjáig hatolt, mintha minden részét ököllet ütötték volna.

Két lövés dördült, és éles fájdalmat érzékelt, ami azonban nem az övé volt. Aztán egy kiáltás, és már a szél simogatta a hátát. Zuhant... a levegőben volt, és zuhant lefelé...

Istenem, az óceán! Pánik lett úrrá rajta. A só...

Csak egy pillanatra érezte a becsapódás fájdalmát, mielőtt a sós víz felmarta volna sebes bőrét. Minden rézéke elhomályosodott, elvesztette az eszméletét.

Amikor magához tért, a teste nem volt más, mint egy üres zsák, tele fájdalommal. Halványan érzékelt, hogy az egyik oldalon jéghideget érez, a másikon viszonylag meleget. Kipróbálta, képes-e mozogni. Mihelyt megmozdult, a mellette lévő meleg valami válaszul szintén megmozdult... Valaki átölelve tartotta. Egy férfi a háta mögött.

A rabszolga ellökte a kemény teste, és arrébb vonszolta magát a földön. Homályos látása ellenére észrevett egy nagy szikladarabot, ami mögé el tudott rejtőzni. Amikor biztonságban volt, nagy nehezen levegőt vett, és érezte, mennyire rossz állapotban van. Orrát megcsapta a tenger sós illata, valamint a döglött halak rothadó szaga.

És egy fémesszag. Egy határozottan érezhető, fémesszag...

Kilesett a szila mögül. Alig látott ugyan, de felismerte azt a férfit, akivel az úrnő bejött a cellájába. A harcos egy falnak dőlve ült, hosszú haja csomókban lógott széles vállára. Drága ruhája elszakadt, sárga szemében fájdalom tükröződött.

Ez volt az a másik illat. Annak a szomorúságnak volt ilyen szaga, amit a férfi érzett.

A rabszolga megint beleszagolt a levegőbe, és közben valami furcsa húzóást érzett az arcán. Odanyúlt. Egy mély barázdás hasított végig a bőrén... Felkanyarodott a homlokához, majd le a szájához. Ekkor eszébe jutott a kés, ami az arcához közelített. Emlékezett, hogy felkiáltott, amikor a húsába vágott.

Megborzongott, és a teste köré fonta a karját.

- Fel kellene melegíteniünk egymást – mondta a harcos. – Eddig is csak ezt tettem. Őszintén mondom, nincs veled... semmi más tervem. Segítek rajtad, ahogy tudok.

Csak hogy az úrnő minden férfi vendége a rabszolgával akart lenni. Hiszen ezért hozta őket oda. Szerette nézni őket közben...

Ekkor azonban visszaemlékezett, hogy a férfi egy tört emelt a magasba, mintha le akarná szűrni vele az úrnőt.

Kinyitotta a száját, és rekedten azt kérdezte.

- Ki maga, uram?

A szája nem úgy működött, ahogy korábban, szavai eltorzultak. Újra megpróbálta, a harcos azonban közbevágott.

- Hallottam a kérdésed. – A szomorúság fémesszagja felerősödött, és végül már a döglött halak szagát is elfedte. – Az én nevem Phury... én vagyok a... a testvéred.

- Az nem lehet – mondta a rabszolga, és megrázta a fejét. – Nekem nincs családom, uram.

- Nem, ne... - a férfi megköszörülte a torkát. – Ne szólíts uramnak! És mindig is volt családom, csak elszakítottak tőle. Száz éve kereslek téged.

- Attól tartok, téved.

A harcos megmozdult, úgy tűnt, fel akar állni, mire a rabszolga rémülten hátrébb mászott, lesütötte a szemét, és kezével eltakarta a fejét. Nem tudta volna elviselni, hogy újra megverjék, még akkor sem, ha az engedetlenségével kiérdemelte.

Azon a torz hangon, ami most volt neki, sietve magyarázkodni kezdett.

- Nem akartam megsérteni, uram. Mélységes tiszteletemet ajánlom fel önnek.

- Szentséges szűz! – Elfojtott hang hallatszott a barlang felől. – Nem akarlak bántani. Biztonságban vagy. Megtaláltalak végre, testvérem.

A rabszolga ismét megrázta a fejét, és képtelen volt végighallgatni a szavakat. Tudta, mi fog történni, ha leszáll az éj. Mi az, ami biztosan meg fog történni. Mivel az úrnő tulajdona, a férfi vissza fogja neki szolgáltatni.

- Könyörgöm önnek – nyögte -, ne adjon vissza neki! Öljön meg inkább most... de ne vigyen vissza hozzá!

- Előbb ölném meg magam, minthogy visszaengedjelek arra a helyre.

A rabszolga felemelte a tekintetét, és látta, hogy a harcos sárga szeme világít a sötétben.

Egy hosszú pillanatig a ragyogó szempárba meredt, és hirtelen visszaemlékezett egy nagyon-nagyon régi időre, nem sokkal az átváltozása utáni napokra, amikor az úrnő megjegyezte, mennyire tetszik neki a szeme... a kanárisárga szeme.

A vámpírok között nagyon kevés volt az olyan, akinek ilyen aranyszínű szeme lett volna.

Lassan eljutott a rabszolga tudatáig, hogy a harcos mit tett és mit mondott. Miért kockáztatná egy idegen az életét, hogy kiszabadítsa?

A harcos megmozdult, és megrándult, amikor arrébb tette az egyik lábát.

Az alsó lábszára nem volt meg.

A rabszolga tágra nyílt szemmel nézte a hiányzó végtagot. Hogy volt képes ezzel a sérüléssel megmenteni mindkettőjüket a vízben? Ahhoz is hatalmas erő kellett, hogy a víz felszínén tartsa magukat. Miért nem engedte el őt?

Csak a vérségi kötelék képes ilyen fokú önzetlenségre.

- Maga a testvérem? – dadogta eltorzított ajkával. – Valóban vérrokonok vagyunk?

- Igen. Az ikertestvéred vagyok.

A rabszolga remegni kezdett.

- Nem lehet igaz.

- De igen.

Különös rémület lett úrrá rajta. Összegömbölyödött, annak ellenére, mennyis eb csúfította el a testét tetőtől talpig. Még soha nem fordult meg a fejében, hogy más is lehetne, mint rabszolga, hogy élhetne másképp is... szabad emberként, nem pedig valakinek a tulajdonaként.

Előre-hátra ringatta magát a földön ülve. Amikor abbahagyta, megint a harcosra nézett. Milyen a családja? Miért történt vele ez? Ki ő? És...

- Tudja talán, mi volt a nevem, ha volt? – suttogta. – Kaptam egyáltalán nevet?

A harcos szaggatottan beszívta a levegőt, mintha minden bordája eltört volna.

- A neved Zsadist. – Lélegzetvételei rövidebbek lettek, míg végül már csak lehelte az utolsó szavakat. – Ahgony fia vagy... aki kiváló harcos volt. És szeretett anyánk... Naseen gyermeke.

A harcos a kezébe temette az arcát, és zokogni kezdett.

Miközben sírt, a rabszolga csak nézte.

Zsadist megrázta a fejét, és visszaemlékezett azokra a néma órákra, amelyek ezután következtek. Ő és Phury többnyire csak nézték egymást. Mindketten rossz állapotban voltak, de Phury volt az erősebb kettőjük közül, hiányzó végtagja dacára is. Összegyűjtötte a partra sodort fadarabokat és hinárkötegeket, egymáshoz erősítette őket, és megépített belőlük egy rozoga tutajt. Amikor lement a nap, kivonszolták magukat a vízre, és a szabadság felé hajóztak a partvonal mentén.

Szabadság.

Na persze. Nem lett szabad. Soha nem is volt. Azok az elvesztegetett évek örökre vele maradtak, a düh miatt, amit elraboltak tőle, és amit tettek vele, elevenebb volt, mint ő maga.

Hallotta, hogy Bella azt mondja, szereti. Legszívesebben üvöltött volna, de inkább elindult a Gödör felé.

Nem volt benne semmi értékes, kivéve a bosszúvágyat, ezért most teljes erővel beleveti magát a munkába. Végig fogja nézni, ahogy az összes *alantas* kileheli a lelkét előtte, és halomba rakja a hulláikat a hóban, mint a fahasábokat. Ez az egy, amit fel tud ajánlani Bellának. Arra a gyilkosra pedig, aki elrabolta és bántotta, különleges halál várt. Z nem tudott szerelmet adni senkinek, de a benne tomboló gyűlöletet az *alantasok* ellen fordítja, és az utolsó leheletéig küzdeni fog ellenük.

29. fejezet

Phury rágyújtott egy cigarettára, és ránézett a tizenhat flakon hajlakkra, amely Vishous és Butch dohányzóasztalán sorakozott egymás mellett felállítva.

- Mire kell nektek ez a sok hajlakk? Csak nem új frizurát akartok csinálni?

Butch felemelt egy műanyag csövet, amibe éppen egy lyukat fűrt.

- Krumplikilövő, haver! Nagyon jó móka.

- Tessék?

- Mi az, te még sohasem voltál nyári táborban?

- A kosárfonás és a fafaragás az embereknek való. Nem sértésnek szánom, de mi jobb dolgokat szoktunk tanítani a gyerekeknek.

- Hah! Addig nem is éltél, amíg egy táborban részt nem vettél egy jó kis éjszakai bugyilopásban. Egyébként ide kell tenni a krumplit, aztán feltöltöd a csövet hajlakkal...

- És meggyújtod – szólt ki V a hálósobájából. Köntösben jelent meg, miközben egy törülközővel a vizes haját törölgette. – Jó nagy zajt csinál.

- Aha, jó nagy zajt – visszhangozta Butch.

Phury a testvérére nézett.

- V, te már csináltál ilyet korábban?

- Naná. Tegnap este. De beragadt a kilövő.

Butch szentségelt.

- Ja, túl nagy volt a krumpli. Az az átkozott idahói fajta. Ma a vörös héjúval próbálkozunk. Remek lesz. Bár a röppálya is nagyon trükkös tud lenni...

- Pedig alapján véve olyan, mint a golf – vette át a szót Vishous, és ledobta a székre a törülközőt, amivel a haját törölte. Jobb kezére kesztyűt húzott, eltakarva vele a szent tetoválásokat, amelyek a tenyeréből az ujjai végéig, valamint a kézfejen kígyóztak. – Úgy értem, csak el kell képzelni, milyen ívet fog leírni a levegőben...

Butch lelkesen bólogatott.

- Igen. Pont, mint a golf. A szél is nagy szerepet játszik...

- Hatalmas szerepe van.

Phury csak kifújta a füstöt, miközben még néhány percre hallgatta, ahogy befejezik egymás mondatait. Egy idő után nem bírta szó nélkül hagyni.

- Ti ketten *túlágosan* is sok időt töltötök együtt. Értitek, miről beszélek?

Vishous megrázta a fejét, és a zsarura nézett.

- Sajnos Phury testvérünk nem értékeli az ilyesfajta dolgokat. Soha nem is tudta.

- Akkor megszerezzük a szobáját.

- Igen. És mivel a kertre néz...

- Nem kell az udvaron a kocsikat kerülgetnünk. Kiváló.

Ekkor kinyílt a föld alatti folyosóra vezető ajtó, és mindhárman megfordultak.

Zsadist állt az ajtóban... testéből áradt Bella és a szex fullasztóan fűszeres illata. Sőt még a megjelölő illatot is halványan lehetett rajta érezni.

Phury megmerevedett, majd nagyot szívott a cigarettából. *Ó, istenem...* Együtt voltak.

Alig bírt ellenállni a késztetésnek, hogy felrohanjon Z szobájába, és megnézzé, hogy Bella még mindig él-e. Vagy, hogy addig dörzsölje a mellkasát, amíg a fájdalom, amely lyukat fűrt belé, el nem múlik a szívéből.

Ikertestvére épp most kapta meg azt, amire ő a legjobban vágyott.

- Megmozdult már a terepjáró? – kérdezte Z Vishoustól.

V megkerülte a számítógépes asztalt, és leütött néhány billentyűt.

- Nem.

- Mutasd!

Zsadist is az asztal mögé sétált, és lehajolt. Vishous rámutatott a képernyőre.

- Ott van. Ha elindul, nyomon tudom követni az útvonalat.
- Tudod, hogy kell bejutni egy ilyen Explorerbe, anélkül hogy megszólaltatnád a riasztót?
- *Kérlek*, hisz ez csak egy kocsi! Ha napnyugta után még ott lesz, megmutatom.

Z kiegyenesedett.

- Szükségem lesz egy új telefonra.

Vishous kihúzott egy fiókot az asztalban, kivett egyet, aztán kétszer is ellenőrizte.

- Ez jó lesz. Majd SMS-ben elküldöm az új számodat mindenkinek.
- Hívj fel, ha a jármű elmozdult!

Amikor Z hátat fordított nekik, Phury nagyot szívott a cigarettából, és bent tartotta a füstöt. A folyosó ajtaja hangosan becsapódott.

Anélkül, hogy Phury rádöbrent volna, mit csinál, sietve elnyomta a cigit, és ikerestvére után eredt.

Az alagútban Zsadist megtorpant, amikor meghallotta, hogy valaki más is van mögötte. Megfordult. A fentről érkező fény megvilágította az arccsontja alatti bemélyedést, szögletes állát és a sebhelyét.

- Mi van? – kérdezte. Mély hangja visszhangzott a folyosón. Aztán összevonta a szemöldökét.
- Hadd találjam ki! Belláról van szó.

Phury megállt.

- Talán.

- Naná, hogy róla. – Z a földet nézte mereven, mintha a folyosó talaját vizsgálgatná. – Érzed rajtam az illatát, ugye?

A hosszú csendben, Phury kétségbeesetten vágyott rá, bárcsak egy vörös füstű cigaretta lenne most a szájában.

- Csak szeretném tudni... hogy jól van-e, miután... lefeküdtél vele.

Z összefonta a karját a mellkasán.

- Igen. És ne aggódj, biztosan nem akarja még egyszer megtenni!

Ó, istenem!

- Miért?

- Mert rávettem, hogy... - Z eltorzult ajka elvékonyodott. – Nem számít.

- Mire? Mire vetted rá?

- Rávettem, hogy fájdalmat okozzon nekem. – Phury hátrahőkölt, mire Z halkán, mély hangon felnevetett. – Igen, és nem kell annyira féltőn óvnod. Nem fog többé a közelembe jönni.

- De... hogyan... mi történt?

- Csak nem képzeled, hogy részletesen beszámolok róla?

Hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül, Z felkapta tekintetét a földről, és testvére szemébe nézett. Megdöbrentő volt pillantásának ereje, mivel Z szinte soha nem nézett senkinek a szemébe.

- Őszinte leszek, testvér, tudom, hogy érzel iránta, és... remélem, ha majd egy kicsit lecsendesednek a dolgok, talán... vele lehetsz, vagy ilyesmi.

Megörült? – gondolta Phury. – *Teljesen* elment az esze?

- Hogy a francba gondoltad ezt, Z? Már megjelölted!

Zsadist megdörzsölte a fejét.

- Nem igazán.

- Baromság.

- Akkor azt mondom, hogy nem számít. Ehhez mit szólsz? Hamarosan magához tér majd ebből a poszttraumatikus akármiből, amelyben van, és rájön, hogy inkább egy rendes fickót akar maga mellé.

Phury megrázta a fejét, mivel nagyon jól tudta, hogy egy érzelmileg elkötelezett férfi soha nem adja fel az érzéseit a kiválasztott nő iránt. Csak akkor, ha meghal.

- Z, te megörültél! Hogy akarhatod, hogy én legyek vele? Belepusztulnál.

Zsadist arckifejezése megváltozott, és ami ekkor látszott rajta, teljesen váratlanul érte Phuryt. *Micsoda fájdalom*, gondolta. Olyan mély, hogy az már szinte lehetetlen.

Aztán Zsadist előrelépett, mire Phury felkészült rá, hogy... istenem, nem is tudta, mire számított.

Amikor Z felemelte a kezét, már nem volt benne harag vagy erőszak. Gyengéden megsimította ikertestvére arcát. Phury nem is emlékezett rá, mikor volt utoljára, hogy Zsadist kedvesen ért volna hozzá. Vagy hogy egyáltalán hozzáért volna.

Zsadist hangja halk volt, amikor megszólalt, s közben hüvelykujjával simogatta testvére hibátlan arcát.

- Te vagy az a férfi, aki én lehettem volna. Benned megvan mindaz, amit én elvesztettem. Becsületes vagy, erős és kedves, és Bellának erre van szüksége. Te majd gondját tudod viselni. *Szeretném*, ha te viselnéd gondját. – Leengedte a kezét. – Ti ketten szép pár lennétek. Ha te lennél a *parancsolója*, emelt fővel járhatna. Büszke lenne rá, hogy veled látják együtt. Társadalmilag nem lehetne semmi kifogást emelni ellene. *Az elit* nem kezdené ki.

Phury érezte, hogy a gondolat egyre mélyebben befészkezi magát a lelkébe, és már ösztönné válik benne. De mi lesz az ikertestvérével?

- Ó, istenem... Z! Hogy vagy képes elviselni a gondolatot, hogy én vagyok vele!

Zsadist hangjából eltűnt minden gyengeség.

- Akár te vagy az, akár valaki más, a fájdalom ugyanakkora. Különbözik is, azt gondolod, nem szoktam már hozzá a szenvedéshez? – Ajka gúnyos mosolyra görbül. – Számomra ez az otthon, testvér. Otthon, édes otthon.

Phury Bellára gondolt, és arra, hogy visszautasította a vérét.

- Nem gondolod, hogy ebbe neki is lesz némi beleszólása?

- Majd rájön ő is. Nem ostoba. Egyáltalán nem. – Zsadist elfordult és elindult. Aztán megállt, és anélkül, hogy hátrafordult volna, azt mondta. – Van még egy másik oka is annak, hogy azt szeretném, te légy vele.

- És annak legalább van értelme?

- Megérdemled, hogy boldog légy. – Phurynek elállt a lélegzete, miközben Zsadist folytatta. – Te csak félig élsz. Mindig is így volt. Bella törődne veled, és ez... jó lenne. Szeretném, ha így lenne.

Mielőtt Phury megszólalhatott volna, Z közbevágott.

- Emlékszel még arra, amikor ott voltunk együtt a barlangban... miután megmentettél? Tudod, amikor ültünk, és vártuk, hogy lemenjen a nap?

- Igen – suttogta Phury, és ikertestvére hátát nézte.

- Az a hely szörnyen bűdös volt, nem? Emlékszel a döglött halak szagára?

- Mindenre emlékszem.

- Tudod, még mindig látom magam előtt, ahogy a barlang falának támaszkodva ülsz, a hajad összegubancolódva lóg, a ruhád vizes és véres. Pocsékul néztél ki. – Felnevetett. – De biztos vagyok benne, hogy én még rosszabbul festettem. Mindegy. Szóval akkor... azt mondtad, segítesz rajtam, ahogy csak tudsz.

- Igen.

Hosszú csend lett. Egy hideg fuvallat áradt ki Z testéből, aztán hátranézett. Fekete szeme jéghideg volt, arca sötét, mint a pokol feneketlen mélysége.

- Már régóta nincs szükségem a segítségedre, Phury. Számodra viszont még van remény. Hát fogadd el azt a nőt, akire annyira vágysz! Beszélj vele, győzd meg! Kidobnám a szobámból, ha tudnám, de nem hajlandó elmenni.

Ezzel Z elment, csizmája sokáig fémesen kopogott az üres folyosón.

Órákkal később Bella a házban sétálgatott. Az éjszaka első felét Bethszel és Maryvel töltötte, aminek nagyon örült. Most azonban minden elcsendesedett, miután a testvérek és mindenki

más lefeküdt aludni. Már csak ő és Boo volt ébren, és mászkáltak a szobákban, miközben telt az idő. A macska nem tágitott mellőle, mintha érezte volna, hogy társaságra van szüksége.

Istenem, annyira kimerült! Olyan fáradt volt, hogy alig tudott megállni a lábán, és mindemellett még mindene sajgott is. Valami belső nyugtalanság tombolt benne, ami nem hagyta, hogy a szervezete pihenjen.

Egy hullám söpört végig rajta, mintha valaki hajszárítóval fújta volna a bőre minden négyzetcentiméterét. Arra gondolt, biztosan beteg lesz, bár nem tudta, miért. Hat hetet töltött el az *alantassal*, de mint vámpír, nem szedhetett össze tőle semmiféle fertőzést. És se a testvérek, se a *feleik* nem voltak betegek. Lehet, hogy csak az érzelmek kavarohtak benne ennyire.

Vagy mégsem?

Az emeleten befordult a sarkon, és meglepetten vette észre, hogy ismét visszatért a szobros folyosóra. Kíváncsi volt, Zsadist a szobájában van-e.

Csalódnia kellett, amikor benyitott, és nem találta ott.

Rájött, olyan neki ez a férfi, mint a kábítószer. Nem tesz jót, de képtelen lemondani róla.

- Ideje lefeküdnünk, Boo.

A macska nyávogott egyet, mintha jelezné, hogy részről itt véget ért a kísérői szolgálat, és nesztelen, kecses lépettek elsétált a folyosón.

Bella becsukta az ajtót, és érezte, hogy megint előnti egy forró hullám. Levette a pulóverét, és odament az ablakhoz. A redőnyök természetesen le voltak engedve nappalra, mivel délután két óra volt. Kétségbeesetten vágyott rá, hogy lehűtse magát, ezért bement a fürdőszobába. Beállt a zuhany alá, és isten tudja, mennyi ideig maradt a hideg víz alatt. Amikor azonban befejezte, még rosszabbul volt. Bőre bizsergett, feje elnehezült.

Maga köré csavart egy törülközőt, és az ágyhoz ment. Megigazította az összegyűrt takarót, és mielőtt lefeküdt volna, a telefonra pillantott. Eszébe jutott hogy fel kellene hívnia a testvérét. Személyesen kell találkoznia vele, még hozzá hamarosan, mert Wrath haladéka nem tarthatott sokáig. Mivel Rehvenge sosem aludt, biztosan fent van most is, gondolta.

Ekkor azonban megint rátört egy hőhullám, és tudta, nem lenne képes ilyen állapotban szembeszállni bátyjával. Inkább vár estig, és addig pihen. Miután lement a nap, majd felhívja, és valami nyilvános és semleges helyen találkozik vele. Aztán megpróbálja lebeszélni erről az örökségről.

Leült az ágy szélére, és valami furcsa nyomást érzett a lába között.

Biztosan a szex miatt volt. Nagyon régóta nem fogadott már férfit magába, ráadásul a másik szeretője nem rendelkezett ekkora méretekkel. És nem is mozgott így.

Zsadist képe jelent meg előtte, sötét arcával, feszült testével, és ettől egész teste megremegett. Hirtelen olyan érzés hasított a lába közé, mintha a férfi újra beléhatolt volna, és mintha az ereiben vér és sav keringett volna egyszerre.

A homlokát ráncolva ledobta magáról a törülközőt, és végignézett a testén. A melle nagyobbak tűnt, mint máskor, a bimbó mély rózsaszínben ragyogott. Még mindig Zsadist szájának hatása? *Egész biztosan.*

Magában szitkozódva lefeküdt, és betakarózott. Megint előntötte a forróság, ezért hasra fordult, és szétnyitotta a lábát. Próbálta valahogy lehűteni magát, ám a sajgás és a bizsergés egyre csak erősödött.

Amikor igazán elkezdett esni a hó, és a délutáni napfény egy kicsit halványodott, O dél felé vette az irányt a furgonnal a 22-es úton. Amikor megérkezett a célhoz, megállt, és ránézett U-ra.

- Az Explorer úgy százméternyire van innen. Hozza ki az erdőből, aztán szerezze be a szükséges dolgokat, és pontosítsa a szállítási napokat! Azt akarom, hogy pontosan tudjuk az almák útját, és a méreg is elő legyen készítve.

- Rendben – felelte U, és kicsatolta a biztonsági övet. – De figyeljen, be kellene mutatkoznia a társaság előtt az új beosztásában. Így szokás, ha valaki *főalantas* lesz...

- Hagyjon már!

O kinézett a szélvédőn, és figyelte, ahogy az ablaktörlő lapátjai letörlik a hópelyheket az üvegről. Most hogy végre ráállította U-t erre a napforduló ünnepség szarságra, törheti a fejét, azon, hogy oldja meg a legfontosabb problémát: hogy a pokolba szerezze vissza a feleségét?

- De a *főalantasnak* mindig ki kell állnia a tagság elé, amikor átveszi az irányítást.

Krisztusom, U hangja tényleg az agyára ment már! Nem kevésbé ez a "minden-szabályt-betartani" típusú mentalitás.

- O, muszáj, hogy...

- Fogja már be a száját! Nem érdekel, hogy mit kellene tennem.

- Ahogy gondolja. – U rosszallása félreérthetetlen volt. – Akkor hová akarja küldeni a csoportokat?

- Mégis mit gondol? A belvárosba.

- Ha civilekre akadnak, vagy a testvérekkel összecsapásba keverednek, mit szeretne: öljenek vagy foglyokat ejtsenek? Tervezzük, hogy újabb vállalkozópontot építünk?

- Nem érdekel.

- De szükségünk van... - U hangja elhalkult mielőtt befejezte volna a mondatot.

Hogy fogja megtalálni a nőt? Hol lehet vajon...

- O?

O oldalra fordította a fejét, és úgy érezte, mindjárt felrobban.

- *Mi van?*

U egy pillanatig úgy tátogott, mint egy hal. Csak kinyílt a szája, majd összecsupódott.

- Semmi.

- Helyes. Nem akarok több baromságot hallani. Most pedig tűnjön a kocsimból a fenébe, és csináljon valami hasznosat is amellet, hogy engem buzerál!

O abban a pillanatban rálépett a gázra, hogy U kitette a lábát a furgonból. De nem jutott messzire. Lekanyarodott a házhoz vezető bekötőútra, és megvizsgálta felesége házának környékét.

Nem látott nyomokat a frissen esett hóban. Villany sem égett odabent. A ház elhagyatottnak tűnt.

A fene vigye el azokat az átkozott bétákat!

O megfordult, és a belváros felé indult. A szeme égett a kialvatlanságtól, de esze ágában sem volt az időt arra pazarolni, hogy feltöltődjön. *A pokolba vele!*

Istenem... Ha ma nem tud valakit megölni, megőrül.

30. fejezet

Zsadist az egész napot az edzőteremben töltötte. Pusztá kézzel püfölte a bokszzsákot, súlyt emelt, futott, majd megint súlyozott. Aztán a törökkel gyakorolt. Amikor visszament a házba, már négy órára járt az idő, és készen állt arra, hogy vadászni induljon.

Amikor a föld alatti folyosóból kilépett az előcsarnokba, megállt. Valami nem stimmelt.

Körülnézett. Feltekintett az emeletre. Hallgatózott, nem hall-e furcsa hangokat. Beleszagolt a levegőbe, de a reggelin kívül, amit az ebédlőben szolgáltak fel, nem érzett mást. Mégis odament, mert meg volt győződve róla, hogy valami nincs rendben, de nem tudta megfejtetni, mi az. Az ebédlőben a testvérek szokatlanul csendben ültek, csak Mary és Beth evett és cseverészett felszabadultan. Bellát nem látta sehol.

Z-t nem érdekelte az ennivaló, de bement, és leült Vishous mellé egy üres helyre. Miután helyet foglalt, érezte, hogy a teste megfeszül, de úgy gondolta, biztosan a sok edzéstől, amit a nap folyamán csinált.

- Elmozdult már az Explorer? – kérdezte.

- Addig nem, amíg lejöttem enni. Mihelyt felmegyek, azonnal megnézem, de ne aggódj, a számítógép rögzíti az útvonalat, ha esetleg akkor indulna el, amikor nem vagyok ott. Meg fogjuk találni.

- Biztos vagy benne?

Vishous kimerően ránézett.

- Igen, biztos. Én magam terveztem a programot.

Z bólintott, aztán az álla alá tette a kezét, és megroppantotta a nyakát. Jézus, mennyire merev! Egy perccel később Fritz jelent meg két gyönyörű almával és egy késsel. Megköszönte, majd nekilátott az egyiknek. Miközben hámozta, fészkelődni kezdett a széken. A francba... A lábában valami furcsát érzett, és nem csak ott. Hátralát a derekánál is. Csak nem meghúzódott valamelyik izma edzés közben? Megint mocorgott a széken, aztán inkább az almára koncentrált. Körbe-körbe forgatta, miközben a kést végig közel tartotta a fehér húshoz. Már majdnem befejezte, amikor rádöbbsent, hogy az asztal alatt hol összezárja, hol szétnyitja a lábát, mint egy nyavalyás táncosnő.

Ránézett a többi férfira. Vishous az öngyújtója fedelét nyitogatta, miközben a combját ütögette, Rhage a vállát masszírozta. Majd a felkarját. Aztán jobb oldalon a mellkasát. Phury a kávéscsészéjével körözött, az alsó ajkát beharapta, és az ujjaival dobolt az asztalon. Wrath a fejét forgatta, jobbra-balra, le-fel. Olyan feszült volt, mint egy elektromos vezeték. Butch is idegesnek látszott.

Egyikük sem evett semmit. Még Rhage sem.

Mary és Beth azonban teljesen normálisnak tűntek, miközben felálltak, hogy leszedjék a táányérokat. Nevetgéltek és Fritzet gyözködték, hogy szeretnének segíteni kihozni még kávé és gyümölcsöt.

Alighogy kimentek a konyhából, az első energiahullám végigsöpört a házon. A láthatatlan lökés Zsadist lába között ért célt, mire a hímvesszője nyomban megkeményedett. Mozdulatlanná dermedt, és látta, hogy a többiek is mind döbbsent arccal merednek maguk elé, mintha azon töprengenének, hogy tényleg azt érzik-e, amit éreznek.

Egy perccel később jött egy újabb hullám, és Z nadrágjában az még keményebb lett. Egy gyors káromkodás hagyta el a száját.

- Szentséges szűzanyám! – nyögött fel valamelyikük.

- Ez nem lehet! – morogta egy másik hang.

A komornyik ajtaja kinyílt, és Beth jelent meg egy gyümölcsös tálal a kezében.

- Mary hoz még kávé...

Wrath olyan gyorsan pattant fel, hogy a széke hanyatt esett a földre. Odaperdült Beth elé, kivette a kezéből az ezüst tálat, és hanyagul letette a konyhaasztalra. A nagy lendülettől a

feldarabolt eper- és sárgadinnye-darabok kiestek belőle, és a mahagónifelületre borultak, mire Beth kérdően nézett kedvesére.

- Wrath, mi ütött...

A férfi szorosan magához rántotta, és olyan szenvedélyesen csókolta meg, hogy úgy tűnt, ott helyben képes lenne magáévá tenni a testvérek szeme láttára. A csókot akkor sem hagyta abba, amikor derekánál fogva felemelte, és a feneké alatt megtámasztotta. Beth nevetve a csípője köré kulcsolta a lábát. A király a nyakába temette az arcát, és kisiettek a konyhából.

Újabb hullám vonult át a házon, és megrengette a férfiak testét. Zsadist megmarkolt az asztal szélét, de nem ő volt az egyetlen. Vishous izületei már kifehéredtek, olyan erősen szorította.

Bella... biztosan Bella az oka. Annak kell lennie. Elkezdődött a termékeny időszaka, jutott eszébe Z-nek.

Havers még figyelmeztette is. Amikor megvizsgálta a lányt, említette, hogy nemsokára elérkezik a termékeny időszaka.

Szentséges isten! Egy feltüzelt vágyú nő hat férfivel egy házban! Csak isten a megmondhatója, meddig tudnak uralkodni szexuális vágyikon. És a veszély most mindenki számára valóságossá vált.

Amikor Mary a komornyik ajtaján keresztül belépett a konyhába, Rhage úgy indult meg felé, mint egy tank. Kitépte a kávéskancsót a kezéből, letette a tálalóasztalra, de olyan durván, hogy megbillent, és kilötytént belőle a kávé. Odanyomta a lányt a falhoz, és testével betakarta. Fejét lehajtotta, és olyan hangos erotikus dorombolást hallatott, hogy még a kristálycsillár is összezsundult tőle. Mary döbbsen pihegését mély sóhaj váltotta fel.

Rhage felkapta az ölébe, és egy pillanat alatt kiviharzott vele a helyiségből.

Butch lenézett az ölére, aztán felemelte a tekintetét, és a többiekre sandított.

- Figyeljetek, nem akarok ízléstelen lenni, de nektek is... izé...

- Igen – felelte V összeszorított szájjal.

- Lenne szíves valaki felvilágosítani, mi a fene folyik itt?

- Bellának elérkezett a termékeny időszaka – mondta Vishous, és az ölébe terítette a szalvétáját. – Krisztusom, mennyi idő van még napnyugtáig?

Phury ránézett az órájára.

- Majdnem két óra.

- Addigra becsavarodunk. Mondd, hogy van még vörös füstű cigarettád!

- Van. Jó sok.

- Butch, tégy magadnak egy nagy szívességet, és minél előbb tűnj el a házból! Gödör nem lesz elég messze. Nem gondoltam volna, hogy az emberekre is hatással van, de mivel látom rajtad, hogy igen, jobban teszed, ha elmész, mielőtt teljesen a befolyása alá kerülsz!

Amikor egy újabb hullám érte el őket, Zsadist hátradőlt a széken, és meglepetten tapasztalta, hogy a csípője akaratlanul is döfködő mozdulatokat tesz. Hallotta a többiek nyögését, és tudta, hogy mindannyian nagy bajban vannak. Bármennyire próbáltak is civilizáltak maradni, minden férfire nagy hatást gyakorolt, ha egy termékeny időszakát élő nő közelében volt. A szexuális vágyuk pedig csak egyre nagyobb lesz, ahogy telik az idő.

Ha nem nappal lett volna, könnyen segíteni tudtak volna magukon azzal, hogy elhagyják a házat. Most azonban e falak között kellett maradniuk, csapdába esve, és mire elég sötét lesz ahhoz, hogy kimenjenek, talán már túl késő lesz. Egy bizonyos idő után ugyanis a férfiak már nem képesek elmenni a nő közeléből. Mindegy mit tanácsol nekik az eszük, a testük ellenáll az okos szónak. Ha pedig ennek ellenére mégis elmennek, olyan súlyos elvonási tüneteket észlelnek magukon, mint a szenvedélybetegek, amely még rosszabb, mint a vágy. Wrath és Rhage szerencsésnek mondhatta magát, mert volt, akivel levezzék ezt a kényszert, a testvériség többi tagja azonban nagy bajban volt. Az egyetlen esélyük az maradt, hogy lezsibbasztják magukat.

És Bella... *Ó, istenem...* Neki rosszabb lesz, mint mindannyiuknak együttvéve.

Vishous felállt az asztaltól, és a széke mögé kerülve egyenesedett fel.

- Gyere, Phury, itt az ideje egy kis dohányzásnak! Z, te pedig Bellához mész, ugye?

Zsadist behunyta a szemét.

- Z? Z, ki fogod szolgálni őt... *ugye?*

John felnézett a konyhaasztaltól, amikor megcsörrent a telefon. Sal és Regin, a család *hűségesei* a városba mentek vásárolni. Felvette a telefont.

- Te vagy az, fiam? – Tohr volt a lenti vonal másik végén.

John füttyentett egyet, és evett még egy falatot a gyömbérszószos rizsből.

- Figyelj, ma nem lesz iskola. Épp most telefonálok körbe az összes családot.

John letette a villát, és egy emelkedő hangú füttyöt hallatott válaszul.

- Egy kis... gond adódott a házban. Holnap este vagy azután azonban folytatódik. Attól függ, hogy alakulnak a dolgok. És a változás miatt áttettük az időpontodat Haversnél. Butch azonnal ott lesz érted, oké?

John kettőt füttyült, két rövidet.

- Rendben... Butch ember, de nagyon jó fej. Megbízom benne. – Megszólalt a bejárati ajtó csengője. – Ez ő lesz, igen biztosan Butch az. Már látom is a videó monitorján. Figyelj, John... erről a terápiáról pedig. Ha nem akarsz, nem kell eljárnod rá. Nem hagyom, hogy bárki is kényszerítsen.

A fiú felsóhajtott a telefonba, és azt gondolta.

Köszönöm.

Tohr halkán felnevetett.

- Megértelek, én sem vagyok oda az ilyen érzelmeket feltáró szövegelésért... Aú! Wellsie, mi a fene ütött beléd?

Valami gyors párbeszéd zajlott le köztük az ősi nyelven.

- Szóval – folytatta Tohr -, küldj nekem egy SMS-t, ha végeztél!

John kettőt füttyentett, majd letette a telefont. Odavitte a tányérját és a villáját a mosogatógéphez, és bele tette.

Terápia... edzés... Egyik sem az a fajta elfoglaltság volt, amelynek örömmel nézett volna elébe, mégis bármilyen pszichológust szívesebben fogadott, mint Lasht. Végül is a terapia csak hatvan percig tartott, Lasht viszont órákig el kellett viselnie.

Kifelé menet felvette a kabátját, és magához vette a jegyzetfüzetét. Amikor kinyitotta az ajtót, a verandán álló hatalmas termetű ember rámosolygott.

- Szia, Johnny fiú! Én Butch vagyok, Butch O'Neal. A taxid előállt.

Húha! Ez a Butch O'Neal... hát, mindenekelőtt úgy nézett ki, mintha egy divatmagazin címlapjáról lépett volna le. Fekete kasmírkabátja alatt elegáns, hajszálcsíkos öltönyt viselt, vakító fehér inggel és lenyűgöző piros nyakkendővel. Sötét haja hátra volt fésülve, de csak lezseren, mégis nagyon jól nézett ki. És a lábán... *azta!* Gucci, igazi Gucci... fekete bőrcipő, zöld-piros csíkkal és valami fényes, arany színű dísszel.

Furcsamód nem volt jóképű, legalábbis nem az a "Mr. Tökéletes" fajta. Az orra, úgy tűnt, jó néhányszor betörhetett már, a tekintete pedig túlságosan is metsző és elcsigázott volt ahhoz, hogy vonzónak lehessen mondani. Mégis olyan volt, mint egy töltött fegyver. Intelligencia és veszélyes erő sugárzott belőle, amit az ember akaratlanul is tisztelt. Annál is inkább, mivel a kettő kombinációja halálos volt. A szó legszorosabb értelmében.

- John? Minden oké?

A fiú füttyentett egyet, és felemelte a kezét. Kezet ráztak, majd Butch megint elmosolyodott.

- Akkor? Kész vagy? Mehetünk? – kérdezte kedvesen, mintha előre tájékoztatták volna, hogy a fiúnak vissza kell mennie Havershöz, hogy "valakivel beszélgesse".

Istenem... Hát mindenki tud róla?

Miközben becsukta a bejárati ajtót, elképzelte az osztálytársait, és legszívesebben elhányta volna magát.

Odasétáltak a lesötétített ablakú, elegáns krómfelnis Escalade-hez. Belül meleg volt, és a bőrülések, valamint Butch finom arcszeszének illata terjengett a levegőben.

Alighogy elindultak, Butch bekapcsolta a zenét. *Mystikal* dübörgött a hangszórókból. John kinézett az ablakon, és miközben figyelte az égből hulló hópelyheket és a fentről érkező halvány fényt, nagyon szerette volna, ha valahová máshová mennének éppen. Kivéve persze az iskolát.

- Szóval, John – szólalt meg Butch. – Nem akartalak faggatni. Tudom, hogy a klinikára kell menned, csak szeretném elmondani, hogy régebben nekem is kellett pszichológushoz járnom. Amikor a fiú meglepetten ránézett, Butch bólintott.

- Igen, amikor még a rendőrségnél dolgoztam. Tíz évig voltam gyilkossági nyomozó, és az alatt láttam néhány csúnya dolgot. A pszichológus mindig mélységesen őszinte fickó volt, régimódi szemüvegben, kezében jegyzetkönyvvel, és folyton azzal nyaggatott, hogy beszéljek. Gyűlöltem.

John mély levegőt vett, és megállapította magában, hogy ez a férfi legalább annyira utálta az egészséget, mint amennyire ő fogja.

- De a különös az volt benne... - Butch megállt egy stop táblánál, és kitette az indexet. Egy pillanattal később kifordult a forgalomba. – Szóval, a különös az volt, hogy... szerintem segített. Persze nem akkor, amikor ott ültem az "oszd-meg-velem-a-problémádat" szuperhős, Dr. Buzgó előtt. Komolyan mondom, legszívesebben kirohantam volna a szobából, annyira utáltam ott lenni. Nem akkor. Később... Elgondolkodtam azon, miről beszéltünk, és tudod, rájöttem, hogy volt abban is igazság, amit ő mondott. Mintha meggyógyított volna, miközben azt hittem, jól vagyok. Szóval, használt.

John oldalra biccentette a fejét.

- Hogy miket láttam? – mormolta Butch. Sokáig hallgatott, aztán amikor megint egy gazdag környékre értek, megszólalt. – Semmi különösét, fiam. Semmi különösét.

Hamarosan befordult egy udvarra, megállt egy kapu előtt, és lehúzta az ablakot. Megnyomott néhány gombot a kaputelefonon, bement a nevét, mire a kapu kinyílt.

Miután az Escalade leparkolt egy stukkóval díszített épület előtt, amely akkora volt, mint egy középiskola, John kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Megkerülte a kocsit, és amikor meglátta Butchot a vezető oldali ajtónál, észrevette, hogy fegyver van a kezében. Feltűnés nélkül a lába mellett tartotta leengedve.

Mát látta ezt a trükköt korábban. Phury is hasonlóképpen felfegyverkezve kísérte be a klinikára néhány nappal azelőtt. Lehetséges, hogy a testvérek itt sincsenek biztonságban?

Körülnézett. Minden teljesen normálisnak tűnt, olyannak, amilyenek egy ilyen gazdag háznak lennie kell.

Talán a testvérek sehol sincsenek igazán biztonságban.

Butch kézen fogta, és odasétáltak egy masszív acélajtóhoz. A zsaru közben figyelmesen pásztázta a környéket: a ház mögött a tíz férőhelyes garázst, a ház mellett a tölgyfákat, valamint a két autót, amely nem messze parkolt egy ajtó előtt, amely valószínűleg a konyha hátsó bejárata lehetett. John felgyorsította lépteit, hogy ne maradjon le.

Amikor odaértek a hátsó ajtóhoz, Butch megmutatta az arcát a kamerának, mire a zár hangosan kattant egyet, és az ajtó kinyílt. Beléptek az előcsarnokba. Mögöttük becsukódott az ajtó, előttük pedig kinyílt egy teherszállító lift ajtaja. Beszálltak, lementek egy emeletet, és kiszálltak a liftből.

Egy ápolónő állt előttük, akit John a múltkorról felismert, amikor itt járt. A nő elmosolyodott, köszöntötte őket, Butch pedig visszatette a fegyvert a fegyvertartó szíjba a bal karja alá.

Az ápolónő egy folyosóra mutatott.

- Petrilla már várja.

John magához szorította a jegyzetfüzetét, nagy levegőt vett, és úgy indult a nő után, mintha a kivégzésére kísérnék.

Zsadist megállt a hálósobája előtt. Csak benéz, hogy Bella jól van-e, aztán rögtön átmegy Phury szobájába, és laposan kiüti magát. Gyűlölt mindenféle kábult érzést, de bármi jobb volt, mint ez az elképesztően erős szexuális vágy

Benyitott, és megállt a bejáratban az ajtófélfának dőlve. A szobában olyan illat volt, mint egy buja virágoskertben. Még sohasem érzett ennél gyönyörűbbet életében.

A nadrágja eleje lüktetett, az elkeseredetten ki akart szabadulni.

- Bella? – szólalt meg a sötétben.

Amikor valami halk nyöszörgést hallott, belépett, és becsukta az ajtót maga mögött.

Ó, istenem! Micsoda illata van... Torkából mély, vágyakozó morgás tört föl, keze ökölbe szorult. A lába átvette az irányítást, és az ágy felé vitte, az ösztönei pedig minden logikus gondolatot száműztek a fejéből.

Bella az ágyon vonaglott, összegyűrte a lepedőt és a takarót. Amikor észrevette a férfit, felkiáltott, majd elhallgatott, mintha akarátának erejével próbálta volna lecsendesítenie magát.

- Jól vagyok – mondta, és hasra fordult. A combját összeszorította, és magára húzta a takarót.

– Tényleg... semmi bajom...

Ekkor azonban egy újabb lökéshullám áradt ki a testéből, amely olyan erős volt, hogy Z-t a falhoz taszította.

- Menj el! – nyögte. – Rosszabb... ha itt vagy. *Ó... istenem!*

Káromkodott egyet, mire Zsadist az ajtó felé botorkált, bár minden porcikája sikítva követelte, hogy maradjon.

Kivonszolta magát a folyosóra, amely legalább annyira nehéz feladat volt, mint egy vadászkutyát elhúzni a zsákmány közeléből. Miután becsukta az ajtót, Phury szobájába rohant.

Már a folyosóról érezte a vörös füstű cigaretta szagát, amit ikertestvére és Vishous szívtak. Benyitott a szobába. A füst olyan vastagon állt a levegőben, hogy alig lehetett tőle látni.

Vishous és Phury az ágyon ültek, kezükben vastag cigarettaszálak, szájuk szorosan összezárva, testük megfeszült az erőfeszítéstől.

- Te meg mi a francot keresel itt? – kérdezte Vishous ingerülten.

- Adjatok nekem is belőle! – felelte Z, és a köztük lévő mahagónidobozra bökött a fejével.

- Miért hagytad magára Bellát? – V mélyet szívott a cigiből, amitől a vége narancsosán felizzott. – Még nincs vége a vágyának.

- Azt mondta, rosszabb, ha ott vagyok a közelében. – Zsadist odahajolt köztük, és kivett a dobozból egy szálát. Alig bírta meggyújtani, annyira remegett a keze.

- Az meg hogy lehet?

- Úgy nézek én ki, mint akinek van tapasztalata az ilyen szarságban?

- Pedig jobbnak kellene lennie, ha a nő együtt van a férfivel. – Vishous megdörzsölte az arcát, aztán döbbenten felnézett. – Várjunk csak egy percet... nem is feküdtél le vele, igaz? Z...? Z, a fene egyen meg, válaszolj a kérdésre!

- Igaz – felelte ingerülten, miközben látta, mennyire csendben van Phury.

- Hogy voltál képes magra hagyni szegényt ebben az állapotban?

- Azt mondta, jól van.

- Ja persze, mert még csak most kezdődik. De nem lesz jól, Z! Az egyetlen mód, hogy enyhítsd a szenvedését, ha szeretkezel vele, és a testébe élvezel. Megértetted? *Nem hagyhatod magára most!* Ez kegyetlenség.

Z odasétált az ablakhoz. A redőnyök még mindig le voltak engedve, hiszen nappal volt. Zsadist a napra gondolt, arra a hatalmas fényes izzó gömbre, amely börtönbe zárta. Istenem, mennyire szeretett volna kimenni a házból! Úgy érezte, hogy csapdában van, miközben a

menekülési vágy legalább olyan erősen tombolt benne, mint a kéjes sóvárgás, amin nem tudott enyhíteni.

Phuryre gondolt. Ikertestvére némán ült az ágyon, a szemét lesütve tartotta.

Itt van a megoldás, gondolta Z. Csak küldd be hozzá őt! Küldd oda, hogy szolgálja ki, és enyhítsen a vágyán!

Gyerünk, mondd neki, hogy hagyja el ezt a szobát, menjen be a tiédbe, vegye le a ruháit, és takarja be Bellát a meztelen testével!

Ó... istenem...

Vishous félbeszakította önkínzását. Csikorgó hangon próbált a lelkére beszélni.

- Z, hibát követsz el, ugye tudod? Nem teheted ezt vele, hiszen...

- Mi lenne, ha nem nyaggatnál?

Rövid szünet után V megmozdult.

- Oké, akkor majd én gondoskodom róla.

Zsadist hirtelen felkapta a fejét, és látta, hogy V elnyomja a cigarettát és feláll. Amikor magára vette a bőrnadrágját, erekciója feltűnően látszott.

Olyan gyorsan ott termett előtte, hogy szinte még fel sem ocsúdott. Leteperte V-t a földre, ráült a mellkasára és vastagnyakára szorította a kezét. Felső fogsorában úgy megnyúlt a szemfoga, mint két éles tör. Felszisszenve kivillantotta.

- *Megöllek, ha a közelébe mész!*

Hangos zajt hallott maga mögött, valószínűleg Phury sietett oda hozzájuk, hogy szétválassza őket, Vishous azonban ellenállt minden mentési kísérletnek.

- Phury! Ne! – V a szorítás ellenére próbált némi levegőhöz jutni. – Ez... csak kettőnkre... tartozik.

Gyémántsínű szeme metszően nézett fel, és bár levegőért kapkodott, hangja ugyanolyan erőteljes volt, mint máskor.

- Nyugalom, Z... te ostoba barom... - Mély levegő. – Nem akarok sehová se menni... Csak fel akartalak rázni. Na... engedj már el!

Zsadist lazított a szorításon, de nem szállt le róla.

V sípolva nagy levegőt vett. Többször.

- Érzed már a véredben, Z? Érzed a területféltési ösztönt? Elkötelezted magad.

Zsadist tagadni akarta, de nem tudta. Főleg az után a jelenet után nem, amelyet épp most adott elő. Valamint, hogy még mindig ott volt a keze testvére torkán.

Vishous halkan suttogva folytatta.

- Ez a kötelességed Z. A folyosó végén vár rád Bella. Ne légy ostoba! Menj be hozzá! Mindkettőtökön segíteni fog, ha megteszed.

Zsadist felemelte a lábát, és oldalra gurult V-ről a földre. Hogy egy pillanatra elfeledkezzen a kötelességéről, a nőkről és a szexről, arra gondolt, mi lett a cigarettával, amit meggyújtott. Az ablakra pillantott, és látta, hogy az ablakpárkányra téve füstölög. Legalább volt benne annyi előrelátás, hogy letette, mielőtt – mint egy tank – rávetette volna magát a testvére.

Micsoda úriember lett belőle!

- Bella meg fog gyógyítani – mondta V.

- Nem akarok meggyógyulni. Különb is, nem szeretném teherbe ejteni. Micsoda átkozott zűrzavar lenne abból!

- Ez az első ilyen időszak nála?

- Nem tudom.

- Ha igen, akkor a teherbeesés esélye gyakorlatilag nulla.

- Sajnos a "gyakorlatilag" nekem nem elég. Mi más enyhítheti még a szenvedését?

Phury az ágyon ülve megszólalt.

- Még megvan a morfium, nem? Tudod, az a fecskendő, amit megtöltöttem neked abból az üvegcséből, amit Havers itt hagyott. Add be neki azt! Hallottam, hogy az egyedülálló nők ezt szokták használni.

V leült, és vastag karjával a térdére támaszkodott. Hátrasimította a haját, amitől jobb halántékán kivillant a tetoválás.

- Nem igazán oldja meg a problémát, de az biztos, hogy jobb, mint a semmi.

Újabb hullám szelte át a szobát. Mindhárman felnyögtek, és néhány pillanatig mozdulni sem tudtak. A testük megfeszült, és még merevebb lett, miközben oda vágytak, ahol szükség volt rájuk, ahol arra használhatták volna a testüket, hogy csillapítsák egy nő emésztő vágyát.

Mihelyt Z mozdulni tudott, felállt. Kiment a szobából, V pedig felmászott az ágyra Phury mellé, és rágyújtott egy újabb cigarettára.

Zsadist átért a ház másik végébe, és mielőtt újra belépett volna a szobájába, megpróbálta lelkileg összeszedni magát. Kinyitotta az ajtót, de nem mert Bellára nézni. Kényszerítette a lábát, hogy a komód felé menjen.

Megtalálta a két fecskendőt. Felemelte azt, amelyiket Phury megtöltött, majd mély lélegzetet véve megfordult, és meglepetten vette észre, hogy az ágy üres.

- Bella? – Odament. – Bella, hol...

A földön talált rá. Összegömbölyödve feküdt, lába közt egy kispárnát szorongatott, egész teste reszketett.

Amikor Zsadist letérdelt mellé, zokogni kezdett.

- Annyira fáj...

- Ó, istenem... tudom, *nalla*. – Kisimította a haját a szeméből. – Gondoskodom rólad, ne félj!

-Kérlek... nagyon fáj! – Hanyatt fordult. Melle megduzzad, a rózsaszín bimbó megkeményedve meredezett felfelé... Gyönyörű volt. Ellenállhatatlan. – Fáj. Annyira fáj, Zsadist, és nem csökken. Inkább egyre rosszabb. Nagyon fáj...

Egy erős lökés hullámozott végig a testén, és hatalmas energialöketként áradt ki belőle. A hormonok ereje, amelyek kiáramlottak belőle, egy pillanatra elvakították a férfit, akit annyira lefoglalt saját testének állatias reakciója, hogy nem érzett semmit... még azt sem, amikor Bella olyan erővel ragadta meg a karját, hogy képes lett volna akár a csontját is eltörni.

Amikor a hullám ereje csökkent, megnézte, nem tört-e el mégis a csuklója. Nem mintha érdekelte volna a fájdalom, bármit elviselt volna érte. De döbbeneten gondolt arra, ha ilyen kétségbeesetten kapaszkodik belé, mi játszódhat le a testében.

Megrándult, amikor észrevette, hogy a lány olyan erősen harapta meg az alsó ajkát, hogy vérezni kezdett. Hüvelykujjával letörölte róla a vért, aztán a nadrágjába dörzsölte, nehogy lenyalva még többet akarjon belőle.

- *Nalla...* - Rápillantott a kezében tartott fecskendőre.

Tedd meg! – mondta magának. – *Kábítsd el, és szüntesd meg a fájdalmát!*

- Bella, tudnom kell valamit.

- Mit? – kérdezte a lány nyöszörögve.

- Ez az első ilyen lakalom nálad?

Bella bólintott.

- Nem tudtam, hogy ilyen rossz lesz... *Ó, istenem...*

A teste megint összerándult, a lába között a kispárna szinte eltűnt, olyan vékony lett.

Zsadist megint a fecskendőre nézett. A "jobb, mint a semmi" nem volt elég neki, a gondolat viszont, hogy a testébe élvezzen el, szentségtörésnek tűnt. A fenébe, az ejakuláció volt a rosszabb megoldás a két rossz közül, a testével mégis többet tehetett érte, mint a morfium.

Felemelte a karját, és feltette a fecskendőt az éjjeli szekrényre, majd felállt. Lerúgta a csizmáját, miközben a fején keresztül lehúzta a pólóját. Kigombolta a sliccét, mire hatalmasra duzzadt férfiassága kipattant a nadrágból. A nadrágot is levette.

Fájdalomra volt szüksége ahhoz, hogy orgazmusa legyen, de emiatt most nem aggódott. A francba, végülis ő is tud magának okozni, ha szükség van rá. Ezért van szemfoga, nem igaz? Bella kínok közt vonaglott, amikor felemelte, és az ágyra fektette. Elképesztően gyönyörű volt ott a párnák közt fekve, vágytól kipirult arccal, szétnyílt szájjal és ragyogó bőrével, de szörnyű fájdalmak kínozták.

- Nyugodj meg... mindjárt – suttogetta Zsadist, és felmászott az ágyra, majd ráfeküdt.

Amikor meztelen testük egymáshoz ért, Bella megint felnyögött, és az ajkába harapott. Zsadist ezúttal lehajolt, és lenyalta róla a friss vért. Amikor megérezte a nyelvén, az íze áramütésként hatott rá. Beleborzongott, de meg is ijesztette. Emlékeztette arra, hogy már száz éve élt gyenge emberi véren.

Magában káromkodva elűzte saját démonait, és inkább Bellára koncentrált. A lány folyton szétnyitotta, majd összecuska a lábát, Zsadistnak erővel kellett szétterpesztenie, és combjával ránehezednie, hogy úgy maradjon. Amikor kezével megérintette a lába közét, megdöbbsent. Bella tűzben égett, úszott a nedvességben és a csiklója megduzzadt. Felkiáltott, amikor megérezte a férfi kezét, és azonnal elélezett. Az orgazmus némileg enyhített a szenvedésén, megnyugodott, végtagjai megállapodtak, légzése egyenletesebbé vált.

Lehet, hogy könnyebb lesz, mint ahogy számította, gondolta Z. Lehet, hogy Vishous tévedett, amikor azt mondta, hogy egy férfinak a nő testébe kell élveznie. Ezt viszont könnyen meg tudja tenni többször is. *Imádná*, ha ezt kellene csinálnia egész nap. Az első alkalommal, amikor a szájával izgatta, a lány úgysem bírta túl sokáig.

Ránézett a saját ruháira a földön. Jobb lett volna, ha nem veszi le...

Az energiahullám, ami Bellából áradt ki, olyan erős volt, hogy szó szerint feltaszította a levegőbe, mintha láthatatlan kezek tartanák a magasban. Bella felkiáltott, miközben ő felette lebegett. Amikor a hullám elcsendesedett, visszaesett a testére. Az orgazmus nyilvánvalóan csak rontott a helyzeten, és a lány már olyan lekeseredetten sírt, hogy nem maradt könnye, csak szárazon csukladozott, miközben a teste eltorzulva vonaglott alatta.

- Feküdj nyugodtan, *nalla!* – mondta neki Z. – Hadd tegyem be!

Bellát azonban túlságosan elborította a fájdalom, hogy meghallja, mit mond neki. Zsadistnak erővel kellett egy helyben tartania. Alkarjával a kulcscsontjára támaszkodott, miközben felhúzta a lány egyik lábát, és megpróbálta a helyére igazítani *azt*, hogy belé tudjon hatolni. Előremozdította a csípőjét, de nem találta el a megfelelő szöveget. Bellának még a hatalmas test és a leszorítás ellenére is sikerült elmozdulnia.

Egy cifra káromkodás kíséretében Z a saját lába közé nyúlt, és megfogta azt a testrészét, amit használnia kellett. Odaillesztette a nyomorultat a bejárathoz, és nagyot lökött. Mélyen behatolva, összeforrasztotta kettőjük testét. Mindketten felkiáltottak.

Ezután lehajtotta a fejét, és úszott az élvezet tengerében, amit Bella szűk és nedves hüvelye okozott. A csípője átvette az irányítást, és úgy járt benne ki-be, mint egy dugattyú. A lökések és az egyre gyorsuló mozgás csodálatos feszülést okozott a heréiben. Egész alteste lángolt.

Ó, istenem... Közeledett az orgazmushoz. Úgy, mint a fürdőszobában, amikor a lány a kezében fogta, ő pedig mozgott a szorításában. Csak ez sokkal erősebb volt, vadabb, irányíthatatlan.

- Ó, Jézusom! – kiáltott fel.

Csípőjük ütemesen egymáshoz csapódott, miközben Zsadist már szinte semmit sem látott, az izzadság ellepte az egész testét, a megjelölő illat pedig minden mást elfedett a levegőben... Aztán Bella a nevét kiáltotta, majd a teste megrándult. A hüvelye szorosan körülfogta a vesszőjét, és ritmikusan összehúzódott, amitől neki is... *jaj ne, istenem, ne...*

Reflexszerűen ki akart húzódni a testéből, az orgazmus azonban hátulról támadt rá, felkúszott a gerincén, és szétáradt minden porcikájába. Érezte, ahogy a magja kispriccel a lány hüvelyébe. És az átkozott nem akart véget érni. Hullámokban tört rá, kilövellve magából

minden cseppet, Bellát pedig teljesen kitöltötte vele. Nem tudott ellene tenni semmit, pedig nagyon jól tudta, mit pumpál belé.

Amikor az utolsó összehúzódás is megszűnt, felemelte a fejét. Bella szeme csukva volt, légzése megnyugodott, az arcáról pedig eltűntek a fájdalom rajzolta mély barázdák.

A lány végigsimított Zsadist bordáin, fel a vállára, majd egy nagy sóhajjal a karjához emelte a fejét. Furcsa volt a hirtelen csend a szobában és a testükben. Az pedig még inkább, hogy azért sikerült elélveznie, mert a szeretkezés... jól esett neki.

Jól? Nem, ez a szó meg sem közelítette azt az érzést. Úgy érezte... él. Életre kelt.

Megsimogatta Bella haját, és szétterítette a sötét fürtöket a fehér párnán. Nem volt benne fájdalom, a testének sem volt rá szüksége. Csak gyönyört érzett. Igazi csodát...

Ekkor megérezte a nedvességet ott, ahol a testük összekapcsolódott.

Ideges lett a tettének kézzelfogható következményétől, és nem tudott ellenállni a késztetésnek, hogy feltakarítsa. Gyorsan kihúzódott belőle, bement a fürdőszobába, és egy mosdókesztyűvel jött ki. Amikor odaért az ágyhoz, Bella megint vonaglani kezdett, mert a vágy újra felébredt benne. Zsadist lenézett magára, és figyelte, ahogy válaszként a férfiassága újra megnő és megkeményedik.

- Zsadist... - nyögte. – Megint... visszatért.

Félretette a mosdókesztyűt, és ráfeküdt a lányra, de még mielőtt újra beléhatolt volna, belenézett üveges tekintetébe, és hirtelen lelkiismeret-furdalása lett. Milyen aljas dolog tőle hogy még többre vágyik, amikor a következménye olyan undorító? Drága jóisten, hiszen kilövellte a magját, és beterítette vele a gyönyörű testét, combja selymes bőrét...

- Elkábíthatlak – mondta. – Nem éreznéd a vágyat, és nem kellene elviselned engem magadban. Tudok rajtad segíteni, anélkül hogy bántanálak.

Lenézett rá, és várta a válaszát, miközben csapdába esett a vágyai és a valóság között.

31. fejezet

Butch kész idegroncs volt, miközben levette a kabátját, és helyet foglalt az orvos várótermébe.

Tiszta szerencse, hogy még alig ment le a nap, így a vámpír betegek majd csak később fognak megjelenni a rendelőben. Örült, hogy egy kicsit egyedül lehet. Addig legalább össze tudja szedni magát.

A helyzet az volt, hogy a klinika Havers házának alagsorában volt, ami azt jelentette, hogy jelenleg ugyanabban a házban tartózkodott, ahol a doktor húga. Igen... Marissa, az a nő, akit a világon mindenkinél jobban akart, egy épületben volt vele.

Számára is meglepő módon, szinte megrögzötten a rabjává vált. Még soha nem volt oda ennyire egyetlen nőért sem, de nem mondhatta volna, hogy nagyon örült az érzésnek. Több fájdalomban volt része miatta, mint addig bármikor. Csak púp volt a hátán. És tátongó ürt hagyott a szívében.

Azóta, hogy szeptemberben eljött meglátogatni Marisát, és a nő kerek-perec elutasította, még csak szemtől szembe sem volt hajlandó találkozni vele, elhatározta, hogy soha többé nem fogja keresni. És nem is tette. Gyakorlatilag. Azok az alkalmak, amikor erre autózott, amikor az Escalade szánalmas módon valahogy folyton erre az utcára tévedt, és elhaladt a ház előtt, nem igazán nevezhető annak, hogy kereste. Mivel Marissa nem tudott róla.

Annyira szánalmas volt! Persze amíg a nő nem sejt, mennyire ki van bukva, képes kezelni a helyzetet. Úgy ahogy. Éppen ezért volt ma este annyira ideges. Nem akarta, hogy Marissa észrevegye, hogy itt lézeng a klinikán, mert még azt gondolná, hogy miatta jött. Végül is egy férfinak legyen tartása. Legalábbis addig, amíg a külvilág is látja.

Ránézett az órájára. Tizenhárom hosszú perc telt el. Úgy számította, ha a kezelés egy óras, akkor még negyvenhatszor kell körbeérnie a nagymutatónak Patek Philippe órájának számlapján, mielőtt begyömöszölheti végre a kölyköt a kocsiba, és elhúzzhatják innen a csíkot.

- Kér egy kis kávé? – kérdezte egy női hang.

Felnézett. Egy fehér ruhába öltözött nővér állt előtte. Fiatalnak tűnt, főleg ahogy a ruhája ujját babrálta. Kétségbeesetten próbálta valamivel lefoglalni magát.

- Igen, köszönöm. A kávé remek ötlet.

A nő szélesen elmosolyodott, kivillantva hosszú szemfogát.

- Hogy szereti?

- Feketén. Cukor nélkül. Köszönöm.

A nővér puha talpú cipőjének tompa kopogása lassan elhalkult, ahogy távolodott a folyosón.

Butch kigombolta duplasoros zakóját, előre hajolt, és a térdére könyökölt. Ez a Valentino öltöny lett az egyik kedvence, ami most rajta volt. Csakúgy, mint a Hermés nyakkendő a nyakában és a Gucci cipő a lábán.

Ha véletlenül mégis összefutna Marissával, úgy gondolta, legalább nézzen ki jól.

- Akarod, hogy elkábítsalak?

Bella Zsadist arcát fürkészte, ahogy felé hajolt. Fekete szeme résnyire szűkült, és magas arccsontján a vágy gyönyörű pírja égett. Érezte magán a testének súlyát, és ahogy a sóvárgás egyre erősödött benne, arra gondolt, hogy a testébe pumpálja a magját. Amikor az előbb ez bekövetkezett, csodálatos enyhülést érzett magában, az első igazi megkönnyebbülést azóta, hogy néhány órával azelőtt a termékeny időszak első tünetei megjelentek rajta.

A vágy pedig újra visszatért.

- Akarod, hogy kiüsselek ezzel a szerrel, Bella?

Lehet, hogy jobb lenne, ha elkábítaná. Hosszú éjszakának néz elébe, és ahogy tapasztalta, egyre csak rosszabb lesz, ahogy telnek az órák, a vágy egyre erősödni fog. Nem túl önző tőle, ha arra kéri, hogy maradjon vele?

Valami puha érintést érzett az arcán. Zsadist hüvelykujja simogatta.

- Nem hagylak magadra – mondta a férfi. – Nem számít meddig tart, nem számít, hányszor jön újra elő. Kiszolgálalak, és megengedem, hogy igyál a véremből, amíg el nem múlik. Nem hagylak magadra.

Bella felnézett az arcára, és kérdés nélkül tudta, ez az egyetlen esélyük együtt. Az elhatározás ott ragyogott a férfi szemében, tisztán látszott.

Csak egy éjszaka, és aztán vége.

Zsadist hirtelen felemelkedett, és az éjjeliszekrény felé nyúlt. Hatalmas erekciója mereven állt el testétől. Megfogta a fecskendőt, és amikor vissza akart feküdni, Bella a kezébe fogta kemény vesszőjét.

Zsadist felszisszent, és majdnem elvesztette az egyensúlyát. Csak úgy tudta megtartani, hogy egyik kezével gyorsan megtámaszkodott a matracra.

- Téged akarok – suttogta Bella. – Nem a gyógyszert. Téged!

Zsadist leejtette a fecskendőt a földre, és megcsókolta a lányt. Térdével szétnyitotta a lábát, aztán hagyta, hogy magába vezesse lüktető férfiasságát. Bella csodálatos gyönyört érzett, amikor a vastag hímtag teljesen belécsúszott. Az élvezet egyre fokozódott a testében, aztán kettévált, és két különböző sóvárgássá változott. Az egyik a szexért, a másik a vérért kiáltott. Szemfoga megnyúlt, amikor ránézett a nyaka oldalán lüktető vénára.

Zsadist, mintha megérezte volna, mire gondol, úgy mozdult, hogy még mindig benne maradjon, de közben felkínálta neki a torkát.

- Igyál! – mondta fojtott hangon, miközben ki-be mozgott benne. – Vedd el, amire szükséged van!

Bella tétovázás nélkül beleharapott. Átszúrta fogával a vérrabszolgák tetovált sávját, és belemélyesztette fogát a bőrébe. Amikor a vér ízét megérezte a nyelvén, hallotta, hogy a férfi felkiált, aztán érezte, hogy a vérével együtt az ereje is átáramlik belé, végigsöpör egész testén.

O rábámult a foglyára, mert nem volt benne biztos, hogy jól hallotta, amit a férfi mondott.

A vámpír, akit az előző este fogott el a belvárosban, és idehozott a faház mögötti fészerbe, az asztalhoz kötözve feküdt, mint egy kipreparált rovar. Csak azért ejtette foglyul, hogy levezesse a felgyülemlett keserűségét, nem is gondolt rá, hogy bármi használhatót kisorsol majd belőle.

- Hogy mondtad? – O odatette a fülét a civil szájához.

- A neve... Bella. Azt a nőt... akit elraboltak... Bellának... hívják.

O felegyenesedett, és bársonyos melegség áradt szét a testében.

- Életben van?

- Azt hittem, meghalt – mondta a civil, és köhögött egyet -, olyan sokáig nem hallottunk róla semmit.

- Hol lakik a családja? – Amikor nem kapott azonnali választ, csinált valamit, ami garantáltan megnyitotta a férfi száját. Amikor a kiáltás elhalkult, azt kérdezte. – Hol van a családja?

- Nem tudom. Nem... tudom... esküszöm. A családja... nem tudom... nem tudom.

Bla-bla-bla. A férfi elérkezett a kihallgatásnak abba a szakaszába, ahol már csak ugyanazt ismételte, vagyis teljességgel hasznavehetetlenné vált.

O pofon ütötte, hogy elhallgattassa.

- Egy címet akarok. Csak egyetlen címet.

Amikor a civil nem válaszolt, a meggyőzés egy másik formájához folyamodott. A férfi felkiáltott az újabb fájdalomtól, aztán kibökte.

- Formann út 27.

O szíve nagyot dobant, de közönyösen hajolt oda a fickóhoz.

- Most azonnal odamegyek. Ha igazat mondtál, szabadon engedlek. Ha nem, miután visszajöttem, megöllek, de nagyon lassan. Esetleg nem akarsz újra átgondolni, amit mondtál?

A civil elfordította a tekintetét, aztán visszanézett rá.

- Halló? – mondta O. – Hallottad, amit mondtam?

Hogy szóra bírja, a legérzékenyebb testrészét szorította össze. A férfi felüvöltött.

- Mondd csak meg – mondta O lány hangon -, és elengedlek! Véget ér a szenvedésed, és megint szabad leszel.

A férfi arca eltorzult, ajkát felhúzta, összeszorított fogsorát kivillantotta. Egy könnycsepp gördült le összevert arcán. O már éppen azon volt, hogy mintegy ösztönzőleg, ad még egy kis fájdalmat, de elhatározta, ezúttal nem avatkozik bele a lelkiismeret és az önfenntartás között belső harcba.

- Thorne 27.

- Thorne sugárút, ugye?

- Igen.

O letörölte a könnyet a vámpír arcáról, aztán egy mozdulattal elvágta a torkát.

- Hazudtál – mondta, miközben a férfi nyakából ömlött a vér.

Nem várta meg, amíg a fickó elvérzik, megfogta a fegyverekkel telerakott dzsekijét, és elment. Biztos volt benne, hogy egyik cím sem használható. Ez volt a baj a vallatással. Sosem lehetett benne biztos, hogy az információ helytálló-e.

Azért mindkét helyet ellenőrzi, bár tudta, semmire sem megy vele.

Micsoda átkozott időpazarlás!

32. fejezet

Butch meglötyögte a kávé maradékát a bögre alján, és az jutott eszébe, hogy olyan színe van, mint a Scotchnek. Felhajtotta, és közben arra gondolt, bárcsak valami erősebb lenne.

Ránézett az órájára. Hat perc múlva hét. Istenem, annyira reménykedett benne, hogy a kezelés nem tart tovább egy óránál. Ha minden rendben megy, leteszi Johnt Tohr és Wellsie házánál, aztán hazamegy, és mielőtt megkezdődik a kedven helyszínelős sorozata, már ott is ül a kanapén egy kupicával a keze ügyében.

Megborzongott. Nem csoda, hogy Marissa nem kíváncsi rá. Micsoda nyomorult helyzet! Nem volt más, csak egy megrögzött alkoholista, aki kívülállóként élt egy idegen világban.

Hurrá! Rohanjunk az oltár elé!

Ahogy elképzelte magát otthon, eszébe jutott Vishous figyelmeztetése, hogy tartsa magát távol a háztól. Sajnos nem tetszett neki az a terv sem, hogy egyedül járja az utcákat vagy beüljön egy bárba. Ebben a lelkiállapotban semmiképpen sem. Teljesen ki volt készülve.

Néhány perccel később hangokat hallott a folyosóról, és Johnt pillantotta meg egy idősebb nő társaságában. Szegény kölyök úgy festett, mint akin átment egy úthenger. A haja az égnek állt, mintha folyton beletúrt volna az ujjával, a szemét a földre szegezte, és úgy szorította a mellkasához a jegyzetfüzetet, mintha golyóálló mellény lett volna.

- Szóval, John, majd később beszélünk a következő találkozásról – mondta a nő lágy hangon -, miután gondolkoztál rajta.

A fiú nem válaszolt, Butch pedig hirtelen elfelejtkezett a saját bajáról. Bármilyen került is napvilágra abban az irodában, még mindig itt volt, és a kölyöknek most barátra volt szüksége. Tétován átölelte a vállát, és amikor érezte, hogy a fiú hozzádől, védelmezői ösztöne azonnal feltámadt. Nem érdekelte, hogy a pszichológus úgy nézett ki, mint Mary Poppins, legszívesebben rákiabált volna azért, hogy így felzaklatta a srácot.

- John? – mondta a nő. – Ugye, felhívsz majd a következő kezeléssel...

- Igen, majd ívjuk – dörmögte Butch. *Aha, azt várhatja.*

- Mondtam neki, hogy nem kell sietni, de az a véleményem, hogy nagyon nagy szüksége lenne egy újabb beszélgetésre.

Butch szeretett volna egy igazán dühös tekintetet vetni rá... amikor azonban ránézett, a nő szeme megrémítette. Halálosan komoly volt, egy csepp vidámságot sem látott benne. Mi a franc történt abban az irodában?

Butch John fejére pillantott.

- Menjünk, Johnny fiú!

Amikor a kölyök nem mozdult, egy kicsit taszított rajta, aztán kivezette a klinikáról. Karja még mindig átölelve tartotta vékony vállát. Amikor odaértek az autóhoz, John beült, de nem kapcsolta be a biztonsági övet. Csak mereven előre bámult.

Butch becsukta az ajtaját, aztán lezárta az összes ajtót és odafordult hozzá.

- Nem fogom megkérdezni, mi történt, csak arra vagyok kíváncsi, hová akarsz menni. Ha haza, elviszlek Tohr és Wellsie házába. Ha a Gödörbe velem, elviszlek a központba. De ha csak autókázni akarsz, elmegyünk Kanadáig, meg vissza. Bármit kérhetsz, csak mondd meg, mi legyen az! Ha pedig nem tudsz most azonnal dönteni, cirkálok a városban, amíg kitalálsz. John vékony mellkasa kitágult, majd összeesett. Felnyitotta a jegyzetfüzetet, és elővett egy tollat. Egy pillanatig írt, aztán megmutatta Butchnak.

Hetedik utca 1189.

A rendőr a homlokát ráncolta. Elég lepusztult része a városnak.

Már éppen szólni akart, hogy megkérdezze, miért pont azt választotta a sok hely közül, de aztán meggondolta magát, és csendben maradt. Látszott, hogy a gyerek elég kérdést kapott már aznap estére, azon kívül volt nála fegyver, sóval mehettek, ahová csak akartak. Az ígéret szép szó.

- Oké, kishaver. Hetedik utca, kívánságodra.

De előtte egy kicsit autókázzunk! – írta.

- Semmi gond. Akkor majd teszünk előbb néhány kört.

Butch beindította a motort. Amikor hátramenetbe kapcsolt, valami villanást látott a kocsi mögött. Egy autó állt meg a ház előtt. Egy nagyon nagy, nagyon drága Bentley. Rálépett a fékre, hogy a kocsit elengedje, aztán...

Elállt a lélegzete.

Marissa lépett ki a házból egy oldalsó ajtón. Derékig érő szőke hajába belekapott a szél, ezért szorosabbra húzta magán a köpenyt, amit viselt. Gyorsan lépkedett a sötét parkolóban, kerülgette a hóbuckákat, és az egyik aszfaltfolttól a másikra ugrott.

A ház éjszakai világításában látszott arcának finom vonala, pompás szőke hajzuhataga és tökéletes fehér bőre. Butch visszaemlékezett, milyen érzés volt megcsókolni akkor egyszer, amikor megtehetette, és ettől a mellkasa úgy megsajdult, mintha valami összepréselte volna a tüdejét. Amikor túltette magát az érzésen, szeretett volna kirohanni az autóból, odaszaladni hozzá a latyakos utcán, és a lába elé vetni magát, mint egy hűséges kutya.

Marissa azonban a Bentley felé tartott. Butch figyelte, amikor kinyílt az utas oldali ajtó, mintha a sofőr átnyúlva, belülről nyitotta volna ki neki. Az autó belső világítása felkapcsolódott, Butch azonban így sem sokat tudott kivenni, csak azt látta, hogy egy férfi ül a kormány mögött. A nőknek nincs ilyen széles válluk.

Marissa összefogta magán a köpenyt, és beült, majd becsukta az ajtót.

A világítás elaludt.

Butch valami motoszkalást hallott maga mellett, ezért Johnra nézett. A kölyök elhúzódva tőle, teljesen az ablakhoz lapult az ülésben, és rémülten nézett rá. Ekkor vette csak észre, hogy a kezében tartja a fegyverét, és dühösen morog.

Megijedt saját reakciójától. Levette a lábát a fékről, és a gázra lépett.

- Ne aggódj, kölyök! Nincs semmi baj.

Amikor háttal kifordultak, a visszapillantó tükörben a Bentleyre nézett. Az autó már elindult, megfordult a parkolóban. Butch egy cifra káromkodással lehajtott a kocsifeljáróról, és olyan erővel markolta meg a kormányt, hogy az ízületei kifehéredtek.

Rehvenge felvonta a szemöldökét, amikor Marissa beült a kocsiba. Istenem, már el is felejtette, mennyire gyönyörű! És milyen jó illata van... Az óceán friss levegője töltötte meg az orrát.

- Miért nem akartad, hogy a főbejárathoz menjek? – kérdezte, miközben a nő szőke haját és hibátlan bőrét csodálta. – Illő módon kellett volna, hogy felvegyelek.

- Ismered Haverst. – Az ajtó hangos csapódással becsukódott. – Azt akarná, hogy menjünk egybe.

- Ez nevetséges.

- Miért, te nem ugyanígy vagy a húgoddal?

- Erre inkább nem mondok semmit.

Miközben várták, hogy az Escalade kikanyarodjon a parkolóból, Marissa rátette a kezét a férfi cobolyprém kabátjának ujjára.

- Tudom, hogy ezt már mondtam, de nagyon sajnálom azt, ami Bellával történt. Hogy érzi magát?

Honnan a fenéből kellene tudnia?

- Most inkább nem beszélnek róla. Ne haragudj meg, de... tényleg nem szeretnék erről a témáról beszélni.

- Rehv, nem kell feltétlenül ma este megtörténnie. Tudom, hogy az utóbbi időben sok mindenben keresztülmentél, és őszintén szólva, nem lepődnék meg, ha egyáltalán nem akarnál látni.

- Ne légy nevetséges! Örülök, hogy hozzám fordultál. – A férfi odanyúlt, és megszorította a kezét. Fehér bőre alatt olyan törekenynek tűnt a csontja, hogy Rehvenge-nek emlékeztetnie kellett magát, hogy nagyon gyengéden bánjon vele. Nem ilyen nőkhöz volt szokva.

Miközben a belváros felé tartotta, érezte, ahogy Marissa egyre idegesebb lesz.

- Nem lesz semmi baj. Komolyan mondom, örülök, hogy felhívtál.

- Az igazat megvallva, nagyon zavarban vagyok. És nem tudom, mit tegyek.

- Majd lassan fogjuk csinálni.

- Eddig még csak Wrathszal voltam.

- Tudom, ezért mondtam, hogy eljövök érted kocsival. Gondoltam, hogy túl ideges leszel ahhoz, hogy láthatatlanná válj.

- Tényleg az vagyok.

Odaértek egy stoplámpához, és Rehvenge rámosolygott.

- Nagyon óvatos leszek veled.

Marissa is felé fordította halványkék szemét.

- Jó ember vagy, Rehvenge.

A férfi nem tett megjegyzést arra, mennyire nem igaz ez a megállapítás, inkább a forgalomra koncentrált.

Húsz perccel később már egy csúcsmódnál léptek ki, tetőteraszos luxuslakásának előcsarnokában. A lakás a harmincemeletes felhőkarcoló legfelső szintjének felét elfoglalta. Az ablakok a Hudson folyóra néztek, de egész Caldwellt lehetett látni. A hatalmas ablakok miatt nappal sohasem jött ide, éjszakára azonban tökéletes volt.

Nem kapcsol fel sok fényt, csak annyit, hogy hangulatos félhomály legyen, és megvárta, amíg Marissa megnézegeti a berendezést, amit egy lakberendezővel tervezetett. Rehvenge-et nem érdekelték a bútorok, a kilátás vagy a berendezési tárgyak. Neki csak egy dolog volt fontos: hogy külön legyen a családjától. Bella még sohasem járt itt, és még az anyja sem. Valójában még azt sem tudták, hogy van másik lakása.

Marissa, mintha hirtelen megérezte volna, hogy pazarolják az időt, megfordult, és ránézett a férfira. A félhomályban a szépsége még lélegzetelállítóbb volt, és Rehvenge hálás volt az extra adag dopaminért, amit egy órával azelőtt adott be magának. A *manipulátorokban* ez a szer ellenkező hatást fejtett ki, mint az emberekben vagy a vámpíroknál. A gyógyszer növelte bizonyos ingerület átvivő anyagok tevékenységét, és biztosította, hogy a *manipulátor* ne érezzen gyönyört, és... semmi mást se.

Mivel a tapintásérzéke megszűnt, jobb, ha az agya ellenőrzés alatt tartja a többi érzékét is.

Ez volt az egyetlen oka annak, hogy Marissa biztonságban volt vele kettesben, tekintve, hogy mire készültek.

Rehv levette a kabátját, és odasétált hozzá. Jobban a botjára kellett hagyatkoznia, mint máskor, mivel képtelen volt levenni róla a szemét. A támaszán egyensúlyozva magát lassan kioldotta a csomót, amely a nő köpenyét fogta össze elől. Marissa lenézett a férfi kezére, és remegett, miközben lecsúszította a válláról a finom anyagot. Rehv elmosolyodott, és egy székre dobta a köpenyt. Alatta olyan ruhát viselt, mint az anyja legtöbbször, és amiben a hűgát is gyakrabban szerette volna látni: halványkék szaténruhát, amely tökéletesen állt rajta. Dior modell volt. Csak az lehetett.

- Gyere ide, Marissa!

Odavezette a bőrkanapéhoz, és lehúzta maga mellé. Az ablakon át beszűrődő fényben a haja olyan volt, mint egy selyemkendő. A kezébe vett néhány fürtöt, miközben olyan tisztán érezte a nő éhségét, mintha a sajátja lett volna.

- Régóta vársz már, ugye?

Marissa bólintott, és lenézett a kezére. Egymásba kulcsolva tartotta elefántcsont színű ujjait a világoskék szaténanyagon az ölében.

- Mióta?

- Több hónapja – suttogta.

- Akkor sokra van szükséged, ugye? – Marissa elpirult, a férfi azonban sürgette a választ. – Ugye?

- Igen – lehelte a lányt, és láthatóan kényelmetlenül érezte magát éhsége miatt. Rehv elmosolyodott. Jó érzés volt egy értékes nő mellett lenni. Szerénységét és gyengédségét átkozottul vonzónak találta.

Levette a zakóját, majd kioldotta a nyakkendőjét. Eredetileg arra készült, hogy a csuklóját kínálja neki, most azonban, ahogy itt ült mellette, azt akarta, hogy a nyakából igyon. Egy örökkévalóság óta nem engedte meg senkinek, hogy igyon belőle, ezért most meglepetten tapasztalta, mennyire felvillanyozza a lehetőség.

Kigombolta inge felső gombját, majd folytatta egészen le a derekáig. Várakozással telve félrehúzta és szélesre tárta.

Marissa tágra nyílt szemmel nézte meztelen mellkasát és a tetoválásait.

- Nem tudtam, hogy meg vagy jelölve – suttogta, miközben a hangja úgy remegett, mint a teste.

Rehvenge hátradőlt a kanapén, karját széttette, egyik lábát felhúzta.

- Gyere ide, Marissa! Vedd el, amire szükséged van!

A nő ránézett a csuklójára, amelyet az ing kezelője eltakart.

- Nem! – mondta a férfi. – Így szeretném. A nyakamból. Csak ezt az egyet kérem tőled.

Miközben a lány habozott, Rehvenge azonnal tudta, hogy minden szóbeszéd igaz róla. Még valóban nem érintette egyetlen férfi sem. A tisztasága pedig olyasmi volt... amit el kellett venni.

Behunyta a szemét, és érezte, ahogy a vadállat, a sötét énje, amelyet a gyógyszerek segítségével kordában tudott tartani, most megmozdul benne. Krisztusom, lehet, hogy mégsem volt ez olyan jó ötlet!

Ekkor azonban Marissa odasimult hozzá, lassan felkapaszkodott a nyakához, és óceánillata megtöltötte körülöttük a levegőt. Rehvenge résnyire felnyitotta a szemét, hogy lássa az arcát, és tudta, nem tudná megakadályozni, hogy igyon belőle. De nem is akarta. Néhány érzést azért megengedett magának. Fegyelme kapuját kissé kitárta, és hagyta, hogy a tapintás képessége visszatérjen belé, majd olyan mohón fogadta, mint egy drogos a kábítószer. Sok mámorító érzés hatolt át a dopamin kódén keresztül.

A szaténruha lágy simogatása a mellkasán, aztán az, ahogy a nő teste az övéhe simult. Pihekönnyű súlya a vállán, és... igen, a térde a lába között...

Marissa kinyitotta a száját, szemfoga megnyúlt.

Egy röpké pillanatra a férfiban feltámadt a gonosz, mire rémülten az elméjét hívta segítségül. Hála istennek sikerrel járt, józan esze előtérbe került és leláncolta az ösztöneit, elcsendesítette a heves szexuális vágyat, hogy a magáévá tegye.

Marissa tétován hajolt a nyakához, bizonytalanul tartotta magát a teste felett.

- Feküdj rám! – mondta Rehvenge rekedten. – Feküdj... a mellkasomra!

Marissa remegve leengedte alsótestét a férfi csípőjére. Nyilvánvalóan attól félt, hogy merev hímvesszőjéhez fog hozzáérni, és amikor nem így történt, lenézett a testük közé, hogy nem rossz helyen ért-e hozzá.

- Emiatt nem kell aggódnod – dünnyögte Rehvenge, és végigsimított a nő vékony karján. – Nálam nem. – Hatalmas megkönnyebbülése láttán megsértődött. – Ennyire szörnyű élmény lenne lefeküdni velem?

- Nem, dehogyis, félre ne érts! – A férfi vastag izmait nézte, miközben beszélt. – Nagyon is... vonzó vagy. Csak... van valaki más. Számomra valaki más az igazi.

- Még mindig Wratht szereted.

A nő megrázta a fejét.

- Nem. De ezt nem kaphatom meg attól, akitől szeretném. Most... nem.

Rehv felemelte az állát.

- Melyik idióta nem engedné meg neked, hogy igyál belőle, ha szükséged van rá?

- Kérlek, ne beszéljünk erről többet! – Hirtelen a nyakára meredt a tekintete, és a szeme kitágult.

- Micsoda éhség! – morogta a férfi, és teljesen átszellemült, hogy őt használja. – Gyere igyál! Ne aggódj amiatt, hogy nem leszel gyengéd! Minél hevesebb vagy, annál jobb.

Marissa kinyitotta a száját, és a nyakába harapott. A két éles szemfog szúrása áthatolt a gyógyszer okozta kábulaton, és édes fájdalomként hasított a férfi testébe. Felnyögött, és arra gondolt, még soha nem volt hálás azért, hogy impotens. Ha a férfiassága működne, egészen biztos félresöpörné a lány ruháját az útból, szétnyitná a lábát, és lassan mélyen beléhatolna, miközben az iszik belőle.

Marissa szinte azonnal elhúzódott, és lenyalta a száját.

- Más a vérem íze, mint Wrathé – monda, Rehvenge mert arra következtetett, hogy mivel eddig még csak egyetlen férfiből ivott, nem érti, miért olyan más az ő vére, mint a királyé. Igazság szerint csak a tapasztalatlansága miatt egyezett bele, hogy segítsen neki. Bármilyen más nő, aki már egy ideje vámpír, túl sokat tudott volna meg ezzel róla. – Gyere, igyál még! Majd hozzászoksz.

Marissa megint ráhajolt, ő pedig érezte a bizsergést, amikor megint beleharapott.

Súlyos karját törékeny hátára tette, és magához szorította, majd lehunyta a szemét. Olyan régen nem ölelt már meg senkit, és bár nem engedhette meg magának, hogy túlságosan beleélje magát, csodálatosnak találta.

Miközben Marissa a vénáját szívta, abszurd reakcióként majdnem elsírta magát.

O kicsit visszavett a gázból, amikor egy újabb magas kőfal előtt haladt el.

A pokolba! Itt a Thorne sugárúton olyan hatalmasak a házak! Nem mintha lehetne látni a főépületet az útról, csak feltételezte, hogy az ilyen magas sövény mögött is, mint ez, biztos nem középszerű, egyemeletes ház állhat.

Amikor az egybefüggő barikád egy kis időre megszakadt ott, ahol a kocsifelhajtó volt, lefékezett. Balra egy kis réztáblán az állt, Thorne sugárút 27. előrehajolt, hogy valamit lásson, de mivel a felhajtó út és a fal beleveszett a távolba, elképzelni sem tudta, mi lehet a végén.

Hirtelen elhatározással megfordult, és ráhajtott. Jó száz méterre az utcától, egy nagy fekete vaskapu tornyosodott előtte. Megállt, és észrevette a tetejére szerelt kamerákat, a kaputelefont és a "tartsd-magad-távol" légkört.

Nos... ez érdekes. A többi cím nem volt említésre méltó, csak átlagos házak egy átlagos környéken, ahol az emberek tévét néztek a nappaliban. Ami azonban ezen a helyen volt, nagyon érdekesnek tűnt.

Felébredt a kíváncsisága.

Persze összehangolt stratégia és körültekintő kivitelezés kellett volna ahhoz, hogy bejusson ebbe az erődítménybe. Amellett a legkevesbé sem volt rá szüksége, hogy összetűzésbe keveredjen a rendőrséggel, csak mert illetéktelenül behatolt valami nagymenő otthonába.

De miért pont ezt a címet mondta az a vámpír, hogy mentse az irháját?

Aztán O észrevett valami furcsát. Egy fekete szalag volt a kapura kötve. Nem. Nem is egy. Kettő, a két oldalon. Lebegtek, ahogy a szél fújta őket.

Csak nem gyászoltak valakit?

Képtelen volt szabadulni a félelmétől, ezért kiszállt a kocsiból, és legyőzve a rettegését, a jobb oldali szalag felé nyúlt. Több mint két méter magasban volt a kapura kötve, ezért lábujjhegyre kellett állnia, hogy megérinthesse.

- Halott vagy, feleség? – suttogta. Leengedte a karját, és a kapun keresztül benézett a sötétségbe. Visszament a kocsihoz, és kitolatott a felhajtón.

Át kell jutnia azon a falon, és találnia egy helyet, ahol leparkolhat az F-150-essel.

Öt perccel később nagyot káromkodott. *A franc egye meg!* Sehol nem tudott leparkolni úgy, hogy ne legyen azonnal szembetűnő. Az egész utca nem állt másból, mint magas kőfalból, sehol nem volt egy útpadka. *Átkozott gazdagok!*

Rálépett a gázra, és balra nézett. Aztán jobbra. Talán lent hagyja a kocsit a domb lábánál, és felkocog idáig a főúton. Több mint fél kilométer emelkedőn, de képes elég gyorsan megtenni ekkora távolságot. Az utcai világítás zavarta egy kicsit, nem mintha bárki is kilátna idáig az elefántcsonttoronyból.

Megszólalt a mobiltelefonja.

- Mi van? – kiáltott bele ingerülten, amikor felvette.

U hangja, amit időközben kezdett megutálni, felszűntnek tűnt.

- Akadt egy kis probléma. Két *alantast* letartóztatott a rendőrség.

O szorosan behunyta a szemét.

- Mi a francot csináltak?

- Épp egy vámpírt akartak elfogni, amikor arra járt egy civil járőr-kocsi. A két rendőr feltartóztatta a gyilkosokat, aztán megjelent még néhány zsaru. Az embereinket őrizetbe vették, én is csak most kaptam egy telefonhívást az egyiküktől.

- Akkor hozza ki őket! – csattant fel O. – Mi a fenéért hívott fel?

Egy ideig egyikük sem szólt. Aztán U *"mégis-mit-gondolsz-idióta"* hangon azt felelte.

- Mert tudnia *kell* róla. Volt náluk egy rakás tiltott fegyver, amire természetesen nincs engedélyük, és mellesleg a feketepiacról származnak, vagyis nincs rajtuk sorozatszám. Ezek után kizárt dolog, hogy reggel óvadék ellenében kiengedik őket. Egyetlen ügyvéd sem ennyire jó. Magának kell kihoznia őket.

O balra nézett, majd jobbra, aztán megfordult egy kocsifelhajtón, amely legalább akkora volt, mint egy futballpálya. Itt tényleg sehol nem tud leparkolni. El kell mennie odáig, ahol a Thorne sugárút beletorkollik a Bellman útba, és abban a kis faluban hagyni a kocsit.

- O?

- Dolgom van.

U köhögött egyet, mint akinek már nagyon elege van.

- Ne vegye sértésnek, de nem tudom elképzelni, mi lehetne ennél fontosabba. Mi lesz, ha azok a gyilkosok összezsapásba keverednek ott a rendőrégen? Vagy azt akarja, hogy fekete vér folyjon, és az orvosok megállapítsák, hogy nem is emberek? Értesítenie kell az Omegát, és rávennie, hogy azonnal hívja haza őket!

- Tegye meg maga! – O felgyorsított, bár lejtőn lefelé ment.

- *Micsoda?*

- Lépjen kapcsolatba az Omegával! – Elért a Thorne sugárút végére, és balra fordult. Az utca mentén sok kis apró bolt állt egymás mellett. Leparkolt az egyik előtt, amelyre az volt kiírva "Hello Kitty".

- O... ezt a kérést a *főalantast*nak kell megtennie. Ezt maga is tudja.

O habozott, mielőtt elfordította volna a slusszkulcsot.

Remek! Már csak ez hiányzott. Még egy kis szórakozás a mesterrel. *A franc essen belé!* Nem tud úgy élni, hogy nem tudja, mi lett a feleségével. Nincs ideje ezzel a társasági szarsággal foglalkozni!

- O?

A fejét a kormányra hajtotta, és néhányszor hozzáütötte.

Másrészről viszont, ha a két alantast ügye a rendőrségen az Omega fülébe jut, azonnal számon kéri rajta. Mihez kezd majd akkor?

- Jól van, majd én beszélek vele. – Cifrát káromkodott, miközben sebességbe tette a furgont.

Mielőtt elindult volna, még egyszer felnézett a Thorne sugárútra.

- És O, aggódom a tagság miatt. Találkoznia kellene a gyilkosokkal. A dolgok kezdenek kicsúszni az irányítása alól.

- Maga a felelős a bejelentkezésekért.
- De magát akarják látni. Megkérdőjelezzik a vezetői alkalmasságát.
- U, tudja, mit mondanak a hírnökökről?
- Ezt meg hogy érti?
- A túl sok rossz hír ártalmas lehet az egészségére. – Ezzel kikapcsolta a telefont, és összecsukta. Aztán rálépett a gázra.

33. fejezet

Phury az ágyon ült, és annyira elcsigázta már a szex utáni vágy, hogy alig tudott magának egy újabb kupica vodkát tölteni. Remegett a kezében az üveg, és remegett a pohár is. Az ördögbe, az egész ágy remegett alatta!

Vishousre pillantott, aki az ágy támlájának támaszkodva ült mellette. Ő is legalább annyira elgyötört és ideges volt, mint ő, miközben 50 Centtől hallgatta a *The Massacre*-t, és fejét ütemesen rázta a zenére.

Öt óra telt el azóta, hogy Bellának elkezdődött a termékeny időszaka, és mostanra már mindketten szörnyen szenvedtek. Testük ösztönösen viselkedett, az agyukat köd borította. Már nem tudták elhagyni a házat, mivel a lány vágya elemi erővel szívta magába őket, és képtelenek voltak ellene bármit is tenni. Egyetlen menedékük a vörös füstű cigaretta és a vodka volt. A zsibbadtság sokat segített.

Persze nem tudott mindent elfeledtetni. Phury próbált nem gondolni arra mi történhet Zsadist szobájában. Amikor ikertestvére nem tért vissza, egyértelművé vált számára, hogy a testét használta és nem a morfiumot.

Édes istenem... Ők ketten. Együtt. Újra és újra...

- Hogy vagy? – kérdezte V.

- Szerintem úgy, mint te. – Nagyot kortyolt az italból, a teste úszott az erotikus érzések tengerében. Elveszett a vágy csapdájában. A fürdőszoba felé nézett.

Már éppen azon volt, hogy feláll, és megint bemegy, hogy egy kicsit egyedül legyen, amikor Vishous megszólalt.

- Azt hiszem, bajban vagyok.

Phury majdnem felnevetett.

- Nyugi, nem fog örökké tartani!

- Nem, úgy értem... valami nincs rendben. Velem.

Phury szeme elkeskenyedett. Testvére arca feszült volt, ettől eltekintve azonban úgy nézett ki, mint máskor. Jóképű arcvonások, kecskeszakáll az állán, kanargós tetoválás a jobb oldali halántékon. Gyémántsínű szeme éber volt, amit még a vodka, a cigaretta és a vágy sem tudott elhomályosítani. Hihetetlenül fekete pupillája fényesen ragyogott, elképesztő intelligenciát sugárzott, és olyan zsenialitásról árulkodott, amely már szinte nyugtalanító volt.

- Hogy érted ezt? Mi a baj? V?

- Én, izé... - Megköszöri a torkát. – Csak Butch tud róla, ezért ne mondd el senkinek, oké?

- Persze, ne aggódj!

Megsimogatta a kecskeszakállát.

- Mostanában nincsenek látomásaim.

- Úgy érted, hogy nem látsz előre a...

- A jövőbe. Igen. Nem tudom, mi fog történni. Az utolsó látomásom körülbelül három nappal ezelőtt volt, mielőtt Zsadist elment Bellát kiszabadítani. Láttam együtt őket abban a Ford Taurusban, miközben idefelé tartottak. Azóta pedig... semmi.

- Még sosem történt veled ilyesmi ezelőtt?

- Nem, és már a gondolatokat sem hallom. Olyan, mintha ez az egész egyszer csak elszállt volna belőlem.

V feszültségének hirtelen már semmi köze sem volt Bella vágyához. Megmerevedett, de a... félelemtől. *Szentséges isten!* Vishous félt! Ez a tény pedig egyenesen ijesztő volt. A testvérek közül mindig ő volt az, aki soha nem ijedt meg semmitől, mintha születésétől fogva képtelen lett volna a félelem érzékelésére.

- Lehet, hogy csak átmeneti – tűnődött Phury. – Vagy gondolod, hogy Havers tud segíteni rajta?

- Nem, ennek semmi köze a fiziológiához. – Vishous felhajtotta a maradék vodkát a poharából, és kinyújtotta testvére felé a kezét. – Ne sajátítsd ki az üveget, haver! Phury odaadta neki.

- Akkor talán beszélhetnél...

De kivel? Kihez fordulhatna V, aki mindig mindenre tudja a választ?

Vishous megrázta a fejét.

- Nem akarok... Nem akarok erről beszélni. Felejtsd el, hogy egyáltalán megemlítettem! – Miközben töltött magának még egy adag italt, az arca bezárult, mint egy bedeszkázott ház. – Biztos, hogy vissza fog térni. Igen. Egész biztosan csak átmeneti.

Letette az üveget maga mellé az éjjeliszekrényre, és felemelte kesztyűs kezét.

- Végül is ez az átkozott még mindig úgy világít, mint egy lámpa. Amíg megvan bennem ez az éjszakai világítás, azt gondolom, még mindig normális vagyok. Vagyis... magamhoz képest normális.

Egy ideig egyikük sem szólalt meg, mindketten elmélyülten nézték a poharukat, miközben a háttérben dübörgött a hangos rap, és időközben átváltott G-Unitra.

Phury megköszörülte a torkát.

- Kérdezhetek valamit róluk?

- Róluk? Kikről?

- Belláról. Belláról és Zsadistról.

Vishous káromkodott egyet.

- Nem vagyok kristálygömb, és utálok jósolni.

- Oké. Felejtsd el! És ne haragudj!

Hosszú szünet után V azt dörmögte.

- Nem tudom, mi fog történni velük. Nem tudom, mert már... nem látom a jövőt.

Amikor Butch kiszállt az Escalade-ből, felnézett a koszos épületre, és megint azon csodálkozott, miért akart John éppen ide jönni. A Hetedik utca nagyon rossz és veszélyes környék volt.

- Ez az?

A fiú bólintott, Butch pedig bekapcsolta a terepjáró riasztóját. Nem aggódott túlságosan amiatt, hogy kirámozzák, miközben ők nincsenek a közelben. Az itteniek meg lesznek győződve róla, hogy kábítószer-kereskedő ül benne. Vagy valaki, aki még annál is veszélyesebb és fegyvere is van.

John odasétált az épület bejáratához, és benyomta az ajtót, amely nyikorogva kinyílt. Nem volt bezárva. Nem túl meglepő. Butch követte, s közben belesüllyesztette a kezét a zakója zsebébe, hogy gyorsan elő tudja kapni a fegyverét, ha szükséges.

John balra fordult, és végigment egy hosszú folyosón. A hely cigarettafüst szagú, penészes és dohos volt, és legalább olyan hideg, mint odakint az utca. A lakók olyanok voltak, mint a patkányok: láthatatlanok, csak a hangjukat lehetett hallani a vékony falak mögött.

A folyosó végén a fiú kinyitotta a vészkijárat ajtaját, és kiment rajta.

Egy lépcső vezetett fel a jobb oldalon. A lépcsőfokok a forgácslapig le voltak kopva, és néhány emelettel feljebből vízcsepegés hallatszott.

John megfogta a korlátot, amely lazán volt a falba csavarozva, és felment a második és a harmadik emelet közötti lépcsőfordulóig. A mennyezeten a plafonba süllyesztett lámpa végső haláltusáját vívta, a fénycső fel-felvillant, mintha kétségbeesetten próbálkozna még valami hasznos dolgot tenni életében.

A fiú a repedezett linóleumra bámult a földön, majd felnézett az ablakra. Rászáradt kávéfoltok látszottak rajta, mintha üvegeket dobálgattak volna hozzá. A kosz ablak csak azért nem tört be, mert drótháló feszült előtte.

A harmadik emeletről cifra káromkodás hallatszott le, az a fajta, amely kétségtelenül egy veszekedés kezdetét jelentette. Butch már éppen figyelmeztetni akarta a fiút, hogy minél gyorsabban tűnjenek el onnan, amikor John magától megfordult, és elindult lefelé a lépcsőn. Alig másfél perc múlva már az Escalade-ben ültek, és elhajtottak arról a szörnyű környékről. Megálltak egy közlekedési lámpánál.

- És most hová? – kérdezte Butch.

John leírta, aztán felmutatta.

- Akkor irány haza! – mormolta, és még mindig nem értette, miért akart a kölyök abba a lepusztult házba menni.

John futólag odaköszönt Wellsie-nek, amikor belépett a házba, aztán a szobájába sietett. Hálás volt, amiért a nő megérezte, hogy egyedüllétre van szüksége. Miután becsukta maga mögött az ajtót, ledobta az ágra a jegyzetfüzetét, levette a kabátját, és egyenesen a fürdőszobába ment. Amíg melegedett a víz a zuhanyzóban, levetkőzött. Csak azután szűnt meg a remegés a testében, amikor a víz alatt állt.

Miután végzett és kijött, felvett egy pólót meg egy melegítőnadrágot, és az asztalon fekvő laptopra pillantott. Leült elé, és arra gondolt, valamit írnia kellene. A pszichológus azt javasolta.

Istenem... legalább olyan rossz volt beszélnie neki a dologról, mint személyesen átélni. Nem akart annyira őszinte lenni hozzá, amilyen végül is lett. Csak... körülbelül húsz perccel a terápia kezdete után megtört, és olyan gyorsan kezdett el írni, ahogy csak tudott. Miután megindult a keze, már nem tudott leállni.

Behunyta a szemét, és próbált visszaemlékezni arra, hogy nézett ki az a férfi, aki megtámadta. Csak egy homályos emlék villant az eszébe, a késre azonban pontosan emlékezett.

Tizenhárom centi hosszú, kétélű, rugós bicska volt, tűhegyes véggel.

Megmozdította az egeret a laptop képernyőjén, mire eltűnt a Windows XP képernyővédője.

E-mail postafiókjában két új üzenet várta. Mindkettő Sarelle-től. Háromszor is elolvasta őket, mielőtt megkísérelte a választ.

Végül csupán annyit írt:

Szia, Sarelle! A holnap este nekem nem jó. Nagyon sajnálom! Majd valamikor kereslek. Nem tudom, mikor. Viszlát: John.

Valóban... nem akarta újra látni. Legalábbis egy ideig nem. Nem akart maga körül nőket, kivéve Wellsie-t, Maryt, Betht és Bellát. Semmiféle szexuális természetű dolgot nem akart az életében addig, amíg nem dolgozza fel, ami majdnem egy éve történt vele.

Kilépett a levelezőprogramból, és megnyitott egy üres dokumentumot a szövegszerkesztőben. Egy percre tartotta csak az ujjait a billentyűzeten, aztán repülni kezdtek a gombok felett.

34. fejezet

Zsadist minden erejét összeszedte, hogy oldalra tudja fordítani a fejét, és ránézzen az órára. Délelőtt tízet mutatott. Tíz... tíz óra. Vagyis mennyi ideje már? Tizenhat órája...

Behunyta a szemét. Annyira kimerült volt, hogy még a lélegzetvétel is nehezebbre esett. Hanyatt feküdt, lába szétterpesztve, karja oldalt. Azóta ebben a helyzetben volt, amióta legurult Belláról. Már több mint egy órája.

Úgy érezte, mintha egy év telt volna el azóta, hogy tegnap este visszajött a szobába. A nyaka és a csuklója égett, a lány annyiszor ivott belőle, szerszáma pedig már fájt. A körülöttük lévő levegőt megtöltötte a megjelölő illat, alattuk a lepedő nedves volt a vértől és attól az anyagtól, amivel a szeretkezés együtt jár.

De semmi pénzért nem cserélte volna el egyetlen pillanatát sem.

Behunyta a szemét, és arra gondolt, vajon el tud-e aludni. Ki volt éhezve az ételre és a vérre. Annyira vágyott rájuk, hogy még az a mániája sem tudta visszatartani az evéstől és az ivástól, hogy szerette a testét az éhség határán tartani. Csak hát képtelen volt megmozdulni.

Amikor érezte, hogy egy kéz végigsimítja az ágyékát, felemelte a szemhéját, és Bellát látta maga előtt. A hormonok megint életre keltek benne, és válaszul az ő teste is reagált. *Az* megint megnőtt és merev lett.

Nagy nehezen megpróbált feltápáskodni, hogy odafeküdjön, ahová kell, de túl gyenge volt hozzá. Bella arrébb mozdult, mire megint megpróbálta felemelni a testét az ágyról, a feje azonban legalább százkilósnak tűnt.

Felnyújtotta a kezét, megfogta a lány karját, és magára húzta. Bella szétnyitotta a lábát, hogy ráüljön a csípőjére, de amikor rájött, mire készül, döbbenetn nézett a férfi szemébe, és le akart szállni róla.

- Nincs semmi baj – mondta Zsadist reszelős hangon. Megköszörülte a torkát, de nem sokat segített. – Tudom, hogy te vagy az.

Bella lehajolt és megcsókolta, ő pedig viszonzta a csókot, bár ahhoz is túl fáradt volt, hogy felemelje a karját, és átölelje. Istenem, mennyire szeretett csókolózni vele! Szerette az ajkát érezni a száján, szerette, hogy olyan közel van hozzá, szerette a lélegzetvételeit, szerette... őt? Ezt történt volna az éjszaka során? Beleszeretett?

A megjelölő illat körülvette őket, és ez mindkettőjük számára egyértelművé tette a választ. Miután erre ráébredt, meg kellett volna döbennie, de annyira fáradt volt, hogy még gondolatban sem volt ereje harcolni az érzés ellen.

Bella fölé helyezkedett, és magába vezette *azt*. Z bármennyire is elgyötört volt, felnyögött a gyönyörtől. Nem tudott betelni vele, de tudta, ennek nem csak az az oka, hogy a termékenységi időszak miatt ennyire kívánja a szexet.

A lány lovagolni kezdett rajta. A mellkasára támaszkodott, és a saját csípőjével megtalálta a ritmust, mivel Z már nem tudta megemelni az övét. Nézte a lány himbálózó mellét maga előtt, és érezte, hogy megint közeledik az orgazmus felé.

- Gyönyörű vagy! – mondta rekedt hangon.

Bella megállt, és lehajolva megcsókolta. Barna fürtjei ráborultak, selymes sátrat vontak a feje köré. Amikor felegyenesedett, lenyűgözve csodálta a látványt. A lány ragyogott az erőttől és az egészségtől, attól, amit tőle kapott. Csodálatos nő volt, akit...

Szeretett. Igen, szerelmes volt belé.

Ez a gondolat futott át az agyán, miközben elélvezett. Bella ráhanyatlott, megborzongva kifújta a levegőt, és ezzel a termékeny időszak hirtelen véget ért. A tomboló női energia egyszerűen kilibbent a szobából, mint egy vihar, amely váratlanul elcsendesedik. Bella egy megkönnyebbült sóhajjal legördült róla, és a mozdulattal kihúzta magából a vesszőjét. *Az* ernyedten csapódott a hasára, és érzékenyen érzékelte a szoba hideg levegőjét, a lány csodálatos meleg teste után.

- Jól vagy? – kérdezte.

- Igen... - suttogta Bella, és oldalra fordulva már majdnem elaludt. – Igen, Zsadist, jól... vagyok.

Ételre lesz szüksége, gondolta Z. Hoznia kell neki valamit enni.

Összeszedte minden erejét, mély lélegzetet vett, majd még egyet, és még egyet... végül nagy erőfeszítéssel felemelte a felsőtestét a matracról. A feje szörnyen szédült, a bútorok, a falak körbe-körbe forogtak, helyet cseréltek, míg végül már nem volt benne biztos, hogy a mennyezeten fekszik-e vagy a földön.

Amikor letette a lábát a földre, a szédülés még rosszabb lett, és amikor felállt, az egyensúlyérzéke végleg cserbenhagyta. Megingott, a falhoz dőlt, és csak úgy tudott megállni, hogy megkapaszkodott a függönyben.

Amikor úgy érezte, hogy talán már képes függőleges helyzetben megmaradni, elengedte, ekkor azonban visszacúgott az ágyra Bella mellé. Hatalmas küszködés árán feltámaszkodott a kezére, mert bármilyen kimerült volt is, a készletelés, hogy gondoskodjon a lányról, erősebb volt minden fáradtságnál. Felemelte Bellát az ágyról, odavitte a földön kialakított fekvőhelyére, és betakarta azzal a takaróval, amelyet már régen lerúgtak magukról. Már épp elfordult volna, amikor Bella megfogta a karját.

- Neked is innod kell – mondta, és magához húzta. – Gyere, itt a nyakam!

Istenem, nagy volt a kísértés!

- Mindjárt visszajövök – felelte, és botladozva felállt. Odavonszolta magát a gardróbszobához, felvett egy tiszta boxeralsót, aztán lehúzta az ágyról a lepedőt, és kiment a szobából.

Phury kinyitotta a szemét, és rájött, hogy nem kap levegőt.

Nem csoda, hiszen a feje egy nagy halom takaró alá volt befúrva. Oldalra fordult, hogy a szája és az orra levegőhöz jusson, majd megpróbálta kiélesíteni a képet, amit a szeme közvetített. Az első dolog, amit észrevett, körülbelül tizenöt centire a fejétől, egy csikkekkel teletömött hamutartó volt. A földön.

Mi a franc? Ja... Az ágy végén feküdt, félig a földre lógva.

Amikor egy nyögést hallott, feltornázta magát, odafordította a fejét, és rögtön Vishous egyik lábával találta szembe magát. A negyvennyolcas méret mögött pedig megpillantotta Butch combját.

Phury felnevetett, mire a zsaru támolygó feje kiemelkedett a párnák közül. Végignézett magán, aztán Phury-n. Pislogott néhányat, mintha azt remélné, ettől talán felébred ebből a rossz álomból.

- Atyaég! – mondta olyan rekedt hangon, hogy alig lehetett érteni. Aztán Vishousre pillantott, aki mellette feküdt. – *Atya... úr... isten!* Ez nagyon durva.

- Ne bízd el magad, zsaru! Ennyire azért nem vagy ellenállhatatlan.

- Korrekt. – Megdörzsölte az arcát. – De attól ez még nem azt jelenti, hogy szeretek két férfivel egy ágyban felébredni.

- V figyelmeztetett, hogy ne gyere vissza.

- Igaz. Akkor ez az én rossz döntésem volt.

Nagyon hosszú éjszaka állt mögöttük. A végén már azt sem bírták elviselni, ahogy a ruha a bérükhöz ért, és nem tudtak visszafogottan és konszolidáltan viselkedni. Percről percre léteztek, próbálták átvészelni a helyzetet: egyik cigarettát a másik után gyújtották meg, felváltva Scotcot vagy vodkát ittak, és be-besurrantak a fürdőszobába, hogy titkokban könnyítsenek magukon.

- Szóval vége van? – kérdezte Butch. – Mondd, hogy vége!

Phury megmozdult az ágyon.

- Igen, azt hiszem.

Felvett egy takarót, és odadobta Butchnak. A rendőr betakarta magát és Vishoust, aki erre még csak meg sem rezzent. Hasra fordulva úgy aludt, mint a bunda, szeme lehunyva, halkán hortyogott.

A zsaru káromkodott egyet, majd feljebb csúszott az ágyon, és egy párnát a fejtámlához téve, félig felülve nekidőlt. Addig dörzsölte a fejét, amíg a haja az égnek állt, és akkorát ásított, hogy Phury attól félt, kiakad az állkapcsa.

- Azt a mindenit, vámpír, sosem hittem volna, hogy egyszer ilyet mondok, de egyáltalán nem érdekel a szex. Hála istennek!

Phury belebújt egy melegítőnadrágba.

- Akarsz valamit enni? Lemegyek a konyhába.

Butch szeme tágra nyílt a meglepetéstől.

- Most komolyan mondod, hogy idehozod a kaját? Meg sem kell mozdulnom?

- Igen, hajlandó vagyok házhoz szállítani, de akkor tartozni fogsz nekem.

- Isten vagy!

Phury felvett egy pólót.

- Mit kérsz?

- Bármit, ami a konyhában van. Vagy tudod mit? Hozd ide inkább az egész hűtőszekrényt! Egy lovat is fel tudnék falni!

Phury lement a földszintre a konyhába, és már épp nekilátott volna a hűtő kifosztásához, amikor zajt hallott a mosókonyhából. Odament és benyitott.

Zsadist épp egy lepedőt gyömöszölt a mosógépbe.

Szentséges szűz, nagyon pocskul nézett ki! Hasa befelé horpadt, a csípőcsontja úgy kiállt, mint egy sátorcővek, a mellkasán pedig minden bordája kilátszott. Legalább öt vagy hét kilót fogyhatott az éjszaka alatt. A nyaka és a csuklója pedig – *atyáég!* – véresre volt harapdálva. Mégis... csodálatos, fűszeres illat lengte körül, és olyan mélyről fakadó és hihetetlen béke látszott rajta, hogy Phury azon töprengett, vajon jól lát-e, vagy csak érzéki csalódás műve a látvány.

- Testvérem? – szólította meg.

Z nem is nézett fel.

- Nem tudod, hogy működik ez az izé?

- Dehogynem. Tegyé! egy kis mosóport abba a tartóba ott, és ha elfordítod azt a gombot... Várj, hadd segítsek!

Z befejezte a mosógép gyomrának megtömését, aztán hátralépett egyet, és még mindig a földet nézte. Amikor a gép megtelt vízzel, motyogott valami köszönetfélét, és átment a konyhába.

Phury követte, miközben szíve a torkában dobogott. Meg akarta kérdezni, minden rendben van-e, és nemcsak Bellával.

Azon volt, hogy gondosan megválogassa a szavait, amikor Zsadist kivett egy sült pulykát a hűtőből, letörte az egyik combját, és beleharapott. Mohón és gyorsan falta, alaposan lerágta a húst a csontról, és amikor végzett, letörte a másikat is, és annak is nekilátott.

Jézusom... Zsadist sohasem evett húst. Igaz, hogy még ilyen éjszakája sem volt soha, mint a tegnapi. De egyiküknek sem.

Z magán érezte Phury tekintetét, és abbahagyta volna az evést, ha tudta volna. Gyűlölte, ha nézték, különösen akkor, ha evett, mégsem tudott leállni. Egyszerűen nem tudta elég gyorsan magába gyűrni a falatokat.

Továbbra is mohón tömte magát, miközben elővett egy kést meg egy tányért, és elkezdett vékony szeleteket lefaragni a pulyka melléből. Gondosan ügyelt rá hogy csak a legjavát vigye Bellának. A bizonytalan részeket, a széleit és a csonthoz közeli húst ő maga ette meg, mivel az nem volt tökéletes.

Mire lenne még szüksége? Kalóriadús ételeket akart neki vinni. Meg valami innivalót is. Innia is kell. Visszament a hűtőhöz, és egy csomó maradékot halmozott a tányérra, hogy megvizsgálhassa őket. Majd alaposan megnézi, és kiválasztja azt, amit Bellához méltónak ítél.

- Zsadist?

Jézus, már el is felejtette, hogy Phury még mindig ott van.

- Igen? – felelte, és felnyitott egy műanyag tálat.

A krumplipüré jól nézett ki, bár jobban szeretne volna, ha valami olyasmit vihet fel neki, amit saját kezűleg készített. Nem mintha tudná, hogy hogy kell elkészíteni. Krisztusom, még olvasni sem tud, se egy átkozott mosógépet beindítani, nemhogy főzni!

El kell engednie Bellát magától, hogy találhasson valakit, aki többet ér nála.

- Nem akarok beleavatkozni – kezdte Phury.

- Dehogyanem. – Kivett egy Fritz által sült francia parasztkenyeret a szekrényből, és megnyomkodta az ujjával. Puha volt, de a biztonság kedvéért meg is szagolta. Rendben van, elég friss lesz neki.

- Bella jól van? És... te?

- Igen, jól vagyunk.

- Milyen volt? – Köhögött néhányat. – Úgy értem, nem azért akarom tudni, mert Bella volt az, hanem csak... Sokféle pletykát hallottam, és nem tudom, mit higgyek.

Zsadist kivett egy kis krumplipürét, és a hús mellé tette a tányérra, majd vadrizst kanalazott mellé, és az egészet meglocsolta egy jó adag pecsenyeszósszal. A megrakott tányért betette a mikróba, és örült, hogy ezt az egy masinát legalább tudja kezelni.

Miközben nézte, ahogy az étel körbe-körbe forog, ikertestvére kérdésén gondolkodott. Visszaemlékezett, milyen érzés volt, amikor Bella ráült a csípőjére. A sok többi közül, amelyben az éjszaka folyamán részük volt, az az egyesülés emelkedett ki. Olyan szép volt Bella ott rajta, főleg amikor ráhajolt, hogy megcsókolja...

A szeretkezések közben, és különösen az alatt a bizonyos alatt, Bella fokozatosan megszabadította a múlt árnyaitól, és megtöltötte az emlékeit valami nagyon jóval. Élete végéig kincsként fogja őrizni ezeket a pillanatokat, és azt a melegséget, amit tőle kapott.

A mikrosütő sípolt, és Z rájött, Phury még mindig várja a választ.

Rátette a tányért egy tálcára, fogott néhány ezüst evőeszközt, hogy megfelelően tudja majd etetni.

Amikor megfordult, hogy kimenjen a konyhából, azt dörögte.

- Bella gyönyörűbb, mint amit szavakkal ki lehetne fejezni. – Testvéreire emelte a tekintetét. – És tegnap éjjel végtelenül boldog voltam, hogy kiszolgálhattam a vágyait.

Ikertestvére döbbsen hátrahőkölt, amikor egymásra néztek, és kinyújtotta felé a karját.

- Zsadist...

- Vinnem kell a kedvesemnek innivalót. Majd később találkozunk.

- Várj! Zsadist!

Zsadist megrázta a fejét, és kiment.

35. fejezet

- Miért nem mutattad meg rögtön, mihelyt hazaértem? – kérdezte Rehvenge a *hűségest*. A szolga szégyenében és rémületében elvörösödött, ő azonban barátságosan megveregette szegény fickó hátát. – Jól van, semmi baj.

- Mester, értesíteni akartam, mihelyt észrevettem, hogy hazajött, de azonnal lefeküdt aludni. Nem voltam benne biztos, mit láttam, és nem akartam zavarni. Sohasem pihen.

Igaz, Marissa ivása nagyon kimerítette. Először hunyta le a szemét, és hagyta, hogy elveszítse az öntudatát azóta, hogy... istenem, nem is emlékezett már, mikor történt ilyesmi utoljára. Ez pedig itt most nagy probléma.

Leült a számítógép képernyője elé, és visszajátszotta a digitális fájlt. Ugyanolyan volt, mint amikor először nézte meg: egy sötét hajú, feketébe öltözött férfi leparkol a kapu előtt, aztán kiszáll a furgonjából, odamegy a kapuhoz, és megérinti a gyászszalagokat, amelyeket a rácsra kötöztek.

Rehv ránagyított, amíg tisztán nem látszott a férfi arca. Jelentéktelen, se nem jóképű, se nem csúnya. A teste azonban nagy volt, és a dzseki vagy ki volt tömve valamivel, vagy egy egész fegyverarzenált rejtegetett alatta.

Kimerevítette a képet, és készített egy másolatot róla a jobb alsó sarokban a dátummal és az idővel. Képernyőt váltott, és előhívta a főkapu elé felszerelt, hőérzékelős kamera által készített felvételt. Egy gyors beillesztési művelettel megtalálta ugyanazt a percet az azzal a kamerával készített felvételen, és megnézte.

Nocsak, nocsak! Az "ember" testhőmérséklete alig tíz fok volt. Egy *alantas*.

Rehvenge ismét képet váltott, és teljesen ráközelített a férfi arcára, miközben a szalagokat nézte. Szomorúság, félelem... harag. Egyik sem ismeretlen érzélem, de mindegyik olyasmire kötődik, ami személyes. Amit elvesztett.

Szóval ez a gazember rabolta el Bellát. És most visszajött érte.

Rehv azon tűnődött, hogy találta meg az *alantas* a házat. Bella elrablásának híre szájról szájra járt a faj tagjainak körében, és a család címe sosem volt titok... valójában *mama* spirituális tanácsai miatt a Thorne sugárúti ház sokak előtt ismert volt. Csak annyit kellett tennie a gyilkosnak, hogy elrabol egy civilt, aki tudta a címüket.

A kérdés inkább az volt, *miért* jött el a kapuig?

Istenem! Hány óra van? Délután négy. *A francba!*

- Ez egy *alantas* – mondta, és a földre szúrta a botját, majd gyorsan felállt. – Azonnal kiűrítjük a házat. Keresse meg Lahnit, és értesítse az úrnőt, hogy öltözzön fel! Aztán mindkettőjüket juttassa ki az alagúton keresztül, és a furgonnal vigye el őket a biztonságos házba!

A *hűséges* elsápadt.

- Mester, fogalmam sem volt róla, hogy...

Rehv a szolga hátára tette a kezét, hogy megakadályozza a készülő pánikot.

- Nagyon helyesen cselekedtél, de most menj! Keresd meg Lahnit!

Rehv olyan gyorsan ment anyja hálósobájába, ahogy csak tudott.

- *Mama?* – mondta, amikor benyitott. – *Mama*, ébredj!

Az anyja felült a selyem ágyneműs ágyon. Ősz haja fel volt tűzve a nappali alváshoz.

- De még csak... délután van. Miért...

- Lahni mindjárt itt lesz, és segít felöltözni.

- Szentséges ég, Rehvenge. Miért?

- El kell hagynotok a házat.

- Micsoda...

- Most azonnal, *Mama*. Majd később mindent megmagyarázok. – Megpusztilta anyja mindkét arcát. Megérkezett a szolgáló. – Ó, Lahni, már itt is vagy. Nagyon jó. Gyorsan öltöztess fel az úrnőt!

- Igenis, mester – felelte a *hűséges* egy meghajlás kíséretében.

- Rehvenge, mi ez az egész...

- Siess! Hagyd el a házat a szolgálával! Majd később felhívlak.

Az anyja továbbra is a nevét kiáltozta, ő azonban bement a saját szobájába, hogy ne hallja. Felvette a telefont, és a testvériség számát tárcsázta. Gyűlölte, amit tenni készült, de Bella biztonsága mindenekelőtt való volt. Miután nehéz szívvel üzenetet hagyott, bement a gardróbszobájába.

Fényes nappal lévén a ház le volt zárva, vagyis az *alantas* semmiképp sem juthatott be. Az ablakok és az ajtók, amelyeken le voltak engedve a redőnyök, golyóállók és tűzbiztosak voltak, a ház fala fél méter vastag volt. Ráadásul olyan sok kamera és biztonsági riasztó volt felszerelve mindenhol, hogy arról is tudott, ha valaki eltüsszentette magát valahol a birtokon. Az anyjának azonban el kell mennie innen.

Mihelyt leszáll az este, kinyitja a kaput, és kiteríti az "Üdvözöllek" lábtörölt. Azt akarta, hogy az *alantas* bejusson a házba.

Levette magáról a cobolyprém bundát, és felvett egy fekete nadrágot meg egy vastag garbót. Amíg az anyja el nem hagyja a házat, nem veszi elő a fegyvereket. Ha már nem lenne így is halálra rémülve, a sok fém láttán biztosan kitörné a frász.

Mielőtt visszament, hogy megnézzze, hogy haladnak, rápillantott egy zárt szekrénykére a gardróbszobában. Lassan itt volt az ideje az újabb dopaminadagnak. *Remek!*

Mosolyogva, az injekció nélkül kilépett a szobából, és felkészült rá, hogy eltompult érzékek nélkül vegye fel a harcot az ellenséggel.

Amikor napnyugta után a redőnyök felhúzódtak, Zsadist az oldalára fordulva Bellát nézte, ahogy alszik. A lány hanyatt feküdt, feje Z mellkasa mellett szorosan a férfi könyöke hajlatában pihent. Meztelen testét nem fedte a takaró, mert a vágy utóhatásaként még mindig sugárzott belőle a meleg.

Miután Zsadist visszatért a konyhából, a kezéből etette, aztán tiszta ágyneműt húzott, és Bella azonnal elaludt. Azóta is egymás mellett feküdtek a koromsötét szobában.

Végigsimított a testén a combjától fel a melle oldaláig, és mutatóujjával megcirógatta a mellbimbóját. Órák óta így feküdt mellette, simogatta, becézgette, és dúdolt neki. Annak ellenére, hogy fáradt volt, és a szemhéját csak félig tudta felnyitni, a kettejük közti csendes béke sokkal pihentetőbb volt számára, mint bármilyen alvás.

Amikor a lány megmozdult, és csípője az övéhez súrlódott, meglepődött saját teste reakcióján. Újra feltámadt benne a vágy, hogy szeretkezzen vele, pedig azt hitte, ezzel egy jó időre végzett.

Hátrahajolt, és lenézett a testére. Férfiassága elkezdett megkeményedni, és a boxeralsó nyílásán keresztül kikandikált a vége. Ahogy egyre hosszabb és vastagabb lett, egyre jobban kibújt az alsónadrágból.

Azzal az ujjával, amivel Bella mellbimbóját körkörösén simogatta, visszanyomta a hímvesszőjét a nyílásba, de mivel merev volt, szinte azonnal kibújt megint. Furcsa módon úgy érezte, mintha azzal, hogy hozzáért, megszegett volna valamilyen szabályt.

Behunyta a szemét, és egy tétova mozdulattal marokra fogta a kemény vesszőt. Amikor megsimogatta, meglepetten tapasztalta, milyen bársonyos rajta a bőr. Az érzés pedig, ami ezzel járt, különös volt. Egyáltalán nem kellemetlen. Igazság szerint arra emlékeztette, amikor Bella testében volt, bár nem volt annyira jó. Távolról sem.

Istenem, micsoda szánalmas alak! Fél a saját... farkától. Dákójától? Péniszétől? Mi a francnak nevezze? A normális férfiak hogy szokták hívni? Az biztos, hogy a "kis tábornok"

szóba sem jöhet. Csak hát ezek után valahogy nem tűnt helyénvalónak, ha... úgy gondolt rá, hogy "az".

Azok után, hogy úgyszólván már kezét fogtak.

Elengedte, és az alsónadrág dereka alá csúsztatta a kezét. Izgatott volt, és egy kicsit ideges, de úgy gondolta, végig kell mennie ezen a felfedezőúton. Nem tudta, mikor lesz újra elég bátorsága ahhoz, hogy megint megtegye.

Megérintette a... *farkát*, igen, kezdetnek ez az elnevezés is megteszi... a nadrág alatt, aztán elmozdította az útból, és megsimogatta alatta a zacskót. Áramütésszerű érzés hasított a szerszámba, és a vége bizseregni kezdett.

Ez egész kellemes!

A homlokát ráncolta, miközben ismerkedett azzal a testrészével, amellyel minden férfit megáldott a sors. Furcsa, hogy egész eddig a része volt, ott lógott rajta, mégsem csinálta soha azt, amit az átváltozás után kétségtelenül minden férfi megtett, akár egész nap is.

Amikor megint megsimogatta a zacskót, látta, hogy összezsugorodik, és a farka még keményebb lett. Kellemes érzés töltötte el altestét, és hirtelen képek villantak be Belláról, ahogy szeretkeznek, ahogy széttárja a lábát, és mélyen beléhatol. Fájdalmas elevenséggel idézte vissza, milyen érzés volt benne mozogni, milyen szűk volt...

Lassan az egész kezdett összeadódni, a képek a gondolataiban és az örvénylő energia ott, ahol a keze volt. Szaggatottá vált a légzése, ajka szétnyílt, a testen pedig egy sürgető hullám vonult végig, és a csípője előreleandult. Hirtelen ötlettől vezérelve hanyatt fordult, és levette a boxeralsót.

Aztán rádöbbsent, mire készül. Csak nem maszturbálni fog? Bella mellett? Istenem, micsoda egy *mocskos* gazember!

Megundorodva magától elengedte a farkát, és visszavette az alsónadrágot.

- Ne hagyd abba! – szólalt meg Bella halkán.

Jeges rémület kúszott fel Zsadist hátán. *Lebukott!*

Égővörös arccal a lányra nézett.

Bella csak mosolygott, és megsimogatta a karját.

- Olyan gyönyörű voltál, ahogy az előbb hátrafesztetted a hátad. Fejezd be, kérlek! Tudom, hogy ezt akarod, és nincs miért szégyenkezned. Gyönyörű vagy, amikor magadat simogatod. Megcsókolta a bicepszét, és az alsónadrágjára nézett, ahol merev vesszője sátrat állított az elejére.

- Fejezd be! – suttogta a lány. – Hadd lássam, ahogy élvezel!

Zsadist úgy érezte magát, mint egy izgatott bolond, de képtelen volt ellenállni az érzésnek. Felült, és meztelenre vetkőzött.

Bella halkán jelezte elégedettségét, amikor újra lefeküdt mellé. Zsadist erőt merített belőle, miközben lassan végigsimított a hasán, megcirógatva minden egyes izomköteget és a sima, szőrtelen bőrt. Nem igazán hitte, hogy képes lesz folytatni...

Szentséges isten! A farka olyan kemény volt, hogy szinte érezte rajta a saját szívdobogását.

Bella kék szemébe nézett, miközben le-fel simogatta a szerszámát. A gyönyör szikrái hasítottak belé, és végighullámozottak az egész testen. Istenem... felizgatta, hogy a lány is nézte, pedig nem lett volna szabad. Amikor legutóbb nézték...

Nem, most nem fog a múltra gondolni! Ha az foglalja le a gondolatait, ami száz évvel ezelőtt történt, elveszíti ezt a gyönyörű pillanatot Bellával.

Egy határozott mozdulattal elzárta a rossz emlékeket az agya leghátsó részébe, és nem gondolt arra, mi mindent kellett figyelő tekintetek előtt csinálnia. *Bella néz rád... Lásd meg őt! Merülj el benne!*

Olyan szép volt a tekintete, ahogy ráragyogott, és melegséget sugárzott, mintha azzal ölelné át. Ránézett az ajkára. A mellére. A hasára... A sürgető vágy hirtelen megsokszorozódott a vérében, s már minden porcikája érezte a gyönyört.

Bella tekintete lejjebb siklott. Alsó ajkát beharapva figyelte, ahogy Zsadist keze hatalmas vesszőjén mozog. Szemfoga, mint két apró tör megnyúlt, és megint szerette volna a bőrébe mélyeszteni. Szerette volna kiszívni belőle a vért.

- Bella... - nyögte Zsadist. A francba, már *nagyon* benne van.

Felhúzta az egyik lábát, mire egy nyögés tört fel mélyen a torkából. Keze egye gyorsabban mozgott le-el, különös figyelmet fordítva a végére. Egy perc múlva vége lett. Felkiáltott, fejét hátravetette a párnába, és a hátát hátrafesztette. Meleg folyadék spriccelt a mellkasára és a hasára. Eltartott egy ideig, amíg kijött az összes. Amikor hímvesszőjének a vége túl érzékeny lett, elengedte.

Alig kapott levegőt, és nagyon szédült. Oldalra hajolt, hogy megcsókolja Bellát. Amikor visszahúzódott, a lány szemében látszott, mennyire tisztában van a helyzettel. Tudta, hogy ő segítette át az első alkalmon, mégis valahogyan nem látszott benne a szánalom. Nem érdekelte, hogy egy lúzer, aki addig azt sem tudta elviselni, hogy magához érjen.

Zsadist kinyitotta a száját.

- Szer...

Kopogás szakította félbe a vallomást, amit nem is igazán akart kimondani.

- Ki *ne* nyisd az ajtót! – kiáltott a bejárat felé dühösen, miközben letörölte magát az alsónadrágjával. Megcsókolta Bellát, majd mielőtt odament volna az ajtóhoz, ráterítette a lány meztelen testre a takarót.

Vállával nekidőlt az ajtónak, mintha az a valaki, aki a másik oldalon állt, be akart volna rontani a szobába. Ostobaság volt, de nem akarta, hogy bárki is meglássa a lányt a vágy utáni ragyogásban. Ez csak neki járt.

- Mi az? – szólt ki.

Phury tompa hangja hallatszott az ajtó túloldaláról.

- Az Explorer, amire ráerősítetted a telefonodat, tegnap este elindult. Elment a szupermarketbe, ahol Wellsie az almákat akarta venni a napfordulás ünnepségre. Lemondtuk a megrendelést, de fel kellene derítenünk a dolgokat. A testvériség tíz perc múlva gyűlést tart Wrath dolgozószobájában.

Zsadist behunyta a szemét, és a homlokával az ajtóhoz dőlt. Visszatért a valóság.

- Z? Hallottad, amit mondtam?

Ránézett Bellára, és arra gondolt, ennyi volt a közös idejük. És abból, ahogy a lány az állához húzta a takarót, mintha fázna, látszott, hogy ő is tisztában van vele.

Istenem... fáj, gondolta Z. Szinte fizikailag érezte... mennyire fáj.

- Egy perc és megyek – mondta.

Elfordította Belláról a tekintetét, és bement a fürdőszobába.

36. fejezet

Amikor az est leszállt, O dühösen járkált fel-alá az erdei faházban. Közben összeszedte a töltényeket, amelyekre úgy gondolta, hogy szüksége lesz. Mindössze fél órával azelőtt ért vissza. Szörnyű volt számára ez a nap. Először az Omegához ment, akitől jól megkapta a magáét. És nem csak szóban. A mester tajtékozott a dühtől, amiért a két *alantast* letartóztatták, mintha O hibája lett volna, hogy az a két idióta börtönbe került.

Miután az Omega végzett az első sorozatbüntetéssel, kivonta a két gyilkost az emberek világából. Úgy rángatta őket haza, mintha kutyákat tartana pórázon. Furcsa mód azonban, ez megterhelő feladat volt számára. Hazahívni a társaság tagjait nem egy olyan dolog volt, mintha csak az ujjával csettintett volna. A mester gyengeségét látni pedig nem mindennapinak számított.

Nem mintha az erőtlensége sokáig tartott volna. O egészen biztos volt benne, hogy az a két *alantas* megbánta a napot is, amikor eladták a lelküket. Az Omega azonnal lecsapott rájuk, és a jelenet leginkább egy horrorfilmre hasonlított. Az a tény pedig, hogy a két gyilkos élőhalott volt, azt jelentette, hogy a büntetésnek se vége, se hossza ne volt, vagyis addig tarthatott, amíg az Omega meg nem unta.

Amikor O otthagya őket, még nem úgy tűnt, mint aki belefáradt.

O-t nem sok jó várta, amikor visszatért a földi világba. Amíg távol volt, a béták lázongani kezdtek. Az egyik csapat mind a négy tagja elunta magát, és úgy döntött, hogy megtámad néhány másik *alantast*. A vadászat a társaság tagjainak komoly sérülésével végződött. Amikor O megkapta U egyre idegesebb hangposta-üzeneteit, amelyeket az eltelt hat óra alatt hagyott neki, legszívesebben üvöltött volna.

A kurva életbe! Ez az U teljesen alkalmatlan a *főalantas* helyettesének szerepére. Nem volt képes uralni a béták harcát, ráadásul az összecsapás során még egy ember is életét vesztette. O magasról tett arra, hogy a fickó meghalt, inkább a holtteste miatt aggódott. Nagyon nem hiányzott nekik, hogy a zsaruk is belekeveredjenek az ügybe. Megint.

Ezért a helyszínre sietett, és a kezét bepiszkolva saját maga gondoskodott a nyavalyás holttestnek az eltüntetéséről. Aztán órákat szűrt el azzal, hogy kiderítse, kik voltak a lázadó béták, és egyenként felkereste mindegyikőjüket.

Meg akarta ölni őket, de tudta, ha még több tag kiesek a soraik közül, megint elszámolnivalója lesz a mesterrel.

Mire végzett azzal, hogy a szart is kiverje abból a négy idiótából, már tombolt a dühtől. Mindez fél órával ezelőtt történt. Szerencsétlen módon U éppen ezt a pillanatot választotta ki, hogy felhívja az örömteli hírrel, miszerint a vámpírok visszamondtak minden almarendelést, amit a napfordulós ünnepségre leadtak. Miért tették vajon? Nyilván azért, mer valamelyikük kiszagolta, hogy figyelik őket.

Na igen, U-nak igaza volt abban, hogy titokban kellett volna cselekedniük. *Remek!*

Szóval kútba esett a tömeggyilkosság terve, amit hódolatként az Omegának bemutathattak volna. Így O-nak nem volt semmi a kezében, hogy lekenyerezze a mestert. Vagyis ha a felesége még életben van, még nehezebb lesz *alantassá* változtatnia.

Ebben a pillanatban O elvesztette a maradék türelmét is, és válogatás nélkül szórta U fejére a durva szavakat, miközben telefonon ordibált vele. U úgy fogadta a leszúrást, mint egy puhány. Elcsendesedett, megalázkodott. A csend még jobban megőrijtette O-t, aki mindig is utálta, ha a másik nem vette fel ellene a harcot.

Krisztusom! És még azt gondolta, hogy U stabil személyiség! Most végre kiderült, mennyire gyenge, és O ettől rosszul lett. Tudta, hogy kést kellene mártania U szíve közepébe, és meg is akarta tenni, de elege lett a mellékvágányokból, amelyek elterelték a figyelmét.

Vigye el a franc a társaságot, U-t, a bétákat és az Omegát! Most már azzal akar foglalkozni, ami igazán számít.

Fogta a furgon kulcsát, és kiment a faházból. Egyenesen a Thorne sugárút 27-be megy, és be fog jutni abba a házba. Lehet, hogy csak a kétségbeesés beszélt belőle, de biztosan tudta, hogy a választ, amit keres, csak akkor kaphatja meg, ha átjut azon a vaskapun.

Akkor végre megtud mindent.

Már majdnem odaért az F-150-eshez, amikor érezte, hogy a tarkója bizseregni kezd. Biztos azért, mert túl sokat kiabált U-val. Nem is vett róla tudomást, csak beült a volán mögé. Amikor kikanyarodott az útra, felhajtott a gallérját, és köhögött néhányat, hogy enyhítse a szorítást, ami belülről gyötörte. *A fenébe!* Ez furcsa.

Egy kilométerrel később már levegő után kapkodott. A torkához kapott, félrerántotta a kormányt, hogy lehúzódjon az útról, és rátaposott a fékre. Kinyitotta az ajtót, majd kibotorkált a kocsiból. A hideg levegőn pár másodpercig mintha jobban érezte volna magát, a fulladásos állapot azonban megint visszatért.

Térdre rogyott, és miközben előrebukott a hóba, a látása egy pillanatra elhomályosodott. Egy perccel később visszatért, aztán végleg elsötétült előtte minden.

Miközben Zsadist Wrath szobája felé tartott a folyosón, az agya gyorsan forgott, lába viszont lassan mozgott. Amikor belépett a szobába, a többi testvér már mind ott volt, és hirtelen elhallgatott. Zsadist nem vett róluk tudomást, szemét a földre szegezve odasétált ahhoz a sarokhoz, ahol mindig állni szokott. Hallotta, hogy valaki megköszöri a torkát, hogy megtörje a csendet. Valószínűleg Wrath.

Aztán Tohrment szólalt meg.

- Bella bátyja telefonált. Egy időre felfüggesztette az *elkülönítési* kérelmet, és azt kérte, hogy Bella egy ideig még hadd maradjon itt.

Z felkapta a fejét.

- Miért?

- Nem indokolta meg... - Tohr felvonta a szemöldökét, amikor Zsadist szemébe nézett. – Ó... istenem.

Ekkor a többiek is ránéztek, és elállt a lélegzetük. Egy perc múlva az egész testvériség Butchsal kiegészülve, egy emberként bámult rá.

- Mi a francot néztek?

Phury egy régi tükörrre mutatott, amely a szárnyas ajtó mellett lógott a falon.

- Nézd meg magad!

Zsadist átsétált a szoba másik végébe, és már felkészült rá, hogy mindenkit elküld a fenébe. Most csak Bella számított...

Leesett az álla, amikor meglátta magát a tükörben. Remegő kézzel odanyúlt a régimódi ólomüveg tükörben látott archoz. A szívérványhártyája már nem fekete volt, hanem sárga, pont, mint az ikertestvérenek.

- Phury? – szólalt meg lágy hangon. – Phury... mi történt velem?

Amikor ikertestvére odalépett mögé, arca megjelent Zsadist mellett a tükörben. Aztán Wrath is feltűnt hosszú fekete hajával és sötét napszemüvegével, majd Rhage elképesztően jóképű arca és Vishous Red Sox baseballsapkás feje is megjelent mellettük. Tohrment rövidre nyírt haja és Butch törött orra sem maradt ki.

Egymásután megérintették Zsadistot, hatalmas kezük lágyan nehezedett a vállára.

- Örülök, hogy visszatérték, testvérem! – suttogta Phury.

Zsadist a többiekre nézett, akik mögötte álltak, és az a furcsa gondolata támadt, hogy ha véletlenül elgyengülne, és hanyatt esne... elkapnák.

Nem sokkal azután, hogy Zsadist elment, Bella kilépett a szobából, és a keresésére indult. Azt tervezte, hogy felhívja a bátyját, és megszervez vele egy találkozót, de úgy gondolta, mielőtt belevetné magát egy családi dráma kellős közepébe, előbb a szeretőjéről kell gondoskodnia.

Zsadistnak szüksége volt valamire, amit csak tőle kaphatott meg. Nagyon nagy szüksége. Szeretkezéseik után szinte teljesen legyengült, és Bella pontosan tudta, mennyire éheznek, és milyen kétségbeesetten szüksége van arra, hogy igyon. Mivel nagyon sok vér keringett belőle az ereiben, egyértelműen érezte az éhségét, és azt is pontosan tudta, hol van a házban. Csak ki kellett terjesztenie felé az érzékeit, és miután megérezte a jelenlétét, már könnyen meg tudta találni.

Követte a férfi szívverését végig a szobros folyosón, befordulva a sarkon, a lépcsővel szembeni nyitott dupla ajtóig. Dühös férfihangok szűrődtek ki rajta. Egyikük Zsadisté volt.

- Dehogyan mész ki ma este! – kiáltotta valamelyikük.

Zsadist durván visszavágott.

- Ne parancsolgass nekem, Tohr! Csak annyit érsz el vele, hogy felbosszantasz, és pazarolod az idődet.

- Akkor nézd magadra! Egy átkozott csontváz lett belőled! Ha nem iszol, nem mész sehová!

Amikor Zsadist válaszolt, Bella belépett a szobába.

- Csak próbáld meg itt tartani, majd meglátod, mire mész vele, *testvér!*

A testvériség figyelő tekintete közepette a két férfi közvetlenül egymás előtt állt, szemük mereven egymásra szegeződött, dühösen kivillantották szemfogukat.

Jézusom! – gondolta Bella. Micsoda agresszivitás!

De... Tohrmentnek igaza volt. Bella a hálószoba sötétjében nem láthatta, így a világosban azonban egyértelműen látszott, hogy Zsadist szinte félholt. Arcsontja majdnem átszúrta a bőrét, a póló és a nadrág pedig csak lógott rajta. Fekete szeme ugyanolyan eleven volt, mint máskor, de a teste többi része nagyon rossz állapotban volt.

Tohrment megrázta a fejét.

- Ennek semmi értelme...

- Muszáj *megbosszulnom* Bellát! Ennek viszont *nagyon is* van értelme.

- Nem, nincs – vágott közbe a lány, mire minden tekintet felé fordult.

Amikor Zsadist rápillantott, az íriszének színe megváltozott. A dühös feketéből, amihez Bella már annyira hozzászokott, lassan fényesen ragyogó sárga lett.

- A szemed! – suttogta a lány döbbenten. – Mi történt a szemeddel?

Hirtelen Wrath szólt közbe.

- Bella, a bátyád arra kért minket, hogy még egy ideig maradj itt nálunk.

A lány annyira meglepődött, hogy elfordította a fejét Zsadistról.

- Hogy mondtad, királyom?

- Jelenleg nem akarja, hogy jóváhagyjam az *elkülönítésedet*, azt szeretné, hogy még egy ideig maradj itt.

- Miért?

- Fogalmam sincs. Talán kérdezd meg tőle.

Istenem, mintha nem lenne már így is elég zavaros a helyzet! Visszanézett Zsadistra, akinek tekintete azonban már a szoba másik végében lévő ablakra szegeződött.

- Természetesen továbbra is szívesen látunk – tette hozzá Wrath.

Amikor Bella meglátta, hogy Zsadist összerándul a hírre, azon gondolkozott vajon mennyi ebből az igazság.

- Nem akarom, hogy bárki is megbosszuljon – jelentette ki határozottan. Amikor Zsadist odakapta rá a fejét, egyenesen neki mondta. – Nagyon hálás vagyok mindazért, amit értem tétted, de nem akarom, hogy valaki megsérüljön, miközben elkapja az *alantast*, aki fogva tartott engem. Főleg nem te.

A férfi összehúzta a szemöldökét.

- Ez nem a te ügyed.

- Egy fenét nem! – A gondolatra, hogy a férfi miatta harcol odakint, rémület töltötte el minden porcikáját. – Istenem, Zsadist... Nem akarom, hogy én legyek a felelős azért, hogy megöleted magad.

- Az *alantas* fogja koporsóban végezni, nem én.

- Ezt nem mondhatod komolyan! Szentséges ég, csak nézz magadra! Így nem mehetsz harcolni. Nagyon gyenge vagy.

A férfiak egy emberként szisszentek fel, Zsadist szeme pedig újra feketére változott.

Ó... a francba! Bella a szája elé kapta a kezét. Gyenge. Gyengének nevezte! Az egész testvériség előtt!

Ennél nagyobb sértés nem létezett. A harcosok osztályában megbocsáthatatlan volt, ha valaki burkoltan arra célzott hogy egy harcos nem elég erős ahhoz, hogy megvédje magát. Függetlenül attól mi volt a feltételezés alapja. Azzal viszont, hogy ezt tanúk előtt, kerek-perec ki is mondta, társadalmilag megalázta az illetőt, visszavonhatatlanul semmibe vette férfiúi mivoltát.

Bella odaszaladt hozzá.

- Nagyon sajnálom, nem úgy értettem...

Zsadist felemelte a karját jelezve, hogy ne jöjjön közelebb.

- Tartsd magad távol tőlem!

Bella megint a szája elé kapta a kezét, és lesújtva nézte, ahogy a férfi úgy kikerüli, mintha leprás lenne. Miután kiment a szobából, léptei visszhangoztak a folyosón. Csak nagy sokára merte felemelni a tekintetét, hogy a többiek szemébe nézzen.

- Haladéktalanul bocsánatot fogok kérni tőle. De szeretném, ha tudnátok, hogy nem kételkedem az erejében vagy a bátorságában. De aggódom érte, mert...

Mondd ki nekik! – gondolta magában. Akkor biztosan meg fogják érteni.

- Mert szeretem.

A feszültség egy pillanat alatt megszűnt a szobában. Vagyis majdnem teljesen. Phury elfordult, odament a kandallóhoz, és nekidőlt a párkánynak. Lehorgasztotta a fejét, mintha legszívesebben a lángok között lenne.

- Örülök annak, hogy így érzel – mondta Wrath. – Szüksége van rá. Most menj, és kérj tőle bocsánatot!

Kifelé menet Tohr odalépett elé, és komoly tekintettel nézett rá.

- Próbáld meg rávenni, hogy igyon belőled, miután bocsánatot kértél, rendben?

- Imádkozom, hogy hajlandó legyen rá.

37. fejezet

Rehvenge a házban járkált, nyugtalan léptekkel sétálgatott szobáról szobra. A látómezeje vörös volt, érzékei teljesen életre keltek, a botját órákkal azelőtt letette. Már nem volt olyan hideg, mint máskor, a garbóját is levetette, és a fegyvereket meztelen bőrén viselte. Teste minden porcikáját érezte, és élvezte az izmaiban és a csontjaiban szunnyadó erőt. Ezen kívül azonban mást is érzett. Olyat, amit nem tapasztalt magában már...

Istenem, legalább egy évtizede! Több mint tíz évvel azelőtt engedte magát utoljára ennyire szabadon, és mivel most ezt az állapotot szándékosan idézte elő, vagyis tudatosan hagyta, hogy az örület eluralkodjon rajta, úgy érezte, képes uralnia. Valószínűleg veszélyes játékba kezdett, de nem érdekelt. Végre... szabad volt. Olyan elkeseredetten vágyott rá, hogy az ellenségével harcoljon, amely már szinte a szexuális vágyra hasonlított.

Ezért lett kimondhatatlanul csalódott.

Kinézett a könyvtár egyik ablakán. Szándékosan nyitva hagyta a főkaput, hogy felbátorítsa a látogatót, de eddig még semmi nem történt. *Nada*. Nyista. Zéró.

A öreg falióra tizenkettőt ütött. Annyira biztos volt benne, hogy az *alantas* el fog jönni, mostanáig azonban még senki nem lépett be a kapun, vagy hajtott fel a kocsibejárón a házig. A birtok szélein elhelyezett biztonsági kamerák szinte pedig a ház mellett elhaladó autók mind a környékbeli szomszédokra jellemző márkák voltak: számos Mercedes, Maybach, néhány Lexus terepjáró, és négy BMW.

A fenébe! Annyira akarta az *alantast*, hogy üvölni tudott volna. Teljesen jogosnak érezte a vágyat, hogy harcoljon, hogy *megbosszulja* a családját, és megvédje a területét. Mivel az anyja ágán a harcosok elitjének leszármazottja volt, a hevesesség és az indulatosság mélyen a természet része volt. Születésétől fogva. Agresszív alaptermészetére pedig még egy lapáttal rátett a húga miatt érzett düh, és az a tény, hogy az anyját fényes nappal kellett kimenekítenie a házból. Rehvenge olyan volt, mint egy löporos hordó.

A testvériségre gondolt. Remek jelölt lett volna belőle, ha akkor toboroztak volna tagokat, mielőtt átváltozott... De ki a fene tudta pontosan, hogy jelenleg mit is csináltak? Amikor a vámpír lakosság kezdett szétmorzsolódní, titkolózni kezdtek, és mára egy rejtélyes csoport lett belőlük, akik leginkább magukat védték, nem pedig a fajt, amelynek a védelmére felesküdték. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy ha a testvérek maguk helyett inkább a feladatukra koncentráltak volna, képesek lettek volna megakadályozni Bella elrablását. Vagy legalábbis hamarabb megtalálhatták volna.

Újra feltámadt benne a harag, ezért tovább folytatta a járkálást a házban. Véletlenszerű sorrendben ment be a szobákba, mindig kilesett az ablakon és az ajtón, miközben a monitorokat is figyelte. Végül úgy döntött, hiábavaló a céltalan várakozás. Csak azt éri el vele, hogy teljesen megőrül, pedig közben dolga lett volna a belvárosban. Beállítja az érzékelőket, és ha riasztanak, láthatatlanná válik, és egy szempillantás alatt itt teremhet. Felment a szobájába, bement a gardróbszobába, és megállt a hátsó részben lévő zárt szekrény előtt. Nem akart gyógyszer nélkül dolgozni menni, még akkor sem, ha ez azt jelentette, hogy le kell mondania a puszta kézzel való harcról az *alantassal*, és fegyvert kell használnia, ha a gazember netalán mégis felbukkanna.

Kivett egy üvegcese dopamint, egy fecskendőt és egy gumicsövet. Miközben előkészítette a tűt, és rákötötte a csövet a felkarjára, az átlátszó folyadékot méregette, amit a vénájába készült fecskendezni. Havers említette neki, hogy ennél a dózissal néhány vámpír esetében mellékhatásként paranoia jelentkezett, Rehv viszont már régóta kétszeres adagot használt. Mióta is? Jézusom... amióta Bellát elrabolták. Vagyis talán már nála is kialakult?

Ekkor arra gondolt, milyen testhőmérséklete volt a kapu előtt álló alaknak. Ha valakinek tízfokos a teste, az nem él. És nem is ember.

Beadta magának az injekciót, majd megvárta, hogy visszatérjen a látása, és eltűnjön a testének érzékelése. Ezután melegen felöltözött, fogta a botját, és kiment a házból.

Zsadist besétált a Zéróba. Mindvégig érezte Phury néma aggodalmát, amely úgy vette körül, mint valami párás köd. Még szerencse, hogy könnyen függetleníteni tudta magát ikertestvérétől, máskülönben az a hatalmas csüggedés kiszívta volna minden életerejét.

Gyenge vagy! Csak nézz magadra, nagyon gyenge vagy!

Jól van, akkor ezen most segíteni fog.

- Adj húsz percet! – mondta Phurynek. – Aztán találkozunk a sikátorban.

Nem húzta az időt. Keresett egy éppen munkában lévő emberi prostit, akinek kontyba volt feltűzve a haja, a kezébe nyomott kétszáz dollárt, aztán gyakorlatilag kituszkolta az ajtón a bárból. Úgy tűnt, a nőt egyáltalán nem érdekli Zsadist arca, testalkata, vagy az, hogy bánik vele. Annyira be volt löve, hogy szinte nem is tudott magáról.

Amikor kint voltak a sikátorban, túl hangosan felnevetett.

- Hogy akarod? – kérdezte, és illegetni kezdte magát felhőkarcolószerűen magas sarkú cipőjében. Megbotlott, majd feltartotta a kezét a feje fölé, és nyújtózkodott egyet a hidegben. – Olyannak látszol, aki durván szereti. De nekem nem gond.

Zsadist a téglafal felé fordította, és a nyakánál fogva ott tartotta. A nő felkacagott, és úgy tett, mint aki tiltakozik, ő azonban keményen fogta, és a számtalan többi emberi nőre gondolt, akikből az évek során ivott. Vajon mennyire sikerült kitörölnie az emlékeiket? Netán felriadtak az éjszaka közepén, amikor rémálmaikban sebhelyes arcát látták?

Kihasználta őket, gondolta. Ugyanúgy, ahogy őt az úrnő.

A különbség csak az volt, hogy neki nem volt más választása.

Vagy mégis? Ma éjjel használhatta volna Bellát, és a lány is akarta. Ha azonban ivott volna belőle, azzal csak mindkettőjük számára megnehezítette volna az elválást. Mert az biztos, hogy egyszer el kell válniuk. Bella nem akarta, hogy *megbosszulják*, ő viszont addig nem tudott nyugodni, amíg az az *alantas* el nem tűnt a föld színéről...

De ennél többről is szó volt. Nem tudta elviselni, hogy a lány tönkreteszi magát azzal, hogy olyan férfit szeret, akit nem lenne szabad. Rá kell vennie valahogy, hogy elszakadjon tőle. Azt akarta, hogy boldog legyen, biztonságban éljen, és még ezer évig mosollyal az ajkán ébredjen fel. Olyan férjet kívánt neki, akire büszke lehet.

Annak ellenére, hogy benne is kialakultak érzelmek felé, jobban vágyott rá, hogy a lány boldog legyen, mint amennyire maga mellett akarta tudni.

A prosti mocorogni kezdett.

- Most akkor csinálod, vagy sem, hapsikám? Mert már kezdek türelmetlen lenni.

Zsadist kivillantotta a szemfogát, és hátralepett, készen arra, hogy beleharapjon.

- Zsadist... *ne!*

Bella hangjának hallatán hátrafordította a fejt. A lány a sikátor közepén állt, körülbelül negyven méterre tőle. Tekintetében rémület tükröződött, szája tátva maradt.

- Ne tedd meg! – kérte rekedten. – Ne... csináld!

Zsadist első gondolata az volt, hogy visszavigye a házba, aztán jól leszidja, amiért kitette onnan a lábát. A második pedig, hogy végre itt van a remek lehetőség, hogy elszakítsa a köteléket kettőjük között. Olyan lenne, mint egy sebészeti beavatkozás. Kegyetlenül fájdalmas, de Bella ki fogja heverni az amputálást. Még akkor is, ha ő nem.

A kurva hátrapillantott, és magas hangon vidáman felnevetett.

- A lány is nézni fogja? Mert akkor ötven dolcsival többbe kerül.

Bella a torkára szorította a kezét, miközben nézte, ahogy Zsadist a téglafal és a saját teste között tartja az ember nőt. Olyan hatalmas fájdalmat érzett a mellkasában, hogy alig kapott levegőt. Látni őt olyan közel egy másik nőhöz... egy ember prostituálthoz... azért, hogy ilyon belőle! Azok után, amit az előző éjszaka együtt átéltek?

- Kérlek! – mondta neki. – Használj engem! Fogadj el engem! *Ne tedd meg vele!*

Zsadist megfordította a nőt, és így már mindketten Bella felé néztek. Aztán átfogta a mellkasát a karjával, mire a kurva hátrahajolt, és ingerlő mozdulatokkal hozzádörzsölte a testét a csípőjéhez.

Bella előrenyúlt a hideg levegőben.

- Szeretlek! Nem akartalak megsérteni a testvériség előtt. Kérlek, ne tedd ezt, csak azért, hogy visszavágj!

Zsadist tekintete fogva tartotta az övét. Szomorúság és végtelen fájdalom tükröződött benne, mégis kinyitotta a száját... és belevájta hosszú szemfogát a nő nyakába. Bella felkiáltott, amikor látta, hogy Zsadist lenyeli a vért. A prosti örült hangon megint felnevetett.

Bella hátratántorodott. A férfi nem vette le róla a tekintetét, még akkor sem, amikor egy pillanatra elengedte a nő torkát, majd újra, még mélyebben beleharapott. Képtelen volt egy pillanatra is tovább nézni, ezért láthatatlanná vált, és azon a helyen bukkant elő, ami először eszébe jutott.

A családja házában.

38. fejezet

- A Tiszteletes látni kívánja.

Phury felnézett ásványvízzel teli poharából, amit rendelt. A Zéró egyik kétajtós szekrény kinézetű, színes bőrrű kidobóembere tornyosodott felé, néma fenyegetést sugározva jelenlétével.

- Van valami különös oka rá?

- Maga egy megbecsült vásárló.

- Igen, pontosan ezért lehetne engem békén hagyni.

- Vagyis nemet mond?

Phury felvonta az egyik szemöldökét.

- Igen. *Nemet* mondok.

A fickó eltűnt, majd nemsokára erősítéssel tért vissza: két legalább akkora hústoronnyal, mint ő.

- A Tiszteletes látni kívánja.

- Igen, ezt már említette.

- Most azonnal.

Phury csak azért állt fel az asztaltól, mert úgy látszott, a három hatalmas fickó képes lenne felemelni, és odacipelni a tulajdonos elé. Nem akart túl nagy feltűnést kelteni azzal, hogy helyben hagyja őket.

Abban a pillanatban, ahogy belépett a Tiszteletes irodájába, azonnal érezte, hogy a férfi veszélyes hangulatban van. Persze nem mintha ez nagy meglepetés lett volna.

- Hagyjatok minket magunkra! – dörögte a vámpír az íróasztal mögül.

Amikor kiürült a helyiség, hátradőlt a székében. Ibolyakék szeme alattomos volt. Phury ösztönösen az oldala mellé tette a kezét, közel a derekába dugott tör markolatához.

- Gondolkoztam a legutóbbi beszélgetésünkön – szólalt meg a Tiszteletes, és elgondolkozva egymáshoz illesztette hosszú ujjait. A felülről jövő fény kiemelte magas arccsontját, álla kemény vonalát és széles vállát. A fején lévő kakastaréjt lenyírta, így a fekete sáv már csak öt centi magasan állt a fején. – Igen... Gondolkoztam azon, hogy te már tudod a kis titkomat. Úgy érzem magam, mintha meztelen lennék.

Phury nem szólt, csak várta, hová akar kilyukadni a férfi.

A Tiszteletes hátrébb tolta a székét, és feltette az egyik bokáját a térdére. Drága öltönye szétnyílt, látni engedte széles mellkasát.

- Gondolom, el tudod képzelni, milyen érzés ez nekem. Hogy mennyire nyugtalanít.

- Próbálkozz valami nyugtatóval! Mondjuk Xanax-szal. Az tutira ki fog ütni.

- Vagy rágyújthatok egy csomó vörös füstű cigarettára, mint te, nem igaz? – Végigsimított a kakastaréján, miközben szája ravasz mosolyra görbült. – Na de komolyan, nem érzem magam biztonságban.

Micsoda hazugság! A fickó hatalmas, izomagyú négerekkel vette körül magát, akik legalább annyira ügyesek voltak, mint amennyire halálosak. Mindamellet nyilvánvalóan nem az a fajta ember volt, aki nem tud vigyázni magára. Ráadásul a *manipulátorok* olyan előnnyel rendelkeztek a beszélgetésekben, mint senki más.

A Tiszteletes arcáról eltűnt a mosoly.

- Arra gondoltam, te is beavathatnál a titkodba. Akkor kvittek lennénk.

- Nekem nincs titkom.

- Süket duma... *testvér*. – A Tiszteletes száján, megint feltűnt a mosoly, a szeme azonban jéghidegen csillogott. – Te a testvériség egyik tagja vagy. Te és azok a férfiak, akikkel idejársz. A kecskeszakállú, aki vodkát iszik, meg az elcseszett arcú, aki a lányaimból iszik. Bár az embert, aki veletek van, nem tudom hova tenni.

Phury kemény tekintetet vetett az íróasztal mögött ülőre.

- Épp most szegted meg a fajunk minden létező társadalmi szabályát. De hát miért is várok illő viselkedést egy kábítószer-kereskedőtől?

- Akik ugye mindig hazudnak. Vagyis már megkérdezni is felesleges volt, nem igaz?

- Vigyázz, miket beszélsz! – mondta Phury halkán.

- Vagy mi lesz? Csak nem azt akarod ezzel mondani, hogy a testvériség tagja vagy, ezért jobb lesz, ha felkészülök, mielőtt bántanál?

- Az egészség csak átmeneti állapot, barátom.

- Miért nem ismered be végre? Vagy ti, testvérek féltek, hogy a faj, amit cserbenhagyatok, majd fellázad ellenetek? Azért rejtőzködtek előlünk, mert az utóbbi időben rosszul végeztétek a munkátokat?

Phury elfordult.

- Nem értem, miért akartál beszélni velem.

- A cigaretta miatt. – A Tiszteletes hangja éles volt, mint a penge. – Épp most fogyott el az utolsó.

Nyugalanság szorította össze Phury mellkasát. Hátrapillantott a válla felett.

- Van más kereskedő is, akitől be lehet szerezni.

- Sok szerencsét a keresgéléshez!

Phury megfogta az ajtógombot. Amikor érezte, hogy nem fordult el, visszanézett a szoba másik végébe. A Tiszteletes olyan sunyin figyelte, mint egy macska, miközben az akaratának erejével fogva tartotta az irodájában.

Phury megszorította a gombot, és olyan erősen húzta meg, hogy letépte a sárgaréz kilincset az ajtóról. Amikor az ajtó magától kitárult, a Tiszteletes íróasztalára dobta a kilincset.

- Azt hiszem, nem ártana megjavítani.

Alig tett két lépést, amikor egy erős kéz fogta meg a karját. A Tiszteletes arca olyan kemény volt, mint a kő. Csakúgy, mint a szorítása. A másodperc tört része alatt, mintha valami történt volna köztük. Valamiféle csere... egy áramlat...

Phury megmagyarázhatatlan okból hirtelen hatalmas büntudat öntötte el. Mintha valaki kinyitotta volna lelkében a faj jövője miatt érzett legtitkosabb félelmének kapuját. Muszáj volt reagálnia rá, nem bírta elviselni a nyomát.

Azon kapta magát, hogy csak úgy ömlök belőle a szó.

- A fajért élünk és harcolunk. Ez a legfontosabb és egyetlen feladatunk. Minden éjjel harcolni megyünk, és összegyűjtjük az *alantasok* urnáit, akiket megölünk. A rejtőzködés az egyetlen módja annak, hogy a civileket megvédhessük. Minél kevesebbet tudnak rólunk, annál nagyobb biztonságban vannak. Ezért tűntünk el.

Amint befejezte, nagyot káromkodott.

A francba, egy manipulátorban sohasem lehet megbízni! – gondolta. De még a saját érzéseiben sem, amikor a közelében van.

- Engedj el, bűnfaló! – mondta csikorgó foggal. – És tartsd magad távol a fejemtől!

A kemény szorítás megenyhült, és a tulajdonos tiszteletteljesen egy kicsit meghajolt előtte, ami meglepte Phuryt.

- Nocsak, harcos, hogy mik vannak! Épp most érkezett egy hatalmas rakomány cigaretta a raktáromba.

A Tiszteletes enyhén hozzáérve elment mellette, besétált a tömeg közé, majd kakastaréja, széles válla és az aurája lassan eltűnt a bár vendégei között, akiknek a szenvedélybetegségét kielégítette.

Bella a családi ház előtt bukkant elő a semmiből. Különösnek találta, hogy a külső világítás nincs felkapcsolva, de mivel sírt, amúgy sem látott volna sokat a környezetből. Kinyitotta az ajtót, bement a házba, kikapcsolta a riasztót, és megállt az előcsarnokban.

Hogy tehette ezt vele Zsadist? Akkora fájdalmat érzett, mintha legalábbis előtte szeretkezett volna valaki mással. Istenem, mindig is tudta, hogy kegyetlen is tud lenni, de ez már túl sok volt. Még tőle is...

Csakhogynem ezt nem a társadalmi sértés miatt kapta megtorlásként. Nem, ez ahhoz túlságosan kicsinyes volt. Azt gyanította, hogy azzal hogy beleharapott abba a nőbe, egyértelműen jelezte a szakításukat. Így akart üzenetet küldeni neki, félreérthetetlen jelzést, miszerint nem akarja többé az élete részének tekintetni.

Hát, elérte a célját.

Elgyötört és összetört körülnézett a családi ház előcsarnokában. Minden ugyanolyan volt. A kék selyemtapéta, a fekete márványpadló és a ragyogó csillár a mennyezeten. Mintha visszautazott volna az időben. Ebben a házban nőtt fel. Ő volt anyja utolsó gyermeke, akit valaha a világra hozott, egy olyan báty dédelgetett húga, aki imádta, és egy olyan apa lánya, akit sohasem ismert...

Várjunk csak egy percet! Minden olyan csendes volt. Túlságosan csendes.

- *Mama?* Lahni? – Csend. Megtörölte könnyes arcát. - Lahni?

Hol vannak a *hűségese*k? És az anyja? Azt tudta, hogy Rehvenge valahol a városban van, és azzal foglalkozik, amit éjszakánként csinálni szokott, ezért arra nem számított, hogy ő otthon lesz. A többiek azonban mindig otthon voltak.

Odasétált a kanyargós lépcsőhöz, és az anyját szólította.

- *Mama?*

Felsétált az emeletre, és odafutott az anyja hálósobájához. A takaró összegyűrve hevert az ágyon, és minden rendetlen volt... Szokásos körülmények között a szolgák ezt sohasem hagyták volna így. Rettegve átsétált a folyosón Rehvenge hálósobájáig. Az ő ágya is fel volt dülva. A lepedő és a nagy halom szőrmetakaró, amelyekkel takarózott, mind az egyik oldalra voltak dobálva. Ekkora rendetlenséget még soha nem látott.

A ház nem volt biztonságos! Ezért akarta Rehvenge, hogy a testvériségnél maradjon.

Bella végigfutott a folyosón, majd leszaladt a lépcső. Ki kellett jutnia a házból, hogy láthatatlanná tudjon válni, mivel a falak mindenhol acéllal voltak kibélelve.

Kiszaladt a bejárati ajtón... és fogalma sem volt, hová mehetne. Még Rehvenge biztonságos házának a címét sem tudta, pedig a bátyja biztosan odavitte a *mamát* és a *hűségese*ket. Nem akarta azzal húzni az időt, hogy itt a ház előtt hívja.

Nem volt más választása. A szíve darabokra tört, dühös volt, kimerült, és a gondolat, hogy vissza kell térnie a testvériség központjába csak tovább rontott a helyzeten. De nem volt ostoba. Behunyta a szemét, és láthatatlanná vált, majd a testvériség házának udvarán bukkant elő.

Zsadist gyorsan végzett a prostituálttal, aztán Bellára koncentrált. Mivel a vére a lányban volt, megérezte, hogy eltűnt, és délen vagy délkeleten bukkant elő. Úgy gondolta, valahol a Bellman út és a Thorne sugárút környékén lehet, egy nagyon gazdag környéken. Nyilvánvalóan a családja házában.

Ösztönei azonnal veszélyt jeleztek, mert a bátyja hívása nagyon furcsa volt. Nagy volt rá az esély, hogy valami történt abban a házban, különben miért akarná, hogy a húga a testvériségnél maradjon, különösen azok után, hogy *elkülönítési* kérelmet nyújtott be számára?

Már épp utána akart indulni, amikor érezte, hogy megint láthatatlanná válik. Ezúttal a testvériség központjába ment, és az udvarra érkezett. És onnan nem is mozdult.

Hála istennek! Legalább egy ideig az ő biztonsága miatt nem kell aggódnia.

Hirtelen kivágódott a bár ajtaja, és Phury lépett ki rajta. Nagyon komoly volt az arca.

- Ittál?

- Igen.

- Akkor menj haza, és várj addig, amíg azt nem érzed, hogy erősebb lettél!

- Már el is kezdődött. – *Mondjuk.*

- Z...

Phury hirtelen elhallgatott, és mindketten a Trade utca felé kapták a fejüket. A sikátor bejáratánál három fehér hajú, feketébe öltözött férfi sétált egy más mögött. Az *alantasok* mereven előrenéztek, mintha a célpontot figyelné, amit be akarnak keríteni.

Z és Phury szó nélkül futásnak eredtek, némán lépkedtek a frissen hullott hóban. Amikor kiértek a Trade utcára, kiderült, hogy az *alantasok* nem áldozatot találtak, hanem a saját fajuk egy másik csoportjával találkoztak, akik közül kettőnek barna haja volt.

Zsadist az egyik tör markolatára csúsztatta a tenyerét, és a két barna hajút figyelte. Kérlek istenem, add, hogy az egyikük az legyen, akit keres!

- Várj, Z! – sziszegte Phury, miközben elővette a mobiltelefonját. – Maradj itt, én addig hívok erősítést.

- Mi lenne, ha amíg te telefonálsz – előhúzta a törte -, én megölöm őket?

Ezzel előreindult, a törte azonban feltűnés nélkül a combja mellett tartotta elrejtve, mivel a környéken sokszor megfordultak emberek is.

Az *alantasok* azonnal észrevették, és támadó pozícióba álltak. Térdüket behajlították, karjukat maguk elé emelték. Zsadist nagy sugarú körben körözött körülöttük, hogy egymás mellé terelje a gazembereket. Az *alantasok* követték, és folyamatosan forogtak vele, így egy folyton vele szembenéző háromszöget alkotva. Amikor Z árnyékba hátrált, a gyilkosok együtt mentek utána.

Miután mindannyiukat beterítette a sötétség, Zsadist magasba emelte a fekete törte, kivillantotta szemfogát, és támadásba lendült. Magában azon imádkozott, hogy miután vége lesz a vad táncnak, a két barna hajú *alantas* közül az egyiknek fehér legyen a haja töve.

39. fejezet

Már hajnalodott, amikor U felsétált az erdei faház bejáratához, és kinyitotta az ajtót. Lelassított, amikor belépett, mert minden egyes pillanatot ki akart élvezni. A főhadiszállás mostantól az övé volt. Ő lett az új *főalantas*. O nem létezett többé.

U alig tudta elhinni, hogy képes volt végigcsinálni. Volt benne annyi kurázsi, hogy kérelmezze az Omegánál a vezetőcserét. Azt pedig még kevésbé tudta elhinni, hogy a mester beleegezett, és hazahívta O-t.

U nem volt az a kezdeményező típus, de úgy látta, nincs más választása. Azok után, ami előző nap történt a lázadó bétákkal, aztán a felkelés, a letartóztatás, úgy tűnt, totális anarchia fenyegeti az *alantasok* társadalmát. És mindeközben O, a vezérük, nem tett semmit. Sőt, mintha még bosszantotta volna is, hogy ezzel kell foglalkoznia.

U nem látott más megoldást a helyzetre. Már majdnem két évszázada volt a társaság tagja, és nem tudta volna tétlenül végignézni, hogy az egész szervezet darabjaira hullik, míg végül csak nemtörődöm, szerződéses gyilkosok alkotják, akik néha-néha elkapnak egy vámpírt. Az isten szerelmére, már lassan azt is elfelejtik, ki a franc a célpontjuk! O pedig három napja mást sem csinál, csak hagyja, hogy kicsússzanak a dolgok a keze közül.

Nem, a társaságnak kemény, elkötelezett vezérre van szüksége, aki a földi világban irányítja a működését. Vagyis O-t le kellett váltani.

U leült a faasztal mellé, és bekapcsolta a laptopot. Új beosztásában első dolga az volt, hogy összehívja az összes *alantast*, és megmutassa az erejét. O ebben az egyben nagyon jó volt. A többi gyilkos mind tartott tőle.

U megnyitotta a béták névsorát, hogy kiválassza azt, akit majd feláldoz, hogy példát statuálhasson. Azonban még mielőtt belekezdhetett volna, rossz hírt kapott. Előző este egy belvárosi véres küzdelemben a testvériség két tagja összeesett hét gyilkossal. Szerencsére úgy tűnt, mindkét testvér megsebesült, ám csupán egy *alantas* élte túl. Vagyis a társaság megint veszített a tagjai közül.

Istenem, hatalmas feladat lesz az újoncok toborzása. De hogy a fenébe fog rá időt szakítani? Először a meglévő tagokat kell rendszerbe szednie.

U megdörzsölte a szemét, és az előtte álló feladatokra koncentrált.

Isten hozott a főalantas világában, gondolta, és tárcsázott egy számot a mobilján.

Bella Rhage-re nézett, és az sem érdekelte, hogy a férfi legalább hetven kilóval nehezebb és húsz centivel magasabb nála.

Sajnos a testvért cseppet sem hatotta meg, hogy a lány mennyire dühös. Nem mozdult a hálószoa elől, aminek a bejáratát elállta.

- De én látni akarom!

- Ez nem a megfelelő alkalom rá, Bella.

- Milyen súlyos a sérülése?

- Ez csak a testvériségre tartozik – felelte a vámpír gyengéd hangon. – Ne is kérdezz róla! Majd elmondjuk, mi történik.

- Na persze. Mint ahogy azt is elmondtátok, hogy megsérült. Az isten szerelmére, *Fritztől* kellett megtudnom!

Ebben a pillanatban kinyílt a hálószoa ajtaja.

Zsadist olyan komor volt, mint általában, és rajta is komoly sebek látszottak. Az egyik szeme annyira feldagadt, hogy ki sem tudta nyitni, az ajka kettéhasadt, a karja fel volt kötve. A nyakát és a fejét apróbb vágások borították, mintha kavicson hentergett volna.

Amikor Bella összerezsent a látványtól, rápillantott. A szeme azonnal átváltozott feketéről sárgára, rögtön azután Rhage-re nézett, és azt mondta neki.

- Phury végre pihen. – Bella felé biccentett a fejével. – Ha idejött, hogy mellette legyen, engedd be! Phuryt meg fogja nyugtatni a jelenléte.

Ezzel elfordult. Amikor elsétált a folyosón, sántított, mintha a bal csípője nem úgy működött volna, ahogy kellene.

Bella magában káromkodott, és utánaaszaladt, bár nem tudta, miért foglalkozik még mindig a dologgal. A férfi egyértelműen a tudomására hozta, hogy nem fogad el tőle semmit. Se a vérét, se a szerelmét... az együttérzését pedig pláne nem. Semmit nem akart tőle.

Azt az egyet kivéve, hogy hagyja békén.

Mielőtt utolérte volna, Zsadist hirtelen megállt, és visszanézett rá.

- Ha Phurynek innia kellene, megengednéd, hogy igyon belőled?

Bella megdermedt. Nem elég, hogy a szeme láttára más nő vérét itta, még képes lenne ilyen egyszerűen átpasszolni őt az ikertestvérének? Csak így, ennyi, mintha nem jelentene neki semmit? Krisztusom, hát ennyire könnyen eldobható lenne? Ilyen keveset jelentett neki az, ami köztük történt?

- Megengednéd? – Zsadist épphogy sárgára váltott szeme elkeskenyedett, miközben a lány arcát nézte. – Bella?

- Igen. – felelte halkán. – Gondoskodnék róla.

- Köszönöm.

- Azt hiszem, most megvetlek.

- Már éppen ideje.

Bella mérgesen sarkon fordult, hogy visszamenjen Phury szobájába, amikor Zsadist gyengéd hangon azt kérdezte.

- Véreztél már?

Na remek. Még egy dolog, amivel megalázhatja. Arra volt kíváncsi, nem ejtette-e teherbe, és nyilvánvalóan nagy megkönnyebbüléssel hallaná a jó hírt, hogy nem.

Bella hátranézett rá.

- Már görcsöl a hasam. Nincs miért aggódnod.

Zsadist bólintott.

Mielőtt elment volna, Bella nem állta meg szó nélkül.

- Mondj meg nekem valamit! Ha gyermeket várnék tőled, feleségül vennél?

- Gondoskodnék rólad és a gyerekekről addig, amíg valaki más el nem venne.

- Az én gyerekeimről... Úgy beszélsz róla, mintha félig nem is a tiéd lenne. – Amikor látta, hogy a férfi nem szól rá semmit, tovább forszírozta a dolgot. – És még a nevedre sem vennéd?

Zsadist válaszul összefonta a mellén a karját.

Bella megrázta a fejét.

- Szentséges isten! Milyen hideg tudsz lenni!

A férfi hosszú ideig csak nézte.

- Sohasem kértem tőled semmit, nem igaz?

- Nem, hát persze hogy nem. Sosem kértél. – Keserűen felnevetett. – Kíváncsi vagyok, képes leszel-e rá valaha.

- Vigyázz Phuryre, szüksége van a gondoskodásra. És neked is.

- Ne *merészed* megmondani nekem, hogy mire van szükségem!

Bella nem várta meg a választ, sarkon fordult, és végigment a folyosón Phury szobájába. Amikor odaért, eltolta Rhage-et az útból, és bement, majd bezárta maga mögött az ajtót. Annyira dühös volt, hogy néhány percbe telt, mire rájött, hogy sötétben van, és a szoba levegőjét megtölti a vörös füstű cigaretta csodálatos, csokoládés illata.

- Ki van itt? – kérdezte Phury rekedten az ágyból.

Bella megköszönte a torkát.

- Én, Bella.

Halk sóhaj hangzott fel a sötétben.

- Szia.

- Szia. Hogy érzed magad?

- Egyenesen remekül. Köszönöm, hogy megkérdezted.

Bella elmosolyodott, és odament az ágyhoz. Éjszakai látásának segítségével látta, hogy a férfi a takaró tetején fekszik, és csak egy boxeralsót visel. A derekén géz volt körbetekerve, a bőrét pedig horzsolások és zúzódások tarkították. És... *Ó, istenem...* a lába...

- Ne aggódj! – szólalt meg Phury szárazon. – Már több mint egy évszázada nincs alsó lábszáram. És tényleg jól vagyok. Esküszöm. Csak némi esztétikai sérülést szenvedtem.

- Akkor miért van rajtad ez a kötés a derekadon, mintha öv lenne?

- Így kisebbnek látszik a fenekem.

Bella felnevetett. Arra számított, hogy a férfi félholt lesz, helyett valóban úgy tűnt, mintha csak kisebb karcolásokkal úszta volna meg a harcot. Ezek szerint a halál torkának még a közelében sem járt.

- Mi történt veled? – kérdezte.

- Eltalálták az oldalamat.

- Mivel?

- Egy késsel.

Ettől Bella már megszédült. Lehet, hogy mégis csak látszólag tűnt úgy, mintha jól lenne.

- Jól vagyok, Bella, tényleg. Hat óra múlva újra készen állok majd arra, hogy kimenjek az utcára harcolni. – Kis szünetet tartott. – Mi a baj? Bella, jól vagy?

- Csak meg akartam nézni, hogy érzed magad.

- Akkor láttad... jól.

- Igen... és... nem kellene innod?

Phury megdermedt, majd szinte azonnal a takaró után nyúlt, és a csípőjére húzta. Bella arra gondolt, miért viselkedik úgy, mintha valamit el akarna rejteni... *ja, persze. Húha.*

Most először nézett rá úgy, mint egy férfira. Gyönyörű volt lenyűgöző hajával és klasszikus szépségű arcával. Kimondottan jóképű. A teste is bámulatos, olyan izmokkal redőzött, amelyekkel ikertestvére nem büszkélkedhetett. Azonban bármennyire is jól nézett ki, Bella számára nem ő volt az igazi.

Milyen kár! – gondolta a lány. Mindkettőjük miatt. Istenem, mennyire nem szerette, hogy fájdalmat okoz neki.

- Szóval? – kérdezte újra. – Nincs szükséged rá, hogy igyál?

- Magadat ajánlod fel?

Bella nyelt egyet.

- Igen. És te... szóval, elfogadod a vénámat?

Valami sötét illat töltötte be hirtelen a szobát. Olyan erős volt, hogy még a cigaretta füstjét is elfedte. A férfi vágyának félreérthetetlen jele.

Bella behunyta a szemét, és arra gondolt, ha Phury elfogadja az ajánlatát, képes legyen végigcsinálni anélkül, hogy elsírja magát.

Amikor aznap néhány órával később lement a nap, Rehvenge a húga portréjára akasztott gyászszalagokat bámulta. Megszólalt a mobiltelefonja. Ránézett a hívásazonosítóra, majd felnyitotta.

- Szia, Bella – szólt bele gyengéd hangon.

- Honnan tudad...

- Hogy te vagy az? Nem írta ki a számot. Nagyon kinyomozhatatlan lehet, ha még ez a telefon sem tudja beazonosítani. – De legalább húga biztonságban van a testvériség központjában, gondolta. Bárhol legyen is az. – Örülök, hogy hívtál.

- Tegnap hazamentem.

Rehv összepréselte a markában a telefont.

- Tegnap este? Mi a fene ütött beléd? Azt akartam, hogy ki sem mozdulj a...

Zokogás hangja érkezett hozzá a telefonvonal másik végéről. Kétségbeeset zokogás. Az elkeseredés hallatán elszállt minden mérgé. Elállt a szava és a lélegzete is.

- Bella? Mi a baj? Bella? *Bella!* – *Ó, istenem...* - *Valamelyik testvér bántott téged?*

- Nem. – A lány mély levegőt vett. – És nem ordibálj velem! Nem tudom elviselni. Elegem van belőled és a kiabálásodból. Soha többé ne beszélj velem ilyen hangon!

Rehvenge nagy levegőt vett, és megpróbálta visszafogni magát.

- Mi történt?

- Mikor mehetek haza?

- Mondd már el, hogy mi történt!

Mély hallgatás volt a válasz. A húga nyilvánvalóan már nem bízott benne. *A francba!*... De nem hibáztathatja érte.

- Bella, kérlek! Nagyon sajnálom... Mondd el, mi történt! – Amikor továbbra sem érkezett válasz, így folytatta. – Ennyire... - Megköszöörülte a torkát. – Ennyire elrontottam volna mindent kettőnk között?

- Mikor mehetek haza?

- Bella...

- Felelj arra, amit kérdeztem, bátyám!

- Nem tudom megmondani.

- Akkor a biztonságos házádba akarok menni.

- Nem lehet. Már mondtam neked régebben, hogy ha valami baj történne, nem akarom, hogy te és a *mama* ugyanazon a helyen legyetek. Különbösen is, miért akarsz elmenni onnan? Egy nappal ezelőtt még sehol máshol nem lettél volna szívesebben.

Hosszú csend fogadta.

- Átestem a termékeny időszakomon.

Rehv érezte, hogy a levegő kipréselődik a tüdejéből, és megreked valahol a mellkasában. Behunyta a szemét.

- Lefeküdtél az egyik testvérral?

- Igen.

Átkozottul jó lett volna, ha most le tudott volna ülni, de nem volt a közelben sehol sem szék. Rátámaszkodott a botjára, és letérdelt a méregdrága szőnyegre. Közvetlenül a lány portréja előtt.

- És... jól vagy?

- Igen.

- Feleségül kért?

- Nem.

- Micsoda?

- Nem akar engem.

Rehvenge kivillantotta a szemfogát.

- Terhes vagy?

- Nem.

Hála istennek!

- Melyikük volt az?

- Azt nem fogom elárulni, Rehv. Most pedig szeretnék elmenni innen.

Jézus isten!... A termékeny időszakában egy férfiakkal teli házban... egy kemény, férfias harcosokkal teli házban. És a Vak Királlyal! *A francba!*

- Bella, mondd, hogy csak az egyikük szolgált ki téged! Mondd, hogy csak egy volt, és nem bántott!

- Miért? Csak nem attól félsz, hogy a húgod szajha lett? Félsz, hogy *az elit* megint kiközösít?

- A pokolba *az elittel!* Azért kérdezem, mert szeretlek... és nem bírom elviselni a gondolatot, hogy a testvériség kiszanált, amikor sebezhető voltál.

Rövid szünet következett. Közben Rehvenge várta a lány válaszát, érezte, hogy ég a torka. Úgy égett, mintha lenyelt volna egy doboz rajzszöveget.

- Csak egy volt. És szerelmes vagyok belé – felelte végül Bella. – És csak hogy tudd, felajánlotta nekem, hogy válasszak: vagy a testével segít rajtam, vagy elkábít. És én őt választottam. A nevét viszont nem fogom elárulni. Igazság szerint soha többé nem akarok hallani róla. Szóval mikor mehetek haza?

Jó. Ez így nagyon jó. Legalább el tudja onnan hozni.

- Előbb találnom kell egy biztonságos helyet. Fél óra múlva hívj vissza!

- Várj, Rehvenge! Szeretném, ha újra kérelmeznéd az *elkülönítésemet!* Ha megteszed, boldogan vetem magam alá bármilyen biztonsági intézkedésnek, minden alkalommal, amikor elhagyom a házat, ha ettől nagyobb biztonságban érzed magad. Jó lesz így?

A férfi eltakarta kezével a szemét.

- Rehvenge? Azt mondtad, szeretsz. Hát bizonyítsd be! Írd meg újra a kérelmet, és ígérem, hogy mindenben együttműködöm majd veled... Rehvenge?

A férfi leengedte a szeme elől a kezét, és felnézett a lány portréjára. Olyan gyönyörű volt, olyan tiszta! Legszívesebben örökké ilyennek őrizte volna meg, de tudta, hogy húga már nem gyermek többé. És sokkal rugalmasabbnak és erősebbnek bizonyult, mint ahogy gondolta. Átvészelte a rabságot, és életben maradt...

- Rendben... megteszem.

- Jó. Fél óra múlva hívlak.

40. fejezet

Leszállt az est, de a faházból még mindig fény szűrődött ki. U egész nap fel sem állt a számítógép elől. Felváltva nézte az e-maileket és a mobiltelefonját, hogy kinyomozza a huszonnyolc Caldwellben megmaradt *alantas* címét, és aznap éjjelre összehívja őket egy értekezletre. Majd újrarendezi a csapatokat, és meg fog bízni egy ötfős csoportot az új tagok toborzásával.

A ma éjszakai értekezlet után csak két bétaegységet fog a belvárosba küldeni. A civil vámpírok már nem mutatkoztak olyan gyakran a belvárosi klubokban, mint régebben, mivel túl sok társukat rabolták el arról a környékről, akiket aztán a vállalkozópontokban megkínóztak. Elérkezett az idő, hogy másik területe koncentráljanak.

Néhány percnyi gondolkodás tán arra az elhatározásra jutott, hogy a többi csapatot a lakónegyedekbe fogja irányítani. A vámpírok éjszaka voltak aktívak. Az otthonuk közelében. Csak annyi volt az *alantasok* feladata, hogy megtalálják őket az emberek között...

- Hogy maga micsoda kis szarkeverő!

U rémülten pattant fel a székről.

O állt a faház ajtajában meztelenül. Mellkasát karmolások csúfították el, mintha valami erősen belekapaszkodott volna. Az arca feldagadt, a haja összekuszálódott. Elgyötörtnek és végtelenül dühösnek tűnt.

O becsapta maga mögött az ajtót, amikor belépett. U képtelen volt megmozdulni. Izmai nem engedelmeskedtek az akaratának, ne tudott védekezően összekuporodni, pedig kétségbeesetten próbálkozott. Ez pedig mindent elmondott neki arról, ki is volt igazából a *főalantas*. Csak a legfőbb vezér tudta fizikailag megbénítani a beosztottjait.

- Két nagyon fontos dolgot elfelejtett, U – mondta O, miközben laza mozdulattal kihúzott egy tört a falra szerelt fegyvertartóból. – Az egyik: az Omega nagyon szeszélyes. Kettő: engem kimondottan kedvel. Nem kellett sok hozzá, hogy újra az én oldalamra állítsam.

Amikor U látta, hogy a kés közeledik hozzá, megpróbált elmenekülni és kiabálni.

- Köszönjön el szépen, U, és adja át üdvözetem az Omegának, amikor újra találkozik vele! Már várja magát.

Hat óra. Lassan ideje lesz indulni.

Bella körülnézett a vendégszobában, ahol állt, és arra gondolt, mindent bepakolt-e, amije volt. Nem volt sok holmija, de mindent még előző este áthozott ide Zsadist szobájából. A legnagyobb része már egy sporttáskában pihent.

Fritz bármelyik percben itt lehetett a csomagjáért, hogy elfuvarozza Havers és Marissa házába. Szerencsére a testvérpár volt olyan kedves és megengedte, hogy egy időre hozzájuk költözzön. A házuk és a klinika igazi erődtámasz volt. Még Rehv is elégedett lehetett a megoldással, és ott biztonságban tudta hűgát.

Aztán fél hétkor majd láthatatlanná válik, és odamegy hozzájuk, hogy a bátyjával találkozzon. Még utoljára bement a fürdőszobába, és megnézte, nem hagyta-e a samponját a zuhanyfüggöny mögött. Nem. Nem maradt ott semmi. Csakúgy, mint a hálósobában. Semmit nem hagyott maga után. És ami azt illeti a házban sem. Ha majd elmegy, senki nem fog rá emlékezni, hogy valaha is itt volt. Senki nem fog...

Ó, istenem! Fejezd már be! – korholta magát.

Valaki kopogott az ajtón. Bella odament és kinyitotta.

- Üdvözlöm, Fritz, a csomagom a...

Zsadist állt az ajtóban, harchoz öltözve. Fekete bőrruhában, fegyverekkel, törökkel.

Bella hátrahőkölt.

- Te mit keresel itt?

A férfi belépett a szobába. Nem szólt egy szót sem, de úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban képes lenne lecsapni valamire.

- Nincs szükségem fegyveres kíséretre – jelentette ki Bella, és megpróbált hűvös maradni. – Úgy értem, már ha ez lenne a terved. Láthatatlanná fogok válni, úgy megyek a klinikára, amely tökéletesen biztonságos hely.

Zsadist továbbra sem szólt semmit, csak nézte a lányt. Lényéből hatalom és férfias erő sugárzott.

- Csak azért jöttél, hogy itt tornyosulj felettem – csattant fel -, vagy akarsz is valamit?

Amikor a férfi becsukta az ajtót, Bella szíve hevesen dobogni kezdett. Különösen akkor, amikor hallotta, hogy kattant a zár.

Hátrálni kezdett, amíg végül nekiütközött az ágynak.

- Mit akarsz, Zsadist?

A férfi úgy közelített felé, mint egy cserkésző vadász, miközben sárga szemét egy pillanatra sem vette le róla. Testéből csak úgy sugárzott a felgyülemlett feszültség, és nem kellett hozzá sok ész, hogy a lány kitalálja, milyen fajta enyhülésre vágyik.

- *Nehogy azt mondd nekem, hogy azért jöttél, mert szeretkezni akarsz!*

- Jó, akkor nem mondom. – Hangja mély, doromboló morgás volt.

Bella maga elé emelte a kezét. Na persze, mintha ezzel távol tudná tartani magától. Zsadist akkor is a magáévá tudná tenni, ha nemet mondana neki. A baj az volt, hogy... bármekkora ostobaság is lenne, nem utasítaná vissza. Még azok után sem, amit vele tett. Még mindig kívánta. *A fene egye meg!*

- Nem fogok veled lefeküdni!

- Nem magam miatt vagyok itt – mondta Zsadist, és egyre közelebb ért hozzá.

Ó, istenem... Az illata... a teste... olyan közel volt! Hogy dőlhet be neki még most is?

- Tartsd magad távol tőlem! Nem akarlak többé.

- Dehogyan! Érzem a vágyad illatát. – Kinyújtotta a lány felé a kezét, és megérintette a nyakát. Mutatóujjával végigsimított a nyaki érén. – És ebben a vénában is érzem, ahogy lüktet.

- Gyűlölni foglak, ha ezt megteszed.

- Már most is gyűlölsz.

Bárcsak így lenne...

- Zsadist, semmivel nem tudsz rávenni, hogy szeretkezzem veled.

A férfi lehajolt, s közvetlen közelről a fülébe súgta.

- Nem is ezt kérem tőled.

- Akkor mit akarsz? – Megpróbálta a vállánál fogva eltaszítani magától, de nem ment vele semmire. – Az ördögbe is, miért csinálod ezt?

- Mert épp most jövök az ikertestvérem szobájából.

- Na és?

- Nem engedted, hogy igyon belőled. – Zsadist ajka lágyan súrolta a nyakát, aztán elhúzódott, és lenézett rá. – Sohasem fogod elfogadni, ugye? Soha nem leszel vele, bármennyire is tökéletes lenne számodora társadalmilag és a magánéletben.

- Zsadist, az isten szerelmére, hagyj már végre békén...

- Ha nem fogadod el az ikertestvéremet, az azt jelenti, hogy soha többé nem jössz ide vissza. Igaz?

Bella hirtelen kifújta a levegőt a tüdejéből.

- Igen, igaz.

- Ezért kellett most idejönnöm.

Bella érezte, hogy végtelen düh keríti hatalmába, legalább akkora, mint a férfi vágya iránta.

- Nem értelek. *Minden* egyes lehetőséget kihasználtál, hogy eltaszíts magadtól. Emlékszel még a tegnapi kis epizódra a sikátorban? Azért ittál abból a nőből, hogy elhagyjalak. Nem azért, amit rád mondtam a testvérek előtt.

- Bella...

- Aztán azt akartad, hogy a *testvéreddel* legyek. Nézd, nagyon jól tudom, hogy nem szeretsz, de azzal nagyon is tisztában vagy, hogy én hogy érzek irántad. Van róla fogalmad, milyen érzés, amikor az a személy, akit szeretsz, megkér, hogy *valaki másnak* add a véredet?

Zsadist leengedte a karját, és hátralépett egyet.

- Igazad van. – Megdörzsölte az arcát. – Nem kellett volna idejönnöm, de nem tudtalak elengedni anélkül, hogy... Valahogy mindig is abban reménykedtem, hogy visszajössz. Tudod, hogy Phuryvel legyél. Mindig is úgy gondoltam, hogy látni foglak, még akkor is, ha csak messziről.

Jézus isten, Bella kezdett rosszul lenni tőle.

- Mi a fenéért érdekel, hogy látsz-e még valaha?

Zsadist csak a fejét rázta, és az ajtó felé indult. Bella ettől még dühösebb lett.

- Válaszolj nekem! Miért érdekel, hogy visszajövök-e még ide? – A férfi keze már a kilincsen volt, amikor a lány rákiabált. – *Miért érdekel?*

- *Nem érdekel!*

Bella előrelelendült, és utánavetette magát. Annyira mérges volt, hogy meg akarta ütni, kikaparni a szemét, fájdalmat okozni neki. Zsadist azonban felé fordult, és ahelyett, hogy pofon ütötte volna, megragadta a fejét, és az ajkát a férfiéra tapasztotta. Szadist hevesen átölelte, és olyan erősen szorította magához, hogy a lány alig kapott levegőt. Nyelvét a szájába dugta, majd felemelte, és az ágy felé vitte.

A kétségbeesett, dühös szex rossz ötlet volt. Nagyon rossz ötlet.

A következő másodpercben azonban már összegabalyodva feküdtek az ágyon. Zsadist letépte róla a farmert, és már éppen le akarta volna szakítani fogával a bugyiját, amikor valaki kopogott az ajtón.

Fritz kellemes és tiszteletteljes hangja szólalt meg a másik oldalon.

- Kisasszony, készen áll a csomagja...

- Ne most, Fritz! – szólalt meg elfúlva Zsadist. Kivillantotta szemfogát, elszakította a vékony selyembugyit a lány combja között, majd végignyalta a lába közét. – *A fenébe...*

Nyelve le-fel járt rajta, és nagyokat nyögve nyalogatta. Bella beharapta az ajkát, hogy ne kiáltson fel a gyönyörtől. Megfogta a férfi fejét, miközben a csípőjét a nyelve alatt forgatta.

- Ó, elnézést, uram. Azt gondoltam, az edzőteremben van...

- *Később*, Fritz!

- Természetesen. Mennyi idő múlva...

A *hűséges* kérdésének többi részét elvágta Zsadist szenvedélyes morgása, amiből a szolga azonnal megértette a helyzetet. És talán még többet is.

- Ó... istenem. Bocsásson meg, uram! Nem jövök vissza a kisasszony holmijáért, amíg... izé... nem látom önt.

Zsadist nyelve nagyot fordult, miközben megragadta Bella combját. Kíméletlenül izgatta tovább, és buja, vággyal teli szavakat suttogott forró bőrére. Bella nekifeszült a szájának, hátát emelte az ágyról. A férfi olyan nyers volt, olyan szenvedélyes... hogy szinte elolvadt alatta. Tovább folytatta még akkor is, amikor rátört az orgazmus, mintha azt akarná, hogy minél tovább tartson, mintha az élete függne tőle.

Az ezután következő csend olyan rosszul esett Bellának, mint az, hogy már nem ért hozzá a szája. Zsadist felemelkedett a lábai közül, és megtörölte a száját a kezével. Amikor lenézett a lányra, a kezéről lenyalta a legapróbb cseppet is, amit az előbb a szájáról letörölt.

- Most már békén hagysz, ugye? – kérdezte Bella rekedten.

- Megmondtam, nem a szexért jöttem. Csak ezt akartam. Csak még egyszer utoljára érezni akartalak a számmal.

- Te önző gazember! – Milyen ironikus volt, azért önzőnek nevezni, mert *nem* szeretkezett vele. *Istenem...* ez így nagyon szörnyű.

Amikor Bella a farmerjáért nyúlt, hogy felvegye, Zsadist halk torokhangon szólalt meg.

- Azt hiszed, nem lennék képes ölni is azért, hogy most benned legyek?

- Menj a pokolba, Zsadist!

A férfi olyan gyorsan mozdult meg, mint a villám. Egy pillanat alatt a lány mellé került, és ledöntötte az ágyra, majd testének súlyával odaszegezte.

- Már ott vagyok – sziszegte, és csípőjét az övéhez nyomta. Lassan megmozdította, amitől hatalmasra duzzadt vesszője ahhoz a puha helyhez préselődött, ahol az előbb a szája volt. Nagyot káromkodott, majd visszahúzódott, kigombolta a bőrnadrágját... és mélyen a testébe hatolt. Olyan szélesre tágitotta, ami már szinte fájt. Bella felkiáltott a hirtelen támadástól, de feljebb billentette a csípőjét, hogy a férfi még mélyebbre tudjon hatolni benne.

Zsadist megragadta a térdét, mindkét lábát a magasba emelte, ráfeküdt, és nagyokat lökött. Hatalmas harcos teste egy cseppet sem volt kíméletes. Bella belekapaszkodott a nyakába, és az örült szenvedély hevében olyan erősen vágta bele a körmét, hogy a férfinak még a vére is kicsordult. Mindig is így képzelte vele a szexet. Ilyen durván, szenvedélyesen, vadul... nyersen.

Amikor ismét feljutott a csúcsra, Zsadist is felkiáltott és a testébe lövellte forró magját. Még a combjára is kicsordult a gyengédebb lökésektől.

Amikor erőtlenül rábukott, elengedte a lábát, és kimerülten lihegett a nyakába.

- Ó, istenem... nem akartam, hogy ez történjen – szólalt meg nagy sokára.

- Ebben biztos vagyok. – Bella eltaszította magától, és felült. Fáradtabbnak érezte magát, mint egész addigi életében bármikor. – Hamarosan találkozóm van a bátyámmal. Azt akarom, hogy menj el!

Zsadist halkán káromkodott, és odanyújtotta a lánynak a nadrágját, de nem engedte el. Csak nézett rá, Bella pedig mint egy bolond, várta, hogy kimondja azokat a szavakat, amelyeket már régóta hallani szeretett volna tőle: *Ne haragudj, hogy megbántottalak. Szeretlek! Ne menj el!*

Egy perccel később, Zsadist leengedte a kezét, felállt, begombolta a nadrágját, és rendbe szedte magát. Odasétált az ajtóhoz azzal a halálos kecsességgel, amivel mindig is mozgott. Amikor hátranézett a lányra, Bella döbbenten vette észre, hogy szeretkezés közben teljes fegyverzetben volt. És teljesen felöltözve.

De hát ez csak szex volt, nem igaz?

Zsadist halkán szólalt meg.

- Ne haragudj...

- Ne mondd ezt nekem most!

- Akkor... köszönöm, Bella... köszönök mindent. Igen, őszintén... Köszönöm.

Ezzel kiment a szobából.

John még ott maradt az edzőteremben, miközben az osztály többi tagja az öltözőbe tódult. Este hét óra volt, bár esküdni mert volna rá, hogy minimum hajnali három. Micsoda nap volt! Az edzés délben kezdődött, mert a testvérek korán akartak kimenni, és még több órányi elméleti oktatás várt rájuk harci stratégiából és számítástechnikából. Két testvér tartotta ezeket az órákat, Rhage és Vishous. Aztán napnyugtakor megérkezett Tohr, és elkezdődött a csihi-puhi. A háromórás fizikai edzés brutális volt. Először köröket futottak, aztán jött a dzsúdsucu, majd a fegyverekkel való harc, és bevezetés a nuncsaku, más néven láncos bot használatába.

Az a láncsal összekötött két farúd John számára maga volt a megtestesült rémálom, mivel minden gyengeségét megmutatta. Különösen az átkozott kéz-szem koordinációs készségének hiányát. De nem akarta feladni. Amikor a többiek zuhanyozni mentek, visszament az eszközök szertárába, és felvette az egyik nuncsakut. Úgy gondolta, addig gyakorol, amíg nem jön a busz, és majd otthon zuhanyozik le.

Először lassan kezdte forgatni az oldala mellett, és furcsán megnyugtatónak találta a surrogó hangot. Aztán fokozatosan növelte a sebességet, amíg már elég gyorsan nem ment. Ekkor átvette a bal kezébe, majd vissza a jobbra. Úja és újra megismételte, amíg verejték nem ült ki a homlokára. Újra és újra...

Aztán hatalmas ütést érzett. A fején.

A csapástól megrogyant a térde, és miután egy pillanatig küzdött az ájulás ellen, engedélyezte magának, hogy lerogyjon a földre. Egyik kezével megfogta a vállát, a másik kezével pedig a bal halántékához nyúlt. Határozottan úgy érezte, hogy csillagokat lát.

Miközben sűrűn pislogott, halk nevetésre lett figyelmes a háta mögött. A kárörvendő hangból azonnal tudta, ki az, de azért hátra fordult, hogy megnézzze. A karja alatt odapillantva Lasht látta meg körülbelül másfél méterre tőle. A fiú világosszőke haja vizes volt, utcai ruhája kifogástalan, mosolya hideg.

- Micsoda lúzer vagy!

John visszafordult, és a tornaszőnyegre szegezte a tekintetét. Nem igazán törődött vele hogy a fiú szemtanúja volt, amikor fejbe kólintotta magát. Már többször is láthatta az edzések során, ezért nem jelentett újabb megaláztatást.

Istenem... Bárcsak kitisztulna a látása! Megrázta a fejét, kinyújtotta a nyakát... és megpillantott egy másik nuncsakut a szőnyegen. Csak nem Lash vágta hozzá?

- Senki nem szeret téged, John. Miért nem mész már el? Ja persze, akkor nem tudnád üldözni a testvéreket. És hát akkor mit is csinálnál egész nap?

A fiú nevetését hirtelen egy dühös morgás szakította félbe.

- Ne mozdulj, szőke, csak akkor, ha levegőt veszel!

Egy hatalmas kéz jelent meg John előtt, amikor felnézett. Zsadist állt előtte teljes harci öltözetben.

Reflexszerűen megfogta a felé nyújtott kezet, amely könnyedén felhúzta a földről.

A vámpír fekete szeme résnyire szűkült, és haragot sugárzott.

- A busz már itt van, szedd össze gyorsan a holmidat! Az öltöző előtt találkozunk.

John átfutott a szőnyegeken, mert arra gondolt, ha egy olyasvalaki mond neki valamit, mint Zsadist, jobb, ha minél gyorsabban megcsinálja. Amikor azonban odaért az edzőterem ajtajához, visszanézett.

A harcos megragadta Lasht a nyakánál fogva, és a levegőbe emelte. Lába ernyedten himbálózott a tornaszőnyeg fölött. Zsadist arca halálosan komoly volt.

- Láttam, hogy te dobtad meg a fiút a nuncsakuval, és ezért legszívesebben itt helyben megölnélek, de nincs kedvem magyarázkodni a szüleidnek. Azt ajánlom, nagyon figyelj rám, öcskös! Ha *még egyszer* ilyet csinálsz, a saját kezemmel válok ki a szemed, és megetetem veled, megértetted?

Válaszként Lash szája megmozdult, de úgy működött, mint egy egyirányú szelep. A levegő bement rajta, ki azonban semmi nem jött. Aztán összehúszta magát.

- Ezt igennek veszem – mondta Zsadist, és ledobta a földre.

John nem maradt ott tátani a száját. Berohant az öltözőbe, megfogta a sporttáskáját, és egy pillanattal később, már az ajtó előtt állt a folyosón.

Zsadist már várta.

- Menjünk!

John követte a harcost ki a parkolóba a buszhoz, és közben azon törte a fejét, hogy köszönhetné meg neki. Ekkor azonban Zsadist megállt a busz ajtajánál, és szinte fellökte a fiút a járműbe, majd ő is felszállt.

A diákok mindegyike rémulten összehúzta magát a helyén. Különösen akkor, amikor Zsadist elővette az egyik törét.

- Mi ide ülünk – mondta Johnnak, és a fegyver fekete pengéjével az első két ülésre mutatott.

Jó, oké. Rendben. Ez jó lesz.

John odapréselte magát az ablakhoz, miközben Zsadist elővett egy almát a zsebéből, és leült a fiú mellé.

- Még várunk valakire – szólt oda a sofőrnek. – John és én pedig az utolsó megálló leszünk.

A volán mögött ülő *hűséges* bólintott.

- Természetesen, uram. Ahogy parancsolja.

Lash lassan felmászott a buszra. Nyakán a vörös folt feltűnően elcsúfította fehér bőrét. Amikor megpillantotta a vámpírt, megbotlott.

- Feltartasz minket, öcskös – mondta neki Zsadist, és a késsel belevágott az almába. – tedd le végre valahová a feneked!

Lash azt tette, amit mondtak neki.

Senki nem szólt egy szót sem, amikor a busz elindult. Főleg, amikor a válaszfal elhúzódott a sofőr mögött, és egy helyre zárta őket össze.

Zsadist úgy hámozta az almát, hogy a héja nem szakadt el. Addig kígyózott lefelé, amíg le nem ért a földre. Amikor kész lett, a térdére fektette a zöld csíkot, levágott egy darabot az almából, és a tör hegyére szúrva John felé nyújtotta. A fiú két ujjával levette róla, bekapta és megette, miközben Zsadist vágott egy darabot magának is, és a késre szúrva a szájához emelte. Így folytatták az evést felváltva, amíg az alma vékony csutka nem lett.

Zsadist foga a megmaradt magházat és a héját, és beledobta a válaszfal mellett álló szemetesbe. Aztán megtörölte a tör a nadrágjában, és elkezdte a levegőbe dobálni. Az egész út alatt végig ezt csinálta. Amikor megérkeztek az első megállóhoz, és kinyílt a válaszfal, hossz ideig senki nem mozdult. Végül két fiú gyorsan leszállt a járműről.

Zsadist fekete tekintete követte őket, és olyan feszülten figyelte mindkettőt, mintha az emlékezetébe akarná vésni az arcukat. És mindeközben folyamatosan dobálta a levegőbe a tör. A fekete penge megcsillant a fényben, a hatalmas tenyér pedig minden dobásnál ugyanott kapta el a markolatot, még akkor is, amikor a fiúkat nézte.

Ez történt minden megállónál, amíg már csak John és ő maradt a buszon.

Amikor a válaszfal bezáródott, visszatette a tör a fegyvertartóba, és átült a szemben lévő helyre. Háttal nekitámaszkodott az ablaknak, és lehunyta a szemét.

John jobban ismerte annál, sehogyz azt higgye, alszik. A légzése nem változott, vagyis nem pihent egy pillanatra sem. Csak nem volt kedve beszélgetni.

John elővette a jegyzetfüzetét és a tollat. Szép betűkkel ráírt valamit, majd kettéhajtotta a papírt, és a kezébe fogta. Meg kellett köszönnie valahogy. Muszáj volt valamit tennie még akkor is, ha Zsadist nem tudott olvasni.

Amikor a busz megállt, és a válaszfal elhúzódott, John otthagyta a papírt a férfi mellett az ülésen. Nem próbálta meg odaadni neki, és arra is ügyelt, hogy ne nézzon fel rá, amikor lemegy a jármű lépcsőjén, és átsétál az úton. A ház előtt azonban megállt, és figyelte, ahogy a busz elhajt, bár a hó sűrűn hullott a fejére és a táskájára.

Amikor a busz tovább hajtott a készülődő viharban, Zsadist tűnt elő mögüle az utca túloldalán. Mutató- és középsőujja között tartva felemelte a papírlapot, egyet bólintott, majd zsebre tette, és láthatatlanná vált.

John sokáig nézte azt a helyet, ahol a harcos állt. Lassan kövér hópelyhek takarták be csizmás lábának nyomát.

A garázsajtó hangos zúgással kinyílt John mögött, és tolatva megjelent a Range Rover. Wellsie lehúzta az ablakot. Hosszú vörös haját feltűzte a feje tetejére. Barna sídzsakit viselt. Az utastérben teljes erővel ment a fűtés, legalább olyan hangosan, mint a motor zúgása.

- Szia, John! – Kinyújtotta felé a kezét, ő pedig megfogta. – Nem Zsadistot láttam az előbb? A fiú bólintott.

- Mit keresett itt?

John letette a földre a táskát, és mutogatni kezdett.

Elkísért hazáig a busszal.

Wellsie a homlokát ráncolta.

- Jobb lenne, ha távol tartanád magad tőle, rendben? Sok tekintetben... veszélyes. Érted, mire gondolok?

Az igazat megvallva, ő nem volt ebben olyan biztos. Azt meg kell hagyni, hogy a külsejét tekintve a mumus hozzá képest kellemes délután játszópajtás lehetett volna, ám nem volt annyira gonosz, mint amilyennek tartották.

- Egyébként, útközben felveszem Sarelle-t. Kisebb probléma merült fel az ünnepség szervezésében, és elvesztettük az összes almánkat. Együtt felkeresünk néhány spirituális segítőt, és kitaláljuk, mit lehet tenni ilyenkor, ennyire közel a nagy eseményhez. Van kedved velünk jönni?

John megrázta a fejét.

Nem akarok elmaradni a harci stratégia házi feladatommal.

- Akkor jó – mosolygott rá Wellsie. – Hagytam neked egy kis rizst és gyömbéres szószt a hűtőben.

Köszönöm! Majd kilyukad a gyomrom.

- Gondoltam, hogy éhes leszel. Viszlát később!

John integetett neki, miközben az autó kitolatott az utcáig, és elhajtott. Amikor a fiú felment a bejárati ajtóig, látta, milyen mély barázdákat hagyott a friss hóban a hólánc, amit Tohr szerelt fel a Roverre.

41. fejezet

- Itt álljon meg! – O még azelőtt kinyitotta az Explorer ajtaját, mielőtt a terepjáró lefékezett volna a Thorne sugárút elején. Egy pillanatra felnézett a dombra, aztán egy olyan igazi "ébredjen-már-fel-végre" tekintetet vetett a volán mögött ülő bétára.

- Körözzön itt a környéken addig, amíg nem hívom! Aztán jöjjön a 27-es szám elé, de ne forduljon rá a kocsifeljáróra, hanem hajtson tovább! Úgy ötvenméternyire a bejáratától van egy beszögellés a kőfalban. Ott várjon meg! – A béta bólintott, mire O felcsattant. – Ha ezt elszúrja, esküöm, hogy visszaküldöm az Omega elé!

Nem várta meg, hogy az alantas válaszul valami "ne-aggódjon-bízhat-bennem" szarságot makogjon. Kilépett a járdára, és felsietett a meredek emelkedőn a házhoz. Ahogy futott, olyan volt, mint egy mozgó fegyverraktár. A testére aggatott fegyverekkel és robbanóanyagokkal úgy nézett ki, mint egy katonai karácsonyfa.

Elsétált a 27-es szám oszlopa előtt, és benézett a kocsifelhajtóra, amely beleveszett a semmibe a távolban. Ötven métert ment, amikor odaért ahhoz a beugróhoz, ahová a bétát rendelte, hogy felvegye a kocsival. Három futólépés után a levegőbe emelkedett, és mint Michael Jordan, felkapaszkodott a háromméteres kőfal tetejére. A magasság nem okozott neki különösebb gondot, csak az, amikor a keze hozzáért a kerítés tetejéhez. Erős áramütés futott végig a testén. Ha ember lett volna, azonnal megégett volna, de még így gyilkosként is annyira nagy hatással volt rá, hogy egy rövid ideig nem kapott levegőt. Nagy nehezen azért felhúzta magát a kőfal tetejére, és leugrott a másik oldalon.

A biztonsági fények felkapcsolódtak, ő pedig egy juharfa mögé rejtőzött, és elővette a fegyverét, majd csőre töltötte. Felkészült arra, hogy kutyák fognak rárontani, és kész volt golyót röpíteni beléjük. Várta az ugatást, de nem jött. Nem látta az izgatott fények kapkodását a házban, és nem hallotta a biztonsági őrök sietős lépteit sem.

Várt még néhány percig, az alatt felmérte a terepet. A ház hátulja is nagyon előkelő volt, csupa vörös téglá és fehér szegély, széles teraszok, valamint erkélyek a második emeleten. A kert is lenyűgöző volt. *Istenem...* Egy ekkora hatalmas méretű helynek az éves fenntartási költsége valószínűleg több volt, mint amennyit egy átlag állampolgár tíz év alatt keresett.

Ideje lenne beljebb menni. O átment a fűvön és összegörnyedve, a fegyverét az oldala mellett tartva, a ház felé lopakodott. Amikor a fal mellé ért, örömmámor fogta el. Az ablakra, amely mellett állt, sín volt felerősítve a hosszanti oldalak mentén, a tetején keresztben pedig egy diszkrétén elrejtett dobozszerű tartó.

Felhúzható acélredőnyök! Úgy tűnt, minden ajtóra és ablakra ilyen volt felszerelve.

Északkeleten, ahol a lakosoknak nem kellett trópusi viharoktól vagy hurrikánoktól tartaniuk, csak egyfajta háztulajdonos szereltetett fel ilyesmit minden egyes üvegezett felületre a házán: az, aki védeni akarta magát a naptól.

Itt vámpírok laktak.

Éjszaka lévén a redőnyök fel voltak húzva, ezért O belesett az ablakon. Odabent sötét volt, ami nem sok jót ígért, de O-t ez sem tántorította el attól, hogy bemenjen.

A kérdés csak az volt, hogy törjön be. Az egyértelműen látszott, hogy az egész ház alaposan be van riasztózva, és hangérzékelőkkel is rendesen el van látva. Abban is biztos volt, hogy aki áramot vezetett a kerítésbe, nem elavult rendszert használt. Ez itt a legfejlettebb technológia volt.

O úgy vélte az lesz a legokosabb megoldás, ha elvágja az áramellátást, amely a házat táplálja, ezért elindult felkutatni az épülethez vezető fővezetékét. Hamarosan meg is találta a főkábel egy hat férőhelyes garázs mögött. Be volt építve egy nagy építménybe, amelyben három klímaegység, egy szellőztető rendszer és egy tartalék generátor is helyet kapott. A fővezeték vastag, fémmel bevont kábel volt, amely a földből bukkant elő, és számos kisebb, a házhoz tartó vezetékre ágazott szét.

O elhelyezett egy rövid gyújtózsínórú, C4-es plastik robbanóanyagot a kábel alá, majd egy másik ugyanolyat a generátorhoz. A garázs mögé lépve távirányítással felrobbantotta mindkettőt. Két kisebb robbanást lehetett hallani, valamint egy villanást, aztán a füst hamar széteszlott.

O várt egy ideig, hogy megnézzze, jön-e valaki. Senki nem jött. Hirtelen ötlettől vezérelve bekukkantott a garázsba. Két hely üres volt, a többiben pedig nagyon szép autók parkoltak. Olyan elegánsak, hogy meg sem tudta állapítani, milyen márkájúak.

Miután elvágta az áramellátást, megkerülte az épületet, és szemből vette szemügyre. Közben mindvégig a homlokzat előtt futó sövény mellett rejtőzködött. Az üvegezett szárnyas ajtó tökéletes volt a behatoláshoz. Kesztyűs öklével betörte az egyik szárnyon az üveget, majd kinyitotta a zárat. Miután belépett a házba, becsukta maga mögött az ajtót. Nagyon *fontos* volt, hogy a riasztó miatt minden nyílászáró újra zárt állapotba kerüljön, arra az esetre, ha a tartalék generátor bekapcsolna... *Szentséges... isten!*

Az ajtókra lítiumakkumulátorral működő záruk voltak szerelve... amely azt jelentette, hogy nem kellett hozzájuk áram. És... *a francba*... éppen egy lézersugár kellős közepén állt. *Jézusom!* Ez aztán tényleg a legmagasabb szintű technológia... olyan, mint amilyen a Szépművészeti Múzeumban, a Fehér Házban vagy a római pápa lakosztályában van.

Csak azért tudott bejutni az épületbe, mert valaki éppen ezt akarta elérni.

Hallgatózott. Néma csend. Talán csapda?

Kővé dermedve állt, mintha jéggégé fagyott volna, alig vett levegőt is, majd megnézte, hogy a fegyvere rendben van-e. Elindult a házban, és szobáról szobára járt. Olyan volt minden, mintha valami divatmagazinban látná. Legszívesebben széthasogatta volna a festményeket a falon, leszakította volna a csillárt a mennyezetről, és összetörte volna az elegáns asztalok és székek vékony lábát. Szerette volna elégetni a függönyöket és odapiszkítani a szőnyegre. Tönkre akart tenni mindent, mert gyönyörű volt, és mert ha a felesége valaha is itt lakott, azt jelentette, hogy sokkal gazdagabb volt nála.

Belépett egy tágas helyiségbe, talán a nappali szobába, és földbe gyökerezett a lába.

A falon, egy díszes aranyozott keretben megpillantotta a felesége portréját... A festményen fekete selyemszalagok lógtak. A kép alatt a márványtetejű asztalkán egy aranykehely állt fejjel lefelé fordítva, mellette egy fehér négyzet alakú kendőn három sorban tíz-tíz kő feküdt kiterítve. Huszonkilenc közülük rubin volt, a harmincadik, az utolsó, a bal alsó sarokban, fekete.

Ez a rituálé eltért attól a keresztény szarságtól, amelyben emberként nevelkedett, de annyit azért kitalált, hogy ez a feleségének állított emlék volt.

A gyomra felkavarodott, hányinger tört rá.

A felesége meghalt!

- Ne nézz már így rám! – dörögte Phury, miközben a szobában sántikált. Az oldala úgy fáj, mint a fene, de próbált felkészülni arra, hogy kimegy, Butch aggódó tyúkanyó-tekintete azonban nem sokat segített rajta.

A rendőr megrázta a fejét.

- Orvoshoz kellene menned, nagyfiú!

A tény, hogy a zsarunak igaza volt, csak még jobban feldühítette.

- Dehogyan kellene.

- Hát, ha a díványon akarod tölteni az estét, akkor nem is. De ha harcolni akarsz? Ugyan már haver! Ha Tohr tudná, hogy ilyen állapotban akarsz kimenni, leharapná a fejedet.

Ez igaz volt.

- Nem lesz semmi baj, csak egy kicsit be kell melegítenem.

- Naná, a nyújtás rengeteget segít azon a lyukon a májadbán. Vagy tudod mit, hozhatok egy kis izomlazító krémet, és kimasszírozhatnám belőle. Na? Klassz terv, nem igaz?

Phury ránézett a szoba másik végéből, mire Butch felvonta az egyik szemöldökét.

- Az agyamra mész, zsaru!

- Nem mondom! Vagy mit szólsz ehhez... ordíthatsz rám, amíg elviszlek Havershöz.

- Nincs szükségem kísérőre.

- De ha én viszlek oda, akkor legalább biztosan tudnám, hogy elmentél. – Butch kivette a zsebéből az Escalade kulcsát, és meglóbálta a levegőben. – Különben is, remek taxisofőr vagyok. Kérdezd csak meg Johnt!

- Nem akarok odamenni.

- Nos... ahogy Vishous megfogalmazta, az egyik kezeden az van, amit akarsz, a másikban pedig egy nagy rakás szar. Nézd meg, melyikkel mész valamire!

Rehvenge leparkolt a Bentleyvel Havers és Marissa háza előtt, és óvatosan felsétált a bejárati ajtó elé. Megemelte a súlyos, oroszánfejű kopogtatót, majd elengedte. A hang visszhangzott. Egy *hűséges* szinte azon nyomba kinyitotta az ajtót, és bevezette a fogadószobába.

Marissa felállt a selyemkanapéről. Rehvenge meghajolt előtte, miközben odaszólt a szolgának, hogy nem veszi le a kabátját. Amikor kettesben maradtak, Marissa odaszaladt hozzá, karját felé nyújtotta, hosszú, halványsárga ruhája pedig fátyolködként libegett mögötte. Rehvenge megfogta mindkét kezét, és a szájához emelte.

- Rehv... annyira örülök, hogy felhívtál. Nagyon szeretnénk segíteni.

- Hálás vagyok, hogy befogadjátok Bellát.

- Szívesen látjuk, ameddig csak szükséges. Bár nagyon szeretném, ha elmondanád, mi a baj.

- Semmi, csak veszélyes időket élünk.

- Ez igaz. – Marissa a homlokát ráncolta, és körülnézett a szobában. – Nincs itt veled?

- Itt találkozunk. Nemsokára. – Ránézett az órájára. – Igen... kicsit korán érkeztem.

Megfogta a lány kezét, és odavezette a kanapéhoz. Amikor leültek, cobolyprém kabátjának egyik szárnya a lány lábára terült. Marissa megsimogatta, és elmosolyodott. Egy ideig mindketten hallgattak.

Rehvenge rájött, alig várja már, hogy találkozzon Bellával. Igazság szerint... ideges volt.

- Hogy érzed magad? – kérdezte a lánytól, hogy egy kicsit elterelje hűgáról a gondolatait.

- Ja, úgy érted... azután, hogy... - pirult el Marissa. – Jól. Nagyon jól... Köszönöm.

Rehvenge-nek nagyon tetszett a lány. Olyan csendes volt és szelíd. Félénk, visszahúzódó, bár ő volt a faj egyik legszebb teremtménye, és ezt mindenki tudta. Istenem, sehogy sem értette, hogy volt képes Wrath megtagadni magától.

- El fogsz még jönni hozzám? – kérdezte a férfi halkan. – Hajlandó lennél máskor is inni belőlem?

- Igen – felelte Marissa lesütött szemmel. – Ha megengeded nekem.

- Már alig várom – dörögte a férfi. Amikor a lány szemébe nézett, kényszerítette magát, hogy elmosolyodjon, bár nem sok kedve volt hozzá. Abban a pillanatban valami mást szeretett volna csinálni a szájával, amely egészen biztos felzaklatta volna a lányt. Még szerencse, hogy beadta magának a dopamint, gondolta. – Ne aggódj, *tahlly*! Tudom, hogy csak az ivásról van szó.

Marissa figyelmesen végigmérte, aztán bólintott.

- És ha... neked is szükséged lenne arra, hogy ígyál...

Rehv lehajtotta a fejét, és miközben félig lecsukott szemhéja alól felnézett rá, erotikus képek villantak át az agyán. A lány ijedten visszahőkölt, nyilvánvalóan megrémült az arckifejezésétől, amin a férfi nem is lepődött meg. Marisa képtelen lenne mit kezdeni azzal a beteges állapottal, amelybe került.

Felemelte a fejét.

- Ez rendkívül nagylelkű gesztus tőled, *tahlly*, de ez a dolog maradjon inkább csak egyoldalú kettőnk között.

Marissa arcán megkönnyebbülés tükröződött. Ekkor megszólalt a férfi mobiltelefonja. Rehvenge kivette a zsebből, és megnézte a hívásazonosítót. A szíve nagyot dobban. A ház biztonsági kameráját figyelő személyzet hívta.

- Megbocsátasz egy pillanatra?

Amikor meghallotta, hogy egy betolakodó átmászott a falon, beindított egy sor mozgásérzékelőt a hátsó udvaron, majd elvágta az áramellátást, és meghagyta az embereinek, hogy kapcsoljanak ki minden riasztót a házban. Bárki hatolt is be az épületbe, azt akarta, hogy ott maradjon.

Miután találkozott Bellával, azonnal hazamegy.

- Valami baj van? – kérdezte Marissa, amikor a férfi összecsukta a telefont.

- Nem, nem. Minden rendben van. – *Éppen ellenkezőleg.*

Ekkor kopogás hallatszott a bejárati ajtón, és Rehvenge megdermedt.

Egy *hűséges* sétált el a fogadószoba előtt, hogy kinyissa az ajtót.

- Szeretnéd, hogy magatokra hagyjalak benneteket? – kérdezte a lány.

Az épület ajtaja kinyílt. Majd bezáródott, aztán halk beszélgetés hangja szűrődött be. Az egyik a *hűségesé*, a másik... Belláé.

Rehvenge a botjára támaszkodva lassan felállt a kanapéról, és ekkor Bella jelent meg az ajtóban. Kék farmert és fekete dzsekit viselt, hosszú barna haja fényesen hullott a vállára. Élettelennek és... egészségesnek tűnt. Arcán azonban nyomot hagyott az eltelt idő, a feszültség és az aggodalom új barázdákat rajzolt a szája köré.

Rehvenge azt várta, hogy odaszalad hozzá, Bella azonban csak állt, és nézte... elszigetelten, megközelíthetetlenül. Vagy még mindig a történetek hatása alatt volt, és nem tudott reagálni a külvilágra maga körül?

Rehv szeme megtelt könnyel, amikor a botját a földre szúrta, és megindult felé. Úgy sietett, ahogy csak tudott, bár nem érzékelte a finom szőnyeget a lába alatt. Nem kerülte el figyelmét a döbbenet a húga arcán, amikor magához ölelte.

Szentséges szűz! Annyira szerette volna érezni azt, amikor a karjaiba zárta. Aztán eszébe jutott, nem is tudja, vajon Bella viszonzta-e az ölelést. Nem akarta kényszeríteni, ezért nagy nehezen elhúzózkodott tőle.

Leengedte a karját, Bella azonban még mindig fogta az övét. Nem mozdult, csak állt előtte.

Rehv megint megölelte.

- Ó... istenem, Rehvenge... - szólalt meg Bella, és megborzongott.

- Nagyon szeretlek, hugicám – felelte Rehvenge elhaló hangon, és abban a pillanatban nem szégyellte, hogy nem tud erős férfiként viselkedni.

42. fejezet

O kilépett a ház főbejáratán, és nyitva hagyta maga mögött az ajtót. A hópelyhek kavarogtak a hideg éjszakai szélben, miközben a kocsifelhajtón az utca felé sétált.

A portré még mindig lelki szeme előtt lebegett, nem tudott tőle szabadulni. Megölte a kedvesét. Annyira megverte, hogy belehalt. Istenem... el kellett volna vinnie egy orvoshoz. De az is lehet, hogy még most is élne, ha a sebhelyes testvér nem rabolta volna el... Lehet, hogy azért halt meg, mert elszállították.

Akkor végül is ő ölte meg? Vagy tovább élt volna, ha ott marad vele az erdei központban? Mi lett volna, ha... *Ó, a fenébe!* Nincs semmi értelme feltételezésekbe bonyolódni. A nő meghalt, ő pedig nem tudja eltemetni a testét, mert az az átkozott testvér elrabolta tőle. Ennyi. Pont.

Hirtelen egy autó fényszóróját pillantotta meg. Amikor közelebb ért, látta, hogy a fekete terepjáró a kapu előtt állt meg.

Az az átkozott béta! Mi a francot művel? Még fel sem hívta, hogy jöjjön érte, és különben is rossz helyen állt meg. Várjunk csak egy percet! Hiszen ez az autó nem is az Explorer, hanem egy Range Rover.

O végigfutott a havon, de végig az árnyékban maradt. Néhány méterre volt már csak a kaputól, amikor a Rover ablaka lehúzódt.

Hallotta, hogy egy női hang azt mondja.

- Mindazok után, ami Bellával történt, nem tudom fogad-e majd bennünket az anyja. Mindenesetre azért tehetünk egy próbát.

O a kapuhoz lépett, elővette a fegyverét, és elbújt az egyik oszlop mögött. A nő vörös haján megcsillant a holdfény, amikor kihajolt az autóból, és megnyomta a kaputelefon gombját. Mellette egy másik nő ült, neki rövid, szőke haja volt. A szőke mondott valamit, mire a vörös hajú elmosolyodott, és kivillantotta a szemfogát.

Amikor megint megnyomta a gombot a kaputelefonon, O hangosan odakiáltott.

- Nincs itthon senki.

A vörös hajú felnézett. Egyenesen a Smith & Wesson csővébe.

- Sarelle, *menekülj!* – sikoltotta.

O meghúzta a ravaszt.

John annyira mélyen belemerült a harci stratégia tananyagba, hogy úgy érezte, mindjárt szétrobban a feje a nagy szellemi megerőltetéstől, amikor valaki kopogott a hálósobájába ajtaján. Füttyntett egyet anélkül, hogy felnézett volna a könyvből.

- Szia, fiam – mondta Tohr. – Hogy megy a tanulás?

John a feje fölé emelte a karját, és azt mutogatta.

Jobban, mint a fizikai edzés.

- Amiatt ne aggódj! Majd belejössz.

Talán.

- Nem, komolyan mondom. Én is ugyanilyen voltam az átváltozásom előtt. Higgy nekem, bele fogsz rázódni!

John elmosolyodott.

Korán jöttél ma haza.

- Éppen most készültem visszamenni a központba, mert van némi adminisztrációs munkám. Nincs kedved velem tartani? Folytathatnád a tanulást az irodámban.

John bólintott, felvett egy pulóvert, majd összehajlította a könyveit. Jót fog tenni neki a környezetváltozás. Álmos volt, pedig még hátra volt huszonkét oldal tanulnivaló. Nagyon jó ötletnek tűnt, hogy eltávolodjon az ágy közeléből.

Az előszoba felé tartottak, amikor Tohr hirtelen megszédült, és a falhoz dőlt. A kezét a szívére szorította, és levegőért kapkodott.

John azonnal megfogta, és megrémült a férfi arcának színétől. Szabályszerűen szürke lett.

- Jól vagyok... - dörzsölte meg Tohr a mellkasát. Az arca összerándult, aztán vett egy nagy levegőt a száján keresztül. – Nyugi, csak... valami kis fájdalom, vagy ilyesmi. Biztos a vacsora miatt, amit hazafelé bekaptam az egyik olcsó mexikói étteremben. Nincs semmi baj.

Kivéve, hogy nagyon sápadt volt, és gyenge. Leértek a garázsba, és odamentek a Volvóhoz.

- Azt mondtam Wellsie-nek, hogy ma menjen a Range Roverrel – mondta Tohr, miközben beültek a kocsiba. – Feltettem rá a hóláncot is. Nem szeretem, ha havas úton vezet. – Úgy tűnt, csak azért beszél, hogy mondjon valamit. A szavakat hadarva, nehezen préselte ki magából. – Mindig azt mondja, hogy túlságosan aggódom miatta.

Biztos vagy benne, hogy elmenjünk? – mutogatta John. – *Betegnek látszol.*

Tohr egy pillanatig habozott, majd beindította az autót, de közben folyton a mellkasát dörzsölgette a bőrdzseki alatt.

- Persze! Dehogy! Nincs semmi baj. Nem nagy ügy.

Butch figyelte, ahogy Havers biztos kézzel kezelésbe veszi Phuryt, és eltávolítja róla a kötést. A vámpír láthatóan nem örült annak, hogy ebben a helyzetben ő a páciens. Ahogy ott ült a vizsgálóasztal tetején, félmeztelenül, hatalmas teste szinte megtöltötte a kis helyiséget, és olyan mogorva volt, mint egy emberevő óriás. Mintha csak egy Grimm-meséből lépett volna elő.

- Ez nem úgy gyógyult, ahogyan kellett volna – jelentette ki Havers. – Azt mondta, tegnap este sérült meg, ugye? Akkor mostanra már össze kellett volna fornia. Ehelyett még csak össze sem zárult a seb széle.

Butch egy "na-ugye-megmondtam" pillantást vetett Phuryre.

A testvér válaszul némán azt formálta szájával, *"Menj a fenébe!"*, aztán azt dörögte.

- Jó ez így.

- Nem, uram, nem jó. Mikor ivott utoljára?

- Nem tudom. Egy ideje. – Phury kinyújtotta a nyakát, és megnézte a sebet. Felvonta a szemöldökét, mintha meglepődött volna azon, milyen csúnyán néz ki.

- Sürgősen innia kellene. – A doktor feltépet egy gézcsomagot, és betakarta vele a vágást. Miután ragasztószalaggal lerögzítette a vastag fehér négyzetes lapot a seben, azt mondta. – Még hozzá még ma este.

Havers levette a gumikesztyűt a kezéről, és beledobta egy veszélyes hulladékot tároló szemetesbe, majd valamit feljegyzett egy kartonra. Az ajtónál tétován megállt.

- Van olyan, akihez tudna fordulni?

Phury megrázta a fejét, miközben visszavette az ingét.

- De megoldom. Köszönöm, doki!

Amikor Butchsal kettesben maradtak, a rendőr megszólalt.

- Hová vigyelek, nagyfiú?

- A belvárosba. Ideje vadásznom.

- Még mit nem! Te is hallottad a sztetoszkópos fickót, ugye? Vagy azt hiszed, hogy csak viccelt?

Phury lecsúszott a vizsgálóasztalról, acélbetétes csizmája hangos koppanással ért földet. Elfordult, és a fegyvertartóját kereste.

- Nézd, zsaru, időbe telik, amíg előkerítek valakit – mondta. – Mivel nem szoktam... szóval, mert olyan életet élek, amelyet, csak bizonyos nőkhöz tudok fordulni, és velük előbb beszélnem kell. Tudod, hogy megkérdezzem, hajlandóak-e felajánlani nekem a vénájukat. A cölibátus néha megnehezíti a dolgokat.

- Akkor hívd fel őket most! Nem vagy elég jól ahhoz, hogy harcolj, és ezt te is tudod.

- Használj engem!

Butch és Phury egyszerre fordultak a hang felé. Bella állt az ajtóban.

- Nem akartam hallgatózni – mondta -, de nyitva volt az ajtó, és éppen ere sétáltam. A testvérem... most ment el.

Butch Phuryre pillantott. A vámpír olyan mereven állt, mint egy kőszobor.

- Mi változott meg? – kérdezte rekedt hangon.

- Semmi. Még mindig szeretnék neked segíteni, ezért kapsz tőlem még egy lehetőséget, hogy elfogadd.

- Tizenkét órával ezelőtt még nem voltál képes rá, hogy végigcsináld.

- De igen. Te voltál az, aki nem akarta.

- Végigsírtad volna az egészet.

Hűha. Ez már kezd túlságosan is személyessé válni, gondolta Butch, és az ajtó felé lopakodott.

- Kimegyek, és ott megvár...

- Maradj itt, zsarú! – mondta Phury. – Ha nincs kifogásod ellene.

Butch nagyot káromkodott magában, és körülnézett. Az ajtó mellett észrevett egy széket.

Leült rá, és próbált láthatatlannak tűnni.

- Zsadist...

Bella közbevetéssel, amitől Phury nem tudta befejezni a kérdését.

- Nem. Ez csak rólad szól. Nem róla.

Hosszú csend következett, aztán a levegőt valami sötét fűszeres illat töltötte meg, amely Phury testéből áradt. Mintha ezzel megkapta volna a választ, Bella belépett a helyiségbe, bezárta az ajtót, és feltúrta a ruhaujját.

Butch Phuryre pillantott, és látta, hogy az egész teste remeg, a szeme ragyog, mint a nap, az ágyéka pedig... Nos, a legjobb szó az volt rá, hogy kezdett izgalomba jönni.

Oké, ideje eltűnni innen...

- Zsarú, szeretném, ha itt maradnál közben. – Phury hangja inkább morgásra hasonlított.

Butch felnyögött, bár nagyon jól tudta, barátja miért nem akar kettesben maradni Bellával.

Olyan erotikus energiát sugárzott magából, mint egy feltüzelt csődör.

- Butch?

- Oké, maradok.

De nézni nem fogja. Szó sem lehet róla. Valamiért olyan érzése volt, mintha közvetlen közről kellene figyelnie, ahogy a barátja szeretkezik.

Cifra káromkodások közepette a térdére támaszkodott, fejét a kezébe hajtotta, és drága cipőjét bámulta.

Surrogó hangot hallott, mintha a papírvatta elmozdult volna, amikor valaki felült a vizsgálóasztalra. Aztán ruhasuhogás.

Majd csend.

A francba! Muszáj volt felnéznie.

Butch csak egy pillanatra akart odalesni, de ha az élete múlt volna raja, akkor sem tudta volna elfordítani a látványról a szemét. Bella fent ült az asztalon, lába oldalra lelógott, felfelé fordított csuklója a combján pihent. Phury éhesen, és egy szánalmas, elátkozott szerelmes pillantásával nézett fel rá, mielőtt térdre ereszkedett volna előtte. Remegő kezével megfogta a lány csuklóját és az alkarját, majd kinyitotta a száját, és kivillant szemfoga. Az átkozott olyan hosszúra nyúlt, hogy már be sem tudta csukni tőle a száját.

Egy szisszenéssel lehajtotta a fejét a lány karjára. Bella összerezzen, amikor beleharapott, bár fakó tekintete továbbra is mereven előreszegeződött a falra. Nem sokkal később Phury megrándult, felemelte a fejét, és felnézett rá.

Hű. Ez gyors volt.

- Miért hagytad abba? – kérdezte Bella.

- Mert te...

Phury Butchra nézett. A rendőr elvörösödött, lesütötte a szemét, és megint a cipőjére koncentrált.

A vámpír suttogva azt kérdezte.

- Véreztél már?

Butch megrándult. *Na ne!* Ez már tényleg túlzás.

- Bella, nem gondolod, hogy terhes vagy?

Szentséges isten! Ez állati kínos.

- Akarjátok, hogy kimenjek? – kérdezte Butch, remélve, hogy most már talán kizavarják a szobából.

Amikor mindketten egyszerre mondtak nemet, visszafordult a cipőjéhez, és tovább tanulmányozta.

- Nem hiszem – felelte a lány. – Tényleg nem... tudod. Úgy értem... már görcsölök. Ezután szokott jönni a vérzés, és aztán vége.

- Nem ártana, ha Havers megvizsgálja.

- Akarsz inni, vagy sem?

Még hosszabb csend. És újabb szisszenés. Amit egy halk nyögés követett.

Butch odaesett. Phury Bella csuklója felé hajolt, hatalmas testével teljesen maga alá temette a karját, miközben mohón szívta belőle a vért. Bella őt nézte. A következő pillanatban, a másik kezével megsimogatta a férfi sokszínű haját. Érintése gyengéd volt, szemében könny reszketett.

Butch halkán felállt a székről, és kiosont a helyiségből, magukra hagyva őket. A szomorú bizalmasság, ami kettőjük között játszódomott le, nem tartozott másra.

A folyosón nekidőlt a falnak, és bár nem volt többé szemtanúja az eseménynek, még mindig a történetek hatása alatt állt.

- Szia, Butch.

A hangra felkapta a fejét. Marissa állt a folyosó másik végén.

Jóságos ég!

Ahogy a lány közeledett felé, érezte, hogy friss óceánillat beleivódik az orrába, az agyába, a vérebe. A lány feltűzve viselte a haját, hosszú halványsárga ruhája összeszűkül a melle alatt.

Jézus... A legtöbb szőke hajú nő holtápadtnak tűnt volna ebben az öltözkében, ő azonban valósággal sugárzott.

Butch megköszöörülte a torkát.

- Szia, Marissa. Mi újság?

- Jól nézel ki.

- Köszönöm. – A lány is káprázatosan festett, de ezt a megjegyzést bölcsen megtartotta magának.

A fenébe, olyan érzés, mintha szíven szúrták volna, gondolta. *Igen...* Erre a nőre nézni, és egy tizenöt centis szöveget elviselni a mellkasában, lényegében ugyanaz az érzés volt.

A francba! Nem tudott másra gondolni, csak arra, amikor a lány beszállt a Bentleybe a mellé a férfi mellé.

- Hogy vagy mostanában? – kérdezte Marissa.

Hogy hogy van? Az elmúlt öt hónapban olyan lett, mint egy félkómás idióta.

- Jól. Nagyon jól.

- Butch, én...

A férfi rámosolygott és kiegyenesedett.

- Figyelj, megtennél nekem egy szívességet? Kimegyek a kocsiba, és ott várom meg Phuryt.

Megmondanád neki, hogy hol vagyok, amikor végez? Köszönöm. Lesimította a nyakkendőjét, begombolta a zakóját, és összehúzta magán a kabátot. – Vigyázz magadra, Marissa!

Ezzel elindult a lift felé.

- Butch, várj!

Isten segítsen rajta, a lába megállt.

- Hogy... vagy mostanában? – kérdezte a lány.

Butch fontolóra vette, hogy hátrafordul, de úgy döntött, nem engedi, hogy a lány hatása alá kerüljön.

- Ahogy már mondtam, remekül. Köszönöm kérdésedet. Vigyázz magadra, Marissa!

A francba! Ezt már mondta.

- Szeretném... - kezdte a lány, de félbehagyta a mondatot. – Meglátogatnál? Néha?

Erre már muszáj volt hátranéznie. *Ó, szentséges szűz az égben...* Annyira gyönyörű volt!

Szinte királynői. Kifinomult beszédétől és előkelő viselkedésétől még inkább úgy érezte, hogy egy igazi lúzer, aki bármilyen drága ruhát is visel, csak bénán hebegni-habogni tud.

- Butch? Talán, néha... eljöhetnél... meglátogatni.

- Miért tenném?

Marissa elpirult, és láthatóan elbátortalanodott.

- Csak reméltem, hogy...

- Mit? Mit reméltél?

- Hogy talán...

- Mi?

- Hogy talán... meglátogatsz. Ha van időd. Talán eljössz, és... meglátogatsz.

Krisztusom! Hiszen már megtette, és a lány nem akarta látni, eszébe sincs még egyszer így megaláznia magát. Ez a lány, nő... akármi... olyan fájdalmat tudott neki okozni, mint senki más, és ebből köszöni szépen, nem kér többet. Különben is, Mr. Bentley nemsokára ott várja a hátsó ajtónál.

Ebben a pillanatban valami sötét, nagyon gonosz férfias része arra gondolt, vajon még mindig ugyanaz az érintetlen szűz-e, aki nyáron volt. Valószínűleg már nem. Annak ellenére, hogy még mindig félenken viselkedett, most, hogy már nem volt Wrath mellett, biztosan talált magának szeretőt. Ó, a fenébe, Butch első kézből tapasztalta meg, milyen csókot tud adni egy férfinak. Bár csupán egyszer történt meg köztük, akkora hatással volt rá, hogy a szenvedély hevében a szék karfáját is letépte. Hát igen... biztosan talált már magának valakit. Talán nem is egyet. És megmutatta nekik, mit tud.

Amikor Marissa szólásra nyitotta tökéletes, rózsaszínű, átkozott száját, beléfojtotta a szót.

- Nem, nem foglak meglátogatni. És ezt komolyan is gondolom. Remélem... vigyázol magadra.

Oké, ezzel már harmadjára mondta ugyanazt. Muszáj mielőbb eltűnnie, mielőtt negyedjére is elsüti.

Odalépett a lifthez. Valami csoda folytán, ahogy megnyomta a *felfelé* mutató gombot, az ajtó azonnal kinyílt. Belépett, és közben szándékosan nem nézett a lányra.

Amikor bezáródott előtte az ajtó, arra gondolt, Marissa talán még egyszer kimondta a nevét.

Persze, ahogy magát ismeri, lehet, hogy az egészet csak képzelte. Mert annyira szerette volna, ha...

Fejezd már be, O'Neal! Hallgass el, és szállj le a témáról végre!

Amikor kilépett a klinikáról, olyan gyorsan ment, hogy szinte már futott.

43. fejezet

Zsadist követte a magányos, fehér hajú *alantast* a belváros sikátorainak labirintusában. A gyilkos gyorsan mozgott a hóesésben, éber volt, folyton figyelt, zsákmányt keresett a bárókba sétáló vendégek között, akik az éjszakai élethez öltözötten mászkáltak a hidegben.

Zsadist nesztelenül osont mögötte, szinte lábujjhegyen. Közel, de nem túl közel. A hajnal gyorsan közeledett, és bár az éjszakának hamarosan vége lett, vágyott erre a gyilkolásra. Nagyon szerette volna eltávolítani az *alantast* a kíváncsiskodó emberi tekintetek elől...

A megfelelő pillant akkor érkezett el, amikor a férfi lelassított, és elgondolkozva méregette a Trade utca és a Nyolcadik utca kereszteződését. Csak egy pillanatnyi szünet volt, egy átmeneti belső tanácstalanság, hogy jobbra induljon-e vagy balra.

Zsadist villámgyorsan cselekedett. Láthatatlanná vált, és közvetlenül a férfi mögött bukkant elő. Hátulról elkapta a gazember nyakát, és behúzta a sötétbe. Az *alantas* küzdeni kezdett ellene, és a harc hangja hamarosan arra hasonlított, mintha zászlók csattogtak volna a szélben. A két férfi ütötte-verte egymást, miközben a kabátjuk és a nadrágjuk suhogott a hideg téli éjszakában. A gyilkos hamarosan a földön feküdt, Zsadist pedig ránézett, és felemelte a törét. Amikor a fekete pengét belemártotta a vastag mellkasba, egy pukkanó hang és egy villanás kíséretében a test semmivé vált.

Zsadist felállt, de semmiféle elégtételt nem érzett. Olyan volt, mintha robotpilóta üzemmódban lenne. Éber volt, gyilkolásra kész, mégis, mintha valami ködös álomban mozgott volna.

Gondolatait csak Bella töltötte ki. Igazság szerint ennél sokkal többről volt szó. A lány hiánya mázsás súlyként nehezedett a szívére. Egész lénye megbénult, annyira hiányzott neki.

Szóval ilyen. A pletykák mégis igaznak bizonyultak. Egy szerelmes férfi a szerelme nélkül olyan, mintha halott lenne. Már korábban is hallotta ezt a hülyeséget, de sosem hitte el. Most azonban a saját bőrén tapasztalta meg, milyen kegyetlenül igaz.

Megszólalt a telefonja. Automatikusan felvette, hisz az ember ezt teszi, ha meghallja, hogy csörög. Kicsit sem érdekelt, ki van a vonal másik végén.

- Z, testvér – szólt bele Vishous. – Valami nagyon furcsa üzenetet kaptál a központi vonalon. Egy fickó akart beszélni veled.

- Név szerint engem akart?

- Őszintén szólva egy kicsit nehezen lehetett követni, mert olyan izgatottan hadart, de említette a sebhelyedet.

Bella bátyja lett volna? – gondolkozott Z. De most, hogy a lány elment tőlük, mi dolga lenne még vele?

Kivéve... hogy a húgát kiszolgáltatta a termékeny időszakban, mégsem volt előjegyezve semmilyen esküvő a naptárban. Na igen, ez elég ok arra, hogy egy báty felhúzza magát rajta.

- Milyen számot hagyott meg, hogy visszahívjam?

Vishous megadta neki.

- És azt a nevet mondta, hogy Ormond.

Akkor nyilvánvalóan nem Bella drágalátos testvére volt.

- Ormond? Ez emberi név.

- Nem tudom, de szerintem légy óvatos!

Zsadist befejezte a hívást, aztán rögtön tárcsázta is a számot, remélve, hogy jó sorrendben jegyezte meg őket.

Amikor a hívott felvette e telefont, nem köszönt, csupán mély férfihangon azt mondta.

- Nem az én hálózatomról hívsz, és a szám nem megjeleníthető. Gondolom, akkor csak te lehetsz az, *testvér*.

- És te ki vagy,

- Személyesen akarok találkozni veled.

- Bocsi, de nem szoktam randizni.

- Igen, el tudom képzelni, hogy nem lehet nagy sikered azzal az arccal, ami neked van. De engem nem a szex érdekel.

- Ezt örömmel hallom. Akkor ki a franc vagy?

- A keresztnévem David. Mond ez neked valamit?

Hatalmas düh öntötte el Zsadistot, és végül már csak a Bella hasába karcolt betűket látta maga előtt. Úgy megszorította a telefont, hogy majdnem szétroppantotta a kezében, de elhatározta, hogy nem cselekszik forró fejjel.

Kényszerítette magát, hogy lassan beszéljen.

- Attól tartok, nem, Davy. Nem frissítenéd fel az emlékezetemet?

- Elvettél valamit, ami az enyém.

- Elloptam volna a tárcádat? Azt hiszem, arra emlékeznék.

- A nőmet! – kiáltotta az *alantas*.

Zsadist testének minden porcikája egy csapásra életre kelt, és már nem tudta visszafojtani a dühös morgást, ami a torkából előtört. Elvette a telefont a szája elől, amíg a hang el nem halkult.

- ... mindjárt hajnalodik.

- Mit mondtál? – szólt ingerülten a telefonba. – Rossz a vonal.

- Azt hiszed, ez csak egy nyavalyás tréfa? – fröcsögte az *alantas*.

- Nyugi, nyugi, még a végén szívrohamot kapsz itt nekem!

A gyilkos tájékozott a dühtől, de lassan sikerült uralkodnia magán.

- Az est leszálltakor akarod veled találkozni. Sok megbeszélnivalónk van, neked és nekem, és nem akarom, hogy a hajnal sürgessen. Amúgy is sok dolgom volt az elmúlt néhány órában, és pihenésre van szükségem. Jut szembe, kinyírtam az egyik nőtöket, egy csini vöröset. Kapott egy golyót a szívébe. Egy pillanat alatt vége volt.

Ezúttal Zsadist morgása belehallatszott a telefonba. A gyilkos felnevetett.

- Ti, testvérek, olyan védelmezők vagytok! Akkor ehhez szólj hozzá! Elkaptam egy másikat is. Egy másik nőt. Rávettem, hogy megadja nekem ezt a számot, hogy fel tudjalak hívni. Nagyon készséges volt. Kis cuki szőkeség.

Zsadist megmarkolta az egyik tört.

- Hol akarsz találkozni velem?

Néhány másodperc szünet után az *alantas* azt mondta.

- Először a feltételeim. Természetesen azt akarom, hogy egyedül gyere, és erről a következőképpen fogok megbizonyosodni. – Zsadist egy nő nyöszörgését halotta a háttérben.

– Ha valamelyik emberem észreveszi, hogy bármelyik testvéred a közelben van, ennek a nőnek annyi. Mindössze egy telefonomba kerül. És csak hogy tudd, jó lassan fognak végezni vele.

Zsadist behunyta a szemét. Annyira elege volt már a halálból, a szenvedésből és a fájdalomtól! A sajátjából és a másokéból is. Az a szegény lány...

- Hol?

- A Lucas Square-i moziban a *Rocky Horror Picture Show* hatórási vetítésén. Ülj a hátsó sorba! Majd én megtalálalak.

A telefon elnémult, egy pillanattal később azonban újra megcsörrent.

Vishous szólt bele fojtott hangon.

- Baj van. Bella testvére megtalálta Wellsie-t a kocsifelhajtójukon. Gyere haza, Z! Azonnal.

John az íróasztal másik oldaláról figyelte, hogy Tohr leteszi a telefont. A férfi keze annyira remegett, hogy a kagyló sokszor odakoppant a készülékhez, amikor vissza akarta tenni a helyére.

- Biztos elfelejtette bekapcsolni a mobilját. Még egyszer megpróbálom otthon. – Felemelte a kagylót. Gyorsan tárcsázott, de elrontotta a számokat, ezért újra kezdte. Eközben folyton a mellkasát dörzsölgette. Az inge már teljesen összegyűrődött elől.

Üres tekintettel bámult maga elé a semmibe, miközben hallgatta, hogy az otthoni készülék kicsörög. John lépteket hallott a folyosón. Az iroda felé közeledek. Szörnyű előérzet hasított bele. Az ajtó felé pillantott, majd megint Tohrra.

A férfi is nyilvánvalóan meghallotta a súlyos hangokat. Kiejtette kezéből a telefont, és az az asztalra koppant. Az iroda csendjében hallatszott, ahogy a hívás kicsörög a vonal másik végén. Tohr szeme az ajtóra szegeződött, keze a szék karfáját szorította.

Amikor elfordult az ajtógomb, bejelentkezett az otthoni készülék üzenetrögzítője, és felhangzott Wellsie hangja a kagylóból.

- Szia, Wellsie és Tohr számát hívtad. Most nem tudunk a telefonhoz jönni...

Minden testvér a folyosón volt. Wrath állt a néma csoport elején, arca komor volt.

Hangos csattanást lehetett hallani. John odakapta a fejét, és látta, hogy Tohr felpattant a székről, amely hátradőlve a földre esett. Egész testében remegett, hóna alatt hatalmas izzadságfolt éktelenkedett.

- Testvérem – szólalt meg Wrath. Reszkető hangja szöges ellentétben állt ádáz arcával. A gyengesége rémisztő volt.

Tohr felnyögött, és még kétségbeesettebben dörzsölgette a mellkasát.

- Nem kellene itt lennetek... mindannyiótoknak. – Előrenyújtotta az egyik kezét, mintha ezzel el tudná küldeni őket, aztán hátrált egy lépést. Csakhogy nem volt hová mennie, és nekiütközött az egyik irattartó szerkenynek. – Wrath, ne... ura, kérlek, ne... ó, istenem! Ne mondd el! Ne mondd, hogy...

- Nagyon sajnálom...

Tohr hintázni kezdett előre-hátra, s közben úgy körözött a mellkasán, mintha mindjárt hányt volna ki. Annyira kis levegőket vett, hogy csuklani kezdett. Úgy tűnt, kifelé egyáltalán nem is fújja a levegőt.

John zokogásban tört ki.

Nem akart, de amikor rájött az igazságra, a fájdalom túlságosan nagy volt ahhoz, hogy elviselje. A kezébe temette az arcát, és folyton azt a képet látta maga előtt, ahogy Wellsie kitolat a garázból, mintha csak egy átlagos nap lett volna.

Amikor egy erős kéz felhúzta, és a mellkasához szorította, azt hitte, valamelyik testvér az. De Tohr volt. Ő préselte magához, annyira, hogy szinte belekapaszkodott.

Elkezdett valamit mormolni, mint aki megőrült. A szavak először gyorsan és érthetetlenül áradtak belőle, aztán lassan kezdtek értelmes gondolattá összeállni.

- Miért nem értesítettek? Miért nem hívott fel Havers? Telefonálnia kellett volna... Ó, istenem, a baba vitte el... Tudtam, hogy nem lett volna szabad teherbe esnie...

Hirtelen minden egy csapásra megváltozott az irodában, mintha valaki felkapcsolta volna a villanyt vagy a fűtést. John is érezte a változást, és Tohr is félbehagyta a mondatot, amikor neki is eljutott a tudatági.

Enyhített a szorításon.

- Wrath? Ugye... a baba volt?

- Vigyék ki a fiút!

John tiltakozóan megrázta a fejét, és vasmarokkal szorította meg Tohr derekát.

- Wrath? Hogy halt meg? – Tohr hangja színtelenné vált. Karját leengedte Johnról. – Most mondd el! Árudd el nekem, de azonnal, a francba!

- Vidd ki innen a fiút! – szólt a király ingerülten Phurynek.

John kapálózott, amikor Phury megfogta, és felemelte a földről. Vishous és Rhage Tohr két oldalára állt. Az ajtó bezáródott.

Az iroda előtt Phury letette a kölyköt a földre, de nem engedte el. Egy percig csend volt... aztán egy akkora üvöltés hangzott el, hogy még a levegő is megfagyott tőle.

A hatalmas energiahullám, ami ezt követte, olyan erős volt, hogy darabokra törte az iroda üvegajtáját. Phury a testével védte Johnt, miközben az üvegszilánkok a levegőben repkedtek.

A mennyezetbe épített lámpák a folyosón mindkét irányban egymás után felrobbantak. Először egy vakító villanással fellobbantak, majd szikrát szórtak a foglalatból, és örökre kihunytak. Az energia végighullámozott a betonföldön, és repedéseket hagyott maga után a falban.

Az összetört ajtó mögött John látta, hogy az irodában hatalmas forgószél kerekedett. A testvérek hátrálni kezdtek előle, karjukat az arcuk elé emelték, hogy védjék magukat. A bútorok körbe-körbe forogtak a levegőben, egy sötét központ körül, amely halványan Tohr fejére és testére emlékeztetett. Még egy rémisztő kiáltást lehetett hallani, és a tintaszerű folt eltűnt középről, a bútorok pedig leesetek a földre. A padló remegése is megszűnt. Már csak a papírlapok szállingóztak a levegőben, lágyan aláhullva, mint a hópelyhek egy baleset után.

Tohrmentnek nyoma veszett.

John kiszabadította magát Phury karjai közül, és az irodába szaladt. A testvérek figyelő tekintete előtt szájával elkeseredett, néma kiáltást formált.

Apa... Apa... Apa!

44. fejezet

Vannak napok, amelyeknek soha nincs vége, gondolta Phury sokkal később. És miután lement a nap, úgy tűnt, ez sem akar véget érni.

Az acélredőnyök felhúzódtak éjszakára. Phury leült egy kisméretű kanapéra Wrath dolgozószobájában, és Zsadistra nézett a szoba másik végében. A többi testvér legalább olyan csendben volt, mint ő.

Zsadist éppen az előbb robbantott még egy bombát az amúgy is háborús övezetben. Először ott volt Tohr, Wellsie és az a fiatal nő. Most meg ez.

- Jézusmária, Z... - Wrath megdörzsölte a szemét, és megrázta a fejét. – Miért nem szóltál erről hamarabb?

- Volt egyéb bajunk is. Azonkívül egyedül fogok találkozni a gyilkossal, bármit mondtok is. Ez nem vitatéma.

- Z, testvér... ezt nem engedhetem.

Phury lélekben felkészült ikertestvére visszavágására. Csakúgy, mint a többiek a szobában. Mindannyian kimerültek voltak, de ismerve Z-t, benne még biztos volt annyi erő, hogy felvegye a kesztyűt.

A férfi azonban csak vállat vont.

- Az *alantas* engem akar, hát én majd gondoskodom róla. Belláért. És Tohrért. Különben is, mi van azzal a nővel, akit túszként tart fogva? Nem tehetem meg, hogy nem megyek el. Az pedig szóba sem jöhet, hogy ti is elkísérjete.

- Hiszen egyenesen a halál torkába sétálsz!

- Akkor majd jó nagy felfordulást csinálok, mielőtt meghalok.

Wrath összefonta mellén a karját.

- Nem, Z. Nem engedem, hogy elmenj.

- Megölik azt a lányt!

- Van más módja is annak, hogy ezt a dolgot elintézzük. Csak rá kell jönnünk, hogy mi az.

Egy pernyi szünet után Z megszólalt.

- Szeretném, ha mindenki kimenne a szobából. Négyszemközt akarok beszélni Wrathszal. Phury, te ne. Maradj itt!

Butch, Vishous, és Rhage egymásra néztek, majd a királyra. Amikor az bólintott, felálltak és kimentek.

Zsadist becsukta mögöttük az ajtót, és hátat fordítva neki, megállt a bejáratban.

- Nem állíthatsz meg. Meg akarom *bosszulni* a *feletem*. És *megbosszulom* a testvérem *felét* is. Semmivel sem tudsz róla lebeszélni. Ehhez harcosként jogom van.

Wrath nagyot káromkodott.

- Nem is vetted el feleségül.

- Nincs szükségem egy ostoba szertartásra ahhoz, hogy a *felemnek* tekintsem.

- Z...

- És mi a helyzet Tohrral? Azt akarod mondani, hogy ő sem a testvérem? Ott voltál azon az éjszakán, amikor beléptem a Fekete Tör Testvériségbe. Nagyon jól tudod, hogy Tohrent azóta hús a húsból. Jogom van *megbosszulni* őt is.

Wrath hátradőlt a széken, mire a bútordarab panaszosan megnyikordult.

- Az isten szerelmére, Zsadist, nem azt mondom, hogy nem mehetsz. Csak nem akarom, hogy egyedül nézz szembe vele.

Phury egyikről a másikra nézett. Még sohasem látta ikertestvérét ilyen nyugodtnak. Olyan céltudatos volt, mint még soha, eltökélt tekintettel és halálos elszántsággal. Ha nem lett volna hátborzongató, azt mondta volna rá, hogy lenyűgöző.

- Ebben a helyzetben nem én szabom a feltételeket – mondta Z.

- Meghalsz, ha egyedül mész oda.

- Nos... azt hiszem, kész vagyok vállalni ezt az eshetőséget is.

Phury érezte, hogy elszorul a torka.

- Hogy mondtad? – sziszegte Wrath.

Zsadist ellépett az ajtótól, és átsétált a díszes francia stílusú szoba másik végébe. Megállt a kandalló előtt, és a tüzet nézte. A lángok fénye visszatükröződött sebhelyes arcáról.

- Készen állok rá, hogy befejezzem ezt az egészet.

- Mi a fenéről...

- Ki akarok menni oda, és ha meg kell halnom, magammal akarom vinni azt a gazembert is. Egy igazi parádés tűzben. Elhamvadni a lángokban az ellenségemmel.

Wrath eltátotta a száját a döbbenettől.

- Azt kéred tőlem, hogy adjam áldásomat az öngyilkosságodra?

Zsadist a fejét ingatta.

- Nem, mivel csak akkor tudsz visszatartani attól, hogy elmenjek ma este abba a moziba, ha megbilincselsz. Csak annyit kérek tőled, hogy gondoskodj róla, hogy senki másnak ne essen bántódása. Szeretném, ha megparancsolnád a többieknek – nyomatékosan Phuryre nézett -, hogy maradjanak távol attól a helytől!

Wrath levette a napszemüvegét, és megint megdörzsölte a szemét. Amikor felnézett, halványzöld szivárványhártyája izzott, mintha reflektorként világítana az arcán. – Túl sok haláleset történt már eddig a testvériségben. Nem akarom, hogy elmenj.

- Muszáj. És meg is fogom tenni. Szóval, utasítsd a többieket, hogy tartsák magukat távol az ügytől!

Hosszú, feszült csend következett. Aztán Wrath megadta az egyetlen választ, amit adhatott.

- Rendben van, legyen, ahogy akarod.

Amikor Zsadist halálának előkészítése beindult, Phury előrehajolt, és a könyökét a térdére támasztotta. Bella vérenek ízére gondolt, és benne arra a különös fűszerre, amit a nyelve érzékelt.

- Nagyon sajnálom.

Amikor látta, hogy Wrath és Zsadist egyszerre fordulnak felé, rájött, hogy ezt hangosan is kimondta. Felállt.

- Sajnálom, de megbocsátotok egy pillanatra?

Z a homlokát ráncolta.

- Várj! Szükségem van valamire tőled.

Phury ikertestvére arcát tanulmányozta. Olyan elmélyülten, mint még soha. Úgy figyelte a sebhelyet, amely kettészelte, mintha minden apró részletet az emlékezetébe akarna vésni.

- Mi lenne az?

- Ígérd meg, hogy nem hagyod el a testvériséget, miután én már nem leszek! – Zsadist

Wrathra mutatott. – És esküdj is meg rá a királyi gyűrű felett!

- Miért?

- Csak tedd meg!

Phury felvonta a szemöldökét.

- Miért?

- Mert nem akarom, hogy egyedül maradj.

Phury hosszan nézte ikertestvérét, és kettejük életútjára gondolt. Istenem, mindketten elátkozottak voltak, bár azt, hogy *miért*, egyikük sem tudta. Talán csak balszerencsésen alakult minden, bár jobb lett volna hinni benne, hogy a végzetnek volt ezzel valami célja. A logika... a logika sokkal megnyugtatóbb volt, mint a szeszélyes sors, ami alaposan elbánt velük.

- Ittam belőle – bökte ki hirtelen. – Bellából. Tegnap este, amikor Havershöz mentem. Még mindig úgy gondolod, hogy valakinek vigyáznia kell rám?

Zsadist behunyta a szemét. A csüggedés jéghideg fuvallata, mint egy széllokés, keresztlsüvített a szobán.

- Örülök, hogy így történt. Akkor most a szavadat adod nekem?

- Ugyan már, Z...

- Csak azt akarom, hogy megesküdj. Semmi más.

- Rendben. Ha ezt szeretnéd.

A francba! Hát legyen.

Phury odament Wrath elé, letérdelt, és a király gyűrűje felé hajolt. Az ősi nyelven beszélni kezdett.

- Ameddig élek, a testvériségben maradok. Alázatosan teszem ezen eskümet, hogy számodra elfogadható legyen, uram.

- Elfogadom – felelte Wrath. – Csókold meg a gyűrűmet, hogy megpecsételd vele a szavaidat!

Phury megcsókolta a fekete gyűrűt, és felállt.

- Nos, ha a drámának vége, én elmennék.

Amikor az ajtóhoz ért, megállt, és visszanézett Wrathra.

- Mondtam már, milyen nagy megtiszteltetés számomra, hogy téged szolgálhatlak?

Wrath egy kicsit megdöbbsent.

- Nem, még nem, de...

- Pedig nagyon megtisztelő. – Amikor a király szeme elkeskenyedett, Phury elmosolyodott. – Nem is tudom, miért jutott ez most hirtelen eszembe. Valószínűleg azért, mert a lábad előtt térdeltem.

Ezzel kiment, és örült, hogy összefutott Vishousszel és Butchcsal a dolgozószoba előtt.

- Hé, fiúk – veregette meg mindkettőjük vállát. – Ti aztán remek páros vagytok, tudjátok? Az egyik egy zseni, a másik egy szenzációs biliárdjátékos. Ki gondolta volna? – Amikor a két férfi furcsán nézett rá, megkérdezte. – Rhage a szobájába ment?

Bólintottak, erre otthagya őket, és bekopogott Hollywood ajtaján. Rhage kinyitotta az ajtót.

Phury elmosolyodott, és átölelte testvére vastag nyakát.

- Szia, haver!

Biztos túl hosszú szünetet tartott, mert a férfi gyanakvóan méregetni kezdte.

- Mi a helyzet, Phury?

- Semmi – engedte le a karját. – Csak benéztem. Vigyázz arra a nőre ott melletted, jó?

Szerencsés... nagyon szerencsés fickó vagy, haver. Majd később találkozunk.

Bement a szobájába, és azt kívánta, bárcsak Tohr is a közelben lenne valahol... Bárcsak tudná, hol van!

Szomorúan gondolt rá, és közben felfegyverkezett, majd kinézett a folyosóra, hallotta, hogy a testvérek Wrath dolgozószobájában beszélgetnek.

Láthatatlanná vált, nehogy összefusson velük, és a szobros folyosón bukkant elő Zsadist szobája mellett. Miután bezárta a szobaajtó maga mögött, egyenesen a fürdőbe sietett.

Felkapcsolta a villant, és a tükörképére meredt.

Előhúzta az egyik tört, megfogott egy vastag hajtincset, odavitte a pengét, és lenyisszantotta.

Így tett a többivel is sorban egymás után. A hosszú vörös, szőke és barna tincsek a földre hullottak, és lassan beterítették a csizmáját. Amikor a haja már mindenhol csak két centi hosszú volt, levett egy borotvakrémet a mosdókagyló alól.

Miután kopasz lett, megtörölte a fejbőrét, és leseperte a ruhájáról a levágott haját. A gallérja alá hullott szálaktól viszketett a nyaka, a fejét pedig túlságosan könnyűnek találta.

Megdörzsölte a koponyáját, odahajolt a tükörhöz, és megnézte magát benne.

Aztán elővette a tört, és a hegyét a homlokához illesztette.

Remegő kézzel belevágott a bőrébe, és végighúzta a pengét az arca közepén, majd az S alakot a felső ajkánál fejezte be. Vér csorgott végig az arcán, de egy tiszta törülközővel letörölte.

Zsadist nagy gonddal vette magára a fegyvereit. Amikor elkészült, kilépett a gardróbszobából. A hálósobában sötét volt, de már vakon is át tudott rajta sétálni. A fürdőszoba felé igyekezett, ahonnan világosság szűrődött i. odalépett a mosdókagylóhoz, megnyitotta a vizet, és a két kezét összetéve a hideg áramlat alá tartotta. Megmosta az arcát, és megdörzsölte a szemét. Újabb vizet vett a kezébe, és ivott belőle egy kicsit.

Amikor felvett egy törülközőt, hogy megtörölje magát, megérezte, hogy Phury bejött a hálósobába, és bár látni nem látta, tudta, hogy ott járkal.

- Phury... meg akartalak keresni, mielőtt elmegyek.

Egy törülközővel az álla alatt belenézett a tükörbe, és meglátta benne nemrég óta sárga szemét. Felidézte eddigi életét, és azt gondolta, legnagyobb része borzalmas volt. Két dolog azonban kivételnek számított. Egy nő és egy férfi.

- Szeretlek – mondta rekedten, és rádöbrent, most először mondta ezt az ikertestvérenek. – Csak szerettem volna, ha tudod.

Phury mögé lépett.

Z rémulten hátrahőkölt, amikor meglátta testvére arcát a tükörben. Nem volt haja, és egy sebhely szelte ketté az arcát. Szeme üresen és élettelenül nézett előre.

- Szentséges ég! – lehelte. – Mi a *francot* műveltél magaddal?

- Én is szeretlek, testvérem. – Phury felemelte a karját. A kezében egy fecskendőt tartott. Az egyiket azok közül, amit a doktor Bellának hagyott ott. – És neked élned kell.

Zsadist megpördült, épp amikor Phury lesújtott. Érezte, hogy a nyakába szűrődik a tű, egyenesen a vénájába, aztán a morfium beáramlik a vérébe. Felkiáltott, megragadta ikertestvére vállát, ám amikor a szer hatni kezdett, összeroskadt, és érezte, hogy testvére a földre fekteti.

Phury letérdelt mellé, és megsimogatta az arcát.

- Én csak érted élek. Ha te meghalsz, nekem nem marad semmim. Teljesen elveszek. Rád pedig itt szükség van.

Zsadist megpróbált felkelni, de még a kezét sem tudta felemelni, amikor Phury felállt mellőle.

- Istenem, Z, mindig is azt hittem, hogy tragikus sorsunk végre jóra fordult, de a gondoknak még mindig nincs vége, ugye?

Zsadist egy ideig még hallotta, ahogy ikertestvére csizmája halkán kopogva kísétál a szobájából, aztán elvesztette az eszméletét.

45. fejezet

John összegömbölyödve, oldalra fordulva feküdt az ágyon, és a sötétbe meredt.

A hálószoba, amit a testvériség házában kapott, elegáns volt és személytelen. Nem érezte tőle magát se jobban, se rosszabbul.

Valahol a sarokban egy óra egyet ütött, aztán kettőt, hármat... számolni kezdte a halk, ritmikus hangokat, amíg hatig nem ért. Hanyatt fordult, és arra gondolt, újabb hat óra, és elkezdődik egy új nap. Éjfél lesz. Már nem kedd, hanem szerda.

Az életében eddig eltelt napokra, hetekre, hónapokra és évekre gondolt. Arra az időre, amely az övé volt, mert átélte, ezért számon tudta kérni.

Milyen tetszőleges az időnek ez a megkülönböztetése! Milyen emberi – és vámpír – vonás, hogy ezt a végtelen fogalmat kisebb részekre osztjuk fel, és azt képzeljük, hogy így már képesek vagyunk uralni.

Hülyeség! John nem tudott semmit ellenőrzése alatt tartani az életében. Mint ahogy más sem, a sajátjában.

Istenem, bárcsak megtehetné! Vagy legalábbis visszacsinálhatna bizonyos dolgokat! Milyen mesés lenne, ha csak megnyomna egy visszatekerő gombot, és újraírná az elmúlt napot! Akkor nem érezné magát úgy, ahogy most.

Felnyögött és hasra fordult. A fájdalom... leírhatatlan volt. A lehető legszörnyűbb.

A bánat, mint egy betegség, az egész testére hatással volt. Megborzongott, pedig nem volt hideg, a gyomra felkavarodott, pedig üres volt, ízületeiben és mellkasában pedig furcsa fájdalmat érzett. Soha nem tartotta az érzelmi mélypontot igazi szenvedésnek, pedig az volt, és tudta, még egy jó ideig nem fog túljutni rajta.

Istenem... Wellsie-vel kellett volna mennie, ahelyett hogy otthon maradt és tanulással töltötte az idejét. Ha ott lett volna az autóban, talán meg tudta volna menteni... Vagy most ő is halott lenne?

Hát, mindenesetre jobb lenne, mint ez a vegetálás, amiben most van. Még ha nincs is semmi az élet után, ha csak szimplán meghalunk és kész, még az is jobb lenne ennél.

Wellsie... halott, halott. A teste elporladt. Abból, amit John hallott, úgy tudta, hogy Vishous a gyilkosság helyszínén rátette a jobb kezét, aztán elhozta, mai még megmaradt belőle. Majd megtartják a hivatalos gyászszertartást is, bármi legyen is az, csak hát Tohr nélkül nem lehetett.

Tohrnak pedig nyoma veszett. Eltűnt. Lehet, hogy ő is meghalt? Nagyon közel volt a hajnal, amikor elment... De talán épp ez volt a lényeg. Talán kiment a fényre, hogy együtt lehessen Wellsie szellemével.

Halott, halott... minden halottnak tűnt.

Sarelle... az *alantas* most már őt is elvette tőle. Elveszítette, még mielőtt igazán megismerhette volna. Zsadist megpróbálja visszaszerezni, de ki tudja, mi lesz a vége?

John maga előtt látta Wellsie-t. az arcát, a vörös haját és az enyhén domborodó pocakját. Látta Tohr rövidre nyírt frizuráját, tengerkék szemét és fekete bőrrel fedett, széles vállát. Elképzelte, ahogy Sarelle végiglapozza azokat a régi könyveket, szőke haja előrehullik, miközben hosszú, karcsú ujjai az oldalakat forgatja.

Megint a sírás fojtogatta, de gyorsan felült, és próbálta visszatartani a könnyeit. Elege lett a sírásból. Soha többé nem fog sírni miattuk. A könnyek haszontalanok, csak a gyengeséget jelzik, és nem méltók az emlékükhöz.

Az erejével fog előttük tisztelni. A keménység lesz a védőpajzsa, a bosszú pedig a sírukon elrebegett ima.

John felkelt az ágyról. Kiment a mosdóba, majd felöltözött, és felvette azt a Nike cipőt, amit még Wellsie vásárolt neki. Pillanatok alatt a földszinten volt, a tikos ajtónál, amely a föld

alatti alagutakhoz vezetett. Végigsietett az acéllabirintusban, szemét mereven előrszegezte, karját a katonákhoz hasonlóan kimérten lengette maga mellett.

Amikor átlépett a gardróbszoba hátuljára, és Tohr irodájába jutott, látta, hogy a felfordulást már eltűntették. Az íróasztal ott állt, ahol azelőtt, és a borzalmas zöld szék is be volt tolva alá. A papírok, tollak és iratgyűjtők mind szép rendben sorakoztak az asztalon. Még a számítógép és a telefon is a helyén volt, bár mindkettő darabokra tört az előző este. Biztosan kicserélték őket...

A rendet visszaállították, és ez a háromdimenziós hazugság segített neki.

Bement az edzőterembe, majd felkapcsolta a mennyezeten lévő, rács mögé rejtett lámpákat. Aznap nem volt tanítás amiatt, ami történt, és John arra gondolt, vajon azzal, hogy Tohrnak nyoma veszett, nem marad-e végleg félbe az iskola.

Átlépkedett a tornaszőnyegeken, és bement a szertárba. Edzőcipője tompán döbögött a kemény, kék felületeken. A késes szekrényből kivett két tőt, majd a hátára akasztott egy fegyvertartót, amely elég kisméretű volt számára. Miután belepakolta a fegyvereket, az edzőterem közepére sétált.

Ahogy Tohr tanította neki, azzal kezdte, hogy lehajtotta a fejét.

Aztán marokra fogta a törököt, és elkezdett velük harcolni. A düh erőt adott neki, miközben azt képzelte, hogy egy seregnyi *alantassal* küzd.

Phury besétált a moziba, és leült az utolsó sorban. A terem zsúfolt volt, párok és tinédzser fiúk csapata ült a székeken, és beszélgetett halkán. Néhányan suttoztak, voltak azonban olyanok is, akik hangosabban beszéltek. Nevetés, cukorpapír csörgése, szürcsölés és csámcsogás hallatszott a sorok közül.

Amikor elkezdődött a film, a terem elsötétült, és mindenki kiabálni kezdett.

Phury tudta, mikor közeledik felé az *alantas*. Érezte az édes babahintőpor-szagot a levegőben, még a randevúzó párok pattogatott kukoricájának illatán és a sok női parfümön keresztül is.

Egy mobiltelefon tűnt fel az arca előtt.

- Fog, és tedd a füledhez!

Phury engedelmeskedett. Hangos zihálást hallott a vonal túlsó végén.

A mozi közönsége elkiáltott.

- A francba, Janet, gyerünk már!

Az *alantas* hangja a feje mögül érkezett.

- Mondd meg a lánynak, hogy minden ellenállás nélkül velem jössz! Ígérd meg neki, hogy élni fog, mert azt fogod tenni, amit mondom neked! És mindezt angolul, hogy én is értem.

Phury pontosan azokat a szavakat tolmácsolta a telefonba, amit az ismeretlen megparancsolt neki. Aztán csak annyit érzékelt, hogy a lány zokogni kezdett.

Az *alantas* kikapta a kezéből a készüléket.

- Ezt tedd fel magadra!

Egy acélbilincs landolt az ölében. Feltette a csuklójára, aztán várt.

- Látod azt a kijáratot ott jobbra? Ott fogunk kimenni. Te mész előttem. Kint vár egy furgon. Szállj be az anyósülésre! Én egész idő alatt mögöttem leszek, kezemben a telefonnal. Ha ki akarsz játszani, vagy meglátom valamelyik testvért, a lány azonnal meghal. Ja, és csak tájékoztatásul közlöm, hogy egy kés szegeződik a torkának, vagyis ha szólok, abban a pillanatban meghal. Nincs kétsésem. Megértetted?

Phury bólintott.

- Most pedig kelj fel és indulás!

Phury felállt, és a megadott ajtó felé indult. Ahogy ott ment, tétován arra gondolt, talán megúszhatja élve az egészet. Kegyetlenül jól bánt a fegyverekkel, és néhányat el is rejtett a ruhája alatt. Az *alantas* azonban nem volt ostoba, mivel megbilincselte a kezét, és sakkban tartotta egy civil nő életével.

Amikor a lábával kinyitotta a mozi kijáratát, már minden kétséget kizáróan tudta, hogy ma este örökre búcsút mond az életnek.

Zsadist akaraterije segítségével tért magához. Keményen próbálkozott, hogy legyőzze a gyógyszer okozta ködös kábulatot és belekapaszkodjon a valóságba. Nagyokat nyögve a fürdőszoba márványpadlójáról átvonszolta magát a hálósoba szőnyegére. Körmével kapaszkodott a földre, és a lábával tolta előre magát. Mire odaért az ajtóhoz, alig maradt valami ereje, hogy az akaratával kinyissa.

Amikor kiért a szobros folyosóra, megpróbált kiáltani. Először csak egy rekedt suttogás hagyta el a torkát, aztán hangosabban is sikerült. Nagyot kiáltott, aztán még egyszer, és még egyszer.

Megkönnyebbülten hallotta a dübögő, rohanó léptek zaját.

Wrath és Rhage térdelt mellé, és hanyatt fordították. Közbevágott a kérdéseknek, mert képtelen volt felfogni a szavakat.

- Phury... elment... Phury... elment...

Felkavarodott a gyomra, ezért oldalra fordult, és a földre hányt. Amikor vége volt, egy kicsit jobban érezte magát, és tisztábban tudott gondolkodni.

- Meg kell találnom...

Wrath és Rhage továbbra is kérdések százát zúdították rá, és Zsadist arra gondolt, valószínűleg ezért zúg annyira a füle. Vagy ez, vagy a feje felrobbanni készült.

Felemelte arcát a szőnyegről, és amikor szédülni kezdett, hálát adott az istennek azért, hogy a dózist Bella súlyához számolták ki. Mert már így is roncs volt.

Megint öklendezni kezdett, és maga mellé hányt a szőnyegre. *A francba...* sosem bírta a gyógyszereket.

Még több lábdobogás hangzott fel és még több hang. Valaki megtörölte a száját egy nedves ruhával. Fritz. Amikor újra rátört a hányás, egy szemetest toltak a szája alá.

- Köszönöm – mondta, és megint öklendezett.

Minden egyes üritéssel, az agya egyre jobban kitisztult, és a teste is egyre erősebb lett. Ledugta két ujját a torkán, hogy ne hagyja abba. Minél gyorsabban kiadja magából a szert, annál hamarabb tud Phury után eredni.

Az a hősködő gazember... Istenem. Ezért meg fogja ölni, az biztos! Phury az, akinek élnie kell.

De vajon hová a fenébe vitték? És hogy fog rátalálni? A mozi csak a kiindulópont volt, biztosan nem maradtak ott sokáig.

Zsadist újrakezdte az üres öklendezést, mivel a gyomrából már minden kiürült. Hirtelen villant eszébe az egyetlen megoldás, és amikor megtalálta, a gyomra valami egészen másfajta dologtól kavarodott fel. A módszer, amellyel felkutathatta az ikertestvérét, ellentmondott minden ösztönének.

Még több dobogást hallotta a folyosón, majd Vishous hangját. Civil vészhelyzet. Egy hattagú család bent rekedt a házában, amit körülvettek az *alantasok*.

Zsadist felemelte a fejét. Aztán a felsőtestét. A következő percben már a lábán állt. Ezúttal is az akaraterije sietett a segítségére, az egyetlen igazi társa a bajban. A hányásnál sokkal hatékonyabban szabadította meg a gyógyszertől, és tisztította ki a testét és a fejét.

- Én Phury után megyek – monda a testvéreinek -, ti pedig törődjetek a munkával!

Rövid szünet után Wrath így szólt.

- Legyen.

46. fejezet

Bella egy XIV. Lajos-széken ült, lábát bokánál keresztbe tette, keze az ölében nyugodott. Balra a kandallóban tűz pattogott, a könyökénél pedig egy csésze Earl Grey tea állt. Marissa egy kecses kanapén ült vele szemben, és egy sárga selyemcérnát húzott éppen át a hímzésén. Mozdulata tökéletesen hangtalan volt.

Bella arra gondolt, mindjárt sikítani fog...

Hirtelen felugrott. Zsadist... Zsadist itt van a közelben!

- Mi történt? – kérdezte Marissa.

A bejárati ajtón kopogást hallottak, mintha dobot ütöttek volna, és egy pillanattal később Zsadist jelent meg a szalon ajtajában. Harchoz volt öltözve. Fegyverek meredeztek az övében, a mellkasára simuló fegyvertartóban pedig török rejtőztek. A *hűséges* a sarkában volt, és riadtan nézett.

- Hagyj magunkra minket! – mondta Marissának. – És vidd el a szolgát is!

Amikor a lány habozott, Bella megköszöri a torkát.

- Nincs semmi baj. Csak... menj!

Marissa meghajtotta a fejét.

- Nem leszek messze.

Amikor kettesben maradtak, Bella nem mozdult onnan, ahol állt.

- Szükségem van rád – mondta Zsadist.

A lány felvonta a szemöldökét. Istenem, de régóta várt ezekre a szavakra! Milyen kegyetlenség, hogy már túl késő!

- Miért?

- Phury ivott belőled.

- Igen.

- Meg kell találnom.

- Eltűnt?

- A véred az ereiben van. Szükségem van rá, hogy...

- Megtaláld. Igen, ezt már mondtad. De áruld el azt is, hogy miért! – A hallgatástól, ami következett, kirázta a hideg.

- Az *alantassal* van. Daviddal.

Bella nem kapott levegőt, a szíve kihagyott egy ütemet.

- Hogyan...?

- Nincs időm elmagyarázni. – Zsadist előrelépett, és úgy tűnt, meg akarja fogni a lány kezét, azonban még előtte megállt. – Kérlek! Te vagy az egyetlen, aki el tud vezetni hozzá, mert benne van a véred.

- Hát persze... hát persze, hogy megtalálom.

Ez a vérségi kötelék, gondolta Bella. Bárhol meg tudta találni Phuryt, mert a férfi ivott belőle. Miután ő Zsadistból ivott, ugyanazon ok miatt az ő jelenlétét is megérezte bárhol.

A férfi néhány centire állt meg előtte.

- Azt akarom, hogy ötven méterre jelenj meg tőle! Nem közelebb. Értetted? Aztán azonnal gyere vissza ide!

Bella a szemébe nézett.

- Nem hagylak cserben.

- Bárcsak lenne valami más mód is arra, hogy megtaláljam!

Ez fáj!

- Ebben nem kételkedem.

Bella kiment a szalonból, felvette a kabátját, és megállt az előcsarnokban. Behunyta a szemét, és kinyújtotta érzékeit a levegőbe. Először a helyiség falain keresztül hatolt át, aztán Havers házából is kilépett. Az érzékei átutaztak bokrokon, füves réteken, fákon és házakon...

Autókon és teherautókon, épületeken, parkokon, folyókon és patakokon. Ki egészen a szántóföldekig és a hegyekig...

Amikor rábukkant Phury energiamezejére, gyötrő fájdalom hasított belé, mintha a férfi is ezt érezné. Meg is szédült. Zsadist megragadta a karját, úgy kapta el.

Bella eltolta magától.

- Megtaláltam. Ó, istenem...

Zsadist megszorította a karját.

- Ötven méterre! Nem közelebb. Megértetted?

- Igen. De most már engedj el!

Kiment a bejárati ajtón láthatatlanná vált, és az erődben egy kis faháztól körülbelül húsz méterre bukkant elő.

Érezte, hogy Zsadist is előbukkan mellette.

- Menj! – sziszegte. – Tűnj el innen azonnal!

- De...

- Ha segíteni akarsz, menj most el, hogy ne kelljen még miattad is aggódnom! *Menj már!*

Bella még egy utolsó pillantást vetett az arcára, és eltűnt.

Zsadist odaosont a faházhoz. Hálát adott az égnek, hogy olyan hideg az idő, így még egy kis morfiumtól meg tudott szabadulni. Odalapult a durván vakolt falhoz, kihúzta a tört a fegyvertartóból, és belesett az egyik ablakon. Bent nem volt semmi, leszámítva néhány silány bútordarabot és egy számítógépet.

Pánik lett úrrá rajta, a vér megfagyott az ereiben.

Aztán valami halk zajt hallott... egy tompa puffanást. Majd még egyet.

A faház mögött, körülbelül huszonöt méternyire állt egy kisebb melléképület, amelyen nem voltak ablakok. Odaszaladt, és néhány másodpercig hallgatózott. Kicsérélte a tört a kezében, egy Berettára, és berúgta az ajtót.

A látvány, ami fogadta, mintha a múltjából lépett volna elő: egy véresre vert férfi feküdt lekötözve az asztalon, az áldozat mellett pedig egy elmeháborodott pszichopata állt.

Phury felemelte meggyötört fejét. Vér csillogott feldagadt száján és betört orrán. Az *alantas* megpördült, és egy pillanatig értetlenül állt. Ujjaira fűzve sárgaréz boxer.

Zsadist a gyilkosra szegezte a pisztolyt, de a gazember pont Phury előtt állt. Ha elvéti a lövést, a golyó egyenesen ikertestvérebe fűrődik. Z lejjebb engedte a fegyvert, meghúzta a ravaszt, aztán az *alantas* lábába lőtt. A lövedék szétroncsolta a térdét. A férfi felüvöltött és összerogyott.

Zsadist előrevetette magát. Amikor odaért hozzá, újabb lövés dörrent.

Égető fájdalom hasított a vállába, és tudta, hogy eltalálták, de nem ért rá vele foglalkozni. Minden igyekezetével azon volt, hogy megszerezze a gyilkos fegyverét, aki ugyanezt szerette volna tenni az övével. A földön fetrengve dulakodtak, és vérző sebeikkel mit sem törődve, mindketten a másik pisztolyát akarták elvenni. Ütötték, verték egymást, megragadták a másik kezét, belerúgtak a lábába. A viaskodásban azonban mindkét fegyver elveszett.

Körülbelül négypercnyi küzdelem után Z ereje vészesen fogyni kezdett. Már a földön feküdt, az *alantas* pedig a mellkasán ült. Le akarta taszítani magáról a ránehezedő súlyt, és bár az agya kiadta a parancsot, a végtagjai nem engedelmeskedtek. A vállára pillantott. Erősen vérzett, mivel a golyó nyilvánvalóan egy artériát talált el. Még a benne megmaradt morfium sem segített a fájdalomon.

Dulakodás közben az *alantas* is kapkodva vette a levegőt, a térdlövés láthatóan őt is nagyon kínozza.

- Ki... a franc... vagy... te?

- Az... akit... akartál – vágott vissza Zsadist erősen zihálva. *A fenébe...* nem engedheti, hogy a látása elhomályosuljon! – Az... aki elvette... tőled... a nőt.

- Hogyan... lehetnék... ebben... biztos?

- Láttam... a sebeket... a hasán. Figyeltem, ahogy... begyógyulnak, és végül... a jeled eltűnt... róla.

Az *alantas* megdermedt.

Itt volt a kiváló alkalom, hogy Zsadist megragadja a gyilkos kezét, ám teljesen kimerült volt.

- Meghalt – suttogta a férfi.

- Nem.

- De a portréja...

- Nem halt meg. Él. De sohasem fogod... megtalálni.

A gyilkos kitátotta a száját, és dühében akkorát üvöltött, hogy még a falak is beleremegtek.

A zaj közepette Zsadist lenyugodott. Hirtelen a levegőt is könnyebben vette. Vagy már egyáltalán nem is lélegzett? Figyelte, ahogy lassított felvételként az *alantas* kihúzza az egyik törét a fegyvertartóból, és mindkét kezével a feje fölé emeli.

Nagyon figyelt a gondolataira, mert tudni szeretne volna, hogy mi lesz a legutolsó. Phuryre gondolt, és sírni szeretett volna. Egyértelmű volt, hogy ikertestvére sem él már túl sokáig. Istenem! Folyton csak csalódást okozott neki...

Aztán Bella jutott eszébe. Könnyek gyűltek a szemébe, miközben képek villantak fel előtte... olyan élesen, olyan tisztán... hogy szinte látta, ahogy az *alantas* válla fölött megjelenik. Olyan valóságosnak tűnt a látomás, mintha tényleg ott állt volna az ajtóban.

- Szeretlek! – súgta neki, és figyelte, ahogy saját töre a mellkasához közelít.

- David! – szólalt meg a látomás parancsoló hangon.

Az *alantas* egész teste összerándult, így a tör irányt változtatott, és Z felkarja mellett a padlódeszkába fúródott.

- David, gyere ide!

Az *alantas* feltápáskodott a földről, és a lány kinyújtott karja felé indult.

- Meghaltál – suttogta a férfi megtört hangon.

- Nem.

- Elmentem a házadba... Láttam a képedet. Ó, istenem... - A férfi sírva fakadt, miközben egyre közelebb sántikált, vércseppeket hagyva maga után a földön. – Azt hittem, megöltelek.

- Nem öltél meg. Gyere ide!

Zsadist kétségbeesetten próbált megszólalni, mert az a szörnyű bajsejtelve támadt, hogy ez nem látomás. Kiabálni akart, de csak egy rekedt nyögés jött ki a torkán. Ekkor az *alantas* Bella karjába omlott, és hangosan felzokogott.

Z figyelte, ahogy a lány a gyilkos háta mögött felemeli a karját. Egy kis kézifegyvert tartott a kezében, azt, amit akkor adott neki, amikor visszavitte a házba.

Ó, szentséges szűz... Ne!

Bella meglepően nyugodt volt, amikor egyre feljebb emelte a kezét, benne a pisztollyal. Lassan mozdította, és közben megnyugtató szavakat mormolt. Végül a fegyver csöve David koponyájának magasságába ért. Hátrahajolt, és amikor az *alantas* felemelte a fejét, hogy a szemébe nézzen, a füle pont a cső elé került.

- Szeretlek! – mondta David.

Bella meghúzta a ravaszt.

A lövés ereje hátrarántotta a kezét, kicsavarta a karját, és ettől elvesztette az egyensúlyát. Amikor a hang elhalkult, tompa puffanást hallott. Lenézett. A gyilkos az oldalán feküdt, és még pislogott. Bella arra számított, hogy szétloccsan a feje vagy ilyesmi, ehelyett azonban csak egy kis lyuk tátongott a halántékán.

Hányingere lett, de nem törődött vele. Átlépte a testet, és Zsadisthoz sietett.

Ó, istenem! Mindent vér borított.

- Bella... - Zsadist felemelte a kezét a földről, és a szája lassan mozogni kezdett.

A lány nem engedte, hogy beszéljen, inkább a fegyvertartójához nyúlt, és kivette belőle a másik tört.

- A szívébe kell szűrnöm, ugye?

Ó, a fenébe! A lány hangja olyan volt, mint a teste. Remegő és gyenge.

- Fuss... menekülj... azonnal...

- Ugye, a szívébe kell? Különbözik nem hal meg. Zsadist, válaszolj már!

Amikor bólintott, Bella visszament az *alantashoz*, és a lábával hanyatt fordította. A gyilkos ránézett, egyenesen a szemébe, és a lány tudta, ez a tekintet még éveikig kísértetni fogja a rémálmaiban. Két kézzel megmarkolta a tört, a feje fölé emelte, és lesújtott. Amikor a penge a testbe fúródott, és lelassult, majdnem elhányta magát, a durranás és a villanás azonban azt jelezte, hogy elérte a célját.

Hátrátántorodott, és a földre esett, de nem maradt ott sokáig, csupán egy szusszanásnyi ideig, aztán felállt. Odaszaladt Zsadisthoz. Levette magáról a kabátot és a pulóvert. Az utóbbit a férfi válla köré tekerte, majd lecsatolta magáról a derékövét, és szorosan a férfira kötözte, hogy a pulóvert rajta tartsa.

Z közben harcolt ellene, és folyton arra biztatta, hogy meneküljön.

- Hallgass! – mondta neki Bella, és beleharapott a saját csuklójába. – Idd meg ezt, vagy válaszd a halált! Rajtad áll, de most kell döntened azonnal, mert utána Phuryt is meg kell néznem, és ki kell vigyelek innen titeket.

Odatartotta a csuklóját a férfi szájához. A vér rácsöpögött összezárt ajkára.

- Te gazember! – suttogta a lány. – Hát ennyire gyűlölsz...

Zsadist ekkor felemelte a fejét, és mohón ráharapott a vénájára. Hideg szájából Bella azonnal tudta, mennyire közel volt a halálhoz. Zsadist először lassan ivott, majd fokozatosan egyre nagyobb kortyokkal. A hangok, amelyeket kiadott, éles ellentétben álltak hatalmas, harcos testével. Úgy hangzott, mintha nyávogna, akár egy kiéhezett kiscica egy nagy adag tej előtt.

Amikor elengedte a lány karját, jóllakottan hátraengedte a fejét, és behuntya a szemét. Bella vére szétterjedt benne. A lány figyelte, ahogy nyitott szájával lélegzik. De nem volt idő arra, hogy nézze, ezért odaszaladt Phuryhez. A férfi eszméletlen volt, az asztalhoz láncolva feküdt, testét mindenhol vér borította. Mellkasa lassan megemelkedett, majd lesüllyedt.

A fenébe! A láncokon hatalmas lakatok lógtak. Valamivel le kellett szednie őket. Odalépett egy polcrendszerhez, amelyen szörnyűbbnél szörnyűbb eszközök voltak felsorakoztatva...

Ekkor vette észre a sarokban a testet. Egy szőke hajú, fiatal lányét.

Könnycseppek gördültek le az arcán, amikor odament hozzá, és megnézte, valóban meghalt-e. Amikor megbizonyosodott róla, hogy eltávozott az Árnyékba, megtörölte könnyes arcát, és figyelmét a feladatra összpontosította. Ki kellett vinnie innen az élőket, ez volt mindenekelőtt a legfontosabb. Majd ezután... az egyik testvér visszajön, és...

Ó... istenem... ó... istenem... ó... istenem...

Megborzongott, és a hisztéria határán megfogott egy körfűrész, bekapcsolta, és levágta Phury láncairól a lakatokat. Megrémült, amikor azt látta, hogy még ilyen hangos zaj után sem tért magához.

Odapillantott Zsadistra, aki azon erőlködött, hogy feltápáskodjon a földről.

- Ideállok a furgonnal az épület elé – mondta neki. – Tartalékkold az erődet, mert szükségem lesz a segítségedre, hogy Phuryt kivigyük innen! Nincs eszméletén. A lányt pedig... - a hangja elhalkult - ... itt kell hagynunk.

Bella átrohant a havon a faházba, és kétségbeesetten remélte, hogy megtalálja a furgon kulcsát. Nem volt hajlandó belegondolni abba, mihez kezd, ha nem lesz meg.

Hála istennek ott lógott felakasztva egy kampón az ajtó mellett. Levette, és odafutott az F-150-eshez, majd beindította. Elindult, és egy kicsit kifarolva, háttal tolatott oda a bejárathoz.

Amikor kiszállt a volán mögül, azt látta, hogy Zsadist, mint egy részeg, az ajtó felé tántorog. Ölében cipelte Phury eszméletlen testét, de úgy festett, nem sokáig bírja már tartani a nehéz

súlyt. Bella gyorsan lehajtotta a hátsó lemezt, épp időben, és a két véres férfi rádőlt a platóra. Lábával taszított rajtuk egyet, aztán felugrott a kocsira, és a derékövéknél fogva húzni kezdte őket feljebb.

Amikor már eléggé bent voltak, levette egyikük lábát az autó hátsó pereméről, és leugrott a földre. Felhajtotta a hátsó lemezt, és szeme Zsadist tekintetével találkozott.

- Bella – Hangja többnyire suttogás volt, csak az ajka mozgott, és a végtelen szomorúság adott neki hangot. – Nem akartam, hogy ezt lásd... ezt a sok borzalmat.

Bella elfordult tőle. Egy pillanattal később a gázra lépett és elindult. Az egyetlen út, ami onnan kivezetett az az egysávos földút volt, ami a főúttól a faházig tartott, és Bella imádkozott, hogy menet közben ne találkozzon senkivel. Miután kiért a 22-es útra, hálát adott az égnek, és örült tempóban Havers klinikájára hajtott.

Lejjebb állította a visszapillantó tükröt, és a platót figyelte benne. Biztosan nagyon hideg lehetett rajta, de nem mert lassítani.

Talán a hideg csökkenti a vérzést mindkettőjükön. *Ó... istenem!*

Phury érzelte, hogy jeges szél simogatja meztelen bőrét és kopasz fejét. Felnyögött, és összegömbölyödött. Istenem, milyen hideg van! – gondolta. Hát ez vár arra, aki az Árnyékba megy? Micsoda szerencse, hogy csak egyszer kell raja átesni!

Valami megmozdult mellette. Egy kar... egy kar fonódott köré, amely valami meleghez húzta. Megborzongott, és átadta magát annak a valakinek, aki ily gyengéden átölelte.

Mi ez a zaj? A füle mellett... más, mint a süvítő szél.

Éneklés. Valaki énekelt neki.

Halványan elmosolyodott. Milyen tökéletes! Az angyaloknak, akik átviszik az Árnyékba, tényleg gyönyörű hangjuk van.

Zsadistra gondolt, és ezt a csodálatos éneket összehasonlította azzal, amit életében hallott tőle. Igen, ezek szerint Zsadistnak valóban angyali hangja volt. Angyalian szép.

47. fejezet

Amikor Z magához tér, az első ösztönös reakciója az volt, hogy felül. *Átkozottul rossz ötlet volt.* Felordított, mert iszonyatos fájdalom hasított a vállába. Megint elvesztette az eszméletét. Második menet.

Ezúttal, amikor felébredt, már emlékezett arra, hogy mit nem szabad tennie. Lassan fordította oldalra a fejét, és meg sem próbált függőleges helyzetbe kerülni. Hol a pokolban van? A hely félig vendégszobára, félig kórteremre hasonlított. Havers. Havers klinikáján fekszik.

Az ismeretlen szoba távolabbi sarkában valaki ült az árnyékban.

- Bella? – nyögte.

- Bocsi. – Butch előrehajolt, és a fény megvilágította az arcát. – Csak én vagyok az.

- Hol van Bella? – Jó ég, milyen a hangja! – Jól van?

- Persze.

- Hol... hol van?

- Ööö... elhagyja a várost, Z. Azt hiszem, már el is ment.

Zsadist behunyta a szemét. Egy pillanatig fontolgatta annak a lehetőségét, hogy újra eszméletlenségbe zuhan.

Nem hibáztatta a lányt azért, hogy lemegy. Krisztusom, mi mindent kellett átélnie itt! Nem utolsósorban azt, hogy megölte az *alantast*. Jobb is lesz, ha jó messzire elmegy Caldwelltől.

Bár a hiánya kegyetlenül fáj.

Megköszörülte a torkát.

- És Phury? Ő is...

- Itt van a szomszéd szobában. Rosszul fest, de rendbe fog jönni. Ti ketten néhány napig jól ki voltatok ütve.

- Tohr?

- Senki nem tudja, hol lehet. Mintha a föld nyelte volna el. – A zsarú hangosan kifújta a levegőt. – John addig itt lakik a házban, de ki sem tudjuk ráncigálni az edzőteremből. Tohr irodájában alszik. Valami egyéb kérdés? – Zsadist megrázta a fejét, Butch pedig felállt. – Most magadra hagylak. Csak gondoltam szeretnéd tudni, hogy alakultak azóta a dolgok.

- Köszönöm... Butch.

A zsarú szeme megvillant, amikor a nevét hallotta. Z-nek ekkor jutott eszébe, hogy még sohasem szólította így.

- Nincs mit – felelte. – Nagyon szívesen.

Amikor becsukódott az ajtó, Z felült. A feje még szédült, de letépte a vezetékeket a mellkasáról és a mutatóujjáról. A készülékek azonnal sípolni kezdtek, erre erősen meglökte az egyiket, hogy elhallgasson. A monitorok zsinórja kihúzódott, amikor a földre zuhantak, és azonnal elnémultak.

Fájdalmas arckifejezéssel kihúzta magából a katétert is, majd a karjába vezetett infúzióra pillantott. Már majdnem azt is kivette, amikor úgy gondolta, talán bölcsebb dolog lenne inkább a helyén hagyni. Isten tudja, mit pumpálnak bele azon keresztül. Lehet, hogy szüksége van rá.

Felállt, és úgy érezte magát, mint egy babzsák. Minden tagja laza volt, ahogy imbolyogva próbált egyenesen maradni. Az infúziós állvány remek kapaszkodónak bizonyult, ezért arra támaszkodva ment ki a folyosóra. Amikor a szomszédos szobához fordult, mindenfelől riadt nővérek szaladtak oda hozzá. Lerázta őket magáról, és benyitott az első ajtón, amit talált.

Phury egy hatalmas ágyon feküdt, testéből annyi vezeték lógott ki, mint egy elektromos kapcsolótáblából.

A zajra odafordította a fejét.

- Z... mit keresel itt?

- Megtornáztatom a személyzetet. – Becsukta az ajtót, és betámolygott a szobába. Az ágyhoz sétált. – El se hinnéd milyen gyorsak!

- Nem lenne szabad...

- Pofa be, és menj arrébb!

Phury rémült arcot vágott, de átcsúszott az ágy túlsó felére, Zsadist pedig letette elgyötört testét a matraca. Amikor lefeküdt mellé, mindketten egyszerre sóhajtottak fel.

Z megdörzsölte a szemét.

- Tök ronda vagy a hajad nélkül.

- Csak nem azt akarod ezzel mondani, hogy megnöveszted?

- Nem. Az én szépségkirálynői korszakom véget ért.

Phury felnevetett, majd mindketten hosszan hallgattak.

A csendben Zsadist arra gondolt, milyen érzés volt bemenni az *alantas* fészerébe, és meglátni Phuryt odaláncolva az asztalhoz, leborotvált fejjel, agyonvert arccal. Hatalmas kín volt nézni ikertestvére gyötrelmét.

Megköszörülte a torkát.

- Nem lett volna szabad használnom téged.

Az ágy megmozdult, amikor Phury odafordította a fejét testvére felé.

- Micsoda?

- Amikor... szenvedni akartam. Nem lett volna szabad használnom téged arra, hogy megverj.

Amikor nem kapott választ, Z is felé fordult, hogy ránézzen. Phury a kezével eltakarta a szemét.

- Kegyetlenség volt tőlem – mondta a feszültséggel teli félhomályban.

- Gyűlöltem megtenni veled.

- Tudom, és akkor is tudtam, amikor kényszerítettelek, hogy véresre verj. A legkegyetlenebb viszont az volt benne, hogy a gyötrelmedből merítettem erőt. Soha többé nem foglak ilyesmire kérni.

Phury meztelen mellkasa megemelkedett és visszasüllyedt.

- Inkább én legyek az, mint valaki más. Szóval, ha legközelebb szükséged lenne rá, szólj nyugodtan! Megteszem.

- Krisztusom, Phury...

- Mi az? Ez az egyetlen módja annak, hogy törődhessem veled. Csak ennyit engedsz meg. Csak ekkor érhetek hozzád.

Most Zsadiston volt a sor, hogy megtörölje könnyes szemét. Néhányszor köhintett, mielőtt megszólalt.

- Nézd, nem kell többször megmentened, testvér. Ennek vége. Soha többé. Ideje, hogy elengedj végre.

Mivel nem érkezett válsz, Zsadist odapillantott. Épp akkor, amikor egy könnycsepp gördült végig Phury arcán.

- Ó... a fenébe – dörögte Zsadist.

- Igen. Körülbelül. – Újabb könnycsepp szaladt le. – A francba, úgy tűnik, szivárgok.

- Na jó, készülj fel!

Phury megtörölte az arcát a tenyerével.

- Mire?

- Arra, hogy... azt hiszem, meg foglak ölelni.

Phury leengedte a kezét, és hitetlenséggel vegyes döbbenettel meredt rá.

Zsadist totális lúzernek érezve magát, közelebb húzódott hozzá.

- Emeld már fel a fejed, a francba! – Phury felnyújtotta a nyakát, mire Zsadist alácsúsztatta a karját. Mindketten mozdulatlaná dermedtek ebben a természetellenes testhelyzetben. – Tudod, ez az egész sokkal könnyebb volt ott a furgon platóján, amikor nem voltál magadnál.

- Szóval te voltál az?

- Miért, azt hitted, hogy a télapó, vagy mi?

Zsadist tarkóján felállt a szőr. Istenem... Nagyon kiadja magát. Mi a fenét művel?

- Azt hittem, angyal vagy – mondta Phury gyengéd hangon, és lehajtotta fejét Z karjára. – amikor énekeltél nekem, azt hittem, te vagy az, aki biztonságban átkísér az Árnyékba.

- Nem vagyok angyal. – Felemelte a másik kezét, és lágyan megsimogatta Phury arcát, hogy letörölje a könnyeit. Aztán az ujjával lezárta a szemhéját.

- Fáradt vagyok – mormolta Phury. – Annyira... fáradt.

Zsadist az ikertestvére arcát nézte, és úgy érezte, mintha most látná először igazán. A sebei már elkezdtek gyógyulni, a duzzanat csökkent, a hatalmas vágás, amit ő maga ejtett az arca közepén, kezdett összeformni. A sebek helyén kimerültség és feszültség rajzolódott ki, ami nem volt sokkal nagyobb előrehaladás.

- Évszázadok óta fáradt vagy, Phury. Ideje lenne elengedned engem.

- Nem hiszem, hogy képes vagyok rá.

Z mély levegőt vett.

- Azon az éjszakán, amikor elraboltak a családtól... Ne, ne nézz rám! Már így is... túl közel vagy. Nem kapok levegőt, ha rám nézel... Az ég szerelmére, csukd már be a szemed, jó? – Köhögött néhányat, de csak elfojtott hangok törtek elő a torkából. – Azon az éjszakán nem a te hibád volt, hogy nem téged vittek el. Nem kárpótolhatsz egy egész életen át azért, mert neked szerencséd volt, nekem pedig nem. Szeretném, ha nem gondoskodnál rólam tovább.

Phury reszketve fújta ki a levegőt.

- Tudod... tudod te, milyen érzés volt abban a cellában látni téged? Meztelenül, leláncolva és... tudni, hogy az a nő mi mindent művelt veled oly sokáig?

- Phury...

- Tudok mindent, Z. Mindent, ami veled történt. Azoktól a férfiaktól hallottam, akik... ott voltak. Már akkor hallottam a történeteket, mielőtt megtudtam volna, hogy te vagy az.

Zsadist nagyot nyelt. Érezte, hogy felkavarodik a gyomra.

- Mindig abban reménykedtem, hogy soha nem fogod megtudni. Imádkoztam, hogy...

- Ezért meg kell értened, miért halok meg mindennap érted. A te fájdalmad az enyém is.

- Nem, nem az. Esküdj meg, hogy abbahagyod!

- Nem vagyok rá képes.

Zsadist behunyta a szemét. Ahogy ott feküdtek, szeretett volna bocsánatot kérni mindazért a szörnyűségért, amit tett, amióta ikertestvére kiszabadította... és rákiabálni, amiért olyan átkozott hős volt. De leginkább szeretete volna visszaadni neki azt a sok elvesztegetett évet. Sokkal többet érdemelt az élettől, mint amennyit eddig kapott.

- Akkor nem hagysz nekem más lehetőséget.

Phury felkapta a fejét Z karjáról.

- Ha meg akarod ölni magad...

- Azt hiszem, meg kell próbálnom nem adni neked többé okot az aggódásra.

Zsadist érezte, hogy a testvére teste ellazul.

- Ó... Jézus!

- Csak nem tudom, mi fog kisülni belőle. Az ösztöneim... a haragra vannak beállítva, tudod. Valószínűleg mindig is hirtelen természetű leszek.

- Ó, Jézus...

- De... talán változtathatok rajta egy kicsit. Vagy valami ilyesmi. A francba, fogalmam sincs. Talán mégsem.

- Ó, istenem... Én majd segítek neked. Bármiben, amiben tudok.

Zsadist megrázta a fejét.

- Nem. Nem kell a segítség. Ezt egyedül kell végigcsinálnom.

Egy ideig mind a ketten hallgattak.

- Elzsibbadt a karom – mondta Z.

Phury felemelte a fejét, Zsadist pedig visszahúzta, de nem húzódott el.

Mielőtt Bella elutazott volna, bement a szobába, amit Zsadist kapott a klinikán. Napok óta halogatta az indulást, miközben azt mondogatta magának, hogy nem azért, mert arra vár, hogy a férfi felkeresse. Ami hazugság volt.

Az ajtó résnyire nyitva volt, ezért az ajtófélfán kopogott. Azon gondolkozott, mit fog mondani, amikor bemegy. Valószínűleg semmit.

- Jöjjön be! – szólt egy női hang.

Bella belépett a szobába.

Az ágy üres volt, mellette a földön, egy halom megfigyelő monitor hevert leborulva. A nővér egyesével szedgette fel a darabjaikat, és tette a szemeteskukába. Zsadist láthatólag már elkelt, és nem lehetett messze.

A nővér elmosolyodott.

- Őt keresi? A szomszéd szobában van a testvérénél.

- Köszönöm.

Bella egy ajtóval arrébb sétált, és halkán bekopogott. Amikor nem kapott választ, benyitott.

A két férfi egymásnak hátat fordítva feküdt az ágyon, olyan közel, mintha a gerincüknél össze lettek volna növe. A karjuk és a lábuk ugyanúgy volt felhúzva, fejüket a mellkasukhoz hajtották. Bella elképzelte őket így feküdni, ártatlanul, anyjuk méhében, ahol még nem sejtették azt a sok borzalmat, ami kint várt rájuk.

Furcsa volt a gondolat, hogy mindkettőjükben ott volt a vére. Ez az ő ajándéka a testvérpárnak, az egyetlen, amit itthagytak nekik.

Zsadist szeme hirtelen kinyílt. Az aransárga ragyogás úgy meglepte a lányt, hogy összeresztette.

- Bella... - a férfi kinyújtotta felé a kezét. – Bella...

Hátralépett egyet.

- Búcsúzni jöttem.

Amikor Zsadist leengedte a kezét, Bella elfordította róla a tekintetét.

- Hová mész? – kérdezte. – Valami biztonságos helyre?

- Igen. – A tengerpartra készült, a dél-karolinai Charlestonba. Távoli rokonai éltek ott, akik boldogan befogadták. – Új kezdet lesz számomra. Egy új élet.

- Jó. Az jó.

Bella behunyta a szemét. Csak egyszer... csak egyetlen egyszer szeretett volna valami szomorúságot hallani a hangjában, amikor elmegy. De mivel most búcsúzkodtak utoljára, ezek után legalább már nem lesz miért csalódottnak lennie.

- Nagyon bátor voltál – mondta Zsadist. – Az életemet köszönhetem neked. És az övét is. Nagyon... bátor voltál.

Egy fenét volt bátor! Nem sok választotta el tőle, hogy teljesen összeomoljon.

- Remélem, te és Phury hamar felépültök majd. Igen, nagyon bízom benne...

Hosszú ideig hallgattak. Bella még egy utolsó pillantást vetett Zsadist arcára, és tudta, hogy ha valaha találna is magának valakit, egyetlen férfi sem érhetne soha a nyomába.

És bármennyire kiábrándító is volt a gondolat, az jutott eszébe, mekkora igazságtalanság ez. Persze, nem lenne szabad keseregni a veszteségeken, de szerette, és tudta, hogy többé nem lesz vele együtt soha. Nem vágyott semmi másra, csak egy ágyra valahol a sötétben, és alvásra. Sokáig. Legalább száz évig.

- Szeretném, ha tudnál valamit – mondta. – egyszer azt mondtad nekem, hogy egy nap majd felébredek, és megbánom, hogy veled voltam. Hát ez most bekövetkezett. De nem azért, amit az *elit* fog szólni. – Összefonta mellén a karját. – Egyszer már kiközösítettek maguk közül, ezért többé nem félek az arisztokráciától, és büszkén... álltam volna eléjük a te oldaladon. Mégis, most bánom, hogy veled voltam.

Mert az, hogy el kell hagynia, darabokra törte a szívét. Rosszabb volt, mint bármi, amit az *alantas* miatt el kellett szenvednie.

Ezek után szó nélkül megfordult, és kiment a szobából.

Amikor a hajnal fénye beborította a tájat, Butch besétált a Gödörbe, levette a kabátját, és leült a bőrkanyapéra. Az egyik sportcsatorna ment lenémítva a tévében, a hangszórókból pedig Kanye West *Late Registration* című albuma szólt.

Vishous jelent meg a konyhaajtóban. Láthatóan nem sokkal azelőtt jött vissza a harcból. Félmeztelenül, bőrnadrágban és csizmában mászkált. A szeme alatt monokli sötétlett.

- Hogy vagy? – kérdezte Butch, és észrevett még egy kék foltot, amely barátja vállán kezdett előtűnni a bőre alól.

- Nem jobban, mint te. Elgyötörtnek tűnsz, zsaru.

- Az is vagyok. – Hátrahajtotta a fejét. Úgy érezte, neki kell vigyáznia Z-re, amíg a többiek kint vannak, és teszik a dolgukat. Teljesen kimerült, annak ellenére, hogy csak egy széken ücsörgött három napon keresztül.

- Van valamim, ami feldob. Ide nézz!

Butch megrázta a fejét, amikor egy borospoharat látott meg maga előtt.

- Tudod, hogy nem iszom vöröset.

- Kóstold meg!

- Nem, inkább lezuhanyozom, és iszom valami erősebbet. – Butch a térdére támaszkodott, és fel akart állni.

Vishous elé lépett, és nem engedte.

- Erre van szükséged. Higgy nekem!

Butch visszaült a kanapéra, és elvette a poharat. Megszagolta a bort, aztán belekóstolt.

- Nem is rossz. Egy kicsit sűrű, de nem rossz. Merlot?

- Nem igazán.

Hátrahajtott fejjel egy jó nagyot kortyolt belőle. A bor erős volt, és égette a belsejét, miközben lement. Egy kicsit meg is szédült tőle. Erről eszébe jutott, mikor is evett utoljára.

Amikor az utolsó kortyot is lenyelte, gyanakodni kezdett. Vishous túl intenzíven figyelte.

- V? Valami baj van? – Letette a poharat a dohányzóasztalra, és felvonta az egyik szemöldökét.

- Nem... nem. Semmi. Minden oké. Most már minden rendben lesz.

Butch lakótársa problémájára gondolt, ami az utóbbi időben nyomasztotta.

- Hé, és mi a helyzet a látomásaiddal? Még mindig nincsenek?

- Nos, épp az előbb volt egy. Szóval, azt hiszem, kezdenek visszatérni.

- Ez klassz. Nem szerettelek olyan lehangoltnak látni.

- Nagyon rendes ember vagy, zsaru. Tudod? – Vishous elmosolyodott, és kezével végigszántott a haján. Amikor leengedte a karját, Butch megpillantotta a csuklóját. A belsején friss vágás nyoma látszott. Olyan friss, mint amit néhány perccel azelőtt ejtettek.

A borospohárra pillantott, és szörnyű balsejtelem fogalmazódott meg benne. A pohárról ismét barátja ivási pontjára tekintett.

- Jézus... isten! V, mit... tettél? – Talpra ugrott, ám ekkor megérezte az első görcsöt a gyomrában. – Ó, istenem... *Vishous!*

A fürdőszoba felé rohant, mert hánynia kellett, de nem jutott el odáig. Amikor V szobájába ért, a vámpír hátulról rávetette magát, és az ágyra döntötte. Butch öklendezni kezdett, erre V gyorsan hanyatt fordította, és a tenyere alsó részével feltolta az állát, hogy zárva tartsa a száját.

- Ne harcolj ellene! – mondta nyersen. – Tartsd bent! Szükséged van rá. Magadban kell tartanod!

Butch gyomra megint felkavarodott és majd' megfulladt attól, ami feljött a torkán. Pánikba esett, hányingerrel küszködött, és alig kapott levegőt, de nagyot taszított a testen, ami rajta ült, és végül sikerült Vishoust oldalra legördítenie magáról. Azonban még mielőtt kiszabadulhatott volna, a vámpír hátulról megragadta, és megint összecsuksa a száját.

- Tartsd... magadban! – nyögte, miközben az ágyon dulakodtak.

Butch érezte, hogy egy súlyos láb ránehezedik, és leszorítja a combját. A birkózó fogás hatásosnak bizonyult. Meg sem tudott mozdulni. Azért persze nem adta el a küzdelmet.

A görcsök és a hányinger felerősödött, aztán úgy érezte, a szeme is mindjárt szétduzzan. A beleiben valami robbanást érzékelt, és a szikrák szétterjedtek az egész testében... bizsergést okoztak benne... majd pedig halk zúgást. Abba hagyta a kapálózást, és amikor magába szívta az érzést, a harci kedv egyszeriben elszállt belőle.

Vishous szorítása enyhült, elvette a kezét a szája elől, de a biztonság kedvéért, még a mellkasán tartotta.

- Igen, így jó... Csak végy nagy levegőt! Nagyon jól csinálod.

A zúgás felerősödött, és átcsapott valami olyanba, mint a szex, de mégis valahogy más volt... Nem, határozottan nem erotikus volt, bár a teste nem nagyon érzékelt a különbséget. Férfiassága megkeményedett és a nadrágjához feszült, a teste pedig hirtelen felforrósodott. Hátát ívben megfeszítette, a torkát pedig kéjes nyögés hagyta el.

- Ez az – súgta V a fülébe. – Ne harcolj ellene! Engedd, hogy átfolyjon rajtad!

Butch csípője magától előreleandult, és a férfi megint felnyögött. Olyan forró volt, mint a nap közepe, a bőre rendkívül érzékenyvé vált, a látása elsötétedett... Ezután az altestében dúló tombolás a szívére tevődött át. Az erei egy szempillantás alatt úgy feltüzesedtek, mintha benzin folyt volna bennük. Az egész bensője lángolt, és egyre forróbb lett. Ömlött róla a verejték, miközben a teste forgott és rángatózott. Fejét hátravetette, Vishous vállához nyomta. Rekedt hangok hagyták el a száját.

- Meg... fogok... halni...

V ott volt mellette, nem hagyta magára, átsegítette a nehezén.

- Maradj velem, haver! Végy egy mély levegőt! Már nem tart sokáig.

Amikor Butch azt hitte, hogy ennél szörnyűbb poklot már nem bír elviselni, hatalmas orgazmus tört rá. Vishous a karjában tartotta, és amikor a vesszőjéből kilövellt a magja, az ősi nyelven beszélt hozzá. Aztán vége lett. A vihar lecsendesedett.

Butch zihálva, elgyengülve megrázkódott, és látta, hogy barátja lemászik az ágyról, majd betakarja egy pléddel.

- Miért... - kérdezte kábultan. – Miért, V?

A vámpír arca megjelent a látóterében. Gyémántszerű szeme ragyogott... aztán a bal oldali hirtelen elfeketedett, a pupillája kitágult, amíg végül a szivárványhártyája és a fehér rész is teljesen eltűnt, és csak egy feneketlen mély, fekete lyuk lett a helyén.

- Azt nem tudom, hogy *miért*... Csak azt láttam, hogy innod kell belőlem, különben a föld alá kerülsz. – Vishous kinyújtotta felé a kezét, és hátra simította a haját. – Most aludj! Estére jól fogod magad érezni, mert túlélted.

- Ebbe bele is... *halhattam* volna? – Naná. Egész végig azt hitte, hogy nem éli túl.

- Nem adtam volna neked, ha nem lettem volna benne biztos, hogy túléled. Most pedig hunyd be a szemed, és aludj! Jó? – Vishous kifelé indult, de az ajtóban megállt.

Amikor a testvér visszanézett, Butch olyan különöset érzett, amit még soha... mintha valami kötelék szövődne közöttük. Egy kötelék, amely valóságosabb volt, mint a testüket körülvevő levegő. Abban a pokolban kovácsolódott, amiben most volt, és elevenebbnek tűnt, mint az ereiben folyó vér... egy csodálatos összetartozás.

Testvérem, fogalmazódott meg benne a szó.

- Nem hagyom, hogy bármi történjen veled, zsaru.

A rendőr tudta, hogy ez tökéletesen így van, bár nem nagyon díjazta, ha hátba támadták. Persze ha tudja, mi van a pohárban, soha nem itta volna meg. Az biztos. Semmiképpen sem.

- Mit tesz ez velem? – kérdezte lágyan.

- Semmi olyat, ami eddig nem voltál. Még mindig ember vagy.

Butch megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Figyelj, haver, tégy meg nekem egy szívességet! Ha legközelebb ilyen húzásra készülsz, figyelmeztess előre! Oké? Jobban szeretem, ha van választásom. – Halványan elmosolyodott.

– És még mindig nem randizunk.

Vishous felnevetett.

- Aludj, szobatárs! Majd később leverheted rajtam.

- Le is fogom, ne félj!

Amikor a testvér széles háta eltűnt. Butch behunyta a szemét.

Még mindig ember... Csak... egy... ember.

Hamarosan álomba szenderült.

48. fejezet

Másnap este Zsadist felvett egy tiszta bőrnadrágot. Teste kicsit merev volt még, de hihetetlenül erősnek érezte. Tudta, hogy Bella vére táplálja, az ad neki erőt és teszi teljessé. Megköszöörülte a torkát, és miközben begombolta a sliccét, próbált nem elgyengülni, és sírni a hiánya miatt.

- Köszönöm, hogy hoztál nekem ruhát, zsaru!

Butch bólintott.

- Nincs mit. Láthatatlanná válsz, és úgy mész haza? Mert ha nem érzed magad elég erősnek, elvihetlek az Escalade-del.

Zsadist magára vett egy fekete garbót, felhúzta a csizmáját, és kisétált a szobából.

- Z? Z, haver?

Odanézett a rendőrré, majd pislogott néhányat.

- Bocsi. Mondtál valamit?

- Akarod, hogy hazavigyelek kocsival?

Zsadist most először figyelt igazán a rendőrré, amióta a férfi tíz perccel azelőtt bejött a szobába. Már éppen válaszra nyitotta volna a száját, amikor az ösztönei hirtelen működésbe léptek. Oldalra biccentette a fejét, és beleszagolt a levegőbe, majd Butchra meredt. *Mi a franc...?*

- Zsaru, hol voltál, amióta utoljára láttalak?

- Sehol.

- Más a szagod.

Butch elvörösödött.

- Új az arcszeszem.

- Nem, ez nem...

- Szóval akkor elvigyelek vagy sem? – Mogyoróbarna tekintete megkeményedett, ezzel jelezve, hogy nem hajlandó egyetlen további szót sem ejteni a témáról.

Z megvonta a vállát.

- Igen, köszi. De várjuk meg Phuryt! Mindketten veled megyünk.

Tizenöt perccel később kigördültek a klinikáról. Útban a ház felé Zsadist az Escalade hátsó ülésén ült, és nézte az ablak mellett elsuhanó téli tájat. Megint havazott, a hópelyhek vízszintesen hullottak a terepjáró mellett, miközben a 22-es úton hajtottak hazafelé. Az első ülés felől hallotta ugyan Butch és Phury halk beszélgetését, de mintha nagyon távolról érkeztek volna felé a hangok. Igazság szerint mindent így érzett... távolról, mintá semminek nem lett volna értelme...

- Íme az otthon, édes otthon, uraim – mondta Butch, amikor befordultak a központ udvarára.

Jézus. Már meg is érkeztek?

Mindhárman kiszálltak, és az épület felé indultak. A hó csikorgott csizmájuk alatt. Amint beléptek az előcsarnokba, a ház nőtagjai a nyakukba borultak. Jobban mondva Phury nyakába. Mary és Beth átkarolták, és melegen üdvözölték.

Phury is viszonzta az ölelést, Zsadist pedig csendben behúzódott az árnyékba. Onnan figyelte őket titokban, és arra gondolt, vajon milyen érzés lehet ölelő karjuk közt lenni, és azt kívánta, bárcsak őt is így fogadná valaki.

Zavart csend támadt, amikor Mary és Beth ránéztek, miközben még mindig átölelve tartották Phuryt. Gyorsan el is fordultak, mert nem akartak a tekintetével találkozni.

- Wrath az emeleten van, fiúk – mondta Beth -, és a többiekkel együtt rátok vár.

- Van valami hír Tohrról? – kérdezte Phury.

- Sajnos nincs, és ez mindenkit megvisel. Legjobban Johnt.

- Majd később meglátogatom a fiút.

Mary és Beth még egyszer megölelték Phuryt, aztán a férfi Butchcsal együtt elindult felfelé a lépcsőn. Z követte őket.

- Zsadist?

Beth hangjára hátrafordult. A nő összefonta mellén a karját úgy állt ott. Mary mellette hasonlóan feszültnek tűnt.

- Örülünk, hogy visszajöttél – monda a királyné.

Zsadist elkomorodott, mert tisztában volt vele, hogy nem igaz. Elképzelni sem tudta, hogy bárki is örüljön a jelenlétének.

Mary is megszólalt.

- Gyújtottam érted egy gyertyát, és imádkoztam, hogy épségben hazatérj.

Egy gyertyát... meggyújtott... érte? Csakis érte? A vér az arcába tolult, és szálnalmasnak érezte magát, amiért olyan sokat jelent neki ez a kedves gesztus.

- Köszönöm. – Meghajolt, és felszaladt a lépcsőn, miközben pontosan tudta, hogy olyan vörös, mint egy főtt rák. *Istenem...* Lehet, hogy egyszer majd tényleg sikerül megváltoznia? Valamikor.

Amikor azonban belépett Wrath dolgozósobájába, és érezte, hogy minden szem rászegeződik, azonnal kijavította magát gondolatban. *Vagy talán mégsem.* Nem tudta elviselni ezt az átható vizsgálódást. Főleg most nem, amikor olyan érzékeny lelkiállapotban volt. Észrevette, hogy remeg a keze, ezért gyorsan zsebre dugta, és elvonult a szokásos sarokba, ahol mindig lenni szokott. Távol a többiektől.

- Azt akarom, hogy ma este senki ne menjen ki harcolni. Túlágosan lefoglal minket a sok probléma, nem lennénk hatékonyak. Szeretném, ha mindenki visszajönne a házba hajnali négyre. Mihelyt feljön a nap, elkezdjük a gyászt Wellsie-ért, amely egész nap fog tartani, ezért kérem, hogy előtte egyetek és igyatok eleget. Ami a gyászszertartást illeti, Tohr nélkül nem tarthatjuk meg, ezért azzal még várunk.

- Fel nem foghatom, hogy senki nem tudja, hol lehet – jegyezte meg Phury.

Vishous rágyújtott egy kézzel sodort cigarettára.

- Mindennap elmegyek a házához, de eddig színét sem láttam. A *hűségese*k sem látták, és nem is hallottak róla semmit. Otthon hagyta a töreit, a fegyvereit, a ruháit és a kocsiját. Bárhol lehet.

- És mi lesz az iskolával? – kérdezte Phury. – Folytatjuk?

Wrath megrázta a fejét.

- Szeretném, de átkozottul kevesen vagyunk, és nem akarlak túlágosan leterhelni benneteket. Főleg, mivel időre van szükségetek, hogy felgyógyuljatok...

- Én is besegítetek – vágott közbe Z.

Minden tekintet felé fordult. Mulatságosnak találta volna a megütközést az arcukon, ha nem mart volna ennyire a szívébe.

Megköszörülte a torkát.

- Úgy értem, Phury lenne a főnök. és ő folytatná az elméleti oktatást, mivel én nem tudok olvasni. Viszont jól értek a késekhez, az ökölharchoz, a fegyverekhez és a robbanószerkezetekhez. Segíthetnék a fizikai tréningben és a fegyverekről tartott oktatásban. – Amikor nem érkezett válsz, lesütötte a szemét. – Ja igen. Szóval nem. Mindegy. Nem gond.

A szavait követő csendben ideges lett. Nyugtalanul toporgott, majd az ajtóra pillantott.

A pokolba! – gondolta. be kellett volna fognia a száját.

- Szerintem ez remek ötlet – szólalt meg nagysokára Wrath. – De biztos vagy benne, hogy meg tudod csinálni?

Z vállat vont.

- Megpróbálhatom.

Újabb csend.

- Rendben... akkor legyen így. És köszönjük, hogy segítesz minket.

- Nincs mit. Á... Nagyon szívesen.

Amikor félóra múlva befejezték, Zsadist volt a első, aki elhagyta a dolgozószobát. Nem akart beszélni a testvérekkel arról, hogy mire vállalkozott, vagy hogy érzé magát. Biztos kíváncsiak voltak rá, és keresték rajta a jelét annak, hogy megváltozott, vagy ilyesmi.

Visszament a szobájába, hogy felfegyverkezzen. Nehéz feladat állt előtte, hosszú, kemény feladat, amelyen szeretett volna minél hamarabb túl lenni.

Amikor odalépett a fegyveres szerkenyhez, tekintete megakadt a fekete selyemköntösön, amit Bella oly sokszor viselt. Napokkal azelőtt kidobta a szemébe, de Fritz biztosan kivette, és visszaakasztotta a szekrényébe. Z odahajolt, megérintette, aztán leakasztotta a kampóról, és a karjára fektetve megsimogatta. Az orrához emelte, és megérezte rajta a lány illatát meg e megjelölő illatot is, ami a testéből áradt, amikor szeretkeztek.

Már éppen vissz akarta tenni, amikor észrevette, hogy egy fényes kis tárgy kiesett belőle a földre. Épp a lába elé. Bella nyaklánc. Itt hagyta.

Egy ideig a kezében fogva tartotta, és nézte, ahogy a pici gyémántok csillognak. Aztán feltette a nyakába, és elővette a fegyvereit. Visszament a hálószobába, és mielőtt kifelé indult, észrevette az úrnő koponyáját a földre terített fekvőhelye mellett a földön.

Átment a szobán, letérdelt elé a földre, és belenézett az üres szemgödörbe.

A következő pillanatban beszaladt a fürdőszobába, fogott egy törülközőt, és visszament a hálószobába a koponyáért. Beletekerte a bolyhos frottíryanagba, majd felemelte, és kilépett a szobából. Először csak sietett, később már futott a szobros folyosón a lépcsőig. Leszaladt a földszintre, átvágott az ebédlőn, a komornyik szobáján, majd a konyhán is.

Az alagsorba vezető lépcső a ház hátsó részében volt. Nem kapcsolt villanyt, amikor lement rajta. Ahogy közeledett a ház régimódi kazánjához, az onnan kiszűrődő robaj egyre hangosabbá vált.

A vasszőrnyeteg közelében érezte a belőle áradó meleget, mintha a kazán élt és lázas lett volna. Lehajolt, hogy benézzen a kis üveg kémlelőnyíláson a belsejébe. A narancsszínű lángok a széndarabokat nyaldosták, és úgy tűnt, mintha soha nem tudnának betelni velük. Zsadist kinyitotta a kis ajtót, mire megcsapta arcát az izzó hőség. A törülközőbe csavart koponyát habozás nélkül bedobta a tűzbe.

Nem maradt ott végignézni, ahogy elég, sarkon fordult és felment.

Amikor beért az előcsarnokba, megtorpant. Felsétált az emeletre. A lépcső tetején jobbra fordult, végigment a folyosón, és bekopogott az egyik ajtón.

Rhage nyitotta ki. Egyetlen törülközőben állt előtte, amely a derekára volt csavarva. Meglepettnek tűnt, amikor meglátta, ki az.

- Szia, testvérem!

- Beszélhetnék Maryvel egy percre?

Hollywood felvonta a szemöldökét, és hátraszólt a válla fölött.

- Mary, Z szeretne beszélni veled.

Mary összefogta magán a selyemköntöst, és megkötötte az övét, miközben odament az ajtóhoz.

- Szia!

- Válthatnánk néhány szót négyszemközt? – kérdezte tőle, és Rhage-re nézett.

Amikor a férfi gyanakodva leeresztette a szemhéját, Z arra gondolt, hogy lám a szerelmes férfiak nem szívesen veszi, ha a kedvesük kettesben marad valakivel. Pláne nem, ha éppen ő az az illető.

Megdörzsölte a fejét.

- Nem fog sokáig tartani, és itt leszünk a folyosón.

Mary előrelépett, és testével visszatolta *parancsolóját* a szobába.

- Nincs semmi baj, Rhage. Menj vissza, és fejezd be a fürdő előkészítését!

A vámpír szeme fehéren felizzott, amikor a szörny is bejelentkezett saját szerelmes jogán. Hosszú csend után cuppanós csókot adott a lány nyakára, majd becsukta az ajtót.

- Miről van szó? – kérdezte Mary. Z érezte rajta a félelem szagát, ennek ellenére a lány bátran nézett a szemébe.

Mindig is kedvelte, gondolta Z.

- Hallottam, hogy autista gyerekeket tanítottál.

- Ja... igen, így igaz.

- Lassú volt a felfogásuk?

Mary a homlokát ráncolta.

- Nos, igen. Néha.

- És ez... - megköszönte a tokár -, ez nem idegesített fel téged? Úgy értem, nem lettél csalódott?

- Nem. Ha valamiért csalódottságot éreztem, az az volt, hogy nem tudtam megtalálni a megfelelő módszert, amelyre szükségük volt, hogy tanuljanak.

Zsadist bólintott, és elfordította a tekintetét a lány acélszürke szeméről. Helyette az ajtó deszkáját kezdte élénken tanulmányozni.

- De miért kérdezed?

Z mély levegőt vett, és nekirugaszkodott a mondanivalójának. Amikor befejezte, megkockáztatott egy röpke pillantást a lányra.

May a szája előtt tartotta a kezét, és a szeme olyan melegséget sugárzott, mintha a napfény sütött volna rá.

- Ó, Zsadist, igen... Hát persze, hogy megteszem!

Phury megrázta a fejét, amikor beült az Escalade-be.

- Mindenképp a Zéróba menjünk.

Nagyon nagy szüksége volt arra, hogy odamenjen ma este.

- Magamtól is rájöttem – felelte V, és beült a volán mögé, majd Butch is behuppanthátra.

A város felé tartva egyikük sem szólt egy szót sem. Még a zene sem dübörgött a hangszórókból.

Mennyi halál, mennyi veszteség! – gondolta Phury. Wellsie. Aztán az a fiatal lány, Sarelle, akinek a testét V elvitte a szüleinek.

És Tohr eltűnése is majdnem olyan volt, mintha meghalt volna. Csakúgy, mint Belláé.

A fájdalom, amit érzett, Zsadistot juttatta eszébe. Szerette volna hinni, hogy az ikertestvére elindult a fejlődés útján, bár képtelenség volt a feltételezés, hogy hirtelen ekkorát forduljon a személyisége. Csak idő kérdése, és vissza fog térni a vágya a fájdalomra, és akkor az egész szörnyűség újra elkezdődik.

Phury megdörzsölte az arcát. Ezerévesnek érezte magát, annyira fáradt volt, ugyanakkor izgatott és nyugtalan is... Belülről sebek kínozták, bár a bőre gyógyulni látszott. Úgy érezte, már nem tud egyedül megbirkózni mindennel. Segítségre van szüksége.

Húsz perccel később Vishous lefékezett a Zéró hátsó ajtaja előtt, és szabálytalanul leparkolt a terepjáróval. A kidobóemberek a VIP-részlegbe mentek. Phury rendelt egy martinit, és amikor kihozták, egy mozdulattal felhajtotta.

Segítség. Segítségre volt szüksége. Egy duplacsövű segítségre... különben felrobban.

- Megbocsátotok, fiúk? – dörögte, és a hátsó részbe indult, a Tiszteletes irodája felé. A két hatalmas néger bólintott, amikor meglátta majd az órájukba mondtak valamit. Egy másodperc múlva beengedték.

Phury besétált a barlangba, és a Tiszteletesre nézett. A férfi az íróasztal mögött ült. Méregdrága, hajszálcsíkos öltönyt viselt, és inkább tűnt üzletembernek, mint kábítószer-kereskedőnek.

Önelégülten mosolygott.

- Hova az ördögbe lett az a gyönyörű hajad?

Phury hátrapillantott, hogy meggyőződjön róla, a külső ajtó zárva van-e. Aztán elővett három százdolláros bankjegyet.

- Kellene egy kis hernyó.

A Tiszteletes ibolyaszínű szeme összehúzódott.

- Mit mondtál?

- Heroin.

- Biztos vagy benne?

Nem, gondolta Phury.

- Igen – mondta.

A Tiszteletes oda-vissza futtatta kezét megnyírt kakastaréján. Aztán előrehajolt, és megnyomott egy gombot az íróasztalán.

- Rally, hozz fel nekem háromszáz dolcsi értékű anyagot, de vigyázz, hogy minőségi legyen! – Hátradőlt a széken. – Komolyan mondom, nem kellene neked ilyesmit hazavinned. Nincs neked erre szükséged.

- Nem mintha érdekelne a véleményed, de épp te mondtad, hogy valami erősebbel kellene próbálkoznom.

- Visszavonom.

- Azt hittem, a *manipulátoroknak* nincs lelkiismeretük.

- Félig még az anyám kisfia vagyok, úgyhogy maradt némi.

- Milyen szerencsés vagy!

A tulajdonos leszegezte az állát, a szeme pedig egy pillanatra gonoszul megvillant. Aztán elmosolyodott.

- Nem... ti többiek vagytok szerencsések.

Rally hamarosan megérkezett, és a tranzakció nem tartott sokáig. Az összehajtogatott kis zacskó tökéletesen befért Phury belső mellényzsebébe.

Miközben kifelé tartott, a Tiszteletes utána szól.

- Ez az anyag nagyon tiszta. Halálosan tiszta. Beleszórhatod a cigarettádba, vagy felolvaszthatod és belőheted magadnak. Egy tanácsot azonban fogadj el tőlem! Biztonságosabb, ha elszívod, mert akkor jobban tudsz ügyelni a dózisra.

- Nagyon jól ismered a saját termékedet.

- Én soha nem használok ilyen mérgező szennyet. Halálos. De a kuncsaftoktól hallom, mi az, ami jó, és mitől kaphatsz rövid úton egy névjegycédulát a nagylábad ujjára.

Phury megborzongott attól, mire is készül, de mire visszatért a testvériség asztalához, már alig várta, hogy végre hazajusson. Teljesen ki akarta ütni magát. Vágyott arra a mély kábult alvásra, amit – úgy hallott – a heroin okozott, és tudta eleget vett ahhoz, hogy jó néhányszor a mennyországba kerüljön tőle.

- Mi van veled ma? – kérdezte Butch. – Alig bírsz nyugton maradni.

- Semmi. – Benyúlt a mellényzsebébe, megtapogatta új szerzeményét, aztán idegesen dobolni kezdett a lábával az asztal alatt.

Drogos vagytok, döbönt rá.

E már nem maradt benne annyi erő, hogy törődjön vele. A halál mindenhol ott volt körülötte, szinte fojtogatta. A bánat és a kudarc megmérgezte a levegőt, amit belélegzett. Le akart szállni egy időre erről az örült vonatról, még akkor is, ha ezzel egy másik, beteges járatra váltott jegyet.

Szerencsére, vagy sajnos, Butch és Vishous nem sokáig maradt a klubban, és a társaság már nem sokkal éjfél után otthon volt. Amikor besétáltak az előcsarnokba, Phury idegesen ropogtatta az izületeit, ruhája alatt verejték ült ki a bőrére. Alig várta, hogy egyedül legyen.

- Akarsz enni valamit? – kérdezte Vishous nagyot ásítva.

- Naná, méghozzá most azonnal – válaszolta Butch, és Phuryre pillantott, miközben V eltűnt a konyhában. – Hát te? Nem harapsz velünk valamit?

- Nem. Majd később találkozunk. – Amikor elindult felfelé a lépcsőn, magán érezte a rendőr tekintetét.

- Hé, Phury! – szólt utána Butch.

Phury magában káromkodott, majd hátrapillantott. Mániákus eltökéltsége egy kicsit alábbhagyott, ahogy a zsaru mindentudó szemébe nézett.

Tudja! – gondolta. valahonnan rájött, mire készült.

- Biztos vagy benne, hogy nem akarsz velünk enni? – kérdezte Butch kimérten.

Phurynek nem is kellett gondolkodnia a válaszon. Vagy talán nem is akart.

- Igen, biztos.

- Vigyázz magadra, haver! Vannak dolgok, amelyeket átkozottul nehéz visszacsinálni.

Phury Z-re gondolt. Aztán magára, és a szomorú jövőre, amelyen semmi kedve sem volt végigvonszolni magát.

- Azt hiszed, én nem tudom? – vágott vissza, majd elment.

Amikor beért a szobájába, becsukta az ajtót, és ledobta a bőrdzsekijét egy székre. Kivette a zacskót a mellényzsebéből, fogott egy vörös füstű cigarettát meg egy papírt, és összekevert egy adagot az injekciós tűs megoldást még csak számításba sem vette. Az már túl közel volt a függőséghez.

Legalábbis az első alkalomnál.

Megnyalta a papír szélét, szorosan feltekerte, majd az ágyra ült, és nekidőlt a párnáknak. Elővette az öngyújtóját. Lenyomta a gombot, és figyelte, ahogy a láng életre kelt a tetején. Szájában a cigarettával odahajolt a narancsszínű tűzhöz.

Ekkor azonban kopogást hallott. Dühbe gurult. *A fene vigyen el, Butch!*

Elzárta az öngyújtót.

- Mi van?

Amikor nem kapott választ, kezében a cigarettával, dühösen odament az ajtóhoz, és kinyitotta. John ijedten hátrahőkölt.

Phury nagy levegőt vett. Aztán még egyet. *Nyugalom!* Meg kell nyugodnia.

- Mi a helyzet, fiam? – kérdezte, s közben a mutatóujjával simogatta a cigit.

John felemelte a jegyzetfüzetét, írt néhány sort és megfordította.

Ne haragudj, hogy zavarlak, de szükségem lenne rá, hogy segíts a dzsúdzsucu-technikámban, mivel te annyira jól értesz hozzá.

- Ja... igen. De ma este nem érek rá, John. Sajnálom. Sok a dolgom.

A kölyök bólintott, majd néhány másodpercnyi szünet után búcsúzkodva intett egyet és elfordult.

Phury becsukta az ajtót, ráfordította a kulcsot, és visszament az ágyra. Bekapcsolta az öngyújtót, a szájába tette a cigarettát...

És abban a pillanatban, hogy a láng meggyújtotta a cigaretta végét, megdermedt.

Nem kapott levegőt. Nem kapott... Zihálni kezdett. A tenyere izzadni kezdett, verejték lepte el az arcát, a hóna alját és az egész mellkasát.

Mi a francot készül tenni? Mit művel?

Drogos... drogos gazember. Drogos bűnöző... gazember. Heroint hozott a király házába! Kábítószeres cigarettára akart rágyújtani a testvériség központjában! Meg akarta mérgezni magát vele, csak mert túl gyenge ahhoz, hogy szembenézzen a problémáival!

A fenébe is, nem fogja megtenni! Nem gyalázza meg így a királyt és a testvéreit. Már az is elég baj, hogy a vörös füst rabja lett. Na de a heroiné?

Egész testében remegve odaszaladt a komódhoz, fogta a zacskót, és a fürdőszobába szaladt. Beledobta a vécébe a zacskó heroint meg a cigarettát, aztán lehúzta. Többször egymás után.

Kitámolygott a szobából, és végigfutott a folyosón. John már félúton volt lefelé a lépcsőn, és amikor Phury lélekszakadva feltűnt a sarkon, majdnem átesett rajta. A férfi utolérte, a karjába vonta, és olyan erősen szorította magához, hogy a fiú gyenge csontjai majdnem eltörttek.

Fejét a vékony vállára ejtve megborzongott.

- Ó, istenem... köszönöm. Köszönöm, köszönöm...

Vékony kis kéz fonódott köré, és egy kis tenyér megveregette a hátát.

Amikor Phury végül elhúzódott, megtörölte könnyes arcát.

- Azt hiszem, ez remek alkalom, hogy javítsunk a technikádon. Igen. Nekem is nagyon megfelel. Gyere!

Amikor a kölyök ránézett... a szemében furcsa mód az tükröződött, mintha mindent tudna. Aztán a szája mozogni kezdett, és szavakat formált, amelyeknek súlya volt, még akkor is, ha hangtalanok voltak.

Börtönben vagy, olyan börtönben, ahol nincsenek rácsok. Aggódok érted.

Phury nagyot nyelt, és úgy érezte, mintha hirtelen visszautazott volna az időben. Ugyanezeket a szavakat már mondta neki valaki... Még a múlt nyáron.

Az előcsarnok ajtaja kinyílt, és a pillanatot eltűnt. Phury és John egyszerre kapták oda fejüket a hangra. Zsadist lépett a helyiségbe.

Kimerültnek tűnt, amikor felnézett a lépcsőre.

- Ó, sziasztok, Phury, John.

Phury megdörzsölte a nyakát, és próbált magához térni abból a különös déjá vu érzésből, amit az imént élt át.

- Szia, Z, hát te honnan jössz?

- Volt egy kis dolgom. Messze innen. Mi a helyzet?

- Lemegyünk az edzőterembe, hogy segítsek John-nak a dzsúdzsucu-technikájában.

Zsadist becsukta az ajtót.

- Mit szólnátok hozzá, ha én is csatlakoznék hozzátok? Vagyis... inkább úgy fogalmazok. Csatlakozhatom hozzátok?

Phury megütközve nézett rá, a kölyök szintén, de benne legalább volt annyi lélekjelenlét, hogy bólintson a fejével.

Phury erre megrázta magát, hogy visszatérjen a valóságba.

- Hát persze, testvér. Gyere csak! Mindig... örülünk, ha velünk tartasz.

Zsadist átsétált a ragyogó színű mozaikpadlón.

- Köszönöm. Nagyon köszönöm.

Mindhárman a föld alatti alagút bejáratához sétáltak.

Miközben az edzőterem felé tartottak, Phury Johnra tekintett, és arra gondolt, hogy néha csupán egy hajszálon múlik, hogy két autó között nem történik halálos baleset.

Néha az ember életét egy icipici apróság is meg tudja változtatni... Vagy a másodperc tört része... Vagy egy kopogás az ajtón.

És ettől már-már hinni kezdet az isteni közbelépésben.

49. fejezet

Két hónappal később...

Bella a testvériség udvarának közepén bukkant elő a semmiből, és felnézett a komor épületre. Azt hitte, soha nem fog visszatérni ide, a sors azonban mást tartogatott a számára.

Kinyitotta a külső ajtót, belépett az előcsarnokba, és amikor megnyomta a kaputelefon gombját, és megmutatta az arcát a kamerának, úgy érezte, mintha álomban lenne.

Fritz szélesre tárta előtte az ajtót, és mosolyogva meghajolt.

- Kisasszony, micsoda öröm önt újra látni!

- Üdvözlöm, Fritz! – Belépett, és megrázta a fejét, amikor a komornyik el akarta venni tőle a kabátját. – Nem maradok sokáig, csak azért jöttem, hogy Zsadisttal beszéljek. Egy perc az egész.

- Természetesen. Az úr itthon van. Kövessen, kérem!

Fritz átvezette az előcsarnokon, végül megállt egy szárnyas ajtó előtt. Útközben végig beszélt, boldogan mesélt arról, mi történt azóta, hogy elment, és hogy hogy töltötték a szilvesztert.

A könyvtár ajtaja előtt a *hűséges* habozni látszott.

- Kisasszony, ha nem sértem meg, úgy tűnik, mintha... Nem akarja inkább önmagát bejelenteni? Amikor úgy érzi, hogy készen áll rá...

- Ó, Fritz, milyen jól ismer! Igen, valóban szükségem lenne néhány perce, hogy összeszedjem magam egy kicsit.

A szolga bólintott, elmosolyodott és eltűnt.

Bella nagy levegőt vett, miközben a hangokat és a lépteket figyelte a házban. Némelyek elég halkak, mások pedig elég hangosan beszéltek ahhoz, hogy a testvérek legyenek. Ránézett az órájára. Este hét. Biztosan most készülődnek ahhoz, hogy kimenjenek.

Arra gondolt, hogy lehet Phury. Vajon Tohr előkerült-e már, és hogy érzi magát John.

Elbizonytalanodott... tudta, hogy szándékosan húzza az időt.

Most vagy soha, gondolta hirtelen, majd megragadta a sárgaréz ajtógombot, és elfordította. Az ajtó egyik szárnya hangtalanul kinyílt.

Amikor benézett a könyvtárba, a lélegzete is elakadt.

Zsadist az asztalnál ült, és egy papírlap fölé hajolt. Hatalmas kezében vékony ceruzát tartott.

Mary volt mellette, kettőjük közt egy nyitott könyv feküdt az asztalon.

- Emlékezz a kemény mássalhangzókra! – mondta Mary, és a könyvre mutatott. – Rick. Carol. A "k" és a "c" ebben a két szóban szinte ugyanúgy hangzik, de máshogy írjuk őket. Próbáld meg újra!

Zsadist megdörzsölte a fejét, és halkak motyogott valamit, amit nem lehetett érteni. Aztán a ceruzával valamit írt a papírra.

- Így már jó! – Mary dicsőően megveregette a vállát. – Nagyon ügyes vagy.

Zsadist felnézett és elmosolyodott. Amikor az ajtó felé fordította a fejét, és meglátta Bellát, az arcról hirtelen eltűnt az előbbi kifejezés.

Ó, szentséges szűz az égben! – gondolta a lány, miközben szomjasan szívtá magába a férfi látványát. Még mindig szereti. Teste minden porcikája szerette...

Várjunk csak egy percet... Mi... a fene? Valami megváltozott rajta. Valami furcsa volt. Nem, nem a sebhelye, valami más.

Mindegy. Bökd ki, amit akarsz, hogy mielőbb mehess! – emlékeztette magát.

- Ne haragudjatok, hogy félbeszakítalak titeket – mondta. – Beszélhetnék Zsadisttal egy percre?

Bella halványan érzékelte, hogy Mary feláll, odamegy hozzá, megöleli, aztán halkak kimegy a könyvtárból, és becsukja maga után az ajtót.

- Szia – szólalt meg Zsadist, és lassan felállt.

Bella szeme elkerekedett, és hátralépett egyet.

- Istenem... Milyen *hatalmas* lettél!

A férfi megérintette vastag mellizmát.

- Igen... izé... felszedtem úgy harminchat kilót. Havers... Havers azt mondta, valószínűleg többet már nem fogok hízni, de már így is százhuszonkét kiló vagyok.

Szóval ettől tűnt másnak. Az arca már nem volt beesett, a vonásai meglágyultak, a szeme kiemelkedett a szemgödreből. Szinte már... jóképű volt. És így sokkal jobban hasonlított Phuryre.

Zavartan megköszörülte a torkát.

- Igen... szóval... együtt szoktam enni Rhage-dzsel.

Jézus... Meg is látszott. Zsadist teste már nem is hasonlított arra, amikor legutoljára látta. Válla széles lett, és rendkívül megizmosodott, ez még szűk fekete pólóján keresztül is egyértelműen látszott. A bicepse háromszor akkorára nőtt, mint korábban volt, az alkarja pedig akkora lett, hogy már jól passzolt hatalmas kezéhez. A hasa pedig... gyönyörű izmokkal bordázott, bőrnadrágja vastag combjára feszült.

- És ittál is valakiből – jegyezte meg Bella halkán, de szinte azonnal meg is bánta. Azt is, hogy kimondta, és azt is, hogy milyen vádló hangon.

Nem tartozott rá, kinek a vérét fogadta el, bár nagyon fájt elképzelni, hogy valamelyik fajtársukból iszik. Mivel nyilvánvaló volt, hogy ez történt. Az emberi vér nem tudott volna ekkora erőt adni neki.

Zsadist keze a mellkasáról az oldalára csúszott.

- Rhage az egyik Kiválasztottból szokott inni, mert Mary vére nem lenne elég erős neki, és így én is őt használom. – Kis szünetet tartott. – Jól nézel ki.

- Köszönöm.

Újabb hosszú szünet.

- Izé... Bella, miért jöttél? Nem mintha bánnám...

- Beszélnem kell veled.

Úgy tűnt, Zsadist nem tudja, mit feleljen erre.

- És, mit csinálsz itt? – kérdezte a lány az asztalon heverő papírokra mutatva. Ez sem tartozott rá, de megint elbizonytalanodott, és reménytelenségében ezzel próbált egy kis időt nyerni. Nem volt képes még nekikezdeni. Elveszett.

- Olvasni tanulok.

Bella szeme megvillant.

- Ó... hűha! És hogy megy?

- Jól. Csak lassan. De dolgozom rajta. – Lenézett a papírokra. – May nagyon türelmes velem.

Csend. Hosszú csend. Istenem, most hogy itt állt a férfi előtt, nem találta a szavakat.

- Elmentem Charlestonba – szólalt meg végül Zsadist.

- Tessék? – Elment hozzá, hogy lássa?

- Eltartott egy ideig, amíg rád találtam, e végül sikerült. Első nap odamentem, miután kijöttem Havers klinikájáról.

- Nem is tudtam róla.

- Mert nem akartam, hogy megtudd.

- Ó. – Bella nagy levegőt vett. Idegei vitustáncot jártak a bőre alatt. *Ideje beleugrani a mélyvízbe*, gondolta.

- Figyelj, Zsadist, azért jöttem, hogy elmondjam...

- Addig nem akartam találkozni veled, amíg be nem fejeztem. – Miközben sárga szeme rámeredt, valami megváltozott köztük a levegőben.

- Mit? – suttogta a lány.

Zsadist lenézett a ceruzára a kezében.

- Magamat.

Bella megrázta a fejét.

- Sajnálom, nem értelek...

- Vissza akartam ezt adni neked. – Kivette a zsebéből a nyakláncot. – Először oda akartam adni azon az első éjszakán, aztán azt gondoltam... szóval, inkább addig magamon viselem, amíg a nyakam nem lesz túl vastag ahhoz, hogy felvegyem. Most pedig a zsebemben hordom. Bella hosszan kifújta a levegőt, amíg már nem maradt semmi a tüdejében. Zsadist a fejét kezdte dörzsölni. A bicepse és a karja olyan izmos volt, hogy amikor felemelte, a pólómegfeszült rajta, és majdnem elszakadt.

- A nyaklánc jó ürügy volt –mormolta Z.

- Mire?

- Gondoltam, talán elmegyek Charlestonba, becsengetek, hogy visszaadjam, és talán... megengeded, hogy bemenjek. Vagy valami hasonló. Félttem tőle, hogy esetleg valaki udvarol neked, ezért olyan gyorsan haladtam, ahogy tudtam. Arra gondoltam, ha megtanulok olvasni, és jobban vigyázok magamra, ha nem leszek többé az a gazember... - Megrázta a fejét. – De ne érts félre, nem vártam volna el tőled, hogy örülj annak, hogy látsz. Csak... tudod, reméltem, hogy... meginnánk egy csésze kávé. Vagy teát. És beszélgetnénk. Vagy valami. Mint a barátok. Talán. Persze ha lenne valakid, akkor nyilván nem engedné meg. Szóval, ezért siettem.

Sárga tekintetét Bellára emelte. Az arca idegesen megvonaglott, mint a félne attól, milyen érzelmeket fedez fel a lány arcán.

- Mint a barátok? – kérdezte Bella.

- Igen... akarom mondani, nem sértenélek meg azzal, hogy többet kérjek tőled. Tudom, hogy megbántad, hogy... De nem tudtalak elengedni anélkül.. igen, szóval... barátok.

Szentséges... isten! Zsadist felkutatta, és elment hozzá! Azért, hogy visszajöjjön... hogy újra kapcsolatban legyenek.

Ez aztán egyik olyan forgatókönyvben sem szerepelt, amelyeket elképzelt, amikor erre a beszélgetésre készült.

- Én... mit is mondtál, Zsadist? – dadogta, bár tisztán hallott minden szót.

A férfi lenézett a kezében tartott ceruzára, aztán az asztalra. Kinyitotta a spirálfüzetet egy tiszta lapnál, az asztalra hajolt, és egy jó ideig dolgozott rajta. Amikor befejezte, kitépte a papírt.

Remegett a keze, amikor átnyújtotta a lánynak.

- Kicsit csúnya.

Bella elvette tőle. Gyerekes kézírással, nyomtatott nagybetűkkel ez állt rajta.

SZERETLEK

Bella összeszorította a száját, és érezte, hogy könny gyűlik a szemébe. A kézírás elhomályosodott előtte, majd el is tűnt.

- Lehet, hogy nem tudod elolvasni – mondta Zsadist. – Add vissza, leírom még egyszer!

Bella megrázta a fejét.

- Nem kell. El tudtam olvasni. És... gyönyörű.

- Nem várok semmit cserébe. Vagyis... tudom, hogy te nem... nem érzel így irántam többé. Csak szerettem volna, ha tudod. Fontos, hogy tudd. És ha lenne még valami esélye annak, hogy együtt legyünk... nem hagyhatom abba a munkámat a testvériségben, de megígérhetem, hogy sokkal jobban fogok vigyázni magamra... - A homlokát ráncolta, és elhallgatott. – *A francba!* Miket hordok itt össze? Megfogadtam, hogy nem hozlak ilyen helyzetbe...

Bella a szívére szorította a papírlapot, és olyan erővel vetette magát a férfi karjaiba, hogy az majdnem hátraesett. Zsadist tétován átölelte, mintha nem értene, mit csinál a lány, vagy miért sír olyan hangosan.

Bella egyetlen elképzelt tervében sem szerepelt az a lehetőség, hogy kettejük számára létezik valamilyen jövő.

Z megfogta a lány állát, és felemelte, hogy a szemébe nézzen. Bella megpróbált mosolyogni, de nem tudott, mivel az örült remény, amit érzett, túlságosan nehéz és boldog teher volt.

- Nem akartalak elszomorítani.

- Ó, istenem... Zsadist, szeretlek!

A férfi olyan magasra húzta fel a szemöldökét, hogy majdnem a hajáig szaladt.

- Micsoda...?

- Szeretlek!

- Mondd még egyszer!

- Szeretlek!

- Még egyszer... kérlek! – suttogta. – Hallani akarom... megint.

- Szeretlek.

Válaszul az ősi nyelven az Őrzőhöz imádkozott.

Szorosan magához ölelte a lányt, arcát a hajába temette, és olyan ékesszólóan adott hálát neki, hogy Bella újra sírva fakadt.

Amikor a fohászt befejezte, visszaváltott angolra.

- Amíg nem találtál rám, halott voltam, bár lélegeztem. Világtalan voltam, bár láttam. Aztán eljöttél... és megsebzett lelkemet életre keltetted.

Bella megérintette az arcát. Zsadist lassan a szájához hajolt, és a világ legpuhább csókját lehelte az ajkára.

Milyen gyengéden ért hozzá! Hatalmas termete és végtelen ereje ellenére annyira... gyengéd volt vele!

Aztán a férfi elhúzódott.

- De várj csak! Miért jöttél? Úgy értem, nagyon örülök, hogy itt vagy...

- Gyermekeket várok.

Zsadist a homlokát ráncolta. Kinyitotta a száját, aztán becsukta. Megrázta a fejét.

- Nem értettem... Mit mondtál?

- A gyermekedet hordom a szívem alatt.

Ezúttal a férfi egyáltalán nem reagált semmit.

- Apa leszel. – Még mindig semmi. – Terhes vagyok. – Na jó. Ennél több kifejezést nem tud rá mondani. *Te jó ég*, mi van, ha nem örül neki?

Zsadist megszédült. Hirtelen minden vér kifutott az arcából.

- A gyermekemet hordod a méhedben?

- Igen...

Váratlanul erősen megragadta a lány karját.

- Jól vagy? Havers megvizsgált?

- Igen. Most jól érzem magam. Talán egy kicsit fiatal vagyok még hozzá, de lehet, hogy ez majd az előnyömmre válik majd a szülésnél. Havers azt mondta, a baba jól van, és nekem sem kell semmiben korlátoznom magam... nos, kivéve, hogy a hatodik hónap után nem válhatok láthatatlanná, és... khm... - Mélyen elvörösödött. – A tizenegyedik hónaptól fogva a szülésig nem szeretkezhetek, és nem engedhetem, hogy igyon belőlem valaki. A szülés körülbelül a tizennyolcadik hónap táján várható.

Amikor a doktor ezekre felhívta a figyelmét, még azt hitte, egyik miatt sem kell aggódnia. Most azonban talán...

Zsadist bólogatott, de egyáltalán nem nézett ki jól.

- Gondoskodni fogok rólad.

- Efelől nincs kétségem. És tudom, hogy biztonságban is tartasz majd. – Azért mondta, mert tudta, hogy emiatt nem kell aggódnia.

- Itt maradsz velem?

Bella elmosolyodott.

- Nagyon szeretnék.
- Hozzám jössz feleségül?
- Megkérsz?
- Igen.

Csak hogy még mindig holtsápadt volt. Szó szerint olyan fehér, mint egy lepedő. És gépies szavaitól Bella kezdett nyugtalankodni.

- Zsadist... biztos, hogy jól vagy? Úgy értem... nem kell feleségül vened, ha nem...
- Hol van a bátyád?

A kérdés megijesztette a lányt.

- Rehvenge? Otthon... azt hiszem.
- Elmegyünk hozzá. Most azonnal. – Megfogta a kezét, és kivonszolta maga után a folyosóra.
- Zsadist...
- Megszerezzük a beleegyezését, és még ma este összeházasodunk. V kocsijával megyünk. Ezentúl nem akarom, hogy láthatatlanná válj.

Olyan gyorsan húzta magával az ajtóhoz, hogy Bellának szaladnia kellett.

- Várj, Havers azt mondta, hogy csak a...
- Nem akarok kockázatot vállalni...
- Zsadist, ez nem szükséges.

A férfi hirtelen megtorpant.

- Biztos vagy benne, hogy akarod ezt a gyereket?
- Ó igen! Szent ég, *igen*. Most még jobban, mint... - Bella rámosolygott. Megfogta Zsadist kezét, és a hasára tette. – Csodálatos apa leszel.

A férfi ebben a pillanatban hanyatt vágódott, és eszméletlenül terült el a földön.

Amikor kinyitotta a szemét, Bella arcát pillantotta meg, ahogy szerelemtől sugárzó tekintettel ránéz. Mások is álltak körülöttük, szolgák, a háztartás egyéb alkalmazottai, ő azonban csak Bellát látta.

- Szia! – köszöntötte lágy hangon a lány.

Zsadist odanyúlt, és megsimogatta az arcát. Nem fog sírva fakadni! Nem fog...

Ó, a francba!

Rámosolygott, miközben a könnyek végigcsurogtak az arcán.

- Remélem... Remélem, kislány lesz, aki úgy fog majd kinézni, mint...

A hangja elakadt, elvesztette az uralmát az érzései felett, és mint egy komplett idióta, nyíltan zokogni kezdett. Mindenki szeme láttára. Ott volt az összes testvér. Meg Butch. Beth. Mary. Biztosan megrémítette Bellát a gyengeségével, de nem tehetett róla. Egész életében most először érezte, hogy... áldott. Szerencsés. Hogy a sors kegyes hozzá. Ez a pillanat, ez a tökéletes, reszkető pillanat az időben, ez az egyedülálló, fennkölt perc, amikor kiterülve feküdt az előcsarnok padlóján, körülötte a testvériség, és Bella, szíve alatt a kisbabával... ez volt élete legszebb napja.

Amikor szálnalmas sírása véget ért, Rhage letérdelt mellé, és olyan szélesen vigyorgott rá, hogy tökéletes arca majdnem kettéhasadt.

- Ideszaladtunk azonnal, amikor meghallottuk, hogy a fejed a padlóra koppan. Hogy érzed magad, apuci? Megtaníthatom majd a kis lurkót, hogy kell harcolni?

Hollywood kezét nyújtott neki, hogy gratuláljon. Aztán Wrath is leguggolt mellé.

- Őszintén gratulálunk, testvér! Kívánom, hogy az Őrző áldása kísérfen el téged, a *feledet* és a gyermeketeket!

Mire Vishous és Butch is kifejezte a jókívánságait, Zsadist már ült. Pontosabban felmosta magát a földről. Istenem, micsoda puhány, hogy itt sír mindenki előtt! *A francba!* Még szerencse, hogy úgy tűnt, egyikük sem bánja.

Mély levegőt vett, és körülnézve Phuryt kereste... aztán észrevette.

Az *alantassal* való leszámolás óta ikertestvére haja kinőtt, és már a vállági ért, az arcára vágott sebhely pedig nyomtalanul eltűnt. A szeme azonban azóta is üres és szomorú volt. Most pedig még szomorúbb.

Amikor Phury odalépett Z-hez, mindenki elcsendesedett.

- Szeretnék nagybácsi lenni – mondta halkan. – Annyira örülök neked, Z! És neked is... Bella!

Zsadist megragadta ikertestvére kezét, és olyan erősen szorította meg, hogy érezte a férfi csontjait is.

- Remek nagybácsi lesz belőled.

- És talán a *védelmesője* is – javasolta Bella.

Phury meghajította a fejét.

- Megtisztelnétek vele, ha én lehetnék a kicsi *védelmesője*.

Fritz lépett be, a kezében egy ezüstitálcát tartott, rajta karcsú pezsgőspoharak álltak. A *hűséges* valósággal ragyogott, olyan túláradozó boldogság sugárzott róla.

- Ezzel koccinthatnánk az alkalomra.

Mindenki beszélgetni kezdett, egymásnak adogatták a poharakat, és nevetgéltek. Zsadist Bellára nézett, miközben valaki a kezébe adott egy poharat.

Szeretlek! – súgta némán a szája. Bella visszamosolygott rá, és valamit a kezébe nyomott. A nyakláncát.

- Ez mindig legyen nálad! – suttogta. – Hogy szerencsét hozzon.

Zsadist megcsókolta a kezét.

- Mindig!

Hirtelen Wrath felegyenesedett, és hatalmas termetével a többiek felé tornyosulva a magasba emelte pezsgőspoharát, majd hátrahajította a fejét. Mély hangját kieresztve olyan hangosat kiáltott, hogy a ház falai is beleremegtek.

- *A gyermekre!*

Mindenki felállt, felemelte a poharát, és teljes tüdejéből egyszerre kiáltotta.

- *A gyermekre!*

Ó, igen... Együttes hangjuk erős volt és olyan hangos, hogy még az Őrző szent füléig is eljutott. Mivel ennek a hagyománynak pontosan ez volt a lényege.

Milyen őszinte és tökéletes köszöntő! – gondolta Z, és lehúzta magához Bellát, hogy megcsókolja.

- *A gyermekre!* – kiáltotta a ház összes lakója még egyszer.

- Rád! – suttogta Zsadist a lány ajkába. – *Nalla!*

50. fejezet

- Hát, azért szívesen kihagytam volna az ájulásos részt – motyogta Zsadist, miközben begördültek Bella családjának biztonságos háza elé. – Nem is beszélve arról a francos sírásról. Az tényleg nagyon kínos volt. Krisztusom!

- Szerintem viszont édes.

A férfi nyögött egyet, majd leállította a motort, kezébe fogta a fegyverét, és kiszállt, hogy átsietve a másik oldalra, kisegítse Bellát az Escalade-ből. A fenébe! Már ki is nyitotta az ajtót, és ki akar lépni a friss hóra!

- Várj még! – szólt rá ingerülten, és megfogta a karját.

Bella kimerően ránézett.

- Zsadist, ha az elkövetkezendő tizenhat hónap alatt továbbra is úgy bánsz elem, mint egy hímes tojással, meg fogok örülni.

- Ide figyelj, te nő, nem akarom, hogy elcsússz az úton. Magas sarkú cipő van rajtad.

- Ó, az isten szerelmére...

Becsukta a kocsiajtót, egy futó csókot lehelt a szájára, majd a dereka köré fonva a karját, felvezette a Tudor stílusú ház bejárati ajtajához. Közben folyton a környéket pásztázta, ujjja idegesen pihent a fegyver ravaszán.

- Zsadist, szeretném, ha eltennéd a fegyvert, mielőtt a testvéremmel találkoznál.

- Ne aggódj, az majd csak a házban fog megtörténni.

- Itt senki nem támadhat meg minket. A semmi közepén vagyunk.

- Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy a legapróbb kockázatot is vállalom veled és a kicsivel.

Tudta, hogy szörnyen erőszakosan viselkedik, de nem tehetett róla. Szerelmes volt és a *terhes* feleségét védelmezte. Kevés dolog volt a földön, ami veszélyesebb vagy agresszívabb volt egy szerelmes férfinál.

Bella nem is vitatkozott vele. Inkább mosolyogva rátette a kezét a derekán pihenő széles kézfejére.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha legközelebb kétszer is meggondolom, hogy mit kívánok.

- Hogy érted ezt? – Maga előtt vezette a lányt, miközben az ajtó felé mentek, és saját testével védte hátulról. Gyűlölte a teraszon égő villanyt. Túlságosan szembetűnővé tette őket.

Akaratának erejével lekapcsolta, mire Bella felnevetett.

- Mindig is arra vágytam, hogy szerelmes légy.

Zsadist megcsókolta oldalt a nyakát.

- Nos, akkor teljesült a kívánságod. Nagyon szerelmes vagyok. Túlságosan is. Hiper-szuper-ultra szerelmes...

Amikor előrehajolt, hogy a sárgaréz kopogatóval bekopogjon, egész teste hozzáért a lányéhoz. Bella halk doromboló hangot hallatott, és hozzádörzsölte magát Zsadisthoz. A férfi megdermedt.

Ó, istenem... Jaj, ne! Férfiassága máris megkeményedett. Csak ennyi kellett hozzá, ez a könnyed érintés, és vesszője máris fájdalmasan és lüktetően...

Hirtelen kinyílt az ajtó. Zsadist arra számított, hogy valamelyik *hűség*es nyit majd ajtót, ehelyett egy magas, karcsú, ősz hajú nő állt előttük, hosszú fekete ruhában, tele gyémántokkal.

A francba! Bella anyja. Sietve elrejtette a fegyvert hátul a derekára csatolt fegyvertartóban, és csak reménykedni tudott, hogy duplasoros zakója végig be van gombolva. Összekulcsolta a kezét maga előtt.

Olyan konzervatívan öltözött fel, ahogy csak tudott. Életében ez volt az első öltöny, amit felvett. Még a lábára is drága, elegáns bebújós cipőt húzott. Magas nyakú garbót akart viselni, hogy eltakarja a vérrabszolgajeleket a nyakán, de Bella leszavazta. És talán igaza is volt. Nem volt értelme eltitkolni, ki volt a múltban, hiszen *az elit* soha nem fogja elfogadni, bármilyen

elegánsan is öltözik fel, még akkor sem, ha a testvériség tagja. Nem azért, mert rabszolga volt, hanem azért, ahogy kinézett.

Bella azonban nem is tartott erre igény, és Zsadist sem. A család kedvéért azonban megpróbált udvariasnak és konzervatívnak tűnni.

Bella előrelépett.

- *Mama!*

A két nő átölelte egymást, Zsadist pedig belépett utánuk az előcsarnokba, és körülnézett. A ház berendezése gazdag volt és előkelő, jól illett az arisztokráciához, bár őt egyáltalán nem a függönyök és a tapéták nyűgözték le. Sokkal többre értékelte az ablakon látott lítium-elemes biztonsági zárat, a bejárat feletti lézerreceptorokat és a mennyezetre szerelt mozgásérzékelőket. Elismeréssel nyugtázta mindezt. Nagy elismeréssel.

Bella hátralépett. Feszélyezetten viselkedett anyja közelében, és Z már értette, hogy miért. Az idős nő ruhájából és számtalan csillogó ékszeréből egyértelműen látszott, hogy a velejéig arisztokrata. És köztudott volt, hogy az előkelőségek olyan fesztelenek tudtak lenni, mint egy kőszobor.

- *Mama*, ő itt Zsadist. A férjem.

Z lelkileg felkészült a fogadtatásra, amikor Bella anyja tetőtől talpig végigmérte. Egyszer. Kétszer... És igen, még harmadszor is.

Ó, istenem... ez az este tényleg nagyon hosszúnak ígérkezik.

Aztán arra gondolt, vajon a nő tudja-e, hogy teherbe ejtette a lányát.

Bella anyja előrelépett, mire Zsadist arra számított, hogy a kezét nyújtja felé. Nem tette, ehelyett könnybe lábadt szemmel nézte.

Na remek. Most meg mit követett el?

A nő térdre esett a lába előtt, fekete ruhája betakarta a lábát, rajta a drága cipővel.

- Köszönöm, harcos! Köszönöm, hogy hazahozta az én Bellámat!

Zsadist egy percre csak bámulta, majd lehajolt, és gyengéden felemelte a földről. Miközben sután tartotta, Bellára tekintett... a lány arcán olyan kifejezés tükröződött, amit az ember a legünnepélyesebb pillanatokra tartogat. Z csodálkozással vegyes tanácsalanságot érzett.

Végül a nő elhúzódott tőle, és óvatosan felitatta könnyeit a szeme alól. Bella megköszönte a torkát, és azt kérdezte.

- Hol van Rehvenge?

- Itt vagyok.

A mély hang egy közeli sötét szobából érkezett. Zsadist odafordította a tekintetét, és látta, hogy egy hatalmas termetű férfi botra támaszkodva...

A francba! Ó... a fenébe! Ez *nem* lehet igaz.

A Tiszteletes. Bella bátyja nem volt más, mint a kakastaréjos, ibolyaszínű szemű, dörzsölt, kábítószer-kereskedő... aki, Phury szerint, legalább fele részben *manipulátor*.

Micsoda szörnyű rémálom! A testvériségnek gyakorlatilag el kellene tűnnie a városból, ehelyett Z épp most készül benőszülni a fickó családjába. Istenem, vajon Bella tudja, mi is a testvére valójában? És nemcsak a kábítószer-kereskedő részét...

Rápillantott. Az ösztönei azt súgták, hogy *valószínűleg nem*. Egyiket sem...

- Rehvenge, ő itt... Zsadist – mondta Bella.

Z újra a férfire nézett. Az ibolyaszínű tekintet rezzenéstelenül viszonzta a pillantását, azonban a nyugalom mögött egy pillanatra megvillant az a "*szentséges-isten*" jellegű érzés, ami benne is megfogalmazódott. *Atyaég...* Mi fog ebből kisülni!

- Rehv? – szólalt meg tétován Bella. – Khm... Zsadist?

A Tiszteletes hűvösen elmosolyodott.

- Szóval, elveszed a húgomat, miután felcsináltad? Vagy ez társadalmi kötelesség nálad?

A két nőnek elállt a lélegzete a döbbenettől. Zsadist szeme is megvillant. Nyomatékosan maga mellé húzta Bellát, és kivillantotta a szemfogát. Mindent el fog követni, hogy ne hozzon

senkit zavarba, de ha a fickó még egyszer elereszt egy ilyen megjegyzést, kirángatja az udvarra, és addig üti, amíg ki nem csikar belőle egy bocsánatkérést, amiért felzaklatta a hölgyeket.

Átkozottul büszke volt magára, amikor válaszképpen csak felszisszent.

- Igen. El fogom venni. Szóval, abbahagyhatod a műsort, civil, és akkor talán kapsz meghívót az esküvőre. Ha nem, lekerülsz a vendéglistáról.

A Tiszteletes szeme megvillant, aztán hangosan felnevetett.

- Nyugalom, testvér, csak biztos akartam lenni benne, hogy a húgom jó kezekben van nálad.

Ezzel kinyújtotta a karját, Zsadist pedig félúton megfogta a hatalmas tenyeret.

- Szólíts csak nyugodtan sógornak! És ne aggódj, Bella nagyon jó kezekben lesz nálam.

Epilógus

Húsz hónappal később...

Ó... micsoda gyötrelmem! Az edzés teljesen kimerítette. Az igaz, hogy be akart kerülni a testvériségbe, vagy legalábbis az egyik katonájuk lenni, de ki képes ezt elviselni?

Amikor jelezték, hogy lejárt az idő, az átváltozás előtt álló diák megkönnyebbülten felsóhajtott, mert ez azt jelentette, hogy az órának, amelyen a pusztá kézzel való harcot tanulták, végre vége lett. Ennél többet azonban nem mert elárulni a gyengeségéből.

A többi diákhoz hasonlóan ő is csodálattal vegyes félelemmel tekintett az oktatójukra, a sebhelyes harcosra, aki a Fekete Tör Testvériség teljes jogú tagja volt. Rémisztő pletykák keringtek róla: hogy megeszi az *alantasokat*, miután legyőzte őket, hogy a nőket kedvtelésből gyilkolja, és hogy az arcára ő maga vágta a sebet, csak mert élvezi a fájdalmat...

És megöli a diákokat, ha hibáznak.

- Irány az öltöző! – kiáltotta a harcos. Mély hangja betöltötte az edzőtermet. – A busz már vár titeket. Holnap pontosan négykor kezdünk. Szóval jól aludjátok ki magatokat!

a fiú kiszaladt a többiekkel, és hálás volt, hogy végre lezuhanyozhat. *Istenem...* De legalább a többiek is ugyanilyen megkönnyebbülést éreztek, és ugyanígy fájt mindenük. Úgy néztek ki, mint a birkák. Mozdulatlanul álltak a zuhany alatt, alig pislogtak, és ostoba arcot vágtak a kimerültségtől.

Hála az égnek, most tizenhat óráig nem kell visszamennie arra az átkozott kék szőnyegre!

Ám amint felvette az utcai ruháját, eszébe jutott, hogy a teremben hagyta a melegítőfelsőjét. Fájdalmasan megrándult, és visszafutott a folyosón, majd belopózott az edzőterembe...

A látványtól halálra váltan állt meg.

A tanára a terem másik végében volt, félmeztelenül, és egy bokszzsákot püfölt. Mellbimbójában megvillant a karika, miközben ruganyosan táncolt a célpont körül.

Szentséges isten az égben... A testére a vérrabszolgák jele volt tetoválva, és sebhelyek borították az egész hátát. Mozogni viszont nagyon tudott! Hihetetlen erő, gyorsaság és energia jellemezte. Halálos volt. Nagyon halálos. Lenyűgözően halálos.

A fiú tudta, hogy el kellene mennie, de képtelen volt levenni róla a szemét. Még sohasem látott semmit, amely olyan gyors és erős lett volna, mint a harcos ökle, amikor előrelendült és ütött. Most már biztos volt benne, hogy minden róla szóló pletyka igaz. Igazi gyilkos volt.

Egy fémes kattanással kinyílt az edzőterem távolabbi ajtaja, és egy újszülött sírása hangzott fel a magas mennyezet alatt. A harcos megállt a mozdulat közben, és figyelte, hogy egy gyönyörű, fiatal nő közeledik felé, karján egy rózsaszínű takaróba bugyolált kisbabával. A férfi arca ellágyult, szinte elolvadt, ahogy rájuk nézett.

- Ne haragudj, hogy zavarunk – mondta a nő a sírást túlkiabálva -, de a kicsi az apukáját akarja.

A harcos megcsókolta a nőt, és a karjába vette a gyermeket, majd meztelen mellkasához szorította. A kislány felnyújtotta apró karját, átölelte a papája nyakát, majd elhelyezkedett a mellkasán, és megnyugodva azonnal elhallgatott.

A harcos megfordult, és a terem másik végébe nézve, kimért tekintetet vetett a fiúra.

- Jobb lesz, ha sietsz, a busz mindjárt itt lesz értetek!

Aztán rákacsintott és elfordult. Átölelte a nő derekát, magához húzta, majd ismét szájon csókolta.

A diák a harcos hátára meredt, és csak most látta meg rajta azt, ami elképesztő mozgása közben rejtve maradt. A sebek felett, az ősi nyelven, egymás alá két név volt a bőrébe karcolva.

Bella... és... Nalla.

Vége